

Giới thiệu Đường Đời

Truyện Đường Đời của tác giả nổi tiếng Kim Bình đến với độc giả với một phong cách nhẹ nhàng nhưng không kém phần sâu sắc. Một câu chuyện tình yêu làm cho người đọc thêm khắc khoải và suy tư.

Câu chuyện về người đàn ông cầu thả và cô gái trẻ. Anh đang một mình lẻ loi trong vũng nước tù, vô dục vô cầu. Sau đó, có một hòn đá nhỏ rơi xuống. Rất lâu sau đó, anh ôm cô lên, tùy ý cho những ngọn sóng nhỏ biến thành sóng biển.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tháng sáu, mặt trời vừa lặn, chiếc xe đứng trên đường cái, nối dây điện, dựng sân khấu, ánh đèn đột nhiên sáng lên, ghế nhựa được sắp xếp cẩn thận, phòng bật được mở ra ‘rào rào’, microphone vang lên hai tiếng ‘Alo Alo’.

Dân cư xung quanh xúm lại, không có chỗ ngồi thì đứng. Đang sửa đường cho nên trước sau chật kín, chiếc xe chỉ có thể tránh qua một bên, các tài xế qua đường cũng dừng xe lại xem náo nhiệt, ba tầng trong ba tầng ngoài, sau bữa cơm chiều thì mọi người có rất nhiều thời gian.

Người phụ nữ trung niên đứng trên sân khấu, cầm microphone, cười tươi như hoa, giọng nói mở lớn ra bên ngoài.

“Đoàn nghệ thuật Bách Hoa Ái chúng tôi đã đi qua 18 tỉnh, mang đến vô số tiết mục ca múa cho mọi người ở 18 tỉnh, hôm nay, lần đầu tiên chúng tôi tới vùng đất trù phú của mọi người, cũng muốn mang đến cho mọi người những ca khúc vũ điệu chúng tôi đã tỉ mỉ luyện tập...”

Sau sân khấu chính là thùng xe, cách một cái rèm, bên trong ngọn đèn mờ mịt.

Người phụ nữ trẻ tuổi trang điểm lộng lẫy hỏi cô bé đứng bên cạnh: “Diễm Diễm, váy của chị thế nào?”

Chu Diễm vừa lau nước mũi, cái mũi đỏ rực, cay cay đau đau. Cô mở mắt, nói: “Xinh đẹp.” Yết hầu khàn khàn, người khác không nghe ra là khen thực hay khen giả.

Đối phương cao hứng, nói nhỏ với cô: “Haiz, lời đạo đầu này của mẹ em dùng đã hai năm rồi, sao không đổi mới đi nhỉ, cái gì mà 18 tỉnh chứ, rõ ràng còn chưa đi qua cả bờ Trường Giang!”

Chu Diễm nhắc nhở cô ta: “Chị nên ra sân rồi.”

Đối phương vừa nghe thì thấy bên ngoài nói tiếp: “Tiếp theo, xin mời ngôi sao ca nhạc nổi tiếng của đoàn chúng tôi, tiểu thư Nghiêm Phuong Phuong biểu diễn một bài ‘Mùa xuân’ vì mọi người!”

Nghiêm Phuong Phuong háng giọng một cái, vén màn ra ngoài làm việc.

Rèm lại được xốc lên, tiếng nhạc ‘Mùa xuân’ đã vang lên, Chu Diễm cẩn thận cầm tờ báo, phui cho phẳng rồi kẹp vào cuốn sách, yết hầu ngứa ngứa, lại ho khan.

“Con tránh xa Phuong Phuong một chút, nếu lấy cảm cho cô ấy thì sao cô ấy có thể hát được!” Mẹ cô liếc mắt nhìn quyển sách, còn nói: “Buổi tối xem sách gì chứ, đi ra ngoài giúp đỡ chú Ngô đi.”

Chu Diễm đóng sách lại chui ra sau xe, người sau lưng vẫn còn chưa nói xong: “Nuôi con nhiều năm như vậy chỉ biết ăn rồi ngủ, đọc sách là cái gì, tiền cũng không kiếm được một cái, có lợi ích gì...”

Cuối đường chân trời ánh sáng còn đang kéo dài hơi tàn, không bao lâu sau nó sẽ bị bóng đêm cắn nuốt.

Chu Diễm vừa ra, xung quanh vang lên vài tiếng huýt sáo, cô ngồi bên cạnh chú Ngô, nhìn ông điều chỉnh âm nhạc, chú Ngô tranh thủ nói: “Không cần cháu giúp đâu, trở về đi, đã mua thuốc cảm chưa?”

“Vẫn chưa ạ.”

“Nhân lúc này đi mua thuốc đi, muộn chút nữa thì tiệm thuốc sẽ đóng cửa.”

“Không cần uống thuốc.”

“Đừng để sốt, sốt thì sẽ không tốt, cháu còn nhỏ đừng có coi thường cảm mạo.”

Hai người trò chuyện, trên sân khấu đã hát xong bài ‘Mùa xuân’, lại đổi sang một ca khúc đứng đầu trên Internet.

Xong hai bài hát liền tiến vào chủ đề chính, Chu Diễm thấy đúng thời cơ, ôm cái túi ni lông lên đài, bên dưới lại có vài tiếng huýt sáo vang lên, túi ni lông được người ta lấy đi, cô lập tức ngồi trở lại bên cạnh chú Ngô, còn có thể trông thấy vài thằng nhỏ đang đứng chỉ trỏ về phía cô, nháy mắt ra hiệu.

Cô gái trên sân khấu lấy một hộp đồ ở trong túi nhựa: “... Chính là loại quần lót này, hút mồ hôi, gạt mùi lạ, mặc một ngày cam đoan vẫn có thể cho bạn cảm giác sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, loại quần lót này chỉ có đại lý chúng tôi có một không hai! Cho dù là nam hay nữ, chúng ta vẫn nên chú ý giữ gìn cho nơi tư mật của mình mới đúng!”

Ở phía dưới có một số người ồn ào, một số người xấu hổ không nghe, đến khi người bên trên nói tặng miễn phí thì mọi người nhảy lên, Phương Phương thấy bảy tám hộp ra, người tranh ta đoạt.

Lại biểu diễn thêm một lượt nữa, không khí vô cùng sôi động, Chu Diễm lại ôm một túi áo ngực lên đài, cô gái không cho cô đi, kéo cánh tay cô nói: “... Không muốn tin sao, mọi người nhìn cô bé này xem, tuổi còn nhỏ nhưng mặc áo ngực này, cho dù là lớn hay nhỏ thì áo ngực này đều có thể biến bạn thành nữ thần gọi cảm!”

Chu Diễm khó thở, khéo cô ấy một cái, tránh ra rồi bước đi. Vài chàng trai tới hỏi tên của cô, muốn số điện thoại của cô, Chu Diễm mắt diếc tai ngơ, tránh về thùng xe, những người kia cười cười âm ỉ, không hề đứng đắn.

Qua vài lần như vậy, có người đoạt được rất nhiều, tới mức không còn tay cầm, có người không cướp được có thể tới bên cạnh sân khấu mua, chín giờ kết thúc công việc, buôn bán cũng lời được mấy trăm.

Chu Diễm im lặng không nói gì thu ghế lại, Nghiêm Phuong Phuong đi tới trêu chọc cô: “Ồi chào, này, tức giận à? Sao da mặt mỏng thế, ngực em lớn hơn chị, quảng cáo như thế mới có hiệu ứng, hiểu không?”

Chu Diễm bĩu môi: “Được rồi, để cho em làm.”

“Em là bà chủ nhỏ, việc nặng để chị làm là được rồi!”

Hai người vừa cãi nhau vừa dọn dẹp đồ, lúc trở lại nhà trọ đã là mười giờ, chú Ngô ngủ trên xe, ba người phụ nữ ở một phòng.

Trong bóng tối, tiếng ho khan đứt quãng, hai người khác lật qua lật lại không ngủ được. Chu Diễm buồn bực vào trong chăn nén khí, mơ hồ trông thấy mép chăn đơn có một dấu vết màu đen, không biết dính vào cái gì, cô nhin, nhắm mắt buộc thôi miên chính mình, hôm sau tỉnh lại thì đầu càng hỗn loạn.

Sáng sớm hôm sau, mẹ Chu mua vài quả táo, xách Chu Diễm lên nói đi thăm người thân.

Chu Diễm hỏi: “Người thân nào?”

Mẹ Chu nói: “Một người họ hàng xa, lúc còn bé con cũng tới uống rượu mừng của người này, lúc đó gặp qua.”

“Không nhớ rõ.” Chu Diễm buộc mái tóc đuôi ngựa, hỏi: “Đã nhiều năm như vậy còn có liên lạc sao?”

“Ngày hôm qua lúc đang diễn thì ông ấy đến, cầm vài hộp áo ngực, cho ai mặc hả, còn không phải tham món lời nhỏ, mời chúng ta giữa trưa qua ăn cơm, không ăn cũng uống.” Xong bà nhắc nhở Chu Diễm: “Đúng rồi, nhớ gọi là ông cậu.”

Hỏi quanh hỏi quắt, phải một lúc lâu mới tìm được nhà của ông cậu.

Nhà đất hai tầng, một ông lão gầy còm đi ra, nhiệt tình nói: “Còn sợ các con không tìm thấy, đã nhiều năm như vậy không tới, cũng không nhận ra được!”

Mẹ Chu cười nói: “Vâng ạ, mười mấy năm trước làm gì có những con đường lớn thế này, trên trần thay đổi nhanh quá.”

“Cũng đúng thôi! Ôi, đây là cô bé con hả!” Ông cậu nhìn Chu Diễm: “Thay đổi không nhỏ đâu, lúc đó mới có ba bốn tuổi, thoáng cái đã trở thành thiếu nữ rồi, đi đường nhất định sẽ không nhận ra!”

Chu Diễm lễ phép nói: “Con chào ông cậu.”

“A, ngoan! Nhanh vào trong nhà đi, còn có hai món nữa thôi!”

Mẹ Chu vừa đi vừa hỏi: “Còn mình ông ở đây sao?”

“Không phải, lão Tam ở đây với ta, hai năm trước trở về, đúng lúc làm bạn với ông.” Ông sợ không nhớ rõ, lại gọi ý: “Là cháu ngoại trai của ông, xếp thứ tự là lão Tam. Lúc nhỏ cháu còn gọi nó là anh Ba đó, có nhớ không?”

Chu Diễm cười cười: “Cháu không nhớ rõ.”

“Nó đang ở nhà đấy, nhìn thấy không chừng có thể nhớ ra!”

Đang nói thì một chàng trai mang theo hai túi đồ đi ra, ông cậu chỉ vào anh ta nói: “Đây, đây là anh Ba của cháu! Cháu đi đâu vậy, ăn cơm đã!” Câu sau là hỏi cháu ngoại của mình.

Đôi phương cầm hai cái bánh bao ăn, cũng không nói lời nào, gật gật đầu, xem như đã chào hỏi.

Ông cậu mặt mặt, tức giận nói: “Cái thằng nhóc này, đã gần ba mươi còn không có quy củ!”

Mẹ Chu cười nói: “Còn nhỏ còn nhỏ.”

Món ăn đơn giản nhưng ăn cũng ngon, ông cậu còn cho hai mẹ con bọn họ uống vài chén, Chu Diễm dùng thìa chấm một giọt rượu trắng ném vị. Ông cậu cười nói: “Con bé giống hệt hồi nhỏ, người lớn trên bảo uống rượu, con bé vẫn dùng thìa chấm vào miệng.” Rồi ông lại than: “Khó khăn cho cháu, không ngờ hai năm qua lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, lúc ba nó qua đời sao không cho bọn ta biết!”

Mẹ Chu uống một hớp, thiêu cổ họng đau rát: “Không có cách liên lạc mà lúc ấy cũng vội.”

“Tiền cũng trả đủ rồi sao?”

“Còn thiếu một chút, cũng gần rồi.”

“Không dễ dàng chút nào, cũng phải vài chục vạn đấy!”

Mẹ Chu đặt ly rượu xuống: “Cho nên, con nghĩ, không phải nhà Nhị Tử cũng ở đây sao, năm đó điều kiện gia đình con tốt, cậu ấy thiếu nhà bọn con hơn 8000 đồng, tiền cũng không nhiều lắm, nhưng bây giờ nhà con không giống như xưa..”

“Ông hiểu, ông hiểu.” Ông cậu nói: “Nhà Nhị Tử rời đi nhiều năm rồi, để ông hỏi thăm một chút, có lẽ mất vài ngày, lúc nào thì con đi?”

Mẹ Chu cười nói: “Không vội, con định ở đây tầm hai, ba tháng, đi diễn lưu động!”

Chu Diễm sững sờ, sau đó ăn không thấy ngon.

Buổi tối lại đổi một chỗ để biểu diễn. Sau khi kết thúc và dọn dẹp, Chu Diễm gấp phong bật vào, thấy mẹ đang ngồi đếm tiền thì tùy ý nói: “Cuối tháng tám báo danh học sinh mới, con muốn về sớm một chút để chuẩn bị.”

Mẹ Chu đếm tiền: “Trở về đâu? Nhà đã cho thuê.”

Chu Diễm nói: “Học phí cũng phải nộp.”

Không biết làm sao lại chạm vào mẹ Chu, mẹ Chu trừng mắt nhìn cô nói: “Tiền tiền tiền, cả ngày chỉ biết tiền, nuôi mày hai mươi năm, ăn của mẹ, uống của mẹ, không có chút lợi nhuận nào, trong nhà thiếu nợ vài chục vạn, cả ngày mày chỉ biết giả bộ thanh cao, đọc sách thì có tác dụng gì! Còn học phí nữa, không có!”

Chu Diễm quăng phong bật xuống: “Mẹ đã đồng ý với con!”

“Mẹ đồng ý cái gì!”

“Năm nay để cho con về trường!”

“Trường học chó má, trường học người ta còn cần mày chửi!”

Chú Ngô và Phương Phương kéo một chút, Chu Diễm gạt tay Phương Phương, nói: “Hai năm qua còn không kiếm tiền cho mẹ? Con không giúp trả nợ sao?”

Mẹ Chu nói: “Mày kiếm được cái gì? Nghĩ kẻ chính là mẹ, người làm là Phương Phương và lão Ngô, mày chỉ giả bộ làm đại tiểu thư!”

Chu Diễm tức đỏ mặt: “Vậy mẹ giữ con lại làm gì!”

“Đỡ cho mày đi ra ngoài tốn tiền của mẹ!”

“Con muốn tự mình kiếm việc làm nhưng mẹ không cho!”

“Mày bị người ta bán còn đếm tiền thì có, còn tìm việc làm sao? Mẹ cũng cảm ơn trời đất!”

Chu Diễm nghiêng đầu không nhìn bà, nhẫn nhịn rồi nói: “Khai giảng con sẽ đi.”

Mẹ Chu không nói, đi vào trong xe, lúc đi ra cầm túi sách của Chu Diễm, ném xuống đất nói: “Đi thì đi bây giờ luôn đi, cái gì cũng đừng lấy, sinh mày ra

chưa được cái gì, còn muốn mẹ bỏ điều kiện cho mày học đại học à! Có bản lĩnh thì tự mình đi kiếm học phí, đừng lấy của mẹ cái gì, đi đâu mẹ cũng không quản! Cút!”

Chu Diễm cầm túi sách lên, xoay người rời đi.

Cô còn chút lý trí, không đi hèm nhỏ vắng vẻ, đi dọc theo đèn đường trên đại lộ. Đầu hè gió mát, thổi tung mái tóc, lúc cô nhìn lên thì trước mắt cô là con sông, cô đang đứng trên đê.

Hồ bơi ở gần đó đóng cửa, người lớn và trẻ con nổi đầu ra, cãi nhau âm ỉ, đợi tới khi tiếng động lớn rầm rĩ dần dần ngừng, Chu Diễm cũng không biết mình đã đứng bao lâu, chỉ cảm thấy chiếc thuyền cũ ở bờ sông kia cũng đáng thương như cô, cũ kỹ, vết gỉ sét loang lổ, cửa sổ cũng tả tơi, không biết đã bị chủ thuyền vứt bỏ bao nhiêu năm.

Chu Diễm xoa xoa con mắt, có chút không nhìn được, mà xui quỷ khiến thế nào cô đi cầu thang xuống dưới con đê, đi tới phía dưới, cô ngửa đầu nhìn chiếc thuyền vận chuyển này. Cô bám lấy cái thang rỉ sắt, từ từ bò lên.

Mở cửa ra, bên trong là bụi bặm sắc súa, trên bờ ngọn đèn mờ mờ, chiếu vào bên trong nhìn cũng không rõ ràng.

Chu Diễm nhìn một cái giường lớn gần cửa sổ, rốt cuộc không nhìn được mà ngã lên.

Một giấc này cô không biết là mình ngủ hay mình ngất đi.

Đêm hôm khuya khoát, mọi tiếng động đều không có.

Một người đi dọc trên đường, quen thuộc xuống đê, nhổ neo, trèo lên thang rồi thu thang lại, đi thẳng vào khoang điều khiển.

Trên sông, chiếc thuyền vận chuyển lẻ loi một mình.

Truyện không buồn, rất hay, sủng nhé

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Ciao

Chu Diễm tỉnh tỉnh mở mắt ra, cô muốn đứng dậy nhưng đầu lại ngã xuống giường.

Kính bị vỡ một nửa, ánh mặt trời chính thức xuyên cửa sổ chiếu vào, xuyên thấu qua cánh vật trong phòng, cô nhìn thấy trần nhà có hoa văn màu vàng.

Trần nhà dường như rất thấp, ngồi dậy là có thể với tới, trên người cô có chút dính dính khó chịu, bàn tay dường như chạm được vào lớp bụi, còn có những cục đá hình viên bi.

Yết hầu ngứa ngứa, cô ho hai tiếng, ngược lại cũng tỉnh táo vài phần, đột nhiên cô cảm thấy có điều khác thường.

Chu Diễm chống ván giường, nhìn về phía cửa ra vào.

Bên chân người nọ là túi sách của cô, đồ vật bên trong rơi đầy đất, phần lớn đều là sách vở giấy bút, trên tay anh ta còn cầm quyển ‘Tiếng Anh đại học mới biên soạn’, trang bìa mở ra, bên trong có ghi tên của cô.

Đối phương liếc nhìn cô một cái, Chu Diễm càng ho nặng hơn, lại lru loát đi xuống giường.

“Anh...”

“Cô ở đâu ra?” Về mặt đối phương không vui: “Tại sao lại ở trên thuyền của tôi?”

Chu Diễm ho kịch liệt, cho rằng đối phương nói “Sao lại ở trên giường của tôi?”, cô vừa sợ vừa thẹn, lúc ngừng ho thì nhanh chóng xoay người thu dọn túi sách, lúc ra khỏi cửa còn không rút quyển ‘Tiếng Anh đại học mới’, nói một câu ‘Rất xin lỗi’ rồi lập tức cả người như bị điểm huyết.

(Thuyền - 船[chuán], giường - 床[chuáng])

Cô đứng trên sàn tàu, đập vào mắt là ánh nắng mặt trời mới mọc, đám mây bay bay, xa xa là cảnh Thanh Sơn, hai bờ sông Lục Âm vô tận.

Mà thuyền, đang ở trong nước.

Cô quên mất, tối hôm qua cô lên một chiếc thuyền.

Một con thuyền chắc là thuyền hỏng và bị người bỏ hoang.

Chu Diễm yên lặng, quay đầu lại nhìn mới phát hiện người đàn ông kia đứng trong khoang thuyền, vẫn đang cúi đầu, hơi xoay người. Lúc này anh đi ra khỏi buồng nhỏ trên tàu, ngồi dậy, đứng ở nơi mặt trời chiếu, cao hơn cô một cái đầu.

Chu Diễm ôm túi sách nói: “Có thể... cập bờ hay không?”

Đối phương hơi há hốc miệng: “Bơi về.”

Chu Diễm cho rằng mình nghe lầm, mở to hai mắt nhìn anh.

Đối phương chỉ vào bờ, nói: “Chừng trăm mét, bơi về.”

Chu Diễm nói: “Rất xin lỗi, ngày hôm qua tôi cho rằng đây là chiếc thuyền bị bỏ. Tôi sẽ bồi thường cho anh.”

Đối phương đã xoay người đi vào khoang thuyền.

Chu Diễm đuổi vài bước, tới cửa dừng lại, cầu thang hơi cao nên suýt nữa cô giẫm hụt.

Vào cửa phòng bếp nhỏ, người nọ lấy mì sợi, ‘rầm’ một cái, đóng chặt cửa lại, cản Chu Diễm ở ngoài cửa.

Chu Diễm sững sốt một chút, đứng ở ngoài cửa quay đầu nhìn lại, trước mắt cô là cả con sông trống trải.

Người trong phòng nhân lúc chờ nước sôi, lên nhà cầu, rửa mặt sau đó đi ra anh ngon lành bát mì sợi suông, húp vài ngụm cái bát đã thấy đáy. Anh liếc mắt ra cửa sổ, thấy cô gái kia còn đang ôm túi sách đứng tại chỗ, anh cũng không để ý mà nằm lại giường.

Chạy suốt một đêm nên anh rất buồn ngủ, anh nhanh chóng ngủ say.

Cho tới bây giờ Chu Diễm chưa từng ngồi thuyền, dưới mắt, bên chân chính là dòng nước chảy không biết độ sâu, cô có chút sợ hãi, chỉ dám ngồi ở giữa khoang thuyền.

Mồ hôi bị gió thổi khô, quần áo ôm sát vào người rất khó chịu. Đầu Chu Diễm hơi choáng váng, cô rút khăn tay lau nước mũi, lau hết lại phát hiện không có chỗ để ném, cô lại nhét khăn vào trong túi.

QQ có mấy tin nhắn mới, Nghiêm Phương Phương gửi tới, nói cho cô biết bà chủ còn đang trong cơn tức giận, hôm nay mọi người sẽ sang trấn bên cạnh để diễn.

Chu Diễm gửi cho cô ấy một cái định vị, Nghiêm Phương Phương than thở: Làm sao em lại chạy xa vậy? Đó là cái nơi khi gió nào?

Chu Diễm thất vọng nghĩ, cô cũng muốn biết điều đó.

Cô lại mở nhóm lớp ra, bên trong đầu cô vẫn mơ màng.

Bạn học cũ đang lục tục chuẩn bị thi cuối kỳ, hẹn nhau kỳ nghỉ hè sẽ đi Vân Nam hoặc nước ngoài, có rất nhiều chủ đề, một lát lại nói thi thễ mới lạ hôm qua giải phẫu, lát sau lại nói năm sau phải làm sinh viên trao đổi. Lại có người gửi một số di động lên, để mọi người thêm WeChat.

Chu Diễm không có WeChat, cô khóa màn hình, bắt đầu ngắm phong cảnh.

Buổi sáng ánh mặt trời ấm áp, giữa trưa hơi nắng. Đuôi thuyền có mấy bồn hoa không, vừa bắn lại vừa vỡ, nhưng có thể giữ lại chút ấm áp.

Chu Diễm ngồi vào bên cạnh chậu hoa, cố gắng không nhìn nước sông phía dưới.

Người trong khoang thuyền tỉnh ngủ rồi giường, trông thấy Chu Diễm ngồi khoanh chân ở đuôi thuyền đọc sách, nghĩ thầm cô nàng cũng là người kỳ lạ, hỏi: “Sao còn chưa đi?”

Chu Diễm ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách, một lát sau mới hiểu được ‘đi’ nghĩa là ‘bơi’, cô nói: “Tôi không biết bơi.”

Đối phương ngáp một cái, bước ra cửa, đi vào trong khoang điều khiển.

Chu Diễm hỏi: “Khi nào thì có thể vào bờ?”

“Chờ.”

Hai người không có chuyện gì, một người lái thuyền, một người lại ngồi xuống giữa boong tàu.

Chu Diễm cúi tới mức ngực dán vào lưng, nghĩ xem có nên kéo một trang giấy, ha ha, cô nhìn thấy thuyền từng chút từng chút đi sát vào bờ, ý nghĩ ăn giấy trong đầu bị cô ném ra sau ốt.

Chừng mười phút đồng hồ sau thuyền cập bờ, l.q.đ Chu Diễm không thể chờ đợi được chờ ở mép thuyền, người nọ liếc cô một cái, dẫm lên một cái cột trụ tròn ở mép thuyền, nhảy lên bờ.

Mặt đất cao hơn thuyền vài chục cm, không cần lấy công cụ. Chu Diễm thấy đối phương vượt qua dễ dàng, đến lượt mình mới phát hiện dùng cả tứ chi cũng khó lên được bờ.

Người nọ đi tới rừng cây ven đường, đợi Chu Diễm mất hết một nửa sức lực, bỏ được tới bờ cả người cũng đầy bùn đất. Anh vừa đi tiểu xong, kéo khóa quần đi qua người cô, ngồi xổm xuống quán rau củ.

Chu Diễm vỗ đất trên người, muốn tìm một nhà trọ nhỏ ở một đêm, cô đã xem qua bản đồ chỉ dẫn, muốn về phải qua vài chuyến xe, chỉ có thể đợi tới sáng mai.

Đợi tới khi cô vào khách sạn chuẩn bị móc túi tiền thì trái tim chìm tới đáy cổ.

Cô nhớ, túi tiền cô để trong xe, tối hôm qua mẹ cô ném bọc sách cho cô, làm sao có thể tốt bụng đưa tiền cho cô được.

Mẹ con nào có thể thù qua đêm, Chu Diễm bấm số điện thoại của mẹ mình.

“Mẹ.”

“Làm sao?”

Giọng điệu bình thản, Chu Diễm nghe không ra điều gì, cô nói: “Xảy ra chút tình huống, con đang ở thị trấn Lâm Châu, lái xe chắc mất nửa ngày... Túi tiền con rơi trong xe rồi, không thể quay về.”

Chu Diễm lẳng lặng chờ, sau một lát, mới nghe thấy: “Vậy thì đừng trở lại.”

Chu Diễm trầm mặc một lát, nói: “Con nói thật.”

“Mẹ cũng nói thật.”

“... Mẹ có ý gì?”

“Không phải con có chủ ý sao? Không phải lqđ con muốn đến trường sao? Không phải con nói muốn tự mình đi kiếm việc làm sao, được, đi đi.”

Chu Diễm chịu nhục: “Con sai rồi!”

“Nói xong rồi hả? Nói xong thì cúp máy.”

“Mẹ ——”

Đầu dây bên kia quả thật đã cúp máy.

Chu Diễm có chút không tin, trừng mắt nhìn điện thoại, gọi điện thoại cho chú Ngô, cuối cùng vừa vang lên đã bị dập máy. Cô lại gọi điện cho Nghiêm Phương Phương, cũng bị người dập máy.

Lễ tân khách sạn không kiên nhẫn: “Tiểu thư, rốt cuộc cô có ở hay không? Một phòng chỉ 60 đồng, đừng nói ngay cả 60 đồng cô cũng không có nhé?”

Chu Diễm xoay người rồi đi.

Chạng vạng, rau dưa không còn tươi nhưng giá cả lại rẻ.

Người bán tưới ít nước lên rau, nói: “Rau tươi rau rươi, buổi chiều vừa ngắt.”

“Lấy một quả bí đao.”

“A.” Người bán cầm dao, chuẩn bị cắt, so so trên quả bí đao rồi hỏi: “Thế này đã đủ chưa?”

“Lấy cả.”

“Cả? Ăn hết được sao?”

“Ăn trên thuyền.”

“A, vậy có muốn mua thêm chút khoai tây cà rốt không? Có thể để lâu. Mộc nhĩ và nấm hương của tôi cũng là hàng mới.”

Vị khách lấy tiền ra, rải rác một đồng: “Nhân tiện nhiều như vậy, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.”

Lấy được mấy túi thức ăn, xa xa có người quát lên: “Lý Chính!”

Anh cầm đồ ăn đứng lên: “Ồi, tôi nói sao hôm nay mặt trời lại hanh thế, hóa ra là đuổi tôi rồi thuyền để gặp anh!”

Đối phương cười ha ha: “Ông mặt trời đang giúp tôi rồi, mời anh ăn cơm mời cả tháng, tiền mời khách cũng sắp mốc meo rồi! Hôm nay thì may mắn, vừa làm việc ở gần đây, đi ra thì thấy anh!”

Lý Chính chỉ vào bờ sông: “Vừa xong.”

“Đây là chạy chỗ đó sao?”

“Nhân vài đơn hàng nhỏ, sao so được với ông chủ lớn như anh.”

Đối phương lại cười lớn, kê vai sát cánh với anh: “Đi một chút đi, nói gì thì hôm nay cũng phải thoải mái đi với tôi, lại gọi vài cô gái.”

Lý Chính nói: “Anh mời ăn cơm hay là mời đi vài cô gái?”

“Vừa ăn vừa làm, ăn xong rồi làm, tùy cậu! Ha ha ha ha!”

Lời nói ồn ào, cùng làn gió thoảng qua tai, Chu Diễm trông thấy người nọ lên chiếc xe, tiếp tục đi về phía trước.

Chu Diễm chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng không sợ, ven đường có hệ thống cung cấp nước, cô đón nước uống, thấm mát vào họng, ngay cả tâm tình cũng tốt hơn.

Chu Diễm lại uống vài ngụm, còn rửa sạch cánh tay và chân, thuận tiện xỉ mũi.

Sau đó, cô nên làm cái gì bây giờ, cô không rõ ràng, chỉ có thể đi dạo lung tung.

Vào tiệm bán quần áo, nhân viên cửa hàng đang dùng cơm, không rảnh để đón cô, cô nhìn giá tiền rồi đi ra khỏi tiệm quần áo, dọc đường đi đi dừng dừng, quanh chóp mũi là mùi thịt, mùi đồ ăn. Quán nướng người Tân Cương rất đông khách, chân ba con dê nướng đang treo trên lò, không phải thịt chuột, hàng thật giá thật, không lừa già trẻ.

Chu Diễm đi vào bên cạnh cửa hàng sách Tân Hoa, lúc lật sách nghĩ, treo ba cái đùi dê hoàn chỉnh, ai biết trong lò có càn khôn hay không, thịt chuột không phải không thể ăn, còn có nơi chuyên dùng chuột để làm đặt sản, nhưng tóm lại thịt dê rất tốt, sinh âm bổ dương, hạ thực đông trường.

Sau khi đi ra khỏi cửa hàng sách, đập vào mắt cô là muôn vàn màu sắc, xe tới xe lui. Ở đầu ngõ có một người thả một cặp lồng đựng com bên cạnh chú chó lang thang, chú chó lang thang ăn rất hồn nhiên quên mình.

Chu Diễm nghĩ, hay là ăn giấy.

Ngọn đèn bên bờ đã tắt.

Lý Chính cả người đầy hơi rượu trở về, đối phương lái xe tiễn anh, vừa xuống xe đưa cho anh ít chân giò hun khói, nhìn thời gian còn chưa tới mười hai giờ, có chút tiếc nuối: “Lãng phí thời gian tốt!”

Lý Chính uống nhiều, lúc lên thuyền hơi choáng đầu chóng mặt, anh tiện tay đặt chân giò hun khói lên sàn tàu, quay lưng lại, kéo khóa quần thả nước xuống sông.

Xa xa là một mảnh mênh mông, tiếng nước dưới chân ào ạt, ngàn vạn chúng sinh nhỏ như con kiến hồi, nước anh thả ra từ hướng đông bắc tây nam, quẹo một cái nhập vào sông lớn, trong đầu anh miêu tả bản đồ, nghĩ đến sông Trường Giang.

Sau khi thả hết nước, anh run lên hai cái, kéo khóa quần, sau đó nghe thấy một giọng nói khàn khàn, gọi anh: “Anh Ba....”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đền trong khoang thuyền mở lên, bụi bặm, đồ đạc, còn có cô bé đang ôm cái túi sách, bóng dáng thanh tú động lòng người đứng trong khoang thuyền, anh nhìn thấy toàn bộ không sót gì cả.

Lý Chính cầm bình nước ấm, đổ một chén nước rồi uống ực một cái, nhìn cô mấy lần, đặt chén xuống bàn bếp, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Chu Diễm nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống mép giường, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Trần nhà rất thấp, phòng bếp bên kia cao hơn một chút, vừa rồi người nọ có thể đứng thẳng uống nước.

Thềm cửa là một bậc sẽ đi xuống bậc thang, đi vào trong sẽ dài và hẹp, bên trái phòng bếp, bên phải nhà vệ sinh, đi vào chính giữa là chỗ ngủ tối hôm qua của Chu Diễm, bên trái góc tường là tủ treo quần áo, bên phải là giường và cửa sổ bị vỡ, hai bên tường còn hai cánh cửa mở được, lúc này cũng đang đóng lại.

Chu Diễm ra giường ngồi một lát mới đứng dậy, nhìn quanh cửa.

Bên trong có một phòng ngủ, diện tích lớn hơn một chút, trần nhà cũng cao hơn, bên tường có một bàn học, hai phòng ngủ lại không có cửa ngăn cách.

Cả khoang thuyền đầy bụi bặm, ở góc tường còn có mạng nhện, không có bày biện đồ dùng, nhìn vắng vẻ như không có người ở.

Lý Chính tám ba phút là xong, lúc đi ra còn cầm khăn xoa đầu, trông thấy cô bé kia còn ôm túi sách đứng một chỗ, anh quét mắt nhìn chân đối phương, cô dịch chuyển vị trí sang sáu bảy bước.

Lý chính chẳng muốn nói nhảm với cô bé này, nói: “Ngủ đi đã.”

Anh ném khăn mặt lên bàn bếp, bước ra cửa.

Chu Diễm không có cách nào, nhanh chóng nói: “Cả ngày nay tôi chưa ăn gì.”

Lý Chính dừng chân, quay đầu lại nhìn cô.

Chu Diễm nói: “Hôm qua tôi đi quên không mang tiền.”

“Tự nấu.”

Tiếng bước chân đi về phía khoang điều khiển ở phía sau.

Chu Diễm thả túi sách xuống, đóng cửa lại, lập tức tìm cái gì đó ăn.

Thịt chân giò hun khói khô cô không động tới, một đồng rau dưa trên mặt đất cô cũng không động vào, lục tung khắp cả phòng bếp nhỏ cô mới tìm được mười gói mì sợi. Không có dưa thừa bát dưa thì, tất cả chỉ có đúng một cái, lúc này đang nằm cùng nôi ở trong bồn.

Chu Diễm rửa sạch sẽ, thuận tiện rửa sạch cái chén, thời gian đợi mì sôi, cô rót một chén nước mới, nhúu mày gắng gượng nuốt xuống.

Mì sợi canh suông khó ăn, cô đói quá mức, ăn vài đũa đã dừng lại, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục ăn.

Mười hai giờ rưỡi, cô mở cửa, nhìn ra ngoài một cái, cũng không dám tùy tiện đi về phía khoang điều khiển. Cô cẩn thận nghe ngóng, không có động tĩnh gì, cô đóng cửa lại, đi vào buồng vệ sinh.

Phòng dù nhỏ nhưng lại có đầy đủ toàn bộ, bên toilet thậm chí còn có một bồn tắm hình vuông. Chu Diễm không có khăn cũng không có bàn chải, cô thoa kem đánh răng lên ngón trỏ, chà vài cái rồi súc miệng vừa rửa mặt.

Bên trong không có máy sấy, cô trở lại phòng ngủ lấy cái quạt bàn nhỏ cầm vào buồng vệ sinh, quần jean không thể giặt, nếu không sẽ không có cái mặt. Cô giặt sạch quần lót và T-shirt, tắm vội rồi lấy T-shirt làm khăn mặt, rửa một lần, sau đó dùng quạt thổi.

Cô khăn trương tới mức trái tim như muốn vọt ra ngoài, may mà thuyền vẫn luôn chạy không ngừng lại, cô cũng nhân dịp đối phương chưa về phòng, mặc quần áo ướt trốn vào phòng ngủ.

Chu Diễm tự động viên mình, tất cả đều rất thuận lợi.

Mọi vật đều yên tĩnh, trên sông chỉ có một chiếc thuyền vẫn đang chạy.

Lý Chính ngâm điều thuốc, tiếp tục lái tàu, híp mắt nhìn đường sông.

Điện thoại được bắt mất, bên kia giọng nói già nua lại mơ màng, dường như còn chưa tỉnh.

Anh mở lớn tiếng lên rồi nói: “Ông già, cô bé hôm qua tới nhà ông lạc mất, mẹ của cô bé có biết không?”

“Cháu nói cái gì vậy, mấy giờ rồi còn gọi điện thoại hả? Làm sao lại lái thuyền lúc nửa đêm thế, giữa ban ngày làm cái gì?”

“Ông quản rộng quá, trả lời trước đi.”

“Cô bé nào? ... Ngày hôm qua?”

Lý Chính suy nghĩ, chỉnh lại: “Là hôm trước, có một bác gái với một cô bé.”

Đầu dây bên kia có vẻ tỉnh táo hơn: “Bé con sao?”

“Đúng rồi.”

“Con bé bị lạc sao?”

Lý Chính gảy tàn thuốc: “Lúc này cháu đang vội, ngày mai sẽ đến bến tầu Thượng Hải, ông bảo mẹ của con bé tới đón người.”

“Ông không có số điện thoại của mẹ nó!”

“... Họ hàng mà không có điện thoại sao?”

“Ôi đừng nói nữa, cũng không biết sai số nào, hôm nay còn muốn gọi điện thoại cho nó, cuối cùng lại lộn số. Chỉ có thể chờ nó tới tìm ông!”

Lý Chính lười dính vào chuyện bao đồng, thấy thế cũng không nói nhiều. Anh đang định tắt điện thoại thì bên kia kịp thời hô lên: “Đúng rồi, có phải cháu cầm nhầm đồ của ông không?”

Lý Chính nghe ông lái nhái một lúc lâu mới có thể cúp máy.

Không lâu sau có điện thoại gọi tới, là ông chủ bến tầu Thượng Hải, biết rõ Lý Chính đảo lộn ngày và đêm nên canh thời gian gọi điện thoại cho anh, hỏi anh khi nào tới.

Kết thúc cuộc nói chuyện, điện thoại báo sắp hết pin, Lý chính ném máy sang một bên, mặc nó tự sinh tự diệt, còn tại anh cũng thanh tỉnh được không ít.

Chu Diễm không dám ngủ lâu, cô đặt một cái đồng hồ báo thức vào lúc năm giờ sáng, lúc mở mắt ra cô thấy chân trời vằng vặc màu đỏ nhạt, giống như một con sông.

Cô giờ tay lên quờ qua cửa sổ.

Sờ soạng không khí, đầu ngón tay là cảm xúc ướt ướt, bên dưới là thủy tinh bên nhọn, cô vẫn đắm chìm trong không khí bay bổng của gió, có lẽ sợ ý một chút sẽ bị thủy tinh làm chảy máu.

Cô đang suy nghĩ gì đây?

Chu Diễm lại nhắm mắt thêm vài phút, sau đó cô đứng lên, rửa mặt, uống một chén nước muối, rồi mới mở cửa ra, ngồi ở mép giường.

Lý Chính đẩy cửa ra, chỉ thấy Chu Diễm ôm túi sách đứng ở đó.

Sáu giờ hơn, trời đã sáng rõ, anh đi đến cạnh bếp chuẩn bị rót nước, quét mắt nhìn, cái chén dường như đã được rửa sạch sẽ.

Anh uống hết nước, cầm lấy khăn mặt trên bàn bếp đi vào nhà vệ sinh.

Hai người không nói gì, lúc đi ra, cô bé đã tự giác đi ra sân tầu, còn giúp anh đóng cửa lại.

Lý Chính lười nấu cả mì, trực tiếp nằm lên giường.

Chu Diễm gọi một cú điện thoại cho Nghiêm Phuong Phuong.

Chu Diễm nói: “Chị tới đón em về.”

Bên kia giống như ôm lấy điện thoại nói: “Cô chủ nhỏ à, em muốn chị bị xào lên sao?”

“Chị là vai chính, mẹ em sẽ không xào em”

Nghiêm Phương Phương nở nụ cười, nói: “Mẹ em rất ác, hôm qua còn thu điện thoại của chị và chú Ngô.”

“Nghĩ cách đi.”

“... Em nói em lớn như vậy, sao không biết làm một cái thẻ ngân hàng, gửi nhiều tiền một chút.”

Chu Diễm thoáng tức giận: “Chị thì không thể nói với mẹ em...”

Cô còn chưa dứt lời, đầu bên kia hiển nhiên là bị người đoạt mất.”

“Nói cái gì?”

Giọng điệu bình thản hết ngày hôm qua.

Chu Diễm gọi một tiếng: “Mẹ.”

“Tại sao lại gọi điện thoại?”

“Mẹ tới đón con đi.”

Bên kia im lặng trong chốc lát rồi nói: “Con coi lời của mẹ như nói đùa à?”

Chu Diễm ngồi giữa boong tàu, xoa xoa bắp chân nói: “Trên người con không có chút tiền nào, cả ngày không ăn gì, phải đi xin mới có chỗ ngủ.”

“Đừng có giả bộ đáng thương, không phải con rất ngang ngược sao?”

“Mẹ!”

“Mẹ sẽ không đi đón con, xăng không tốn tiền à? Làm trễ nải buổi diễn, không cần ăn không cần uống sao? Con chạy tới đó làm sao thì về bằng cách đó đi.”

Chu Diễm lớn tiếng: “Con có phải con ruột mẹ không thể!”

“Mẹ lại hi vọng con là đứa mẹ nhạt được!”

Chu Diễm đảo tròn mắt, cắn môi, không tắt máy cũng không nói chuyện, cánh tay hơi run.

Bên kia cũng im lặng, một lúc sau mới nói: “Chu Diễm.”

Chu Diễm nghe rõ, giọng điệu này không phải là bình thản, mà là không có chút tình cảm nào.

“Con nói con về trường, được, mẹ cho con cơ hội, trước khi vào học, con tự kiếm được sinh hoạt phí thì mẹ cho con về trường.”

Chu Diễm há miệng ra, yết hầu bị chặn lại, cô cố gắng nói: “Con không có tiền, không có chứng minh thư.”

“Tự nghĩ biện pháp.”

“... Mẹ không thể như vậy.”

“Con không đi theo đường mẹ chỉ, vậy thì tự đi. Con không chịu khuất phục, bản lĩnh lớn, vậy đừng ăn đồ của mẹ, tiền của con là mẹ cho, chứng minh thư của con cũng là mẹ làm, quần áo, túi xách của con cũng là của em, điện thoại di động của con cũng thế. Con không chịu khuất phục thì đổi hết những đồ đó đi, đừng lấy một đồng nào của mẹ.”

Chu Diễm lại lau mắt: “... Con sai rồi.”

“... Con không sao, chỉ là mẹ không muốn gặp con.”

Chu Diễm không lên tiếng, cô dúi đầu vào trong cánh tay, cọ cọ vài cái, lại ngẩng đầu lên, cổ họng như bị chặn lại. Cô miên man suy nghĩ, cô có nên mời hòa thượng hay đạo sĩ đến, nhìn xem có phải mẹ bị nhập vào người không, nếu không vì sao hai năm qua mẹ lại đối xử với cô như thế.

Bên kia còn nói: “Mẹ sẽ biểu diễn quanh đây đến tháng tám, con kiếm đủ học phí thì tự về đi.”

Chu Diễm cúp máy trước.

Cô lại dúi đầu vào trong cánh tay.

Người trong khoang thuyền trở mình, tiếp tục ngủ.

Buổi chiều Lý Chính rời giường, vắn eo bẻ cổ mở cửa, nghe thấy cô bé hỏi anh: “Khi nào thì cập bờ?”

Lý chính nói: “Buổi tối.”

Chu Diễm gật gật đầu, trông thấy anh lại ăn mì sợi thì do dự một chút, nói: “Ăn cơm trưa sao!”

Lý Chính liếc nhìn cô một cái, trong nôi lưu lại một ít mì, chỉ vào nôi: “Ăn!”

Chu Diễm vội vàng đứng lên, vỗ vỗ cái mông đi vào buồng nhỏ trên tàu, dùng muối để ăn.

Một người húp sùm sụp, một người cố gắng ăn.

Chu Diễm nhai nhai, liếm môi dưới rồi nói: “Anh Ba, khi nào thì anh trở về?”

Lý Chính liếc cô một cái, nói: “Một tháng.”

Chu Diễm lại liếm môi dưới: “Anh Ba, có thể... cho em mượn ít tiền không?”

Lý Chính cũng không nhìn cô, cứ thế ăn mì.

Chu Diễm quấy nôi nói: “Một chút tiền xe là được rồi, sau này em trả lại cho ông cậu.”

Lý Chính hừ một tiếng, dường như đang điều cợt.

Chu Diễm nóng mặt, cúi đầu.

Ăn xong, Lý Chính giống như đại gia ném bát vào trong bồn rửa, định đi ra ngoài, Chu Diễm vội vàng nói: “Anh Ba!”

Lý Chính dừng lại, tay nhét vào trong túi.

Anh mặc quần rộng thùng thình, màu nâu nhạt, những sợi vải trở nên trắng toát, hai cánh tay lại vuuwn ra, rút ra hai cái túi rộng, bên túi trái còn bị rách một mảng, miệng vết rách cũng ầu tả.

Lý Chính nói: “Không có tiền.”

Rõ ràng là Chu Diễm không tin.

Lý Chính đá đá đồng rau dưa trên mặt đất: “Tiền đều ở đây.”

Một quả bí đao, hai củ khoai tây, ba củ cà rốt.

Lý Chính lại nói một câu: “Tin hay không thì tùy, không cho cô mượn tôi cũng không nợ cô.”

Nói chuyện, đi qua cô ra khoang thuyền, đi phía trước lái thuyền.

Chạng vạng tối, thuyền chạy tới bến tàu Tây Thượng Hải.

Vô số thuyền xếp thành hàng dựa vào bờ, d.đ.lqđ xe cộ qua lại, từng rương hàng hóa được chuyển xuống, làn người bắt đầu khởi động, đông một tiếng thét to, tây một tiếng thét to.

Trời chiều nghiêng nghiêng, khói bếp lượn lờ.

Lý Chính chào hỏi với mọi người, nhận điều thuốc đối phương đưa tới, cười nói rôm rã.

“Thằng nhóc cậu, hôm nay thế nào cũng phải uống với tôi vài chén! Kệ bọn họ chuyển hàng!”

Lý Chính cười: “Uống rượu thì sao lái thuyền được.”

“Ngày mai đi!”

“Chậm trễ hàng!”

“Làm trẻ nãi thì tôi chịu trách nhiệm cho cậu.” Người này đang nói, nhìn sau lưng Lý Chính: “Ồ, lâu không gặp mà có thay đổi à. Ồi, tìm thấy ở đâu vậy?”

Lý Chính quay đầu lại, thấy cô bé đang đeo túi sách, đứng nghiêm sau lưng anh, anh quay lại, phui đàng sau rồi nói: “Sao là sao, tiện đường chứ sao! Đi một chút đi, không phải muốn uống vài chén à.”

Chu Diễm nhìn anh đi xa.

Bến tàu nhiều người, đàn ông nhiều, ánh mắt nhìn vào người cô, châu đầu ghé tai không biết đang nói cái gì.

Chu Diễm đi xa một chút, tìm một góc yên lặng ngồi xuống đợi.

Đội mặt trời lặn, đội trăng sáng, đội sao giăng khắp trời, mọi người đều đi xa.

Một người đàn ông đi tới, cười hi hi nói: “Em gái, em ăn cơm chưa?”

Chu Diễm đổi một chỗ khác.

Người đàn ông kia lại đi tới: “Em gái, có phải là không có chỗ đi không? Ăn cơm với anh nhé? Nhà anh ở bên kia.”

Chu Diễm ôm túi sách chạy trốn, người đàn ông đằng sau đuổi theo cô, chân cô như bị rút chỉ, nặng trĩu, chạy tới nơi có nhiều người, người đàn ông kia mới phần nộ bỏ đi.

Chu Diễm tông phải một đứa trẻ đang cầm bát cơm ăn, bát của đứa trẻ rơi xuống đất, một người phụ nữ chạy tới, chỉ vào Chu Diễm lớn tiếng ồn ào, bà ấy nói tiếng địa phương, cô nghe không hiểu nhưng nghĩ cũng biết đó là lời mắng người.

Chu Diễm luôn miệng nói xin lỗi, giọng nói khàn khàn run run, không giống như tiếng của cô.

Cô kéo đôi chân đi tới bến tàu, run rẩy lấy di động, gọi điện thoại cho mẹ, bị cắt đứt, gọi điện thoại cho Phuong Phuong, bị cúp máy, gọi điện thoại cho chú Ngô, tắt máy.

Chu Diễm giấu mình vào một góc tối lờ mờ như mực, một mực đợi một mực chờ, đập vào mắt cô là thế giới màu đen, một màu đen vô tận không thấy bến bờ, một tâm tình tuyệt vọng xõng vào lòng cô.

Đột nhiên, xa xa có một điểm đen.

Điểm đen này di động tới, càng ngày càng gần, đi về phía bến tàu, là hướng đi tới thuyền.

Chu Diễm đứng lên, hai chân run lên, cô chạy về phía anh.

Người nọ nhảy lên thuyền, còn khoảng trăm mét, Chu Diễm hô: “Anh ba ——”

Người nọ quay đầu lại, nhìn về phía cô.

Còn gần 100 mét, người nọ đi vào khoang điều khiển, Chu Diễm hô: “Anh ba ——”

Còn gần 50 mét, thuyền hình như bắt đầu hoạt động, Chu Diễm hô: “Anh ba ——”

Còn gần mười mét, cả người Chu Diễm bỏ nhào qua, cô ngã trên mặt đất, cô đứng lên, đuổi theo thuyền chạy.

Trong gió đêm, cô kêu lên một tiếng: “Anh ba ——”

“Lý Chính ——”

“Lý Chính ——”

“Lý Chính ——”

Thuyền ngày càng đi xa, cuối cùng không thấy bóng dáng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bến tàu trống trải, đêm khuya thanh vắng.

Chu Diễm ôm cánh tay, đứng mười phút, trong đêm hè, cả người cô cảm thấy lạnh lẽo.

Cô thở vù vù, giống như làm thế thì cơ thể sẽ sinh ra nhiệt lượng, nhiệt lượng này ngưng tụ tại hai chân cô, kéo cô rời đi.

Đồn công an Tây thượng Hải, vài cảnh sát vừa mới đi tuần về, một cảnh sát trẻ tuổi nói: “Bây giờ người già cạy già lên mặt, không phạt được không chửi được, ngay cả khuyên cũng không được, tay còn chưa chạm vào ông ấy thì ông ấy đã bắt đầu ồn ào nói cảnh sát đánh người, cảm giác này đúng là nghẹn khuất!”

Cảnh sát trung niên cười nói: “Nếu như cậu ở đây hơn nửa năm, tôi sẽ cho cậu biết cái gì gọi là, màu sắc sắc sỡ, thiên biến vạn hóa.”

“Cái gì?”

Cảnh sát trung niên nói: “Mỗi ngày bị tức đều không là gì!”

Người trẻ tuổi buồn cười ‘hừ’ một tiếng, cảnh sát trung niên nói: “Hà, cậu đừng không tin, ông lão vừa rồi, nửa đêm đứng trên sân thượng hắt nước gội người, cái chuyện trà đũa thế này cậu cho rằng hiếm có sao? Cậu có bản lĩnh thì ở lâu thêm một năm, tôi cho cậu xem một chút cái gì gọi là việc lạ chân chính.

Người trẻ tuổi rút cho đối phương chén nước, trêu ghẹo nói: “Có phải anh luyện tiếu tôi không?”

“Giờ cậu mới biets sao?” Người đàn ông trung niên uống một ngụm, chỉ vào anh ta nói: “Ồ đồn công an cơ sở lâu sẽ không được, không thể học hỏi được gì, cậu có thể chịu đựng thì hãy lên trên. Khi nào thì đi?”

“Sau...” Người trẻ tuổi vừa nói hai chữ, đột nhiên dừng lại, nhìn cửa lớn hỏi: “Có chuyện gì?”

Cảnh sát trung niên quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một cô bé mặc T-shirt quần ngắn, đeo túi sách.

Cô bé kia nói: “Tôi... lạc đường.”

Hai cảnh sát nhìn nhau, từ trong đôi mắt đối phương nhìn thấy một từ —— Cái gì?

Người trẻ tuổi cầm cái cốc, đổ một chén nước ấm cho cô bé, cô bé nhận lấy, nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Anh kéo cái ghế ngồi đối diện với cô bé: “Cô tên là Chu...”

“Chu Diễm.” Chu Diễm lặp lại lần nữa.

“A, Chu Diễm, tôi họ Vương... Em xác định không cần chúng tôi liên lạc với người nhà của em sao?”

Chu Diễm lắc đầu: “Để cho tôi ở đây một đêm là được rồi.”

“Có thể chứ, nhưng mà...”

“Lân Sinh!” Cảnh sát trung niên kia cắt đứt lời của anh, gọi anh ta đi qua.

Vương Lân Sinh nói với Chu Diễm: “Em đợi một lát.” Anh ta đi tới trước mặt cảnh sát trung niên, hỏi: “Làm sao thế?”

Cảnh sát trung niên nhìn Chu Diễm, kéo Vương Lân Sinh qua một bên, nói nhỏ: “Cô bé kia, hoặc là rời nhà đi ra ngoài, vì vừa rồi hỏi chứng minh thư thì nói không có, tình huống này có lẽ là ra ngoài lừa gạt.”

“Anh nói cái gì thế?”

“Đừng có mà không tin, lừa đảo cũng sẽ đi gạt cảnh sát đây. Bây giờ lừa đảo có nhiều chủ ý lắm, gan cũng lớn, nhất là cô bé nhìn trung thực thế này rất dễ làm cho người ta tin tưởng. Tôi đoán thế nào cũng mượn tiền cậu, cậu phải đề phòng đấy!”

Vương Lân Sinh nhìn Chu Diễm, cô bé đang ôm túi sách, cầm một cái sạc điện, hỏi anh: “Tôi có thể sạc nhờ một chút sao?”

“A, được, bên cạnh sô pha có ổ điện.” Vương Lân Sinh chỉ chỉ, vỗ vỗ tiền bối, đi tới cạnh Chu Diễm.

Vương Lân Sinh lại hỏi cô vài câu, thấy cô cũng không có tinh thần trả lời, anh ta ôm một tấm thảm để cho cô ngủ trên sofa.

Chu Diễm nói lòng thần kinh căng cứng, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ trên sofa.

Trán cô trắng nõn mượt mà, hốc mắt hơi sâu, cái miệng khéo léo, khuôn mặt như quả vải bóc vỏ, thanh tú đáng yêu, dễ làm cho người khác tin tưởng.

Vương Lâm Sinh tắt đèn trên đầu ghế sofa, tăng điều hòa lên một chút, lúc này mới nhẹ nhàng về chỗ ngồi.

Nhoáng cái, qua một đêm.

Đồng hồ báo thức điện thoại không tắt, năm giờ đã kêu, Chu Diễm hốt hoảng tỉnh lại, không để ý hắt túi sách rơi xuống đất.

Vương Lâm Sinh nhặt túi sách đưa cho cô: “Em có thể ở lại một chút.”

Chu Diễm gạt đầu nhưng ngoài miệng lại nói: “Không cần.”

Cô tắt báo thức, rút sạc điện thoại, trong túi sách cũng rối loạn, khóa kéo không hết, Chu Diễm sửa sang lại sách vở.

Vương Lâm Sinh tiện tay cầm một quyển nhìn, hỏi: “Em còn đang đi học sao, đại học rồi hả?”

Động tác của Chu Diễm dừng lại, nói: “Học kỳ sau là đại học năm ba.”

“Tôi còn tưởng rằng em hơi nhỏ, thì ra cũng sắp đại học năm ba rồi.” Anh tiện tay mở ra, bên trong có một tờ báo rơi ra: “Hả?”

Anh xoay người nhặt lên, cầm trên tay mới phát hiện tờ báo này đã từ lâu, trang giấy cũng nhũn ra, chữ đã hơi mờ, có lẽ bởi vì thường xuyên kẹp trong sách nên tạo thành.

Vương Lâm Sinh quét mắt nhìn nội dung, đột nhiên lại “Hả?” một tiếng, còn muốn nhìn nữa nhưng tờ báo đã bị rút đi rồi.

Chu Diễm kẹp tờ báo vào trong bức thư hồi âm, đeo cặp trên lưng, nói: “Cảnh sát Vương, cảm ơn anh.”

“Em đi bây giờ sao?”

Chu Diễm gạt đầu, hôm qua trên đường tới cô còn nghĩ có thể mượn chút lộ phí của cảnh sát không, nhưng cô đã bỏ qua suy nghĩ này khi nghe thấy tiếng nói nhỏ của đồng chí cảnh sát trung niên.

Chu Diễm phát hiện cho tới ngày hôm qua, cô chỉ có thể nghĩ hai chữ ‘vay tiền’, lời của mẹ như từng cái đinh đóng vào trong lòng cô, đau nhức, khắc sâu, sau khi chiếc thuyền kia lựa chọn rồi đi không do dự, thì máu lại càng chảy không ngừng.

Cô bước chậm trên thành thị xa lạ, không nghĩ sự khác nhau giữa thịt dê và thịt chuột nữa, cô bắt đầu tự hỏi bước tiếp theo nên làm gì.

Lúc đi qua bến tàu hôm qua, Chu Diễm không tự chủ liếc qua nhìn, sáng sớm, trời vừa sáng, nơi đó đã nhốn nháo đầy người, vài người kêu to, không biết có chuyện gì xảy ra.

Cho dù xảy ra chuyện gì cũng không liên quan tới cô, Chu Diễm tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này mới có cửa hàng ăn sáng mở cửa, Chu Diễm đi vào một con phố, chần chừ trong chốc lát, chọn một cửa hàng đi vào.

Từ trước tới giờ tính cô hướng nội, ngoại trừ đọc sách thì không biết cái gì, hai năm qua đi theo mẹ chạy ngược chạy xuôi, từ thành phố tới làng quê, tính tình bị mài giũa đi nhiều, thậm chí còn khác hẳn so với hai năm trước.

Chu Diễm nhìn vào, hỏi ông chủ: “Xin hỏi, cửa hàng các ông có nhận người không?”

Ông chủ xoa hai tay vào tạp dề, nhìn trên dưới cô một lần: “Cô muốn tìm việc làm sao? Bao lớn rồi?”

Chu Diễm cười đáp: “20!”

“Chúng tôi muốn mời một người làm đơn giản... Cô có mang chứng minh thư không? Là người địa phương sao? Trước kia đã làm chưa?”

Chu Diễm nói: “Tôi ở ngoài tới, chứng minh thư bị mất rồi.”

Chu Diễm ứng tuyển thất bại, ông chủ quán ăn lo cô là người bên ngoài làm không ổn định, không có chứng minh thư sợ rằng còn chưa tới mười tám tuổi.

Chu Diễm có lần đầu rồi, lá gan càng lúc càng lớn, nhưng công việc khó tìm, mười nhà thì cả mười nhà không nhận người, ngay cả cơ hội phỏng vấn cũng không có.

Vất vả lắm mới đợi được một cửa hàng quần áo có thông báo tuyển người mở cửa, nhưng bởi vì cô không có chứng minh thư nên chặn cô ở ngoài cửa.

Trái tim Chu Diễm xám xịt, vân vê cái di động, khắc chế xúc động muốn gọi điện thoại.

Đi một chút ngừng một chút, cuối cùng cô dừng ở một bụi cỏ dại ven đường.

Trên thuyền.

Lý Chính ra khoang điều khiển, trở về rửa mặt, đang chuẩn bị ngủ thì một cuộc điện thoại làm anh phải dừng lại.

“Ôi Lý Chính, cậu đi tới đâu rồi?”

“Sao thế?”

“Tính sai rồi, tính sau rồi, hôm qua mấy thằng nhóc đi uống vài bình, bỏ hàng hóa hai bên, cậu mau trở về đi!”

Lý Chính nhú mồm: “Chờ tôi tỉnh ngủ rồi nói.”

“Không được, ôi chào, nếu như bên kia không nhận được hàng đúng giờ thì tôi xong đời! Lý Chính, anh Lý, tôi gọi cậu là anh, anh mau trở về, trở về rồi tôi hầu hạ anh!”

Đối phương gọi ông gọi bà, Lý Chính mắng: “Mẹ nó chứ!”

Lý Chính quăng điện thoại xuống, đi về phía khoang điều khiển, quay thuyền lại, tới giữa thì nghỉ ngơi nửa giờ, sau đó không ngừng một lúc, rút cuộc giữa trưa về tới bến tàu Tây Thượng Hải, hạ thuyền, tâm tình cũng ghi trên mặt. Đối phương trông thấy thì trong lòng có chút sợ, chỉ có thể ôm lấy bờ vai của anh, khuyên can nói xin lỗi mãi.

Đối phương vẫy tay, khỏi bụi bay loạn: “Đi một chút đi, tối hôm qua uống còn chưa tận hứng, buổi trưa hôm nay thì đúng lúc! Cậu có thể nể mặt tôi một chút không, nói thế nào thì tôi mới là khách, kết quả đều là tôi và cậu cùng vui vẻ, cậu nói cái này có lý không?”

Lý Chính mượn lửa châm điều thuốc, nói: “Được rồi, được rồi, không uống nữa, cho tôi chút đồ lấp bụng đã.”

“Muốn ăn cái gì? Một con thỏ rừng nhé?”

Vừa nói vừa đi, đi qua một quán ăn gần bến tàu, bước chân Lý Chính ngừng tạm.

Đối phương phát giác, hỏi: “Làm sao thế?”

Lý Chính hút một hơi thuốc, mắt nhú lại, nói: “Không có việc gì, đi!”

Trước quán ăn người đến người đi, người qua đường chỉ mang theo một trận gió mà thôi.

Hôm nay phía đông bắc quán ăn náo nhiệt hơn bình thường.

Một chàng trai ngồi xổm xuống, hỏi: “Đây là cái gì?”

Chủ quán đáp: “Rau sam.”

“Nấu như thế nào?”

“Có thể nấu súp, cũng có thể rau trộn.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Ba... bốn đồng một mớ. Anh mua sao?”

Anh bạn ồn ào: “Hỏi đi, hỏi đi!”

Anh chàng gãi đầu, khuôn mặt hơi hồng: “Tôi mua, cái đó, chúng ta có thể làm bạn không?”

Chu Diễm cúi đầu xuống, không nói gì, đợi một lát đối phương đưa một tờ năm đồng, Chu Diễm nói: “Có tiền lẻ không? Tôi không có trả lại.”

Vài chàng trai đồng loạt lục túi, góp được bốn đồng.

Chu Diễm nhận tiền, nhìn bọn họ, tâm tình cũng sáng lạn như ánh sáng trên đồng xu.

Một giờ sau, rau sam bán hết, Chu Diễm lại chạy tới chỗ cỏ dại ven đường, mau chóng hái rau dại.

Chân cô đi một đôi xăng – đan màu trắng, hái được một lần, trên đôi dép đã dính đầy bùn, đầu ngón chân và mu bàn chân rất bẩn, tay còn bị rách, đùi trái không biết cọ vào đâu bị rách một đường.

Chu Diễm trở lại quán ăn gần bến tàu tiếp tục rao hàng, vết cắt hơi ngứa một chút, cô nhẹ nhàng gãi gãi, khát nước rồi, cô cắn miếng bánh bao trắng, vận nước khoáng, uống hơn nửa bình.

Cô tiếp tục gặm bánh bao, gặm một tiếng thì phát hiện bùn trên ngón tay mình dính lên vỏ. Cô lột vỏ, gầy gầy mạnh vụn trên ngón tay, con mắt hơi ướt, cô hít mũi một cái, há to mồm lần nữa cắn bánh bao. Ánh sáng trước mặt đột nhiên bị chặn, bóng đen áp xuống, bao trùm lấy cả người cô.

Chu Diễm từ từ ngẩng đầu, nhìn về cái người đang ngồi xổm trước mặt cô.

Người nọ nhặt nhặt nghiêng người nhìn cô, ánh mắt nhìn đồ trên mặt đất, tay chụp lấy, ôm thành một mớ, đứng lên, nhìn cô, cúi xuống rồi mới xoay người đi lên phía trước.

Đi vài bước, quay đầu lại, rồi anh dừng lại, đi tới trước mặt Chu Diễm, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, lôi cô dậy đi nhanh về phía trước.

Trời chiều nghiêng nghiêng, khói bếp lượn lờ, cảnh sắc giống như ngày hôm qua tới.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Edit: Ciao

Chu Diễm bị đối phương dắt đi, trước khi lên thuyền, cô còn ra sức hất tay đối phương, rất có cốt khí châm chọc khiêu khích: “Không có anh, tôi cũng không chết đói, không phải anh nói anh không mượn tiền, cũng không thiếu nợ tôi sao. Không phải đêm qua anh đi rất tự nhiên à, bây giờ làm gì thế? Tôi không cần chút lòng đồng tình của anh! Tôi sẽ nhanh chóng kiếm được lộ phí và học phí! Tôi ăn hai bát mì của anh, lúc đó tôi sẽ trả lại cho anh một trăm bát!”

Trong lòng cô hăng hái, đoạn văn này ừ một lần rồi lại một lần.

Người này đã buông cổ tay cô ra, nhảy lên thuyền, nhìn cô không nói lời nào.

Cô chưa kịp biểu hiện ra cốt khí của mình, thì ảo tưởng không theo kịp được sự thật.

Chu Diễm nhảy xuống thuyền, cúi đầu xuống, nhắm mắt đi theo đối phương vào buồng nhỏ trên tàu.

Lúc này, cô tự khinh bỉ chính mình.

Vào buồng nhỏ trong tàu, Lý Chính ném rau sam vào trong bồn, hỏi cô: “Biết làm cơm không?”

“Hả?”

Lý Chính chỉ chỉ bếp lò: “Biết làm thì làm.”

Chu Diễm lấy lại tinh thần, do dự nói: “Biết.”

“Làm vài món thức ăn, nhanh một chút!”

Lý Chính nói xong thì đi ra ngoài, Chu Diễm nhìn qua cửa sổ thấy anh lên bờ, nói gì đó với vài người, thỉnh thoảng nhìn thoáng qua hàng hóa, lại nhận danh sách mà đối phương đưa tới.

Chu Diễm thu hồi tầm mắt, đánh giá phòng bếp một chút.

Cô rửa sạch rau sam, cắt một miếng bí đao, thái sợi khoai tây rồi ngâm trong nước lạnh, nhìn thịt khô chần chừ một chút, cuối cùng lại không động tới.

Rau sam trộn với sợi khoai tây đặt lên đĩa, canh bí đao nấu, thấy Lý Chính nói xong chuyện, nhảy lên thuyền, cô nhanh chóng cho vài sợi mì vào.

Lý Chính đứng ở cửa khoang thuyền một lúc mới bước vào, nhìn món ăn trên bếp lò, hỏi: “Không nấu cơm à?”

Chu Diễm nói: “Không có gạo.”

Lý Chính lấy ra một cái ghế, ngồi trước bếp lò, trong lòng buồn bực, bắt đầu ăn. Ăn một lát anh thấy Chu Diễm bất động, anh lại đi ra, hô với người trên bờ: “Lấy cho tôi đôi đũa với cái bát!”

Người trên bờ nhanh chóng đưa cho anh.

Lúc này Chu Diễm mới bắt đầu ăn cơm, vẫn không quên nửa cái bánh bao còn dư.

Ăn xong rồi, Lý Chính lại ra ngoài một chuyến, đến khi anh trở về thì Chu Diễm cũng đã rửa sạch bát đĩa.

“Đến đây.” Lý Chính đi vào phòng ngủ, ngồi xuống mép giường.

Chu Diễm theo vào.

Trải qua một bữa cơm, tâm tình cô đã dần dần hồi phục, anh không mượn tiền cô, cũng không nợ cô, bỏ rơi cô càng không có gì đáng trách, cô không có lập trường lòng đầy cảm phẫn, có vẻ tự cho là đúng.

Lý Chính hỏi: “Nói đi, có tính toán gì?”

Chu Diễm không đáp mà hỏi lại: “Thuyền anh đi bao giờ sẽ trở về?”

Lý Chính nhìn cô vài giây, trả lời: “Một tháng sau.”

“Tôi có thể đứng trên thuyền anh được không... Tôi sẽ không ảnh hưởng đến anh.”

“Cô chết mới không ảnh hưởng đến tôi.”

Chu Diễm cắn môi: “Tôi sẽ mau chóng có lộ phí.”

Lý Chính chậm chọc nói: “Chỉ bằng việc cô bán rau đại ven đường hả? Ăn xin còn kiếm được nhiều hơn cô”

“Không phải anh thường xuyên dừng thuyền sao, thuyền dừng lại thì tôi đi tìm việc làm, tìm được việc thì tôi sẽ đi.”

“Không tìm thấy thì cô sẽ không đi hả?”

Chu Diễm mím miệng.

Lý Chính hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Tôi không thể giữ cô một tháng, ngày mai đến Bình Giang, đến lúc đó cho cô 200, cô tìm người nhà cô cũng được, tìm xe để đi cũng được, tùy cô.” Lại chỉ bên trong gian phòng: “Ồ đó, trong tủ có gối và chăn mềm, tự mình tìm.”

Anh nói xong thì đi ra ngoài.

Chu Diễm vốn định hỏi, vì sao 200 đồng tiền này ngày mai mới đưa cho cô, thấy thuyền nhanh chóng rời khỏi bến tàu, cô cũng không hỏi tiếp.

Cô không muốn cứ về như vậy, nhưng nếu như cô không tìm được kế sinh tồn thì cô cũng chỉ có thể trở về.

Chu Diễm đi vào phòng ngủ, cố gắng quét dọn một lần.

Trong tủ quần áo trống rỗng, chỉ có vài cái chăn thảm, hơi ẩm mốc khó ngửi phả vào mặt.

Sau khi rửa mặt, cô nằm trên giường, không có sức nhúc nhích.

Năm giờ sáng, mặt trời trời lên mặt nước, không khí ẩm ướt, từng gợn sóng nhỏ trên sông như rót vào một sinh mệnh nào đó.

Nước sông màu xanh cũng không thanh tịnh.

Chu Diễm cảm nhận được thuyền ‘trầm xuống’.

Lần đầu cô lên thuyền thì thuyền nổi trên mặt nước, đứng ở boong tàu nhìn xuống, cách mặt nước khoảng hai mét.

Bây giờ nước sông có thể chạm vào được.

Chu Diễm nhìn cabin, đi về phía đầu thuyền, lúc đi qua cửa sổ, cô thoáng nhìn vào bên trong.

Người nọ đang ở trần, ngủ rất ngon.

Ánh sáng không quá chói, thân thể của anh lơ mơ trong bóng tối, ngược lại cơ bắp có vẻ rõ ràng, Chu Diễm không dám nhìn nhiều.

Đi không tới vài bước, xuất hiện một cánh cửa, Chu Diễm khẽ đẩy, không đẩy được, đi vài bước nữa là cầu thang, phía trên chính là khoang điều khiển.

Cô không đi tới khoang điều khiển, cô chú ý tới hàng hóa trên thuyền.

Rất nhiều thùng không lồ, nhìn vô cùng đồ sộ, dường như tới mấy trăm tấn nên khiến thuyền thấp xuống.

Cô cẩn thận đi về phía đuôi thuyền, ngồi xếp bằng ở giữa boong tàu.

Tốt nhất là không nên đi loạn, cô không biết bơi.

Không biết qua bao lâu, mặt trời lên chính giữa, có một con thuyền lớn như thuyền này chậm rãi đi từ đằng xa tới.

Bọt nước khê tung hai bên, giống như đang mở đường. Chu Diễm không có việc gì nhìn chăm chú vào con thuyền, đến khi chiếc thuyền kia ngừng lại bên cạnh thì cô mới lấy lại tinh thần.

Thuyền này dường như ngừng ngay bên cạnh thuyền của bọn họ. Cấu tạo cùng loại, nhưng hiển nhiên là tinh tươm hơn chiếc thuyền rách dưới móng cô, kính cửa sổ còn đầy đủ, vẫn còn lớp nhôm hộp kim bọc thuyền, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy một cái điều hòa.

Cô đang nhìn ngó cẩn thận thì đột nhiên một cái đầu nhỏ lộ ra.

Mắt một mí to tròn, mũi tẹt, làn da hơi đen, mái tóc buộc kiểu sừng dê.

Cô bé bím tóc sừng dê mở trừng hai mắt, nhìn chăm chăm vào Chu Diễm, đi xuôi theo thuyền.

Cô bé bím tóc sừng dê mở miệng: “Chú Lý đâu rồi?”

Chu Diễm khó hiểu: “Hả?”

“Chú Lý đâu rồi?” Cô bé bím tóc sừng dê lặp lại lần nữa.

Chu Diễm hỏi thử: “Lý Chính?”

“Ừ, đúng!” Cô bé gật mạnh đầu: “Chú Lý đâu rồi?”

“Anh ấy đang ngủ.”

“A, trời đã sáng mà còn buồn ngủ... vậy chị là ai?”

Chu Diễm nhìn đứa bé sáu bảy tuổi, không trả lời cô bé, cô hỏi: “Người lớn nhà em đâu? Không mở thuyền sao?”

Cô bé bím tóc sừng dê nói: “Ba ba em đang đi ỉa.”

“...”

“Hôm qua ba ba em ăn tôm hùm nhỏ, hôm nay bị tiêu chảy rồi, vừa rồi còn đánh rắm nữa, thối lăm lăm.”

Chu Diễm cười lên: “Làm sao em không bị tiêu chảy?”

“Em cũng bị nhưng mà đi xong rồi!”

Chu Diễm cười ha ha.

Cô bé bím tóc sừng dê chu mỏ một cái: “Chị là ai, sao em không biết chị?”

“Chị là...” Chu Diễm nghĩ nghĩ, trả lời: “Chị là em họ xa của chú Lý.”

“Cái gì là bà con xa.”

“Là quan hệ thân thích nhưng rất xa.”

Lần này cô bé nhếch miệng: “Gạt người.”

“Hả?”

“Chú Lý không có họ hàng.”

“Tại sao không có? Chị không phải sao?”

“Vậy chị tên gì?”

Chu Diễm hỏi lại: “Em tên gì?”

“Em hỏi trước.”

Chu Diễm lại hỏi: “Nhà em biết chú Lý đã lâu rồi sao?”

“Vâng, lúc em còn nhỏ đã biết chú Lý rồi.”

Chu Diễm cười nói: “Vậy bây giờ em lớn rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Em bao nhiêu tuổi rồi hả?”

“Sáu tuổi, chị bao nhiêu tuổi?”

Chu Diễm hỏi: “Em tên gì?”

“Hân Hân. Chị tên gì?”

Chu Diễm cười cười: “Hân Hân.”

“Ừ... Chị là vợ của chú Lý sao?”

Chu Diễm sửng sốt: “Không phải, chị nói rồi, chị là em họ của anh ấy.”

Hân Hân hừ, đột nhiên nhảy dựng lên, từ đối diện nhảy sang.

Chu Diễm càng hoảng sợ, vội vàng tiến lên đỡ con bé, Hân Hân uốn éo một chút rồi tránh ra, hỏi: “Chị học lớp mấy?”

Cô bé nhìn thấy Chu Diễm cảm thấy sợ hãi.

Chu Diễm nói: “Chị học đại học.” Lại nói: “Làm sao em lại sang đây, nếu ba em lái thuyền đi thì sao?”

“Ba em sẽ không đi, ba con em sẽ đi theo chú Lý.”

“Mọi người đi cùng một nơi sao?”

Hân Hân lắc đầu: “Không biết.”

“Vậy sao lại đi theo chú Lý?”

“Đi theo chú Lý sẽ an toàn, ba ba em nói ông lớn tuổi, thân thể không tốt, đừng phải người xấu thì chú Lý có thể đánh.”

Chu Diễm nghĩ đến bộ dạng của Lý Chính, nói: “Mọi người quen biết đã lâu sao? Anh ấy nhất định sẽ giúp nhà em đánh nhau hả?”

Hân Hân gật đầu: “Có mà, ba ba em nói, thuyền này trước kia là của nhà em, nhà em bán cho chú ấy, chú ấy là bạn của nhà em.”

Thì ra cái này là mua thuyền hỏng nhà bọn họ....

Chu Diễm nhìn thoáng qua buồng nhỏ trên tàu, lại nhìn thuyền bên cạnh có thể so sánh với ‘khu nhà cao cấp...’

Chu Diễm hỏi: “Tại sao lại đừng phải người xấu? Trước kia nhà em có đừng phải rồi sao?”

“Có mà.” Hân Hân muốn nói tiếp nhưng đột nhiên có người gọi bé.

“Hân Hân.”

Từ khoang thuyền đối diện có một ông chú khoảng 50 tuổi, gầy teo nhỏ, quần mắt màu xanh, vẻ mặt vàng như hén, rõ ràng là không khỏe mạnh, cười rộ lên thì trông thành thành thật thật.

“Xin chào, đưa nhỏ nhà chú làm ồn cháu sao.” Người đàn ông vẫy tay, nói với Hân Hân: “Về.”

Hân Hân nghe lời nhảy trở về, Chu Diễm lại thót tim.

“Cháu là em gái Lý Chính sao?”

“A, a...” Chu Diễm nói.

“Lý Chính còn đang ngủ, cháu ăn cơm trưa chưa? Có cần thì qua chỗ chú ăn một chút?”

Chu Diễm đã hơi đói rồi, nói: “Không cần ạ, cháu cảm ơn!”

“Cháu đừng khách khí!”

“Không đâu!”

Hai bên đứng nói, cửa sau lưng Chu Diễm mở ra.

Người nọ khoác T – shirt đi tới, nửa bụng ngấm đen rần chắc, eo thô, trước rốn có lớp lông nhàn nhạt, quần lót lộ ra một góc.

Mặc T-shirt vào, tất cả đều bị che lại.

Mặt Chu Diễm nóng lên.

“Chú Luru.” Lý Chính gọi một tiếng.

“Ài, dậy sớm thế, chú vừa gọi em cháu ăn cơm đấy, cháu cũng tới ăn đi!”

Hân Hân cũng sôi nổi nói: “Chú Lý, Chú Lý!”

Lý Chính nhìn Chu Diễm, cười nói: “Không cần, hai người cứ ăn đi!... Đến đây!”

Hai chữ sau cùng là nói với Chu Diễm, Chu Diễm đi theo anh.

Đầu boong thuyền có một cửa hình tròn, Lý Chính mở khóa, đi theo cái thang xuống dưới.

Bên dưới có khoảng trời riêng, Chu Diễm đứng trên cửa, nghiêng thân nhìn xuống, chỉ chốc lát sau thấy Lý Chính mang theo túi đồ lên đây.

Một túi gạo, một túi chứa khăn mặt và bàn chải, còn có một túi nhựa có nhãn hiệu trang phục mà Chu Diễm rất quen thuộc.

Lý Chính mở cái túi ni lông này ra, lấy một cái hộp, nhìn thoáng qua rồi lại ném trở về, lại lấy một cái ra.

Lúc Chu Diễm nhìn thấy cái hộp này thì khuôn mặt đỏ lên.

Trên một cái thuyền, một lớn một nhỏ còn chưa tiến vào, đứa nhỏ la lên: “Đó là vợ của chú Lý, không phải em!”

Người lớn nói: “Con nói bậy gì thế!”

“Đúng là vợ!”

“Làm sao con biết!”

“Chú Lý thích trắng!”

“Con cũng biết rõ sao!”

“Con biết mà! Chị ấy trắng bóng, giống hệt đùi lợn!”

Lý Chính liếc về chiếc thuyền đối diện, một lớn một nhỏ đã đi vào buồng nhỏ trên tàu, anh nói: “Đi làm cơm.” Trên tay gì đó cũng kín đáo đưa cho Chu Diễm, cái túi ni lông lại bị anh ném về khoang dưới.

Lý Chính nhảy tới thuyền đối diện, hô: “Chú Luru, có gì ngon để ăn đấy?” Vừa nói vừa đi, bước vào buồng nhỏ trên tàu.

Chu Diễm thu hồi tầm mắt, lại nhìn về cái hộp trong tay. Mẹ nói ông cậu cầm một vài hộp bra, hai hộp bra trong đó đang nằm trong tay cô, hơn nữa còn là số đo của cô.

Mặt Chu Diễm đỏ tới tận mang tai.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Ciao

Buổi chiều, thuyền lại xuất phát, Lý Chính đi đầu, thuyền của chú Lưu đi theo phía sau.

Lần đầu tiên Chu Diễm ngẩng ngốc ở trong buồng tàu, cảm giác mới lạ, lại có chút cổ quái. Xuyên qua cửa sổ, nàng nhìn cảnh vật hai bên bờ sông từ từ trôi qua, ngôi nhà, rừng cây, cỏ lau đều đi thoáng qua cô, cô còn nhìn thấy cụ già thả câu, đứa nhỏ chơi đùa, xuyên quan vòm cầu nàng còn có xúc động nhảy ra cửa sổ, leo lên đất liền.

Sông càng lúc càng rộng, cuối cùng đã không còn thấy rõ cảnh vật hai bên bờ nhưng lại thấy nhiều thuyền đi lại, có thuyền lớn có thuyền nhỏ, rong chơi trên sông, nhàn nhả thong dong, ai cũng không vượt lên trước, giống như là hai thế giới với xe tới xe lui trên bờ.

Một bức tranh phong cảnh nhiều sắc thái, cô lạc vào cảnh giới kỳ lạ, trong đời được chạy trên sông một lần không phải là ai cũng có cơ hội được thể nghiệm.

Tâm tình Chu Diễm rất tốt, vô cùng nhiệt tình, cô vắt khăn lau, lau lau cửa sổ bị vỡ.

Cửa sổ bị vỡ quanh năm suốt tháng bị mưa gió ăn mòn, sau khi lau xong thì kính vẫn mờ, lau lên cửa sổ nhỏ nhà vệ sinh thì cô phát hiện có vài cây nấm bên phải khung cửa sổ.

Chu Diễm mất một lúc sâu bẻ những cây nấm đi, đen sẫm nhỏ nhỏ, không biết là loài nấm gì, không thể nấu canh. Cô ném chúng đi, giặt sạch khăn lau, tiếp tục lau đồ dùng và san nhà, còn có cả mạng nhện trong góc.

Sau khi làm xong, cô mệt mỏi tới mức không đứng lên được, cô đi tắm một cái mới cảm giác được mình sống lại.

Chu Diễm đổi cái áo ngực khác, vừa cài nút vừa nghĩ, vậy là vật quy về chủ rồi.

Cô lau cái gương một chút, người trong kính có làn da trắng nõn, hai má ửng đỏ, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Khi Lý Chính trở lại, chân anh dừng trên bậc thang khoảng ba giây.

Trong phòng rộng thoáng hơn so với bình thường, lại còn sáng lạ thường, cả giác âm u mù mịt khi đã biến mất không còn dấu vết trong vài tiếng anh rời đi. Đầu ngón tay anh sờ vào bếp lò, đã không còn chút dầu mỡ.

Cô bé kia đang ngồi trên ghế, nương ánh mặt trời ngoài cửa sổ để đọc sách, trong phòng oi bức nhưng cô cũng không mở quạt, trên trán như có một lớp mồ hôi mỏng, tóc tết đuôi ngựa một nửa, có vài sợi rơi xuống bên má, chân giẫm gót xăng – đan, đọc sách rất chăm chú, ngay cả thuyền ngừng, có người tiến đến mà cô cũng không biết.

“Ai cho cô quét dọn?”

Chu Diễm khẽ giật mình, đi giày vào rồi đứng lên, trông thấy Lý Chính đứng ở cửa, vẻ mặt khó lường, cô có chút bất an nói: “Đúng lúc tôi không có việc gì, trong phòng lại hơi bẩn...”

Lý Chính nhìn quyển sách trên tay cô.. “Hán ngữ cổ đại”, anh đang chuẩn bị uống nước, đồ dùng trên bếp được đặt chỉnh tề, cái chén được đặt bên cạnh đồ gia vị.

Lý Chính cầm cái chén, rót nước uống một ngụm, lại đi nhà vệ sinh, rồi không nói một lời đi khỏi. Sau đó thuyền nhanh chóng chuyển động.

Chu Diễm lại mở sách ra, lần này xem lại không vào.

Cẩn người miệng mềm, bắt người tay ngắn. Cô không có sở trường gì nhiều, chỉ có một đôi tay có khả năng làm chút việc nhà, nhưng mà hình như người nọ không cảm kích, thậm chí còn rất phản cảm.

Cũng đúng thôi, đầu tiên cô làm tu hú chiếm tổ chim khách, bây giờ lại tự chủ trương, có lẽ có người trời sinh đã cổ quái, không thích sạch sẽ.

Cô quả thực không nên nhiều chuyện, Chu Diễm thở dài.

“Chị ơi! Chị!”

Chu Diễm ngẩng đầu, cô nghe có tiếng gọi đầu đây.

“Chị ơi! Chị Bạch!”

Giọng nói của đứa nhỏ mềm mại trong vút, Chu Diễm đi lên boong tàu thấy cô bé nhỏ có bím tóc sừng dê đang đứng ở đầu thuyền, vui vẻ vẫy tay với

cô.

Hai thuyền cách vài mét, nước sông ở dưới bập bênh, cô bé lớn tiếng nói: “Chị Bạch, chị đang chơi cái gì thế?”

Chu Diễm nói: “Không chơi gì cả... Em đứng vào đi, cẩn thận ngã xuống!”

“Em biết bơi, không sợ!” Hân Hân nói: “Chị Bạch, chị chơi với em đi, TV khó coi, em không muốn xem TV.”

Chu Diễm tò mò: “Trên thuyền còn có cả TV sao?”

“Có ạ! Trên thuyền chú Lý không có nhưng trên thuyền nhà em có.”

Chu Diễm cười nói: “Vậy em muốn chơi cái gì. Em lại không qua được.”

“Em bơi sang!”

Chu Diễm giật mình: “Đừng thế!”

Hân Hân cười hi hi nói: “Em gạt chị đấy! Nước ở đây rất bẩn, lúc nào tới đập chứ nước em mới chịu đi bơi. Chị Bạch, chị kể chuyện xưa cho em đi!”

Rốt cuộc Chu Diễm cũng nói: “Chị không mang họ Bạch, em cứ gọi chị là được rồi.”

“À... Vậy chị Bạch, chị kể chuyện cho em nghe đi.”

“...” Chu Diễm nghĩ nghĩ: “Em đã nghe chuyện công chúa Bạch Tuyết chưa?”

Hân Hân nhìn cô xem thường: “Chị nghĩ rằng em là đứa trẻ chắc, truyện cổ tích Grim, cổ tích Andersen em đều nghe rồi, phim Harry Potter em cũng đã xem, Captain American em cũng xem rồi!”

Chu Diễm lú lười.

Hân Hân còn nói: “Nhưng mà lúc bọn họ hôn nhẹ thì em không xem, ba không cho em xem.”

“...” Chu Diễm nghĩ nghĩ: “Câu chuyện Harry Potter đại chiến bảy chủ luân, cuối cùng công chúa Bạch Tuyết và cô bé Lọ Lem là chị em ruột, em đã nghe chưa?”

Hân Hân mở to mắt: “Chưa! Chị mau kể đi!”

Trong khoang điều khiển, tay Lý Chính đột nhiên trượt, anh xoa xoa trên quần áo rồi tiếp tục nhìn con đường phía trước, nhưng mà tạp âm quanh quần bên tai không thể nào bỏ qua được.

Cô bé kia nói khàn khàn: “... Trong bảy chủ luân, có hai chủ luân là pháp sư Hắc ám, bọn họ ẩn nấp trong những người luân, đi theo Dư Tắc Thành học tập Ma pháp hắc ám.

(Dư Tắc Thành là nam chính trong bộ phim nhiều tập ‘Ấn núp’, sau bộ phim thì Dư Tắc Thành không chỉ trở thành đại biểu của đảng dưới đất mà càng trở thành một cách gọi thay cho gián điệp, kẻ cả gián điệp buôn bán hay nhân viên tình báo bí mật)

Đứa nhỏ hỏi: “Dư Tắc Thành là ai?”

“Dư Tắc Thành là một gián điệp rất nổi tiếng!”

Cô nói một lát, ho vài tiếng.

Chuyện xưa càng lúc càng phát triển theo hướng quỷ dị.

“... Thì ra chiếc giày thủy tinh của cô bé Lọ Lem là một vật có ma pháp mạnh nhất, hai pháp sư hắc ám giúp cô bé Lọ Lem tìm chị ruột của mình, thì ra đó là công chúa Bạch tuyết, bọn họ muốn nhờ đó làm cho cô bé Lọ Lem đưa giày thủy tinh cho họ...”

Đột nhiên, thuyền chạy nhanh hơn, khoảng cách đột nhiên kéo xa hơn, Chu Diễm quay đầu nhìn về phía khoang điều khiển, Hân Hân đối diện sột ruột nói: “Chị Bạch, a a, sao đột nhiên thuyền lại chạy nhanh như vậy, chú Lý! Chú Lý! Ba ba, ba lái nhanh một chút đi!”

Chu Diễm phát phát tay với cô bé: “Lần sau lại tiếp tục!”

Tối đêm ngừng thuyền, hai chiếc thuyền dựa vào nhau.

Lý Chính đi vào phòng ngủ đổi dép lê, nhìn qua mặt ghế, phía trên có quyển sách, vẫn là quyển sách lúc đó.

Chu Diễm hỏi: “Buổi tối ăn cái gì? Muốn ăn món mặn sao?”

“Com nấu rồi à?”

“Ừ.”

“Bụng com sang thuyền chú Lưu, món ăn không cần.” Lý Chính ngồi trên giường, xoay người lấy dép lê, dây cũng bị bung, dép lê lung lay sắp hỏng, anh thuận miệng hỏi: “Học chuyên ngành gì?”

“Hả?... Ngôn ngữ Hán ngữ.” Chu Diễm trả lời.

Lý Chính hỏi: “Giống như ngữ văn?”

“... Xem như thế đi.”

“Học cái này ra có thể làm gì?”

Chu Diễm nói: “Có thể làm rất nhiều, tòa soạn, nhà xuất bản, những công việc có liên quan đến viết văn cũng được, còn có cả giáo viên!”

“Giáo viên...” Lý Chính khẽ nói: “Dạy hư học sinh.”

Chu Diễm đặt sách vào và thư trả lời vào túi, coi như không nghe thấy, hỏi: “Có thể đi qua chưa?”

Người nọ vẫn hỏi: “Năm mấy rồi hả?”

Chu Diễm ngừng tạm mới cúi đầu trả lời: “Đại học năm ba.”

Lý Chính liếc nhìn cô một cái, đứng dậy đi ra cửa: “Đuổi theo.”

Thuyền của chú Lưu quả nhiên xa hoa.

Sàn nhà trong phòng màu là sàn gỗ màu vàng, đồ dùng gia đình và đồ điện đầy đủ mọi thứ, điều hòa phả ra gió thấm vào ruột gan, Chu Diễm đứng ở đầu gió, tham lam hưởng thụ một lúc.

Hân Hân lấy dưa hấu trong tủ lạnh ra nói: “Chú Lý, chị Bạch, mau tới ăn dưa hấu!”

“Con đưa cho chú và chị ăn, con không thể ăn, sau khi ăn com xong mới được ăn!” Chú Lưu chuyển món ăn sang, cười nói: “Đến đây, ăn được rồi.”

“Đầu cá chưng, canh trứng cà chua, thịt khô xào đậu, còn có cả một đĩa thịt kho tàu bóng loáng, trong miệng Chu Diễm cũng ứa nước bọt.

Cô nghĩ tới mì sợi canh suông và bánh bao trắng, sống mũi ề ề, chờ bọn họ động đũa rồi cô mới bắt đầu ăn. Thịt kho tàu chỉ gấp một miếng, đầu cá chưng không động, canh không uống, gấp nhiều đậu nhất.

Chú Lưu nói: “Ăn nhiều một chút, cháu ăn còn không nhiều như Hân Hân.”

“Đủ rồi, cảm ơn chú Lưu.” Chu Diễm bôi com, lấp bắp nói.

Lý Chính múc canh, vừa ăn vừa hỏi: “Lần này kiếm thế nào?”

Chú Lưu thở dài: “Kiếm cũng được, nhưng mà mệt mỏi.”

“Chú tìm người giúp đi.”

“Làm sao mà dễ như thế được. Trước kia có thím cháu, bây giờ... tìm thêm người lại thêm chi tiêu, hơn nữa trên thuyền mệt mỏi, thời gian lại đơn điệu, không có mấy ai chịu làm. Không nói tới điều này, ngày mai rời thuyền chú đi mua ít đồ, cháu có đi không?”

Lý Chính lắc đầu: “Không cần, cháu mua rồi.”

Chu Diễm hơi tò mò: “Vì sao bây giờ không cập bờ đi mua? Cháu thấy rất gần bờ mà.”

Chú Lưu cười: “Lần đầu cháu lên thuyền sao? Thuyền này có độ sâu là 2m6, không thể lên bờ, không cần thận còn mắc cạn. Thuyền không thì không sao, bây giờ trên thuyền còn có hàng.”

“A.”

“Cháu lên thuyền nghỉ hè sao?” Chú Lưu hỏi.

Chu Diễm xấu hổ: “Vâng.”

“Đến thuyền chơi cũng tốt, nhưng mà hơi đum điếu, không phải người xưa đã nói sao, cuộc đời có ba cái khổ, chổng thuyền rèn sắt mài đậu hũ, chổng thuyền là khổ nhất đấy!” Chú Lưu nói xong thì nói với Hân Hân: “Cho con thấy ba ba vất vả, sau này mới biết mà đọc sách cho giỏi!”

Lần đầu Chu Diễm nghe được cách nói này: “Tại sao lại là chổng thuyền rèn sắt mài đậu hũ?”

“Cái này...” Chú Lưu cười gượng: “Chú cũng không rõ lắm, người xưa nói như vậy.”

“Đây là ngan ngữ.” Lý Chính gấp thức ăn, nói: “Thời cô đi thuyền, những người đó dãi nắng dầm mưa, may mắn thì xuôi gió xuôi nước, không may thì gió to mưa lớn, cây sào không chống được, mái chèo không chèo được, một ngọn sóng to đánh tới thì tính mạng đành cho hà bá, đây là khổ đầu tiên.”

Chu Diễm hỏi: “Thứ hai thì sao?”

“Mùa hè rèn sắt sẽ được nhất, nhưng mà nhiệt độ ngoài trời rất cao, cả ngày lại ở trong lò lửa, sắt thì phải luyện nhiều lần, mồ hôi chảy ra có thể dập tắt bếp lò.” Lý Chính nói đến đây, bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Chu Diễm: “Đa thợ rèn vừa đen vừa dày còn thô ráp, chính là luyện từ đây.”

Chu Diễm nghe rất mới lạ: “Cái khổ thứ ba?”

“Làm đậu, canh ba dậy, canh năm bán, giữa trưa thu quán, ngày qua ngày nhiều lần tuần hoàn nhưng kiếm được vẫn ít.”

Chú Lưu gật đầu: “Đúng đúng, nó có ý như vậy, cuộc sống có ba cái khổ!”

Chu Diễm cười: “Lần đầu cháu nghe được cách nói như vậy, trước kia đều nghe người ta sinh bảy khổ tám khổ.”

Chú Lưu hỏi: “Cái gì bảy khổ tám khổ.”

Chu Diễm nói: “Sinh lão bệnh tử, cầu không được, oán ghét, yêu biệt ly, đây là bảy khổ, thêm ngũ âm phát đạt, chính là tám khổ.”

“Chú chỉ hiểu được cái gì mà sinh lão bệnh tử cầu không được.”

Chu Diễm cười cười.

Lý Chính nhìn về phía cô: “Tin Phật?”

Chu Diễm lắc đầu: “Không phải, mẹ tôi... trước kia tin Phật.”

Nghĩ đến mẹ, Chu Diễm ảm đạm cúi đầu.

Cô bé bên cạnh thờ dài: “Cái gì khổ chứ, con muốn ăn dưa hấu!”

Chú Lưu nở nụ cười: “Con chỉ giỏi ăn vặt.”

Ông đứng lên, chuẩn bị cắt dưa hấu.

Chu Diễm ăn no, vừa buông chén thì nhìn thấy người đàn ông bên cạnh nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, cô tò mò nhìn qua, bên ngoài mênh mông mơ hồ như có gì đó đang chuyển động.

Lý Chính ném chiếc đĩa, đứng lên, đi ra buồng nhỏ trên tàu.

Về mặt chú Lưu ngưng trọng: “Hai đứa đừng có ra, chú đi xem.” Ông nói xong thì cũng đi ra ngoài.

Chu Diễm kè cửa sổ, rót cuộc bây giờ cũng nhìn rõ.

Quanh thuyền, không biết từ lúc nào có bảy tám con thuyền nhỏ tụ tập, trên mỗi cái thuyền có hai người đàn ông.

Chu Diễm chạy đến bên một cửa sổ khác, nhìn xem, quả nhiên còn có vài chiếc thuyền con, khi tới gần thuyền Lý Chính, mấy người đàn ông đã bước lên tàu.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Edit: Ciao

Tổng cộng có mười cái thuyền, mười mấy hai mươi người đàn ông, bao vây lấy bọn họ.

Những người đàn ông này có người cao gầy, có người béo lùn, khuôn mặt cũng không hung ác, nhưng giọng điệu lại vô cùng kiêu ngạo.

“Tôi nói mấy người, có biết thuyền mấy người đã áp đến những chú cá con của chúng tôi rồi không?” Người mở miệng khoảng 30 tuổi, đen sẫm cường tráng, là thủ lĩnh của những người này.

Lý Chính khuất bóng, những người kia không thấy rõ mặt mũi của anh, chỉ nghe thấy một giọng nói trầm thấp: “Kỳ lạ quá, Bình Giang cũng nuôi cá rồi sao.”

“Bớt nói nhảm! Có biết cá con của chúng tôi bao nhiêu tiền không, cá vừa mới nuôi, ba vạn đồng!”

“Thật sao? Nhận thầu ở Bình Giang tốn nhiều không?”

“Con mẹ nó, ít nói nhảm đi!” Kẻ dẫn đầu không kiên nhẫn: “Bây giờ đền tiền thì chúng tôi sẽ không so đo, nếu không, mười anh em chúng tôi cũng không phải hạng dễ bắt nạt!”

Lý Chính chậm rãi bước thong thả đến bên boong tàu, ánh mắt dò xét những người này, ánh mắt cuối cùng nhìn lên mặt tên cầm đầu, hỏi: “Mới tới hả?”

Tên dẫn đầu sững sờ, một tên cao gầy bên cạnh ‘A’ một tiếng, tới gần bên hán ta rồi nói: “Lần này trắng tay rồi, người này không có tiền!”

“Cái gì?”

Buổi đêm trên sông rất yên tĩnh, người nọ cũng không cố gắng nói nhỏ, tất cả mọi người trên sông đều nghe được, ngay cả Chu Diêm ở trong khoang thuyền, kẻ sát bên cửa sổ cũng nghe thấy rõ ràng.

Tên cao gầy nói: “Người này có tật xấu, trên người không mang theo một phân tiền nào, còn nghèo vô cùng, mấy người bọn em đã từng ngăn anh ta mấy lần, nửa đồng cũng không lấy được!”

“Rắm thôi!” Tên dẫn đầu nói: “Bây giờ làm gì có ai ra cửa mà không mang theo tiền chứ! Chạy thuyền mà không có tiền được à?!”

Tên cao gầy nói: “Thật sự!”

Mấy người khác trên thuyền cũng nói: “Anh ta đúng là không có tiền!”

Tên cầm đầu chỉ: “Người kia thì sao!” Đó là chỉ vào chú Lưu.

Về mặt chú Lưu cứng lại, lùi về sau một bước, giấu nửa người đằng sau bóng dáng Lý Chính.

Tên cao gầy reo lên: “A, ông ta có tiền! Em đã gặp ông ta!”

Tên cầm đầu lập tức hô lên: “Có nghe hay không, mau chóng mang tiền bồi thường ra đây!”

Chú Lưu bối rối nói: “Không có... tôi không có tiền...”

Tên dẫn đầu nói: “Ông khẩn trương thế làm gì, chúng tôi cũng không phải là người xấu hay xã hội đen gì, ông phá hỏng công việc của chúng tôi, bồi thường tiền cũng là điều bình thường, cho dù báo cảnh sát cũng thế. Mấy người chúng tôi đều là người lịch sự, bây giờ ôn tồn thương lượng vấn đề với ông trước, ông chỉ cần bồi thường theo giá vốn của chúng tôi là xong chuyện, nếu như ông không nói lý, vậy thì đừng trách anh em chúng tôi không nói lý!”

“Tôi... tôi thật sự không có tiền... tôi còn phải nuôi đứa nhỏ, tôi...”

Tên dẫn đầu cho mấy thuyền nhỏ tới gần, vượt lên thuyền, mấy tên khác cũng lên boong tàu.

Hai chiếc thuyền, trên thuyền Lý Chính có bốn tên, bên thuyền này cũng bốn tên.

Tên dẫn đầu ngẩng đầu lên: “Mẹ nó, còn nói nhảm nữa thì ông đây sẽ đập mày xuống sông, bồi thường tiền, có nghe không!”

Chú Lưu lo lắng nhìn về phía Lý Chính.

Lý Chính nghĩ nghĩ: “Chú Lưu, đi lấy hai ngàn, coi như mời mấy anh em uống rượu.”

Chú Lưu ‘ôi, ôi’ hai tiếng, lập tức chuẩn bị trở về phòng lấy tiền

Tên cầm đầu ‘xùy’ một tiếng, mắng: “Tao chửi con mẹ mày chứ, mày điếc à? Ông đây nói ba vạn! Hai ngàn? Con mẹ nó, mày đuổi tên ăn mày à!”

Lý Chính cười: “Tất cả mọi người đều là người làm công, ai cũng không dễ dàng, hai ngàn để mời mấy người anh em, coi như kết bạn.”

Tên cầm đầu cũng cười: “Bạn bè càng nhiều càng tốt, được, anh em đâu, vậy thì bồi ba vạn hai, hả!” Hân lại chỉ vào boong tàu đối diện: “Mấy người các cậu, vào bên trong tìm xe, nghèo không xu nào? Chúng ta mới nghèo thì có, cả đêm thế này, cá cũng chết sạch rồi, chỉ lấy vốn thôi đã là tốt với mấy người làm rồi!”

Mấy người lập tức đi vào trong khoang thuyền Lý Chính, trên thuyền lập tức vang lên những tiếng lách ca lách cách.

Tên cầm đầu nín cổ áo chú Lưu, đẩy chú ngã, nói: “Ông, đi vào lấy tiền!” Lại khinh thường trừng Lý Chính, “Cái tên nghèo!”

Trong khoang thuyền, Hân Hân nổi giận đùng đùng: “Bọn họ là người xấu! Bọn họ bắt nạt ba ba!”

Chu Diễm kéo cánh tay cô bé, an ủi: “Hân Hân đừng sợ.”

“Em không sợ!” Đôi mắt Hân Hân đỏ lên, cô bé nói: “Bọn họ rất xấu!”

Chu Diễm lấy di động ra: “Để chị báo cảnh sát.”

Cô còn chưa ấn số xong, Hân Hân đột nhiên chạy về phía cửa, Chu Diễm cả kinh, vội vàng đuổi theo: “Hân Hân!”

Đứa nhỏ này chạy rất nhanh, thoáng cái đã vọt ra ngoài, hô lớn: “Mấy tên xấu xa này, đừng có bắt nạt ba ba tôi, tôi giết mấy người!”

Sự bùng nổ của con người rất lớn, cho dù chỉ là một đứa nhỏ sáu tuổi, nhưng khi đã giận dữ thì cũng có thể làm một người đàn ông trưởng thành ngã vào sông.

Một tên ‘phù’ một tiếng, rơi vào nước.

Hân Hân không kịp thu thế, cũng ngã xuống nước theo đối phương.

Chạy ra từ buồng nhỏ trên tàu tới rơi xuống sông, tất cả chỉ ngắn ngủi trong vài giây.

“Hân Hân ——”

“Hân Hân ——”

Lý Chính nói một tiếng: “Con mẹ mày chứ!” Anh đập một cước, đá tên cầm đầu ngã xuống đất.

Cục diện lập tức không khống chế được, mấy người vây tới, quả đấm bay về phía Lý Chính, chú Lưu nhảy xuống sông cứu Hân Hân, Chu Diễm bỏ nhào trên boong tàu, lo lắng nhìn mặt nước đen kịt.

Đột nhiên có một cái tay duỗi ra trong nước, kéo cánh tay cô lại, hình như người nợ muốn bò lên thuyền, sức kéo rất lớn, Chu Diễm kêu lên sợ hãi, thoáng cái đã bị đối phương kéo xuống sông, người lạ mượn lực bò lên boong tàu, thở hồng hộc, xoa chân bị rút gân, bắt chặp người bị hấn ta kéo xuống sông.

Nước sông màu xanh lục, ban đêm chỉ còn lại một màu đen.

Khoang mũi Chu Diễm bị nước vào, cô đập nước, nhưng tay chân lại càng nặng nề, nước từ mũi chảy vào miệng, cô không thể nào cầu cứu được, mặt nước cách cô càng ngày càng xa, tiếng đánh nhau trên boong thuyền cũng càng ngày càng nhẹ.

Cô nghĩ tới năm đó đột nhiên ba qua đời.

Lần đầu tiên cô cách cái chết gần đến thế.

Chu Diễm chậm rãi nhắm hai mắt lại, tay chân thả lỏng ra trong nước.

Mặt song, bọt nước văng lên, trong bóng tối, một cái bóng từ từ đi tới, giữ chặt cổ áo Chu Diễm, mang theo cô bơi về phía ánh sáng.

Trôi lên mặt nước, chú Lưu ướt đầm dề giúp đỡ kéo người lên. Hai mắt Chu Diễm nhắm nghiền, không biết sống chết ra sao, đám người kia cũng không còn lòng dạ nào cướp tiền nữa, mang theo thương tích, vội vàng lên thuyền nhỏ của mình rồi nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Chu Diễm nằm trên sàn tàu, tóc dài rối tung, T-shirt màu xám nhạt thấm nước trở nên trong suốt, áo ngực và bộ ngực mướt mà dưới áo không còn bị che khuất.

Vào lúc này, cũng không ai để ý việc đó.

Khuôn mặt chú Lưu khẩn trương, Hân Hân bị dọa sợ, khóc nức nở không ngừng.

Người nọ lại không biến sắc, hai tay giao nhau, đặt lên ngực Chu Diễm, ấn từng cái một, muốn cho trái tim cô nhảy lên, nhưng lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Người nọ nâng cằm cô lên, dán lên môi cô, truyền không khí cho cô. Không khí thấm nước ướt át được người đưa vào, bốn cánh môi kề sát nhau, người nọ lại buông ra, ấn lên lồng ngực cô, sau đó lại cúi đầu dán lên môi cô, những giọt nước lăn vào mắt cũng không kịp lau, cứ như thế nhiều lần, không biết qua bao lâu, cô đột nhiên sắc ra một ngụm nước.

Lý Chính ngồi bệt trên đất, hồi phục lại hô hấp, nhìn chăm chăm người đang nằm trên đất. Một lát sau, anh cởi T-shirt ẩm ướt trên người, tiên tay ném lên sàn tàu, ôm ngang người kia lên.

Sải bước nhảy qua, đi rất vững vàng, không biết là mồ hôi hay là nước từ từ chảy xuống lồng ngực anh, theo từng bước đi của anh.

Ánh trăng nhẹ chiếu trên đỉnh đầu, anh đi vào boong thuyền đối diện, đưa người trong ngực vào phòng ngủ, thr lên người.

Ánh trăng tràn vào, những bụi bặm trên cửa sổ đều bị người trên giường lau sạch sẽ, đèn không bật lên nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cùng với thân thể ướt nhẹp đều được chiếu rõ ràng.

Lý Chính đứng trong chốc lát, xoay người vào nhà vệ sinh mang một cái chậu rửa mặt qua, nước trong chậu nóng hổi. Anh vắt khăn lông, lau mặt, cổ và cánh tay cho người trên giường, sau đó nâng cô dậy, cởi chiếc T-shirt trong suốt trên người cô ra, ném trên mặt đất, lại cởi quần short jean đã ướt dẫm.

Người nằm trên giường nửa mê nửa tỉnh, ý thức không rõ, chỉ nhìn thấy một lồng ngực trần, trên đó còn có cả những giọt nước.

Người đó đặt khăn mặt ấm áp lên lồng ngực cô, qua bụng, xuống chút nữa, lau hết nước sông dơ bẩn.

Một tác ánh trắng, một tác trắng muốt. Bên trong bóng đêm, hình như có gì đó đang lẳng lặng đổ xuống.

Sau khi lau xong, Lý Chính dùng khăn lớn bao lấy người cô, ôm ngang tiến vào trong phòng ngủ, thả lại giường. Anh trở lại nhà vệ sinh, đổ nước tắm, sau khi đi ra, anh mới mở đèn.

Căn phòng sạch sẽ buổi chiều, chỉ mấy giờ đã thành một mảnh hỗn độn.

Phí công sức, sau đó tất cả đều không thay đổi.

Lý Chính không quan tâm tới xung quanh, nằm xuống một cái giường. Anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát, lại ngồi dậy, đi xuống đất, vào phòng trong, không bật đèn lên mà dựa vào ánh sáng yếu ớt, lả tay sờ lên trán người nọ.

Cảm mạo, cộng thêm roi xuống nước, mặc dù đã cởi quần áo ướt kịp thời nhưng người vẫn hơi sốt.

Lý Chính đi bên thuyền bên cạnh, gõ cửa.

Chú Lưu đã buồn ngủ, nhưng vẫn không ngủ được, cửa vừa mở đã hỏi ngay: “Đứa nhỏ kia thế nào rồi?”

Lý Chính nói: “Cô bé sốt rồi, bây giờ cháu sẽ lái tàu luôn, đến bến sớm một chút, chú thì sao?”

“Trời sáng thú sẽ đi, giờ thì không còn chút sức nào nữa.”

Lý Chính gật gật đầu, cầm chút đá trên thuyền, trở lại thuyền mình, đắp lên trán người nọ rồi lập tức vào khoang điều khiển, qua ba giờ thì về nghỉ ngơi trong chốc lát. Anh sờ bộ quần áo, đã gần khô hết, anh lại vào trong phòng ngủ, sờ soạng mặc vào cho người nằm trên giường.

Không tránh khỏi phải đụng vào những nơi không nên đụng, trong lòng anh không tạp niệm, làm nhanh hết sức là được.

Thuyền vẫn chạy không ngừng, đến khi nắng chiếu rực rỡ, Chu Diễm mới tỉnh lại, cô nhắm mắt làm quen với ánh mặt trời chói mắt, lúc đó mới mở mắt ra.

Đầu óc từ từ trống rỗng, đến khi từng hình ảnh rót hết vào trong đầu, đã hết nửa giờ đồng hồ.

Chu Diễm chống người ngồi dậy, đầu đau như muốn nứt ra, ngay cả cơ mặt cũng đau nhức, trên người lúc nóng lúc lạnh, cô nghỉ ngơi một lát mới có thể xuống đất, đi vào phòng bếp rót hai chén nước muối sôi uống xong, rồi lại nghỉ ngơi trong chốc lát, cảm nhận được một chút sức lực, cô mới ra cửa, chậm rãi đi về phía khoang điều khiển.

Lý Chính tiếp tục lái, ngậm một miếng thuốc.

Anh không để ý đến thuốc lá, cũng không nghiện, có cũng được mà không cũng không sao, nhưng mà thuốc lá có thể làm cho người ta nâng cao tinh thần.

Anh đang muốn đổi hướng, khéo mắt đột nhiên thấy một bóng dáng ngồi cửa, trên tay thoáng ngừng một chút, mới nắm chặt tay lái, bẻ sang hướng khác.

Cửa mở, anh nói: “Tỉnh rồi?”

“Ừ... đêm qua...” Chu Diễm nghĩ nghĩ, hỏi: “Chú Lưu và Hân Hân đâu rồi, có sao không, sao không thấy thuyền của bọn họ?”

Lý Chính nói: “Không bằng cô lo cho bản thân mình trước đi.”

Chu Diễm nói: “Người tôi nóng rần lên.”

“May mà cô không bị nóng đầu.”

Một lát sau, Chu Diễm hỏi: “Có báo cảnh sát chưa?”

Lý Chính hít một hơi thuốc: “Báo cái gì cảnh?”

“Những tên xã hội đen tối qua, không cần báo cảnh sát sao?”

“Xã hội đen?” Lý Chính nở nụ cười: “Những tên hà bá kia?”

“Hà bá?”

“Ừ, đều là dân chún gần đây, một vài tên lưu manh chơi bởi lêu lổng, báo cảnh sát cũng vô dụng, đây cũng không phải lần đầu tiên.”

“À...” Chu Diễm gật gật đầu.

Cô không có nhiều thể lực, nhanh chóng trở về.

Mơ mơ màng màng tới một hai giờ trưa, cô mơ hồ nghe thấy có người gọi cô, một lát là ‘này’, một lát lại ‘Chu Diễm’. Cô mở mắt ra, nghe thấy người bên giường nói với cô: “Đi bệnh viện không?”

Chu Diễm sờ lên trán mình, không quá nóng, trong lòng cô suy nghĩ, nói: “Ngủ một lát là được rồi, không cần đi bệnh viện.”

Lý Chính ‘ừ’ một tiếng, cũng không để ý tới cô nữa, tùy tiện nấu hai bát mì sợi, một bát cho cô.

Chu Diễm không có khẩu vị, miễn cưỡng ăn xong, nghe thấy Lý Chính nói: “Tôi ra ngoài một lát, cô ngủ đi.”

Chu Diễm gật gật đầu.

Ngủ một giấc tới tối, cô bị giọng nói đũa nhỏ đánh thức.

“Chị Bạch! Chị Bạch!”

Chu Diễm mơ màng mở mắt ra: “Hân Hân?”

“Chị Bạch, chị bị ốm sao!”

“Chị khỏe.” Chu Diễm nhìn cô bé bím tóc sừng dê không sao, hỏi: “Tối qua em có sao không, có bị thương ở đâu không?”

“Không, em mới không có bị gì!” Hân Hân ưỡn ngực ngẩng đầu nói: “Cũng không phải là em không biết bơi, chỉ là ban đầu ngã vào nước không kịp phản ứng.”

Chu Diễm cười nói: “Không có việc gì là tốt rồi, ba em còn xuống tìm em, ba em đâu rồi, có sao không?”

Hân Hân lắc đầu: “Không có!” Lại gật đầu: “Có...”

Chu Diễm kỳ quái, hỏi: “Hà?”

Hân Hân thờ phỉ phò nói: “Nửa đêm hôm qua, nhà em bị trộm!”

Thì ra nửa đêm hôm qua, đang ngủ ngon giấc thì đột nhiên chú Lưu bị tiếng ghé đồ làm cho bừng tỉnh, ông đứng dậy xem xét thì nhìn thấy một người đàn ông xông ra ngoài, lúc ông đuổi theo đi ra thì đối phương đã lên một con thuyền nhỏ, ông nhìn thấy rất rõ ràng, hai người kia đúng là những tên hà bá mấy tiếng trước đến vợ vết tài sản của bọn họ.

Cửa bị phá là chuyện nhỏ, nhưng tiền mặt trên thuyền bị mất mới là chuyện lớn.

Trong buồng nhỏ trên tàu, chú Lưu khóc: “Lúc đó mẹ Hân Hân bị bệnh nên mượn rất nhiều tiền, cuối cùng không cứu được, trong nhà thiếu nợ nhiều, vất vả lắm chú mới để dành được bằng đó. Sang năm Hân Hân đi học tiểu học rồi, không thể mất chút tiền ấy được!”

Lý Chính ngồi đối diện ông, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Bốn vạn, tròn bốn vạn đồng!”

Lý Chính lại hỏi: “Đã báo cảnh sát chưa?”

Chú Lưu gật đầu: “Báo rồi, nhưng không biết những người kia tên gọi là gì, đang ở đâu, ngay cả trông như thế nào chú cũng không nói rõ được.”

Lý Chính cũng không ai ủi, cũng không nói một câu “Tiền không có còn có thể kiếm, người bị chọc tức thì không làm gì được”. Anh chỉ là cùng trầm mặc một lát rồi nói: “Thuận theo tự nhiên đi... Ngày mai cháu đi, cũng không tiện giúp chú.”

Chú Lưu gật đầu: “Cháu còn bận việc của cháu, thuyền kỳ không thể chậm trễ, ngày mai chú cũng đi, đợi xem xế chiều có tin tức gì không, nếu không cũng không thể chờ đợi.”

Lý Chính trở lại trong thuyền của mình, cô bé kia còn chưa ngủ, đang bưng bát trán men uống nước lạnh.

Chu Diễm nuốt ngụm nước, nói: “Anh đã trở lại sao?”

“Ừ... đúng lúc, cô tới đây một chút.”

Chu Diễm theo vào đi.

Lý Chính ngồi trên giường, móc một xấp tiền trong túi, khoảng chừng hai ngàn, anh rút ra hai đồng đưa cho Chu Diễm “Đây!”

Chu Diễm nhìn tiền, không cầm lấy.

Lý Chính nói: “Đủ cho cô trở về, nghỉ đi, qua ngày mai thì đừng hòng cầm một đồng nào.”

Rất cục, Chu Diễm vron tay, nói: “Tôi sẽ trả lại cho ông cậu.”

“Tùy cô.” Lý Chính nói: “Ngày mai tôi đi, đêm nay cô có thể ngủ một đêm.”

Lần đầu hai người đi ngủ cùng giờ.

Chu Diễm đang ngủ thì tỉnh lại, ho khan đứt quãng, cô cố gắng hạ thấp giọng, vui mình trong chăn, giăng co hồi lâu mới ngủ.

Người ở phía ngoài trước nay ngày đêm đảo lộn, đầu óc buổi tối lại càng thanh tỉnh, không ngủ được, về sau bước ra, chống thang, bò lên trên nóc buồng nhỏ.

Anh không có việc gì nằm đến khi trời tờ mờ sáng, anh trông thấy một bóng người đi từ trong khoang thuyền, gầy teo nhỏ, đeo cái túi sách, nhìn bóng phía xung quanh một chút, dường như đang tìm cái gì, không tìm được, cô lại đi vào trong nhà, không bao lâu rồi đi ra, leo lên bến tàu.

Lý Chính lại nằm trở về, nhìn trời một lúc, đến khi có chút mệt mới trèo thang xuống, trở lại buồng nhỏ trên tàu. Vừa sờ đến chén tráng men, tay của anh ngừng tạm, rút tờ giấy ở phía dưới, quét mắt nhìn rồi tiện tay ném.

Giữa trưa, con thuyền từ từ rời cảng, lẩn vào giữa đoàn thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Edit: Ciao

Chu Diễm tới tiệm thuốc mua thuốc hạ sốt, ước lượng tiền vé, bắt đầu đi một chút rồi ngừng.

Đầu của cô vẫn còn hơi đau nhức, cố gắng chống đỡ thân thể, phơi nắng dưới ánh mặt trời trong chốc lát, tới khi cái bụng kêu òng ọc cô mới tới tiệm bánh bao mua hai cái bánh bao thịt tiết kiệm kinh tế, vừa ăn vừa đi, quan sát những thông báo tuyển dụng ở ven đường.

Lúc ngồi xuống nghỉ ngơi, cô nhấn vài cái tin, rồi lại gọi một cuộc điện thoại, điện thoại bị cắt đứt, cô cúi đầu nhìn điện thoại

Cái điện thoại này, hai năm trước, cha cô đã mua cho cô sau khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp trung học, hơn năm ngàn đồng, có lẽ bây giờ cũng đáng một chút tiền.

Cô lại nghĩ tới lời của mẹ, đứng ngốc một lát, rồi lại thả đi động vào trong túi.

Cô đang định tiếp tục đi tìm thông báo tuyển dụng, đột nhiên trông thấy hai bóng người đi ra từ quán ăn đối diện.

Cô không biết hai người kia, lại cảm thấy hai người kia có chút quen thuộc, cô nhủ mảy nghĩ một lát, đột nhiên nhớ ra.

Cái người vừa ốm vừa cao, khuôn mặt hèn mọn bí ối không phải chính là tên hà bá cao gầy khuya hôm trước sao! Bởi vì hắn ta vẫn đứng ở đầu, lại nhiều lời nhất, khó trách khiến cô cảm thấy quen thuộc.

Nhưng mà, sao hắn ta lại chạy xa như thế?

Chu Diễm nghĩ tới cái gì, bước chân nhắc tới đi theo phía sau, cách bọn họ khoảng hơn mười mét.

Chú Lưu đỡ hàng ở bến tàu, tinh thần không được tốt, vẻ mặt hậm hực, nhân viên tạp vụ ở bên cạnh đưa cho ông một liều thuốc, an ủi: “Được rồi, đừng có gập, ông phải nghĩ rằng ông không có việc gì là tốt rồi, ông nói tối hôm đó ông đang ngủ, ngay cả người vào phòng cũng không biết, nếu người nọ đến và cho ông một đạo, ông nghĩ xem, không phải là của đi thay người sao?”

Chú Lưu mặt mũi nói: “Nếu những người này dám động dao, cũng không phải là hà bá rồi.”

Đang nói, ông trông thấy cách đó không xa có một bóng dáng nhỏ chạy về phía mình, miễn cưỡng nở nụ cười.

“Ba ba, ba ba, chú Lý đâu? Chị Bạch đâu?”

“Bọn họ đi rồi.”

Hân Hân chu môi: “Chị Bạch còn chưa kể hết chuyện xưa với con đâu, chúng ta mau đuổi theo bọn họ đi!”

Chú Lưu nói: “Đừng nóng nảy, hai ngày nữa là có thể đuổi kịp bọn họ.”

Nhân viên tạp vụ bên cạnh còn muốn nói vài câu an ủi, đột nhiên, chuông điện thoại reo lên, không phải của anh ta.

Chú Lưu bắt máy điện thoại, nghe thấy đối phương nói: “Là Lưu Dân sao? Đây là đồn công an!”

Chú Lưu vội vàng vàng vàng đuổi tới đồn công an, mồ hôi đầy đầu, cũng không kịp thở ra hơi, bắt được cảnh sát vội hỏi: “Đồng chí cảnh sát, có phải là anh bắt được hai tên hà bá đó phải không?”

“Đừng vội đừng vội, chú ngồi xuống đây trước đi.” Anh cảnh sát nói: “Đã bắt được, bởi vì tiền ăn cấp mới nửa đêm hôm trước cho nên bây giờ còn chưa tiêu tang, bốn vạn đồng tiền, tiêu hết hai ngàn đồng, hai người kia đã khai báo thực, bốn vạn đồng là số lượng không nhỏ, lần này hai người bọn họ xong đời rồi.”

Chú Lưu cảm ơn nói: “Ôi, tôi không biết nói gì cho phải, thật sự cảm ơn các anh! Rất cảm ơn các anh!”

Anh cảnh sát cười nói: “Cũng là đúng dịp, làm phiền một người dân nhiệt tình hỗ trợ, nếu cô ấy không cung cấp manh mối thì chúng tôi cũng không thể bắt hai tên tội phạm này nhanh như thế được!”

“Người dân nhiệt tình?” Chú Lưu khó hiểu.

Anh cảnh sát nói: “A, cô ấy vừa mới đi toilet, cũng sắp ra rồi, a —— chính là cô ấy!”

Chú Lưu nhìn theo hướng anh cảnh sát chỉ, kinh ngạc nói: “Hả, sao cháu lại ở đây?”

Chu Diễm ăn một chén mì nóng hổi, mũi thông khí thuận, thoải mái hơn không ít.

Hân Hân vẫn luôn quần lấy cô: “Chị Bạch, kể chuyện, kể chuyện!”

Chú Lưu kéo con bé: “Con về đi ngủ trước đi, nghe lời, ba ba có chuyện muốn nói với chị Bạch.”

Hân Hân ngoan ngoãn trở về phòng rồi, chú Lưu mở miệng: “Tiểu Bạch à...”

Chu Diễm bị sặc nước mì, ho sù sù.

Chú Lưu nói: “Ăn từ từ, đừng vội!”

Chu Diễm hết ho, mà cô cũng đã ăn no.

Chú Lưu hỏi tiếp: “Sao Lý Chính lại để cháu ở chỗ này, cháu không có thân thích ở đây sao?”

Chu Diễm lắc đầu: “Cháu không có thân thích.”

“Vậy một cô bé như cháu, sao có thể ở đây một mình, cháu có tính toán gì không?”

Chu Diễm thoải mái nói: “Đi một bước tính một bước, nếu không được thì cháu sẽ về.”

Chú Lưu không ủng hộ: “Xăng bậy!”

Trên sông, đội thuyền dần dần nhiều lên.

Lý Chính lái thuyền một mình, bởi vì còn phải nghỉ ngơi cho nên tốc độ chạy cũng chậm hơn. Giữa trưa xuất phát, buổi tối ngừng thuyền, ăn một chút mì sệt, ngủ đến mười một mười hai giờ, lại đứng dậy lái thuyền.

Đến nhà cầu rửa mặt, lúc rút khăn mặt, lại khiến một cái khăn mặt khác rơi xuống, Lý Chính nhặt rồi ném lên bàn bếp, dùng làm khăn lau mới, lại ném bàn chải đánh răng thừa ra ngoài phơi, định làm bàn chải đánh giày.

Bàn chải đánh răng còn chưa kịp phơi khô, bầu trời nhỏ từng giọt mưa tí tách, đợi đến sáng hôm sau, mưa lớn dần, từng giọt rơi xuống sông, mặt nước thoạt nhìn không còn bình tĩnh nữa.

Tính toán thời gian, cuối tháng sáu, đầu tháng bảy, đúng là trời hoàng mai, nhiều mưa, thủy triều cũng nhiều. Lý Chính dò xét thời tiết, tiếp tục chạy theo đường sông.

Thuyền nổi trên mặt nước, nước mưa đập vào sàn tàu, kêu lộp bộp.

Tối đêm, mưa lạnh, Lý Chính lấy thêm dầu và nước cho thuyền. Ngày đó anh lấy hai ngàn năm, cho người nợ 200, còn dư lại hai ngàn ba, bây giờ còn lại đều đổi thành dầu.

Đội thuyền tụ tập cập bờ, thuyền của anh ở gần bờ, người trên thuyền đi qua, luôn giẫm lên boong tàu của anh, thùng thùng rầm rầm, Lý Chính nghe thấy cũng phiền, dứt khoát lên bờ, đi đánh bài uống rượu cùng mọi người.

Trên bàn bài, chướng khí mù mịt, bia, thuốc lá loạn lên, chông chát, điều hòa phả hơi, còn có người hát xì.

Một chàng trai kêu ghẹo: “Có phải là lạnh không? Đến chỗ anh, anh sẽ làm em ấm áp!”

Cô gái đó nũng nịu nói: “Cút sang một bên!”

Đối phương cười nói: “Anh tiểu Chính của cô kìa, hiếm khi anh tiểu Chính của cô đến đây một chuyến, phải nắm chắc cơ hội đấy!”

Cô gái kia tới gần, trong miệng ngâm điếu thuốc, cúi đầu nhìn người đàn ông đang xem bài, giọng nói nũng nịu ôn ẻn: “Anh tiểu Chính ——”

Vai Lý Chính run lên, bỏ qua bàn tay của cô gái đó, cau mày, ném ra ba lá bài, nói: “Xức nước hoa à? Lăn, lăn, lăn!”

Cô gái kia tức giận đi mất.

Người đối diện buồn cười nói: “Không phải chứ, anh, em nói này, anh cũng không biết gì là thương hương tiếc ngọc cả.”

Lý Chính nói: “Ra bài đi.”

Đối phương ra bài, hỏi anh: “Lần này anh định ở mấy ngày?”

“Ngày mai đi.”

“Có đi qua Khánh Châu không?”

Lý Chính đứng tay lại, không trả lời.

Đối phương vẫn nói: “Có đi qua Khánh Châu không, nói một câu đi chứ.”

Lý Chính nhàn nhạt quét mắt qua nhìn anh ta một cái: “Sao?”

Đối phương nói: “Cũng không có gì, giúp tôi mang ít đồ qua.” Thấy người đối diện không có phản ứng gì, anh ta lại nói: “Tháng trước cô ấy mở một quán ăn, vô cùng bận rộn, nghe nói ngã lên miếng thủy tinh, chân đau, cánh tay và mặt mày cũng sứt sẹo. Tôi mua chút thuốc mỡ, nghe nói có hiệu quả trị sẹo

rất tốt.”

Lý Chính nhú mày: “Tự mình đi đi.”

“Cậu biết đấy, cô ấy không thích gặp tôi. Nhưng cậu thì khác.”

Lý Chính ném bài, những quân bài bay lên, hé ra một con K đỏ trước mặt người kia. Lý Chính đi vào khách sạn nhỏ, tiện tay rót một ly rượu uống.

Sắc trời âm trầm, không khí ẩm ướt, những con bọ bay qua bay lại, thời tiết oi bức khó chịu.

Chu Diễm đang ngồi trong khoang điều khiển, cúi đầu xem xét những máy móc này.

Có rất nhiều phím ấn trên đó, còn có cả một màn hình hướng dẫn lớn, trên ghế ngồi có đệm, quạt điện nhỏ thổi gió thoáng qua, trà trong chén là trà hoa cúc cầu kỳ. Cả gian điều khiển đều lắp đặt thiết bị giảm lực, thiết bị tiên tiến.

(Cầu kỳ: một vị thuốc đông y)

Không giống với con thuyền kia, dụng cụ màu vàng, phím ấn đơn giản, không có hướng dẫn, không có quạt, không có chén nước, ngay cả cửa gỗ đều sắp mục nát.

Chú Lưu chỉ vào bảng hướng dẫn nói: “Tốc độ của chú không nhanh, người ta đi nhanh 13 km, 10 km, chú cứ từ từ.”

Hân Hân nằm trên ghế ồn ào nói: “Phải nhanh, phải nhanh, mau tới Hành Thông, con muốn đi bơi!”

Chú Lưu nói: “Không phải con giỏi lắm sao, nước này cũng có thể bơi mà!”

“Không đâu, nước này bẩn lắm! Đêm đó con phải tắm rất lâu.” Hân Hân nhìn về phía Chu Diễm: “Chị Bạch, đêm đó chị không tắm rửa gì đã ngủ sao? Chị không thấy bẩn à?”

Chu Diễm sững sờ, nghĩ nghĩ, cười nói: “Tắm sạch, không bẩn”

Hân Hân chớp mắt mấy cái: “Không phải chị bị té xiu sao, té xiu mà còn có thể tự mình tắm rửa à? Là chú Lý giúp chị tắm sao?”

Chú Lưu mau chóng nói: “Hân Hân, con ghép vắn xong chưa?”

Hân Hân cúi đầu xuống: “Chưa ạ.”

Buổi tối, khi tắm rửa, Chu Diễm cởi T-shirt ra, sau đó cô soi gương nhìn mình.

Ngày đó tỉnh lại, quần áo trên người cô khô mát, áo ngực có chút ẩm ướt, trên người cũng không bẩn.

Cô mơ hồ nhớ có một lồng ngực, màu đậm, rắn chắc, nước đọng lạnh buốt, da thịt lại nóng bừng. Cô còn nhớ rõ một đôi tay di chuyển trên người mình, nhiệt độ thoải mái lau trên người cô, từ trên xuống dưới.

Chu Diễm cúi đầu xuống, lại đứng trong chốc lát, mới cởi áo ngực ra, bước dưới vôi hoa sen.

Trên thuyền chú Lưu cũng chỉ có hai gian phòng ngủ, buổi tối Chu Diễm ngủ cùng Hân Hân, cho dù bóc dáng cũng cao nhưng khung xương lại nhỏ, ngủ trên giường đơn của đứa nhỏ cũng không đến nổi chen chúc

Đi thuyền vắng vẻ yên tĩnh, nhất là một đứa nhỏ như Hân Hân, một mình ngây ngốc trên thuyền, không có bạn chơi, khó lắm mới tìm được một “chị gái”, cô bé chỉ hận không thể dán trên người Chu Diễm.

May mà đang tháng bảy, trường học được nghỉ hè, đứa trẻ trên sông cũng nhiều hơn, mỗi khi có thuyền tới gần, Hân Hân liền chạy tới chạy lui, không hề sợ người lạ. Ban ngày cùng những người bạn nhỏ trò chuyện ‘chị gái’, buổi tối lại nói chuyện về ‘những người bạn nhỏ’ với Chu Diễm, chỉ ngần ngại hai ngày, Chu Diễm nổi tiếng.

Buổi chiều Lý Chính rời khách sạn, về trên thuyền, anh đột nhiên dẫm lên một thứ gì đó.

Anh cúi đầu xem xét, là bản chải đánh răng, hóa ra nó vẫn còn ‘phơi nắng’ ở đây, anh đá một cái, bản chải đánh răng rơi xuống sông.

Tối hôm nay, Chu Diễm thoải mái đứng ở đầu thuyền, ngắm nhìn ừ chỗ xa, chiếc thuyền chậm rãi chạy vào bờ, mà bên cạnh bờ, một chiếc thuyền cũ dần dần chạy đi.

Khoảng cách xa xa, không ai phát hiện ra ai.

Buổi chiều, Chu Diễm xào tôm, chưng thịt với trứng, lại trộn rau với mộc nhĩ, Chú Luru và Hân Hân đều ăn rất ngon.

Chu Diễm ăn không nhiều lắm, một miếng thức ăn có thể ăn được năm phần com.

Sau khi ăn xong, Chu Diễm đi tới đầu thuyền gọi điện thoại.

Trời không trăng sao, mưa phùn bông bành.

Nghiêm Phương Phương lén lút nghe máy, hạ giọng nói: “Em thế nào rồi, em đang ở đâu?”

Chu Diễm nói: “Sắp tới Hành Thông, không biết là nơi nào, em định về nhà.”

“Về nhà?”

“Ừ, nhà cũ.”

“Nhà cũ, đã bao năm không về rồi, ở đó có phòng ở sao?”

“Có một cái, nhưng mà...” Chu Diễm nói sang chuyện khác: “Trời mưa thế này thì có biểu diễn được không?”

“Cũng được, vẫn thế, chỉ ít một chút, vẫn có lợi nhuận, không đói chết được.”

“Ừ.” Chu Diễm trầm mặc.

Nghiêm Phương Phương nói: “Em nói xem, mẹ em cũng thiệt là, kiếp trước có cừ oán gì với em sao? Sao lại đối với em thế chứ, cũng độc ác quá, mẹ kế của cô bé lọ lem cũng không như mẹ em! Em là con ruột của bà ấy sao?”

Chu Diễm nói: “Cúp máy.”

Thuyền tụ tập, mọi nhà cũng đang dùng com, vô cùng náo nhiệt, Chu Diễm đi lên bờ, định đi dạo một vòng, chân vừa bước lên, suýt nữa bị một người đụng xuống sông.

Chu Diễm “A” một tiếng, đối phương kịp thời giữ cô lại.

Chu Diễm còn chưa hết hoảng hốt, tên lỗ mãng đó cộc nhủ nói: “Mỹ nữ, đừng sợ, đừng sợ, nếu rơi xuống sông thật, tôi cũng sẽ làm anh hùng cứu mỹ nhân!”

Chu Diễm tránh khỏi tay đối phương, nhìn anh ta một cái, định đi, người nọ lại ngăn cô: “Này mỹ nữ, sao cô lại đi từ thuyền chú Luru ra thế, cô là con gái của chú ấy sao?”

Chu Diễm lại sải hai bước, nói: “Anh tìm chú Luru sao? Chú ấy ở trên thuyền.”

Người nọ cả phát cả phơ nói: “Tôi không tìm chú ấy, tôi tìm cô, cô là con gái của chú ấy phải không?”

Chu Diễm nhún mày, quay đầu lại hô một tiếng: “Chú Luru, có người tìm chú!”

Chú Luru đi ra, nhìn người trên bờ: “A, là Lâm Thái đó à.”

Lâm Thái cười hì hì nhìn về phía Chu Diễm, nhảy lên thuyền, cười nói: “Chú Luru, chú có thêm một cô con gái xinh đẹp như thế từ khi nào vậy?”

“Nói cái gì đấy hả! Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Lâm Thái nói: “Hôm nay lúc Lý Chính đi quên cầm cái gì, cháu nhờ cậu ta tặng người, thuyền của chú đuổi theo cậu ta, giúp cháu đưa nó cho cậu ta.”

Chu Diễm đang định đi, nghe thấy người kia nói những lời này, bước chân không tự giác ngừng lại, vài giây sau, cô lại cất bước, rất nhanh đã không còn nghe thấy tiếng người nọ.

Hai ngày sau, thời tiết tốt bất ngờ, bầu trời quang đãng, nước sông dần dần yên ắng, Hân Hân không nhịn được mà xuống nước, như con cá nhỏ bơi qua bơi lại.

Nước sông sâu tới mấy mét, Chu Diễm lo lắng cho cô bé, nhưng thấy chú Luru cũng không quan thì cô mới ngồi vào trong phòng, mở sách vở ra.

Chạng vạng tối, thuyền lại tụ tập lại cập bờ, từ xa nhìn tới, chày dài như lục đĩa.

Chu Diễm tự tại đi quanh, Hân Hân tìm cô một vòng, rồi cuộc bắt được cô, túm cô tới giữa một con thuyền.

Chu Diễm hỏi: “Chú Lưu đâu?”

Hân Hân nói: “Em không biết, ba ba ném em xuống rồi chạy, chị Bạch, chị mau đi chơi với bọn em!”

Chu Diễm cười, vuốt vuốt đầu cô bé.

Lý Chính đi dạo ở gần đó, chăm một điều thuốc, hít một hơi, tùy ý để nó bị gió thổi.

Anh đi tới bên cạnh một bồn hoa, tùy ý quét mắt, nhìn cô đại trong đất, cảm thấy hình như đã từng quen biết. Lý Chính ngồi xổm xuống, kẹp thuốc lá, hít một hơi nhìn một lát rồi hải lên.

Rau dưa trên thuyền cũng sắp hết, trong túi áo anh không có tiền, đúng lúc cầm mấy cây cỏ này tới tiếp tế.

Lý Chính nắm bụi cỏ dại, trở lại bên cạnh bờ.

Trời chiều treo ở phía xa, đỏ rực một mảnh, ánh vào con ngói, chói lọi như lửa.

Trên con thuyền chính giữa, tám chính đưa bé ngồi trên mặt đất, đưa lưng về phía trời chiều.

Một cô gái tết tóc đuôi ngựa, mặt hướng về phía mọi người.

Tiếng đọc sách lạnh lạnh, vang từ xa tới

Giọng nữ mềm mại: “Thôn văn kinh phong độ.”

Giọng trẻ con đồng ca: “Thôn văn kinh phong độ.”

“Đình u quá vũ triêm.”

“Đình u quá vũ triêm.”

“Tịch dương huân tế thảo.”

“Tịch dương huân tế thảo.”

“Giang sắc ánh sơ liên.”

“Giang sắc ánh sơ liên.”

“Thư loạn thủy năng trật.”

“Thư loạn thủy năng trật.”

“Hoài kiên khả tự thiêm.”

“Hoài kiên khả tự thiêm.”

“Thi văn hữu dư luận.”

“Thi văn hữu dư luận.”

“Vị quái lão phu tiêm.”

“Vị quái lão phu tiêm.”

Lý Chính buông tay ra, những cây cỏ rơi xuống đất, bay theo gió. Anh kẹp thuốc, dùng sức hít một hơi, khói thuốc lượn lờ, tạo nên một tầng sắc thái mỏng lung cho trời chiều phía xa.

Vài ngày không gặp, bệnh cảm mạo của người này cũng đã tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Ciao

Chu Diễm ngồi trên sàn tàu, trên tay cầm một cọng cỏ đuôi chó. Cỏ đuôi chó vừa hái trên bờ, vẫn còn xanh mơn mẫm, ngọn cỏ lúc ẩn lúc hiện theo tay Chu Diễm, chín đôi mắt nhỏ như viên trân châu và đá mắt mèo giống như đảo quanh điểm màu xanh.

Chu Diễm cảm nó giống như thước dạy học.

“Bài thơ này tên là ‘Văn Tĩnh’ của Đỗ Phủ.” Chu Diễm nói.

“Đỗ Phủ là ai?”

“Đỗ Phủ là thành thơ, một thi nhân của triều Đường.”

“Là con trai ạ?”

“Đúng thế!”

Hân Hân xen vào hỏi: “Ông ấy có đẹp không ạ?”

Chu Diễm nghĩ nghĩ: “Coi như là hiền ngang phong độ đi...”

Một đứa trẻ lớn hơn một chút hỏi: “Bài thơ này có ý gì vậy ạ?”

Chu Diễm giải thích: “Gió thổi qua rồi, trời cũng đã mưa, ánh chiều tà buông xuống, ảm thấp, là cảnh sắc sông Trường Giang sau cơn mưa chiều.”

Cỏ đuôi chó chỉ về phía trước, đám nhóc đều uốn cổ nhìn theo.

Ánh nắng chiều rực rỡ, nước sông cuộn cuộn, đúng là ‘Tịch dương huân tế thảo, giang sắc ánh sơ liêm’, đáng tiếc hai ngày nay thời tiết rất đẹp, không có mưa phùn phấp phới như bài thơ.

(Tịch dương huân tế thảo, giang sắc ánh sơ liêm: Nắng chiều sưởi ấm làn cỏ mịn. Màu sông hắt lên mảnh rèm thưa)

Một đứa bé lớn tuổi hỏi: “Chị Bạch, chị là cô giáo sao?”

“... Sau này chị sẽ là cô giáo.” Chu Diễm xoay xoay cành cỏ trong tay.

“Cô giáo Bạch!”

Có một đứa đi đầu, đám nhóc đều hô theo: “Cô giáo Bạch!”, ‘Chú Lý!’

Nhưng lại có một tiếng gọi không hài hòa.

Hân Hân đột nhiên bò dậy, đi lướt qua Chu Diễm, nhào lên người Lý Chính không biết xuất hiện từ đâu.

Lý Chính vỗ đầu cô bé: “Ba cháu đâu?”

“Ba ba chạy rồi!”

Lý Chính cười nói: “Chạy đi đâu rồi?”

“Chạy tới nhà Quân Quân, lát nữa sẽ trở lại!”

“Gọi cha cháu về dùng cơm!”

“Vâng!” Hân Hân lớn tiếng đồng ý, kéo cậu bé tên là Quân Quân chạy cùng.

Chu Diễm đứng dậy, vỗ vỗ hông, cỏ đuôi chó không ngừng lắc lư sau hông cô. Lý Chính tinh bơ thu hồi tầm mắt, hỏi: “Đã dùng hết 200 đồng rồi sao?”

Chu Diễm nói: “Không.”

“Không đủ tiền xe?”

“Không phải.”

Lý Chính hỏi: “Vậy tại sao còn ở chỗ này?”

Chu Diễm nói: “Tôi không có nơi để đi.”

Lý Chính không nói.

Chu Diễm nghĩ nghĩ, nói: “Tối nay tôi trả tiền, được không?”

Lý Chính khẽ hừ một tiếng, không biết là đồng ý hay đang trào phúng cô.

Chú Luru cầm một bình ‘lão bạch kiên’, rót rượu vào trong ly thủy tinh, nói: “Chú muốn uống với cháu.”

Lý Chính đoạt cái chén trong tay ông, rót một ly: “Nhiều hơn!” Anh cầm chén của chú Luru, chia một ít cho ông.

Hai người nhấp ngụm rượu, mùi rượu xông lên cổ, ngay cả xương cốt cũng nóng lên.

Đồ nhắm còn chưa mang lên đủ, Lý Chính nhón một củ lạc ăn, anh nói: “Bọn họ không giữ chú lại ăn cơm sao?”

“Không phải vì cháu đang ở đây sao, đương nhiên uống với cháu thích hơn rồi! Nhưng mà con bé Hân Hân kia, con gái lon không dùng được, ở lại nhà Quân Quân ăn cơm. À đúng rồi——” Chú Luru đi tới trước tủ bát, cầm một cái túi: “Đây, Lâm Thái bảo chú mang cái này cho cháu, nói là cháu quên cầm, cậu ấy nhờ cháu gửi cho người khác.”

Lý Chính liếc mắt, nhận lấy rồi tiện tay đặt bên cạnh. Đúng lúc đó người trong phòng bếp bung bát ốc xào nóng hổi lên bàn, chú Luru chỉ vào món ăn nói: “Em cháu nấu ngon lắm, mấy ngày nay đều là cô bé xuống bếp, còn giúp chú chuyển đồ này nọ!”

Chu Diễm ngồi xuống, nói: “Món ăn đủ rồi.”

Lý Chính không tiếp lời, gấp một con ốc. Món ăn mới nấu, dầu nóng phồng miệng, lại xào với tương ớt, vị cay xông lên, nâng cao tinh thần, tinh táo.

Anh ăn một lát, chỉ đưa vào Chu Diễm, nói với chú Luru: “Không phải chú định bảo cô ấy làm trên tàu đấy chứ?”

Chu Diễm không nuốt được miếng trứng rán.

Chú Luru cười ha ha: “Cô bé không thích hợp à, chịu được khổ cực lại biết nghe lời!”

Lý Chính liếc mắt nhìn Chu Diễm: “Mới có mấy ngày mà chú đã nhìn ra cô ấy chịu được khổ cực sao?”

“Vài ngày còn chưa đủ, chạy một chuyến thuyền mới tốn bao nhiêu sức chứ!” Chú Luru nhìn Chu Diễm: “Cô bé đã sớm có chủ ý, phải là người làm thuê cho chú?”

Chu Diễm cảm thấy cô nên xen vào: “Một chị gái ở gần nhà cháu đã giúp cháu tìm công việc hè, trước khi có tin tức cháu muốn đi cùng, lúc chú Luru cập bờ cháu sẽ đi tìm việc làm, nếu tìm được sẽ không làm phiền chú.”

Dường như nửa câu sau Lý Chính đã từng nghe thấy, mấy ngày trước cô bé kia cũng đã nói những lời tương tự, không ngờ cô lại nói thật.

“Không phiền, không phiền, cháu nấu cơm giúp chú, chú cũng thoải mái hơn.” Chú Luru nói: “À, còn có thể làm vua của bọn trẻ, nguyên một đám nhóc đều nghe lời cháu!”

Lý Chính quơ quơ ly rượu, hỏi: “Nhà cũ của cô ở đâu?”

Chú Luru ‘Hà’ một tiếng: “Nhà của em cháu ở đâu mà cháu cũng không biết à?”

“Chỉ là bà con xa, không quen.”

“À.”

Chu Diễm nói: “Ồ Cù Lâm.”

Không xa không gần, Lý Chính ‘Ừ’ một tiếng, cũng không hỏi thêm nữa.

Say rượu nóng tay, lúc Lý Chính trở về, chú Luru cũng đã uống nhiều, rót một ly trà đặc, nói là để giải rượu.

Chu Diễm thu dọn bát đĩa, cầm một cái túi dưới chân bàn, nói: “Chú Luru, cái này là?”

Chú Lưu nhìn: “Cái này là Lý Chính quên cầm, cháu đưa sang cho cậu ấy.”

“Vâng.”

Chú Lưu nghĩ gì đó, lại nói thêm: “Tính Lý Chính hơi kỳ quái một chút, cậu ấy không thích nhiều người, cháu xem kìa, trên thuyền cũng chỉ có mình cậu ấy, theo lý thì với những loại thuyền như của chúng ta, mỗi thuyền ít nhất cũng phải có tám hai hoặc ba người mới được. Cậu ấy mắc phải tật xấu này, chú còn nhớ rõ hai năm trước, lúc cậu ấy tìm chú nói muốn mua lại chiếc thuyền kia, chú còn tưởng rằng cậu ấy bị tâm thần.”

Chu Diễm nở nụ cười: “A?”

Chú Lưu nhớ lại: “Cái thuyền đó của chú, lúc trước cũng không khác bây giờ là bao, nói là hỏng thì chưa đến mức, nhưng ai mà nghĩ tới việc mua bán chứ, không biết cậu ấy bị hỏng dây thần kinh nào. Về sau quen rồi chú mới biết, cậu ấy không có gì nhưng lại có rất nhiều bạn bè, chỉ là cậu ấy thích một mình. Cho nên cháu đừng để trong lòng!”

“Không ạ, anh ấy còn cho cháu hai trăm đồng nữa mà.” Chu Diễm lau qua cái bàn, lại hỏi: “Chú bừa nói trên thuyền có ít nhất khoảng hai hoặc ba người sao?”

“Đúng vậy, lúc trước vợ của chú cũng ở trên thuyền, nửa năm trước bà ấy mất, chú cũng nghỉ ngơi nửa năm.”

Chu Diễm khó hiểu: “Trước kia chú không thuê ai sao?”

Chú Lưu nhấp một ngụm trà, “A” một tiếng, không định giải thích, một lát sau nghĩ tới, nói: “À, cháu nói chuyện lúc ăn cơm sao? Chú muốn Lý Chính giúp chú, cậu ấy còn trẻ lại rất khỏe, lại quen biết, vẫn tốt hơn là thuê người không quen biết. Lúc đó chú cũng cố ý nói như vậy, đáng tiếc là cậu ấy không có đề ý.”

Chú Lưu uống trà xong, đứng lên, có chút lảo đảo đi vào toilet, nói: “Một mình lái thuyền, thì gan cậu ấy cũng rất lớn, dù sao trên thuyền cũng cần người, ngừng thuyền cũng cần người giúp, mỗi lần ngừng thuyền đều gọi người hỗ trợ, còn không bằng thuê một người làm, cũng không ngại phiền toái!”

Lúc trước ở trên thuyền Lý Chính, Chu Diễm cũng không để ý, hai hôm nay thấy mỗi lần chú Lưu ngừng thuyền đều nhờ người giúp.

Đúng là rất phiền toái.

Chu Diễm mang theo gói to đi ra buồng nhỏ, đi cà nhắc nhìn về phía bên cạnh bờ. Thuyền của Lý Chính nát nhất, chi liếc cũng có thể nhận ra. Cô vượt qua từng chiếc thuyền, cuối cùng dầm lên boong thuyền đồ sộ này.

Chu Diễm gõ cửa, không ai trả lời, cô lại gọi một tiếng ‘Lý Chính’, vẫn không có ai nói gì. Cửa lại tự động mở.

Cửa không khóa.

Bên trong mở đèn nhưng không có người, Chu Diễm đi vào, định bỏ đồ xuống, đi vào rồi mới phát hiện, chỉ mới vài ngày mà ở đây như bị ai cướp sạch.

Nồi chén chồng chất trong bồn, trên mặt đất còn có vỏ khoai tây, sàn nhà trở nên dính dính dằn dằn, khăn trải giường rũ xuống đất, ở góc lại có mạng nhện.

Giống hệt như bị hà bá cướp sạch.

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân, dường như dừng lại một chút. Chu Diễm xoay người, người nọ đi nhanh tới gần.

Trong khoang thuyền, trần hơi thấp, anh khẽ cúi đầu nhìn Chu Diễm, vẻ mặt cũng không có gì thay đổi.

Chu Diễm giờ gói to trong tay, nói: “Anh quên cầm cái gì, chú Lưu bảo tôi đưa tới cho anh.”

Lý Chính “Ờ” một tiếng, tiến lên hai bước, nhận lấy cái gói trong tay cô.

Khoảng cách giữa hai người đột nhiên gần hơn, người nọ cúi đầu, hơi thở toàn mùi rượu như tạt nhện giăng khắp nơi. Lần đầu tiên Chu Diễm nhìn anh với khoảng cách gần, khuôn mặt góc cạnh, sống mũi cao thẳng, môi đang khề mím, có chút nghiêm túc.

Người đàn ông hơn ba mươi tuổi, hơi thở thành thực mà cô chưa từng tiếp xúc.

Chu Diễm lùi về sau một bước nhỏ: “Tôi đi đây.”

“Cộp cộp cộp.” Bước chân gấp gáp, sau đó nhảy lên thuyền bên cạnh.

Lý Chính nghe thấy tiếng bước chân đi xa, ném gói to vào trong tủ treo quần áo, đi phòng bếp rót một chén nước. Cửa không khóa, còn có thể trông thấy bóng dáng đi càng lúc càng xa dưới ánh đèn.

Cô bé mười mấy hai mươi tuổi, sức sống tỏa ra xung quanh, hơi khác với hình tượng con một sách.

Giọng nói luôn mềm mại.

Giữa trưa hôm sau xuất phát, chú Luru và Lý Chính cùng nhau xuất phát.

Trên thuyền chú Luru có thêm một người, hôm qua mới dụ được từ nhà Quân Quân, chàng trai hai mươi tuổi, có hai năm kinh nghiệm đi thuyền.

Thân thể chú Luru không tốt, tặng luôn vị trí ‘thuyền trưởng’ cho cậu ta, lúc cần chỉ huy phương hướng thì chú Luru sẽ đứng ở đầu thuyền.

Buổi tối tới bến tàu, chàng trai còn giúp Lý Chính ngừng thuyền ở cùng chỗ.

Chu Diễm nấu cơm trên thuyền, những người đàn ông chạy lên chạy xuống, chất hàng hóa lên thuyền tới tận nửa đêm, ăn một bữa cơm Chu Diễm nấu rồi lại xuất phát chạy không ngừng.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của người chạy thuyền không tuân theo quy luật nào, mấy ngày nay, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Chu Diễm cũng đảo lộn cả lên.

Mưa phùn bay bay, khoảng năm sáu giờ sáng thì mưa lớn dần, đến buổi chiều thì mưa lại nhỏ đi.

Thuyền đi lại trên sông hai ngày, tới hôm đó, mấy người trên thuyền uống một chút rượu rồi đi ngủ sớm.

Đến hơn một giờ đêm, Chu Diễm tỉnh lại muốn đi vệ sinh, đi ra buồng nhỏ trên tàu, đột nhiên cảm thấy thân thuyền sang lên.

Chàng trai vọt ra phòng ngủ, nói: “Thuyền triều lên!”

Chu Diễm không hiểu thế là sao, chú Luru đi theo sát ra ngoài, vừa gọi di động vừa chạy tới đuôi thuyền, hô lớn với thuyền bên cạnh: “Lý Chính! Lý Chính! Tỉnh dậy! Thuyền triều lên!”

Chu Diễm đi theo ra bên ngoài, bên ngoài cuồng phong cuốn mưa phùn, cô hỏi: “Làm sao vậy?”

Chú Luru nói: “Gọi điện thoại cậu ấy không nghe, thuyền triều lên!”

Chu Diễm đã nhìn thấy, thuyền triều đang dâng lên như cô đang đứng ở đuôi tàu.

Mà thuyền dưới chân cô, đang cố gắng quay đầu.

Chu Diễm không đứng vững, lao đảo hạ xuống, ngã sấp trên sàn tàu. chú Luru vừa kêu ‘Lý Chính’ vừa chỉ đạo hướng đi cho chàng trai kia, Chu Diễm thấy khoảng cách giữa hai thuyền ngày càng xa, cô nâng chân lên nhảy sang.

Sóng lớn đánh tới, thân thuyền chéch đi, chú Luru quát lên: “Tiểu Bạch ——”

Chiếc thuyền kia đã đi cách xa cô.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Editor: Ciao

Chu Diễm nhảy lên sàn tàu, hai chân chìm trong nước, như có một lưỡi dao sắc bén đâm vào da cô, ngực đau tới mức nghẹn họng.

Hai tay cô dùng sức vịn lấy, cố gắng bò lên trên, nhưng mà trong nước như có gì đó kéo hai chân cô lại, cái lạnh thấu xương, trái tim cũng sắp bị đông lạnh, một hình ảnh chột lóc lên trong đầu cô.

Chu Diễm cắn chặt răng, rút cuộc tự mình bò lên được, nhưng cô nào kịp thở mà phóng thẳng vào cửa khoang, cửa không khóa, cô bỏ nhào vào theo quán tính, gọi to: “Lý Chính ——”

Lý Chính có một giấc mơ, trong giấc mơ đó chỉ toàn một màu đen, ở trên cao có ba đốm sáng, bốn cái bóng người rơi xuống từ những đốm sáng, không khí mong manh, cả người anh căng thẳng, rất muốn hét to, nhưng mà anh lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào, bóng dáng đó cách anh càng ngày càng gần, giống như muốn va vào anh, tan xương nát thịt.

Rốt cuộc có một giọng nói khàn khàn vang lên: “Lý Chính ——”

Lý Chính bỗng nhiên trợn mắt, trông thấy một bóng dáng mảnh mai hô lên với anh: “Thuyền triều dâng!”

Một giây sau, anh xoay người xuống giường, đẩy người tới ra cửa, hô lên: “Đi nhỏ neo!”

Chu Diễm vội vàng đi ra, chạy vội tới đầu thuyền thu neo lên.

Gió lớn gào thét, những hạt mưa nện lên boong tàu kêu lộp bộp, con thuyền trông chừng lên xuống, lúc này, nước sông yên ả của những ngày trước như con mãnh thú tỉnh giấc, gió lớn cuốn sóng triều tàn phá xung quanh.

Chu Diễm ngã sấp xuống sàn tàu, vùng vẫy vài cái mới đứng lên được, cô chạy tới khoang điều khiển, giẫm lên ba bậc thang, đẩy cửa khoang ra.

Lý Chính liếc nhanh về phía cô, ánh mắt lập tức nhìn lại mặt sông. Thuyền triều đến rất hung hãn, chiếc loa trên sông đang báo động, những âm thanh đó bị nước mưa xé thành những mảnh nhỏ.

Thân thuyền lệch khỏi tuyến đường an toàn, sóng nước đầy mạnh, lúc nào cũng có thể lật tung bọn họ lên.

Chu Diễm không nói một lời nhìn về phía trước, thời tiết oi bức khó chịu nhưng khí lạnh đang xâm nhập tay chân cô, trong đầu cô trống rỗng, người bên cạnh đột nhiên nói một câu: “Đến đây.”

Chu Diễm ngây ngốc nghiêng đầu. Người đàn ông dính đầy nước mưa, về mặt trầm tĩnh lại nói với cô: “Đến đây.”

Chu Diễm lại gần anh hai bước.

Khoang điều khiển vốn nhỏ, hai bước cũng đủ để cô đứng trong tầm với của anh.

Tay phải hơi xiết chặt, anh nắm cô, lại kéo cô tới gần một bước, đưa cô vào trong lòng, sau đó anh buông tay ra, ánh mắt nhìn cô từ đầu tới chân.

“Sợ sao?” Lý Chính hỏi.

“... Ừ.”

“Sợ chết không?”

Chu Diễm nhìn ra cửa khoang thuyền, không nhìn thấy thủy triều mãnh liệt, cô nói: “Sợ.”

“... Tình huống như vừa rồi, cách xử lý chính xác nhất là bỏ thuyền nhảy sông tự vẫn, bây giờ nếu thuyền bị lật, không chết cũng khó. Cô có thể nhảy sông tự vẫn.”

“... Tôi không biết bơi.”

“Trên thuyền của tôi không có phao cứu sinh.”

Chu Diễm lại nói: “Tôi không biết bơi.”

Một lát sau: “Tôi muốn gọi điện thoại cho mẹ tôi.”

Lý Chính hỏi: “Để lưu di ngôn à?”

“Lần trước rơi xuống nước, tôi đã muốn gọi cho mẹ tôi.”

“... Không có điện thoại, điện thoại của cô đâu?”

“Trên thuyền của chú Lưu.”

Lý Chính lạnh lùng nói: “Ai cho cô lên thuyền của tôi.”

Một lúc lâu sau, Chu Diễm thấp giọng nói: “Tôi không nên lên thuyền.”

Trên sông và trên bờ đứng là hai thế giới, cô lại chỉ thấy được lúc bình tĩnh nhàn nhã.

Cuộc đời đi thuyền, làm gì có thuận buồm xuôi gió.

Có lẽ nói chuyện phân tâm, cô dần dần bình tĩnh hơn.

Chu Diễm nhìn lồng ngực trần trước mặt, quả nhiên giống như trong trí nhớ, sẫm màu, rắn chắc, có nước lã dài, anh ngủ không mặc quần áo.

Lúc này có một giọt nước, từ từ lăn trên ngực anh, qua bụng, rồi biến mất không thấy gì nữa.

Thân thuyền gặp phải lực cản mạnh mẽ, Chu Diễm không nhìn thấy nhưng có thể cảm giác được thân thuyền đang trông chừng lắc lư, thuyền rung lên một cái, cô ngã vào lồng ngực rắn chắc kia.

Một lát sau, trên trán cô cảm nhận được nhịp đập của lồng ngực, bên tai có người thấp giọng nói: “Sẽ không để cho cô chết.”

Tay chân cô dần dần ấm lại, chớp mũi mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Không lâu sau, thuyền ngừng.

Chu Diễm quay đầu nhìn ra ngoài, mưa xối xả, mạch nước ngầm trên sông bắt đầu khởi động, thủy triều vẫn chưa yên.

Về mặt Lý Chính nghiêm túc điều chỉnh bàn điều khiển, cánh tay hơi cọ vào người cô.

Cô còn bị anh ôm trong ngực nên không được tự nhiên dịch người một chút, Lý Chính nhìn cô một lát, hạ cánh tay trái xuống, nhường đường cho cô. Chu Diễm đi qua một bên, hỏi: “Làm sao thế?”

Lý Chính nói: “Thả neo rồi.”

Lý Chính đi ra khoang điều khiển, Chu Diễm đi theo anh, đi được hai bước mới phát hiện mình đi chân không, dép đã bị rơi vào trong sông rồi. Cô đi xuống cầu thang, lòng bàn chân bị đau khiến cô hít sâu một hơi, máu chảy ra, Chu Diễm vịn vách tường, nhắc chân lên nhìn.

Bàn chân bị cứa rách, trên cánh tay cũng có, ngực và sau lưng hơi đau đau, cô cúi đầu nhìn, T-shirt bị rách một đường, áo ngực màu đen cũng lộ ra.

Lý Chính đẩy một cánh cửa trong khoang điều khiển, mở đèn lên, trèo thang xuống dưới.

Bên dưới là động cơ, diện tích rất lớn, Chu Diễm cẩn thận đi xuống cùng, không dám nhìn sang tay phải, nước sông đã gần trong gang tấc.

Cô vuốt mái tóc ẩm ướt, vịn khuông cửa nhìn qua, không bao lâu sau, anh lại bò lên, nói: “Động cơ bị trục trặc.”

Chu Diễm hỏi: “Thuyền không mở được hả?”

“Không mở được, nhưng mà tạm thời vẫn an toàn. Tôi đi gọi điện thoại, chờ người tới cứu.”

Hai người đi tới đuôi thuyền, lại ngâm nước mưa mát một lúc. Đi tới bên cạnh cửa khoang, ánh mắt Lý Chính nhìn đuôi thuyền, dừng lại một chút.

Đuôi thuyền đầy những mảnh vỡ đất nung, Chu Diễm che che lồng ngực. Lúc nhảy lên thuyền ngã vào một cái chậu hoa, hẳn nào cô đau như thế, ngay cả quần áo cũng bị rách.

Cả người Chu Diễm ướt đầm dề đi vào trong nhà, trông thấy Lý Chính ném cả gói trên đất, cô hỏi: “Không thấy điện thoại sao?”

Lý Chính xóc cả thảm lên, cuối cùng nói: “Chắc là lúc ăn tối làm rơi chỗ chú Lưu rồi.”

Chu Diễm mấp máy miệng: “Vậy làm sao cứu?”

“Cảnh sát sông sẽ đi tuần tra, chú Lưu nhìn tình huống thế này cũng sẽ tìm tới chúng ta, chờ.” Lý Chính nhìn cô một cái, chỉ vào buồng vệ sinh, nói: “Đi tắm.”

Chu Diễm đi vào buồng vệ sinh mới nhìn rõ bộ dạng mình bây giờ.

Tóc dài nhỏ nước, T-shirt trong suốt, dán chặt lấy cơ thể, ngay cả vùng rốn cũng hiện ra, quần áo bị rách toạc, da thịt như ần như hiện, có chút máu chảy ra.

Trông vô cùng chật vật.

Người ở phía ngoài gõ cửa, nói: “Mở cửa.”

Chu Diễm khăn trương hỏi: “Làm sao vậy?”

“Quần áo cho cô.”

Chu Diễm kéo hờ cánh cửa, cầm lấy quần áo rồi lập tức đóng sập cửa vào.

Người ở phía ngoài cúi xuống, rồi nói: “Dùng khăn lông của tôi đi.”

“... Ừm.”

Cô vội vàng tắm rửa, vết thương đau rát, Chu Diễm nhìn xuống, tắm xong thì mặc quần áo Lý Chính.

Áo ngực bị ướt không thể mặc luôn, T-shirt mặc lên người cô rộng thùng thình. Quần thì không thể nào mặc, có thể nhét thêm cả một cái eo nữa. Chu Diễm cầm quần, đứng trong nhà vệ sinh chậm chạp bất động.

Một lát sau, người ở phía ngoài nói: “Tôi đi xuống phòng động cơ.”

Chu Diễm đáp nhanh: “Ừ.”

Cô nghe thấy tiếng đóng cửa thì đi ra luôn, chạy vào phòng ngủ, đắp kín chăn lên.

Mưa dần dần ngừng rơi, ánh lửa chột hiện lên rồi nhanh chóng tắt ngúm.

Lý Chính dựa lên cửa, hít một ngụm khói, người ở bên trong không đi dép, tiếng bước chân rất nhẹ, sau đó nhanh chóng không còn tiếng động nào. Ánh mắt Lý Chính nhìn chằm chằm vào mảnh vỡ ở đuôi thuyền, nheo mắt hút nửa liều thuốc rồi mới đi qua.

Anh há miệng nhả khói thuốc, nhặt một mảnh vỡ, tiện tay vứt vào sông, tàn thuốc rơi trên mu bàn tay anh, chớp mắt đã bị gió cuốn đi không còn bóng dáng.

Ném một lúc sạch hết những mảnh vỡ, anh mới đứng dậy, hít thêm hai hơi thuốc, ném cả đầu thuốc vào trong sông.

Lý Chính mở cửa, đi vào nhà, lại đóng cửa lại. Người bên trong lặng yên không tiếng động, hình như đã ngủ, nhưng tiếng quạt điện lại vang lên.

Buồng vệ sinh với anh mà nói, rất nhỏ. Lúc trước khi mua thuyền, chú Lưu chỉ lên trần phòng ngủ nói: “Cậu sẽ bị đục đầu.”

Rồi lại dẫn anh xem nhà vệ sinh, nói: “Bồn tắm cũng hơi nhỏ, cậu ngồi bên trong có thể chuyển mình được à?”

Cuối cùng: “Đây là gương tôi mới lắp được nửa năm.”

Lý Chính nhìn cái gương, xoa ngực.

Bàn tay dính nước, mang theo ẩm áp, giống như bị người áp lên.

Tác giả: Nam chính lớn hơn nữ chính một giáp.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Editor: Ciao

Sau khi tắm xong đi ra, quạt điện vẫn còn đang chạy, tiếng vù vù xen lẫn với tiếng ‘kẽo kẹt’.

Lý Chính đi đến trước bếp, nhắc ấm nước lên, bên trong đã trống không. Anh cầm chén rót nước từ vòi, sau khi uống xong thì mở tủ quần áo ra, lấy một chiếc T-shirt mặc lên, sau đó nằm trên giường.

Tiếng ‘kẽo kẹt’ dần dần nhỏ xuống, rồi mất hẳn, trong khoang thuyền không có chút tiếng động nào.

Người trong buồng giống như con chuột nhỏ.

Lúc trước đã ngủ mấy tiếng nên bây giờ Lý Chính không buồn ngủ, cũng không có ý định ngủ bù.

Đã lâu anh chưa làm việc và nghỉ ngơi bình thường, không ngờ vừa ngủ thì như gắm vào đầm lầy, càng lún càng sâu. Ác mộng luôn như thế, tự mình vây hãm lấy chính mình, giết mình sợ hãi tỉnh lại, trong lòng vẫn còn vương dư vị rất lâu, người luôn có nhiều không tự trọng.

Trời còn một lúc nữa mới sáng, Lý Chính nằm xuống, vênh chân một lát, nghe thấy người ở giường bên trong trở mình, phát ra một tiếng ‘xì...’ như hít hơi, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Bàn chân Chu Diễm rất đau.

Cô cong chân lên, xoa xoa chỗ bị đau, cánh tay vừa động thì vết thương ở ngực cũng đau, Chu Diễm vùi mặt vào trong gối, mái tóc ẩm ướt cũng làm ga giường ướt theo.

Cô mơ mơ màng màng nhắm mắt một lát rồi lại mở ra, trời còn chưa sáng hẳn, ánh sáng hơi mờ lung, đèn gian ngoài đã tắt, cô miễn cưỡng nhìn được quần áo đặt trên mép bàn.

Chu Diễm nhẹ nhàng xuống đất, bám tường nhìn ra ngoài, không có ai.

Ngoài cửa có một đôi dép lê, một cái ở phía trước, một cái ở bên phải, dường như là bị người đá tới. Chu Diễm đã từng nhìn thấy đôi dép này, dây cũng sắp đứt, lúc trước là Lý Chính đi.

Chân của cô chỉ đi số 35, xỏ dép vào như khi bé lên đi giày cao gót của mẹ, nhấc chân lên là có thể rơi. Đầu ngón chân kẹp chặt lấy dép, Chu Diễm đi tới bên cạnh bàn học, sờ lên quần áo.

Tất cả đều còn ẩm, quần jean vẫn còn ướt đầm.

Chu Diễm không mở quạt lên, sợ cô sẽ làm hỏng nó. Cô miễn cưỡng mặc áo lót và quần lót, lại mặc quần Lý Chính đưa cho cô.

Một cái quần lớn, không thể nào thắt chặt lại được.

Trên sàn nhà cũng ẩm ướt, Chu Diễm nắm chặt lấy cặp quần, cẩn thận đi ra khỏi buồng nhỏ trên tàu, cửa vừa mở ra, cô nín thở.

Sương mù che khuất sông và thuyền, cả đất trời chỉ có một màu.

Đây là ngày thứ mười ba cô ở trên thuyền, tình lại, không núi không cây, không sông không thuyền, cả đất trời chỉ có màu của sương, trừ dưới chân thì cô không nhìn thấy gì khác.

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, sương mù ẩm ướt rồi lại mềm mại như thế, giống như tấm lụa mỏng che mắt không thể kéo xuống được.

Thế giới trống rỗng, có lẽ cô còn chưa tỉnh.

“Cộp cộp —— cộp cộp —— cộp cộp ——”

Tiếng bước chân không nhanh không chậm, không chút để ý, đó là âm thanh duy nhất trên thế giới này.

Chu Diễm xoay người lại, lụa mỏng che mắt, cô không nhìn thấy gì.

Lại là những tiếng “Cộp cộp —— cộp cộp —— cộp cộp ——”

Bóng dáng cao lớn, đôi vai rộng, cánh tay hữu lực, anh bước tới làm tan từng đám sương mù.

Trong nháy mắt đó, Lý Chính cho rằng có một tiên nữ nhỏ xông lên thuyền của anh.

Mái tóc dài mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhỏ, đôi môi căng mọng hơi trắng, mặc nhầm quần áo của người lớn, còn đang xé rách cặp quần.

Đáng yêu tới mức làm lòng người mềm đi.

Đáng tiếc, ánh mắt của cô lại không đủ đáng yêu, vượt qua những gì nên có ở độ tuổi của cô, cất giấu những gì không nên giấu, cũng chỉ có khi cô yên tĩnh cầm sách vở, ở nơi không người nâng đôi chân trần, mới là thuần túy nhất.

Lý chính nói: “Tỉnh rồi sao?”

“Ừ.” Giọng nói hơi khàn, Chu Diễm hắng giọng một cái: “Anh có dây lưng không?”

“Không có.”

“Dây thừng thì sao?”

Lý Chính nói: “Dây thừng, muốn sao?”

“...” Chu Diễm lại xé rách cặp quần.

Lý Chính cười, đi vào buồng nhỏ trên tàu, lấy thịt khô đang treo xuống, cầm dao chém đứt dây thừng nhỏ, đi ra ngoài ném cho cô bé còn đang cầm cặp

quần.

“Buộc cái này trước.”

Chu Diễm ngồi thấy mùi thịt khô, cũng không kiêu cách mà tránh đi để nịt lên, cô vén T-shirt, vòng một vòng vào eo, buộc thành nơ bướm.

Cô vừa thắt vừa hỏi: “Anh có biết bây giờ là mấy giờ không?”

Lý Chính nói: “Có lẽ khoảng bốn năm giờ.”

Hai người đều không có điện thoại, không xác định được thời gian chính xác.

Chu Diễm buộc lại lưng quần, nhìn Lý Chính: “Anh nói xem, cảnh sát sông và chú Lưu có thể tìm thấy chúng ta không?”

“Bây giờ khó, đợi sương tan sẽ dễ tìm.”

“Ngoài điện thoại di động ra thì không có cách liên lạc khác à? Không phải trên xe taxi người ta có bộ đàm sao?”

Lý Chính dựa tường nói: “Cô xem trên thuyền cô có gì à?”

Chu Diễm không hề ôm hy vọng.

Lý Chính nói: “Bây giờ gấp gấp như vậy, tối hôm qua ai bảo nhảy lên thuyền?”

“Tôi không kịp nghĩ.”

“Nghĩ kỹ rồi mới làm, học văn mà cái này cũng không hiểu à?”

Chu Diễm nhìn: “Là văn học Hán ngữ.”

Lý Chính “À” một tiếng: “Ý là cao cấp hơn ấy gì? Bình mới rượu cũ.”

Chu Diễm không cãi lại anh, sợ là dây thừng không chắc, cô lại túm lấy quần áo, hỏi Lý Chính: “Anh có quen thuộc với xung quanh đây không? Anh có thể bơi ra ngoài tìm người không?”

“Có thể.”

Chu Diễm vui vẻ.

“Nhưng nếu có thuyền, tôi sẽ bị đâm chết trước.”

Khuôn mặt Chu Diễm rầu xuống.

Lý Chính nở nụ cười: “Được rồi, nếu đói bụng thì làm chút gì ăn đi.”

Chu Diễm lắc đầu: “Không đói bụng.” Sau đó cô nghĩ, rồi hỏi: “Anh đói bụng sao?”

Trong lòng lại lăm lăm, hôm nay đúng là gặp tà, anh đã cười với cô hai lần.

Lý Chính nói: “Ừ, đi nấu một chút.”

Chu Diễm đi vào nấu cơm, mở bếp ra, hỏi: “Không có rau dưa sao?”

Lý Chính hất cằm vào thịt khô: “Chung ít thịt, nấu mì sợi.”

Cắt thịt khô xong, Chu Diễm không bật bếp được, Lý Chính dùng bật lửa, tới gần bếp gas bật lên, ‘bùng’ một cái, lửa cháy lên.

“Hai ngay nay bị hồng rồi.” Lý Chính ném bật lửa lên bàn bếp, đi vào phòng ngủ, nằm xuống nghỉ ngơi.

Mười phút sau ăn cơm, Chu Diễm không có khẩu vị gì, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, mong có thuyền tới gần.

Lý Chính gõ chén đĩa: “Ăn cơm!”

Chu Diễm bới hai cái, hỏi anh: “Có khi nào sẽ không ai phát hiện ra chúng ta không?”

Lý Chính nói: “Nghĩ rằng đây là thuyền ở cỗi người chết à?”

“... Không biết mấy người chú Lưu sao rồi, bọn họ sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Không.”

“Anh khẳng định thế sao?”

Lý Chính nghiêng mắt nhìn cô: “Sẽ có bao nhiêu chuyện chứ?”

Đi trên đoạn sông này, thường gặp thủy triều nhất, tháng sáu bảy tám chín, hay nói cách khác thì lúc nào cũng có thể gặp phải thủy triều, chỉ là tối hôm qua trùng hợp, đúng vào lần anh chưa chuẩn bị gì.

Ăn cơm xong, hai người không có việc gì làm.

Không có điện thoại, không có TV, Chu Diễm cũng không có sách vở, thời gian còn sớm, sương mù dày đặc, không có chút dấu hiệu nào sẽ tản đi, tầm nhìn thấp như thế này lần đầu tiên cô gặp phải, chiếc thuyền này giống như đi vào một không gian khác.

Chu Diễm ngồi trên sàn tàu, ôm mặt ngăn người.

Lý Chính đi quanh thuyền một vòng xem có chỗ nào bị rỉ rỉ không, sau khi về thấy Chu Diễm ngồi như ngốc thì nói: “Không việc gì thì đi ngủ một lát.”

“Không ngủ được.” Chu Diễm nói: “Hay là tôi thử hò xem, biết đâu có người nghe thấy.”

Lý Chính hòa theo cô: “Hò đi.”

Chu Diễm đứng lên, hò to với sương mù: “Có ai không ——”

Giọng nói mềm mại, không đủ sức lực.

Lý Chính ngồi xuống, nhìn cô khum tay đặt lên môi, hò: “Có ai không —— cứu mạng ——”

Nhưng mà trung khí lại đủ.

Chu Diễm đột nhiên nói: “Anh cũng hò lên.”

“Không.”

“Vì sao?”

Lý Chính nói: “Tôi chưa bao giờ hò cứu mạng.”

“Vậy anh hò có ai không?”

Lý Chính mặc kệ: “Được rồi, ngồi xuống tiết kiệm sức đi, mới mấy giờ chứ? Những thuyền kia nếu chạy bây giờ thì là sợ rằng mình sống quá lâu chắc? Đợi sương mù tan nói sau.”

Chu Diễm đành hết hi vọng, ngồi xuống.

Lý Chính sờ phải một mảnh vỡ, là cá lọt lưới, anh tiện tay quăng ra, nói: “Chán quá thì kiếm việc gì đó làm.”

“Có việc gì?”

“Ngoài đọc sách ra thì cô không biết làm gì khác hả?”

Chu Diễm suy nghĩ một lát: “Trên thuyền không có.”

Nghĩa là trên đất liền có, Lý Chính cũng không hỏi nhiều.

“Trước kia tôi cảm thấy ở trên thuyền rất tốt yên lặng, mỗi ngày đều rất đơn giản.”

Lý Chính hỏi: “Bây giờ thì sao?”

“Không thuận buồm xuôi gió.” Chu Diễm hỏi: “Vì sao anh lại lái thuyền?”

“Học không giỏi nên phải lái thuyền.”

“... A.”

Lý Chính nói: “Cô học giỏi, đừng có ngậy ngốc ở trên thuyền.”

Chu Diễm vừa định nói gì thì Lý Chính đột nhiên đứng lên nói: “Tìm chút chuyện để làm.”

Anh đi tới đầu thuyền, không bao lâu sau trở lại, trên tay cầm một cái cần.

Chu Diễm nhìn chăm chú, kinh ngạc nói: “Cần câu cá?”

“Ừ.” Lý Chính loay hoay chỉnh cần, ném vào trong nước.

Chu Diễm hỏi: “Anh có mồi câu không?”

“Không.”

“... Vậy có thể câu cá à?”

Lý Chính nói: “Nhìn xem có con cá ngu ngốc nào không.”

Có cá nguyên mắc câu à? Lòng hiếu kỳ của Chu Diễm dâng lên, mong đợi cần câu lung lay.

Lý Chính nằm xuống, gối lên tay.

Sương còn chưa tan, bầu trời vẫn mông lung như trước, tầm nhìn được mở rộng, anh mang cần câu tới, đi lên từ đầu thuyền, đi bốn bước nhìn cô bé này.

Lý Chính cúi đầu xuống, trông thấy cô bé kia đang ngồi ở mép thuyền, đẩy cửa khoang điều khiển, hai chân trần ẩm ướt, T-shirt trong suốt dán vào đường cong lưng áo, trước cô có một vết rách, bờ vú hơi thâm máu.

Lúc cô ở trong lòng anh, lạnh run rẩy.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy cần câu có chút động tĩnh nào, Chu Diễm quay đầu lại muốn nói chuyện với Lý Chính.

Người nọ đã nhắm hai mắt lại ngủ say, Chu Diễm yên lặng, tiếp tục chờ cá.

Trên sông mênh mông, chỉ có một chiếc thuyền, chờ đợi sương tan.

Sương mù tan hơn một nửa, Lý Chính tỉnh lại, hỏi: “Có câu được không?”

Chu Diễm nói: “Không.”

Cô thả cần xuống boong thuyền, đứng lên, nói: “Nhìn một lát.”

Lý Chính khề hừ một tiếng, giống như là đồng ý, đợi Chu Diễm đi ra từ nhà vệ sinh, đã thấy Lý Chính mở tủ quần áo, lấy một cái túi.

Lý Chính đưa một gói to cho cô: “Trầy da.”

Chu Diễm nhận lấy nói: “Đây không phải là đồ mà bạn anh nhờ anh gửi cho người khác sao?”

“Cứ dùng trước đi.”

Lý Chính đi ra ngoài, hình như là đi lên trước.

Chu Diễm đóng cửa phòng, đi vào phòng ngủ bên trong, lấy túi thuốc ra, nhìn tờ giấy hướng dẫn sử dụng. Cô tránh cửa sổ cởi quần áo, quệt ít thuốc mỡ, xoa xoa lên ngực.

Cay cay, lạnh lạnh. Sau đó lại xoa lên cánh tay và bàn chân, cô còn bị thương ở phần eo sau, gần với mông.

Cũng không biết hôm qua bị quệt vào như thế nào. Chu Diễm không nhìn thấy, chỉ có thể sờ được một vết cắt. Cô dùng tay mò mẫm xoa xoa, không biết có đúng vị trí không.

Rốt cuộc cũng lau xong, cô thở phào một cái.

Mây mù bên ngoài vừa tan, có thể trông thấy nước sông ở phía xa xa, mặt sông trống rỗng. Bốn phía không bờ, không biết là nơi nào, đáy sông có nhiều phù sa, không thể neo đậu, thuyền cũng trôi theo dòng sông.

Chu Diễm đi theo mép thuyền lên phía trước, tới cửa ra vào của phòng máy thì thấy cửa chính rộng mở, phía dưới mở đèn, người ở dưới đang ở trần, cúi đầu loay hoay máy móc.

Người nọ cũng không ngẩng đầu lên nói: “Vào trong ngăn kéo bàn tìm xem, có tua vít chữ thập không.”

“OK.”

Chu Diễm trở lại phòng ngủ tìm tìm, trong ngăn kéo cuối cùng tìm được tua vít chữ thập, đưa qua cho Lý Chính.

Lý Chính cúi đầu bận rộn, Chu Diễm treo thang xuống dưới, dép lê rất to nên cô cứ bước được vài bước lại phải dừng lại.

Lý Chính ngẩng đầu nhìn cô một cái, đợi cô tiếp tục đi xuống mới không nhìn nữa.

Đáy khoang thuyền vừa ngọt ngào vừa nóng, T-shirt nằm trên mặt đất, trước ngực và sau lưng anh đã chảy mồ hôi, mồ hôi chảy dọc xuống. Ngọn đèn màu vàng lại ánh lên một màu sắc khác của làn da sạm màu.

Chu Diễm hỏi: “Vì sao trước kia không sửa.”

“Không biết.”

“... Vì sao bây giờ lại sửa?”

Lý Chính nhìn cô một cái: “Sương mù tan chưa, có thấy thuyền không?”

“Không.”

Lý Chính không nói nhảm nữa, tiếp tục cúi đầu sửa chữa.

Chu Diễm không chuyện gì nên nói nhảm: “Vì sao anh lại lái thuyền một mình? Chú Lưu nói loại thuyền này không đi một người được.”

Lý Chính đáp đơn giản: “Không có thuyền.”

Một lát sau, anh lại quay sang Chu Diễm, nhìn chăm chăm trên eo cô một chút, nói: “Cạp quần bị lỏng kia.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Editor: Misali

Beta: Ciao

Chu Diễm che đi, cúi đầu, giữ cạp quần, kéo lên, động tác liên tiếp, quên tay hay việc.

Cạp quần thật sự bị lỏng rồi. Chiếc quần phản ngang hông không có thắt lưng, chỉ có một sợi dây nhỏ quấn quanh một vòng phía trên, lúc này sợi dây vẫn còn quấn ở eo nhưng quần đã gần như bị tuột xuống.

Người kia vẫn còn nhìn cô.

Chu Diễm không nhận được nói: "Anh..."

"Còn không thắt vào?"

Chu Diễm dầm đôi dép lê lớn xuống, trốn sang một bên, vội vàng thắt dây quần, lần này thắt sợi dây càng chặt hơn.

Cô cảm thấy thật may mắn khi trên người đang mặc chiếc áo T-shirt vừa rộng vừa lớn, che đến nửa bắp đùi cô, nếu không thật sự rất xấu hổ.

Lý Chính xoa xoa cái tua vít trong tay, khẽ hừ một tiếng, khóe miệng khẽ nhếch lên, chờ Chu Diễm đi ra từ trong góc, anh mới lại cúi đầu nhìn về phía máy móc, nói: "Vào phụ giúp tôi đi."

Chu Diễm mới đi tới chỗ cái thang một bước, thay đổi phương hướng, lại đi đến bên cạnh Lý Chính, hỏi: "Làm cái gì?"

"Cờ lê."

Chu Diễm quét mắt nhìn đồng công cụ dưới đất, khom lưng nhặt cờ lê lên.

Một lát sau, cờ lê được đưa.

"Kim nhỏ đinh."

Chu Diễm lại đưa tới một cái, hỏi: "Anh đang cố sửa nó sao?"

"Có thể thử xem sao."

Lý Chính cúi đầu, hết sức chăm chú gỡ máy móc, mồ hôi trượt xuống cổ anh, cánh tay duỗi dài, không kim phần eo, quần lại tuột xuống.

Chu Diễm dời mắt đi chỗ khác.

"Tay."

Chu Diễm xòe bàn tay ra, Lý Chính thả lên trên 4 cái đinh ốc, đầu ngón tay và lòng bàn tay nhẹ nhàng tiếp xúc, rất nhanh lại tách ra.

Một lát sau, lại đặt xuống hai cái.

Không gian dưới đáy thuyền khép kín, máy móc lại không ngừng hoạt động, nhiệt độ cao hơn bên ngoài rất nhiều, khi mới xuống đây cũng không tệ, đứng không một lát thôi mà cũng cảm thấy oi bức.

Chu Diễm phẩy phẩy mặt.

Lý Chính hỏi: "Nóng hả?"

"Không sao."

"Nhanh." Lý Chính nói xong, lấy trong tay cô một cái đinh ốc, đầu ngón tay khẽ đụng, bàn tay nhỏ bé phía dưới run lên.

Chu Diễm hỏi: "Như vậy đã sửa xong rồi sao?"

"Không biết, phải thử một chút."

Lý Chính lại cầm một cái, đầu ngón tay thô ráp chạm vào lòng bàn tay mềm mại, sau đó nhanh chóng rời đi.

Lý Chính cầm chặt hai cái đinh ốc, rồi lại cầm cái thứ ba.

Trên tay anh dính dầu máy, trượt qua lòng tay tay Chu Diễm, để lại trên tay cô một vết đen nhỏ.

Cái thứ tư, móng tay của anh chạm vào cô. Kim móng tay không biết đã ném đi đâu rồi, đã một tuần lễ rồi anh không cắt.

Cái thứ năm, lòng bàn tay hạ xuống, sát qua lòng bàn tay anh.

Lý Chính nói: "Đều là dầu máy."

"Ừm."

Chu Diễm nghĩ muốn tẩy vết đen trong lòng bàn tay, đầu ngón tay vừa trượt, một cái đinh ốc cuối cùng bay ra ngoài, "A!"

Đinh ốc nhảy trên mặt đất hai cái, rồi lập tức biến mất, Chu Diễm nằm xuống tìm, "Lăn đi đâu rồi?"

Lý Chính nói: "Bên trái?"

Chu Diễm đi sang trái, đột nhiên một cái bóng áp xuống, trước mắt một tấm ngực trần chảy đầy mồ hôi.

Lý Chính ngồi xổm bên cạnh, chỉ chỉ bên trái mình: "Ở đây."

Chu Diễm đổi chỗ, nằm sấp trên mặt đất, vẫn không nhìn thấy cái đinh ốc kia, cô lại bò hai bước về phía trước, mở to mắt, lần này rốt cuộc cũng thấy thứ kia trong khe hẹp, vội vàng nhặt lên, quay đầu lại nói: "Tìm thấy rồi!"

"Ừ."

Lý Chính xòe tay ra, móng tay mềm mại chợt xoay qua trước mắt anh, một cái đinh ốc nhỏ nhỏ được đặt vào lòng bàn tay của anh.

Cơ bắp trên tay anh khẽ run lên, trở tay giữ chặt Chu Diễm, dùng sức lôi kéo, Chu Diễm không đề phòng liền ngã vào lòng anh.

Trong nháy mắt, cái tua vít trên đỉnh đầu rơi xuống, đập vào đúng chỗ Chu Diễm vừa ngồi.

Chu Diễm ngẩng đầu, liền chạm vào ánh mắt của anh, khoảng cách gần không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Lý Chính một tay giữ cô, một tay ôm cô, nặng nề thờ ra một giây, nghe bên ngoài có người gọi: "Lý Chính! Lý Chính!"

Chu Diễm ngửa đầu nhìn về phía đỉnh cái thang, vui vẻ nói: "Chú Luru!"

Lý Chính kéo cô lên, đi về phía cầu thang, trực tiếp leo lên đỉnh: "Lên đây!"

Ở phía xa có một con thuyền cứu hộ đang tới, chú Luru đứng ở đầu thuyền, cố gắng vung cánh tay về phía họ, thuyền cứu hộ vừa đi tới gần, ông liền nhảy lên sàn tàu.

"Cuối cùng cũng tìm thấy hai đứa, chú sắp gấp chết rồi!"

Một cảnh sát biển đứng trên thuyền cứu hộ, hỏi: "Anh chính là chủ thuyền?"

"Đúng." Lý Chính nói xong, quay đầu lại, kéo người phía dưới lên.

Chú Lão Luru hô: "Tiểu Bạch! Tối hôm qua cháu dọa chết chú, cháu không có chuyện gì chứ, có bị thương không?"

Chu Diễm cười nói: "Không sao, chỉ trầy da chút thôi."

Cảnh sát biển hỏi Lý Chính tình hình trên thuyền, Lý Chính nói: "Động cơ hỏng rồi, thân thuyền thì không có việc gì."

"Hàng hóa bao nhiêu tấn?"

"Chừng ba trăm tấn, gần bốn trăm."

"Đơn hàng vận chuyển và giấy chứng nhận lấy ra hết đi."

Lý Chính liếc nhìn cách vài bước có mấy người đang nói chuyện, xoay người đi về phòng, cảnh sát biển đi theo sau anh: "Trên thuyền chỉ có hai người thôi đúng không?"

"Phải."

Xem qua giấy chứng nhận cùng hóa đơn vận chuyển hàng, cảnh sát biển lại hỏi: "Tuổi của thuyền là bao nhiêu?"

"Chín năm, gần mười năm."

"Thuyền này đúng là già thật rồi." Cảnh sát biển quan sát cửa sổ, "Cửa sổ cũng bị hư hỏng như vậy, sao không thay đi?"

Lý Chính đưa cho đối phương một điều thuốc, nói: "Mùa hè mát mẻ mà."

Ông cảnh sát biển nhả khói thuốc, cười nói: "Trên thuyền còn có một cô bé nữa, trời mát mẻ như vậy cũng không thể khiến con gái người ta trúng gió đâu."

Lý Chính cười, nhả khói vào bao thuốc lá, không nói gì.

Chu Diễm ăn mặc lời thôi léch thếch, chú Luru quan sát cô một hồi, thấy trên cánh tay cô có một vết cắt, không nhịn được hỏi.

Chu Diễm nói: "Không cẩn thận đập vào chậu hoa, bị trầy một chút thôi."

Hai người kia đi ra từ trong nhà, Lý Chính và ông cảnh sát biển đi lấy dây thừng buộc thuyền, chú Luru cũng đi theo hỗ trợ, không có chuyện của Chu Diễm, cô vào nhà khóa cửa lại, thay một chiếc quần jean ngắn khô.

Quần áo không thể thay, chiếc áo T-shirt của cô cũng bị rách.

Thuyền cứu hộ kéo thuyền đi trước, Chu Diễm xoa xoa nước rửa tay, dòng nước đen sẫm từ lòng bàn tay chảy xuống, Chu Diễm mơ màng một lát, mới đóng vòi nước, vẫy tay.

Rửa sạch vết dầu máy nhưng mùi vẫn còn trên lòng bàn tay.

Chu Diễm đi tới mũi thuyền, nhìn thấy chú Luru đang chỉ huy, cô hỏi: "Lát nữa đến đâu vậy?"

"Hành Thông."

"Vậy là đến Hành Thông rồi sao?"

"Vốn là gần, không tới đó cũng không được, thuyền còn phải sửa lại, thuyền của chú cũng hỏng rồi, sau đó còn phải tiếp nhận điều tra, quá phiền phức, làm chậm trễ chuyến tàu!"

Chu Diễm quay đầu lại nhìn xuống, buông lái cao cao ở đằng kia, xuyên thấu qua kính chắn gió, có thể nhìn thấy một người đứng bên trong, vóc dáng cao lớn sắp đụng phải trần khoang rồi, tối hôm qua anh chính là đứng như vậy, tay nắm tay lái, bình tĩnh, ung dung, dường như trời sinh ra người đàn ông này có thể đi lại trên sông nước.

Rất lâu, cuối cùng thuyền cũng đã dừng lại, mấy người đều lên bờ, nơi này rất quen thuộc, Lý Chính và chú Lưu rất nhanh tìm thấy thuyền vận chuyển của công ty.

Chu Diễm lấy điện thoại di động và túi, còn có đôi sandal, rốt cuộc đã không cần đi đôi dép kia nữa. Hân Hân ôm eo cô nhảy nháy: "Chị Bạch, tối hôm qua em đứng lên cũng không thấy chị... chị chạy lên thuyền của chú Lý cũng không gọi em!"

Chu Diễm nói: "Em nghĩ là đi chơi chắc?"

Hân Hân cười hi hi: "Ồ đúng rồi, điện thoại của chú Lý cũng rơi trên thuyền của chúng ta rồi."

"Em đi trả lại cho anh ta đi."

"Vâng."

Muốn sửa chữa thuyền bè phải mất mấy ngày, chú Lưu gọi một cuộc điện thoại, muốn đặt tạm ba phòng, Chu Diễm kéo tay Hân Hân, đi theo ông tới một nhà trọ nhỏ, chủ nhà trọ với ông là người quen cũ, tiền phòng bớt tám phần trăm.

Chu Diễm hơi chán chừ: "Cháu không ở đâu."

Chú Lưu nói: "Hân Hân là cô bé sắp lớn, nhất định phải cho nó một phòng riêng, tại sao cháu không được?"

Lúc này Chu Diễm mới đi theo vào.

Cả ngày không thấy Lý Chính xuất hiện, đến tối cũng không thấy người đâu. Chu Diễm hỏi thăm xung quanh, một mình đi ra ngoài, tới một khu lớp học ban đêm.

Hơn bảy giờ tối, trước cửa lớp học ban đêm có rất nhiều hàng quán, buôn bán điện thoại là đông đúc nhất. Chu Diễm quét mắt nhìn, đi tới trước cửa hàng bán quần áo, nhìn một hồi, cầm lên một chiếc áo T-shirt hỏi: "Cái này bao nhiêu?"

Chủ cửa hàng nói: "30 đồng."

Chu Diễm đặt áo xuống.

"Hôm nay tôi còn chưa mở hàng, hay là thu của cô 28 đồng, không thể thấp hơn được nữa, chỉ kiếm được của cô ba đồng thôi!"

Chu Diễm trông thấy hai cái áo T-shirt, một đen một trắng, xem giá rẻ một chút, tay cô vừa mới sờ vào chiếc màu trắng, liền dừng lại, quay lại, cầm chiếc màu đen lên.

Màu đen nếu như ngâm dưới nước, sẽ không lộ ra bên trong.

Chu Diễm hỏi: "Còn cái này?"

"Cái này chỉ 25 đồng."

"15 đồng thôi."

"Người đẹp à, không ai mặc cả như cô đâu."

"Mở hàng cho ông, chỉ 15 thôi."

Chủ cửa hàng lăm bậm mấy tiếng, nhận 15 đồng của Chu Diễm.

Mua được áo xong, sau khi trở về Chu Diễm lập tức thay áo. Cái áo T-shirt rách để làm áo ngủ, cô đã giặt sạch chiếc áo mới mua và áo của Lý Chính, vắt khô rồi để gần điều hòa, một đêm là có thể khô.

Vừa phơi áo xong, cô đã nghe thấy tiếng cửa mở ở cách vách. Chú Lưu đặt cho Lý Chính một phòng đơn, chính là ở sát vách phòng cô. Chu Diễm đứng suy nghĩ một hồi, rồi tắt đèn đi ngủ.

Ngày hôm sau cô cầm áo trả lại cho Lý Chính, Lý Chính nhìn qua áo trên người cô, cũng không hỏi nhiều, vừa định đi, Chu Diễm gọi anh lại, đưa cho anh một cái túi.

Lý Chính liếc nhìn.

Chu Diễm nói: "Tôi ổn rồi, vết thương đã khép miệng lại."

Lý Chính nhìn cánh tay cô, Chu Diễm khẽ xoay cánh tay: "Anh xem, thoa hai lần là khỏi rồi."

Lý Chính nói: "Thuốc này rất có tác dụng."

"Tôi đã từng tìm, thuốc này rất quý."

Lý Chính "ừ" một tiếng, cầm túi thuốc, "Không sao chứ?"

Chu Diễm cúi xuống, lắc đầu: "Không sao."

Lý Chính xoay người đi.

Trong phòng, Hân Hân cũng vừa tỉnh lại, vừa ngáp vừa đi ra, hỏi: "Vừa rồi là chú Lý à?"

"Đúng vậy."

"Ồ." Hân Hân nói, "Đúng rồi, chị Bạch, nhanh đi với em đến một nơi."

"Hả?"

Hân Hân cố tỏ vẻ thần bí, kéo Chu Diễm chạy ra ngoài, nơi muốn tới cách nhà trọ không xa, đi bộ nửa tiếng là đến.

Một hồ nước, xem như là một thắng cảnh, xung quanh có rất nhiều người qua lại, còn có nhiếp ảnh gia lấy máy ảnh chụp hình.

Nhiệt độ ban ngày tháng bảy rất nóng, trong hồ có nhóm người đang bơi lội.

Hân Hân chỉ vào hồ, hưng phấn nói: "Chị Bạch, chúng ta đi nhanh lên đi!"

Chu Diễm kéo tay cô nàng: "Chị không biết bơi, hơn nữa ở đây không thể tùy tiện xuống nước, rất dễ gặp nguy hiểm."

"Không đâu, em còn có thể bơi trên sông, nơi này đã là gì. Hơn nữa ——"

"Chú Lý đã nói rồi, để em dạy chị bơi!"

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Edit: hoa hồng

Beta: Ciao

Chu Diễm sững sốt: “Anh ấy bảo em tới dạy chị bơi?”

“Đúng vậy!”

“. Anh ấy nói với em khi nào?”

“Khi em gọi điện thoại cho chú Lý!”

“.” Chu Diễm hỏi: “Tại sao anh ấy lại để em dạy chị?”

Hân Hân tự hào nói: “Bởi vì em biết bơi mà chị thì không biết bơi!”

Chu Diễm cười một tiếng: “Chị không nói ý này, chị nói là, tại sao chị phải học bơi?”

“Tại sao chị không muốn học?”

“Chị dạy em đánh vắn nhé?”

“Hả? Em không muốn!”

“Tại sao em không muốn?”

“Em”

Cuối cùng Chu Diễm nói một câu: “Vậy tại sao chị phải học bơi?”

Hân Hân sáu tuổi, lần đầu tiên cảm thấy hơi chóng mặt.

Xung quanh bến tàu Hành Thông có công viên và xe bus, kỳ nghỉ hè là mùa du lịch náo nhiệt, du khách như dật cừ.

Chú Lưu hỏi tình hình sửa chữa tàu chuyên chở, đi tới giữa một đám người chèo thuyền, chia đều thuốc lá quanh một vòng.

“Khoảng mấy ngày nữa là sửa xong?” Chú Lưu hỏi.

Thợ sửa thuyền nói: “Hai ba ngày? Cũng không chừng.”

“Chỉ có một chiếc thuyền đây thôi?”

“Ồ, thuyền kia hơi xảy ra nhiều sự cố một chút, nhìn một chút là phải sửa chữa rồi, vẫn tạm ổn.”

Chú Lưu hỏi: “Sửa chữa bao nhiêu tiền?”

“Vậy cần phải một hai vạn.”

“Vậy thì sửa chữa đơn giản một chút thôi, được chứ? Có thể sử dụng là tốt rồi, nhưng mà không thể lại nửa đường phải tiếp túc thả neo nữa!”

Thợ sửa thuyền tính toán một chút: “Vậy cũng phải bảy tám ngàn.”

Trên sườn dốc cỏ xanh như tấm đệm, trên đỉnh đầu cây to chọc trời treo một tấm bảng, ánh mặt trời quá chói, chữ trên tấm bảng không thấy rõ.

Lý Chính gối đầu nằm, xuyên qua khe hở giữa lá cây, hípc mắt nhìn lên mặt trời, bên tai tiếng người ồn ào không ngừng.

Chú Lưu đi tới sườn dốc, nói với anh: “Thuyền của cháu sửa xong ít nhất phải bảy tám ngàn, tiền mang đủ chưa?”

“Không mang theo.”

“Không mang theo? Vậy. Chú cho cháu mượn trước.”

Lý Chính ngồi dậy, lấy bao thuốc lá ra, rút điếu thuốc thơm đưa tới.

Hai người đốt thuốc, Lý Chính nói: “Vậy cũng được, chú cho cháu mượn trước, mấy ngày nữa cháu nhận được tiền sẽ trả lại cho chú. Đúng rồi, vậy phải sửa mất bao nhiêu ngày?”

“Nhiều nhất bốn năm ngày.”

“Tạm được, không làm chậm trễ lịch trình thuyền chạy.”

Chú Lưu cười nói: “Cháu còn sợ làm chậm trễ lịch trình thuyền chạy sao?”

Lý Chính cười: “Cháu phải vậy mới làm ra tiền ăn cơm chứ.”

Mấy người trẻ tuổi bên dưới sườn dốc, dường như đang tranh chấp cái gì đó, Lý Chính tùy ý nhìn.

Hai nam hai nữ, xem ra chừng hai mươi tuổi, nam cũng tuấn lãng đẹp trai, nữ cũng tuổi trẻ xinh đẹp, bốn người rất đẹp.

Cô gái nhỏ mặc quần màu xanh mỉm cười hỏi Lý Chính: “Anh trai, quý rầy một chút, xung quanh đây có khách sạn nào giá rẻ mà đẹp không?”

Lý Chính vẫn chưa trả lời, chú Lưu đã cướp lời: “Có, gần đây có khách sạn vừa tiện nghi vừa tốt, một đêm chỉ một trăm ba mươi, vừa mới sửa chữa không tới một năm, cái gì cũng mới!”

Một chàng trai mang túi du lịch nói với đồng bọn: “Mắc tiền một chút, hai gian phòng là hai trăm sáu mươi rồi đấy.”

Cô gái mặc quần xanh nói: “Bản thân tôi chỉ còn một trăm, không mang theo ví tiền.”

Chú Lưu ngắt lời nói: “Chúng tôi cũng ở khách sạn kia, quả thật không tệ, các người muốn hai gian phòng, có thể tính giá rẻ cho các người một chút. . . .
.. Đoán chừng hai trăm là có thể được.”

Chú Luru chọc vào cánh tay Lý Chính.

“.....Mấy người tới du lịch?” Lý Chính mở miệng nói.

Cô gái mặc quần xanh nói: “Đúng vậy, hôm nay vừa tới nơi này, mới vừa từ xe bus xuống.”

“Ừ, mùa du lịch, một trăm một phòng không mắc, người này biết ông chủ của khách sạn, thay người đẩy mạnh tiêu thụ, chỉ là cũng nói lời thật.” Lý Chính cầm thuốc chỉ chỉ chú Lưu.

Lời của người đàn ông kia nói tương đối đúng, bốn người tính toán đi xem một chút, đúng lúc cùng đi.

Mấy người đi lên sườn dốc, một cô gái mặc T-shirt trắng đứng lúc nhìn thấy tấm bảng treo trên cây to, đọc lên: “Cây Ký Bách. Đây là cái gì giống? Cùng họ cây Bách?”

“Ai biết, đi mau đi mau!”

✻✻

Bốn người theo ở phía sau.

Cô gái mặc T-shirt trắng nói: “Không biết có thể tìm túi về được không. Cao Quân, trong túi xách cậu có bao nhiêu tiền?”

Cô gái mặc quần xanh, Cao Quân nói: “Tiền không nhiều lắm, chủ yếu là thẻ, còn cậu Từ Dương?”

“Cũng giống cậu, còn hơn một ngàn.” Về mặt Từ Dương phiền não.

“Đều tai câu, túi để cho câu trông, ánh mắt câu nhìn chỗ nào đâu không, chúng tôi mới đi một chút mà đã mất hết!”

Từ Dương ngẩng cổ: “Của tôi cũng mất mà, đồ bị trộm tôi thích lắm sao, cậu nói xong chưa!”

“Được rồi, Vương Kiệt cậu bớt tranh cãi một chút, Từ Dương cậu cũng thế.” Cao Quân nói xong, kéo dây balo trên lưng người phía trước, nói: “Bác Vãn, tớ muốn uống nước.”

Tướng Bác Văn do dự một chút, nhưng vẫn đưa nước suối cho cô uống.

Từ Dương nói: “Cũng chỉ có câu không bị trộm, nhưng câu nói đi, sao câu cũng không biết mang theo tiền giấy hả!”

Tướng Bác Văn nói: “Lúc đi ra tôi đã tính rồi, tiền đồng tốt hơn.”

Ai biết xui xẻo như vậy, ngồi một lần xe bus, túi bị biến mất, lúc này vừa mới báo án và bàn cách giải quyết với quản lý, bọn họ đã kiệt sức rồi.

Đi ở phía trước, chú Lưu nhỏ giọng nói: “Gặp phải ăn trộm”

Lý Chính hừ một tiếng: “Chú còn kiêm chức đẩy mạnh tiêu thụ khách sạn, có trích phần trăm không?”

“Ha ha, cũng coi như giúp đám bạn bè chứ sao.”

Chờ khi đến chỗ, bốn người dừng bước chân lại, nhìn về cửa chính mộc mạc của khách sạn.

Cao Quân nhỏ giọng nói: “Nếu chúng ta không ở, sẽ bị bọn họ mạnh mẽ lôi đi vào sao?”

“Con gái các cậu thật phiền toái, đã xem quá nhiều phim xã hội đen quá rồi!” Từ Dương dẫn đầu đi vào trước.

Khách sạn này nhỏ, mặt ngoài mộc mạc, bên trong lắp đặt thiết bị lại sạch sẽ. Chú Lưu nói: “Tôi không lừa các người chứ, phòng nơi này tốt hơn, các người đi lên trước xem một chút cũng được, tầng dưới dùng để ăn cơm, giá cả phải chăng hơn!”

Bốn người đi theo lễ tân khách sạn lên lầu, vào trong phòng vừa nhìn thấy, kiểu cách trang trí mát mẻ trong sạch, phòng vệ sinh sạch sẽ, wifi cũng nhanh, lập tức đặt hai phòng, hai chàng trai ở bên cạnh, cô gái co quắp đến trên giường.

Wang Kiệt nghỉ ngơi một lát, thì vọt vào tắm, đổi một bộ quần áo, soi gương bắt đầu trang điểm.

Cao Quân nói: “Câu không mệt à, buổi tối còn trang điểm.”

“Trang điểm thì làm sao mệt được.”

“Cậu trang điểm cho ai xem, Từ Dương?”

“Cái rắm, cậu ta là loại bụng dạ hẹp hòi. . . . Hazz, cậu không cảm thấy người đàn ông vừa rồi rất đẹp trai?”

Cao Quân không hiểu: “Người đàn ông?”

Vương Khiết xoay chặt mascara, nói: “Chính là người đàn ông vừa mới dẫn chúng ta tới đây.”

“Hả, cậu nói là ông bác kia?”

“Này!”

“Được, được, được rồi, đừng đánh người nữa!” Cao Quân cười nói: “Dáng dấp tạm được, tuổi tác hơi lớn nhĩ?”

“Có thể bao nhiêu?”

“Vừa nhìn là biết ba mươi rồi.”

Vương Khiết nằm xuống bên cạnh cô: “Đàn ông thành thực mới thú vị, hơn nữa nhìn rất có cảm giác an toàn.”

Cao Quân bĩu môi: “Mới nhìn giống như công nhân, nhưng không thấy mặc quần áo kia?”

“Đúng là điểm ngộ, dáng dấp có vị là được rồi! Bằng không tớ tới du lịch làm gì!”

Người bên ngoài gõ cửa: “Hai người khỏe không, có còn ăn cơm không?”

“Tới đây, tới đây!” Vương Khiết bò dậy, sửa lại quần áo.

Bốn người xuống lầu, nhìn thấy hai người dẫn đường đã ngồi ở trên bàn ăn, lên tiếng chào, ngồi vào bên kia, gọi thức ăn, chơi trò chơi trên điện thoại di động, Tưởng Bác Văn mở webchat.

Trên lầu ‘cộc cộc cộc’ chạy tới một đứa bé, kêu: “Ba, chú Lý!”

Chú Lưu ôm lấy cô bé: “Chạy nhanh như vậy làm gì, chị Bạch đâu?”

“Làm sao chị Bạch tới đây được!”

“Sao tóc ướt như vậy, đi tắm?”

“Con mới đi bơi về!”

Lý Chính bên cạnh chờ thức ăn lên bàn, uống một hộp trà hỏi: “Đi hồ chứa nước hả?”

Hân Hân nói: “Không đi hồ chứa nước, mà đi hồ bên kia.”

“Bơi như thế nào?”

“Chơi rất vui ạ, chỉ là chị Bạch luôn đứng ở bên cạnh gọi cháu, không để cho cháu bơi quá xa.”

Lý Chính “Úm” một tiếng: “Cô ấy không bơi sao?”

“Không bơi.”

“Không phải là nói cháu dạy cô ấy bơi sao, sao lại không bơi?”

Hân Hân suy nghĩ một chút: “Đầu cháu cũng choáng váng rồi!”

“Hả?”

“Bị chị Bạch nói đến mức cháu cũng muốn hôn mê luôn.”

Lý Chính nhướn mày: “Cô ấy nói như thế nào?”

“À. Chị Bạch nói, anh ấy để em dạy chị bơi?” Hân Hân đẽ giọng nói xuống, bắt chước đại nhân nói chuyện.

“Cháu nói, đúng vậy!”

Lý Chính nói: “Chú để con dạy cô ấy bơi sao?”

Hân Hân cười cười: “Cháu biết sai rồi.”

Lý Chính vỗ cô bé một cái: “Sau đó thì sao?”

Hân Hân lại đề thấp giọng xuống: “Tại sao anh ấy lại bảo em dạy chị bơi? Tại sao chị phải học bơi?”

“Cháu nói, tại sao chị không muốn học?”

“Chị ấy nói, chị dạy em đánh vắn nhé?”

“Cháu nói không muốn!”

“Chị ấy nói, tại sao không muốn?”

Trí nhớ của đứa bé thật kinh người, giọng nói cũng bắt chước giống như đúc. Chú Lưu nghe thấy rất vui vẻ, bốn người trẻ tuổi một bàn khác cũng bị hấp dẫn chú ý.

Lý Chính nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó.” Hân Hân suy nghĩ một chút: “Chị Bạch nói, vậy tại sao chị phải học bơi?”

Chú Lưu cười ha ha: “Tài ăn nói của Tiểu Bạch không tệ!”

Lý Chính nói: “Học ngữ văn, mà cũng muốn so tài ăn nói với trẻ con.” Tạm ngừng lại, anh hỏi, “Vậy cô ấy đâu?”

Hân Hân nói: “Đi phòng bếp á!”

“ Đi phòng bếp làm gì?”

“Không biết ạ!”

Được năm món ăn, Tiểu Lý trên thuyền chú Lưu cũng tới, Chu Diêm còn chưa tới.

Chú Lưu lấy đĩa cho Hân Hân, nói: “Chú đi tìm con bé.”

Lý Chính đã đứng lên: “Cháu đi cho.”

**

Phòng bếp ở tuốt phía sau, Lý Chính đẩy cửa đi vào, bên trong đều khói dầu, âm thanh nổ khi chiên, hai đầu bếp loay hoay cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Cô gái nhỏ kia? Ồ, ở phía sau đó!”

Chỉ một cánh cửa khác, phía sau cửa là một cái hẻm nhỏ.

“Ken két” một tiếng, Lý Chính mở cái cửa cũ kỹ ra.

Cô gái nhỏ trong ngõ hẻm quay đầu lại.

Ngồi trên ghế đầu, tết tóc đuôi ngựa, tóc rơi trước gương mặt, đeo tạp dề, trước mặt là một chậu nhựa đỏ thẫm, đồng bát đĩa chất đống.

Gần kết thúc một ngày, dư âm ánh nắng màu quả quýt chuyển sang tầng màu vàng kim, tay cô gái kia đầy bọt, trên cánh tay cũng dính một chút, T shirt màu đen che kín ở trên người, lộ ra một ít làn da trắng nõn trên eo.

Trong nháy mắt hai mắt nhìn chăm chăm, mang theo một ít vẻ vui mừng, từ tiểu tiên trở thành người phạm.

Lý Chính có chút phiền não.

Không nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Edit: Ciao

“Đã ăn cơm chưa?” Chu Diễm hỏi.

“Ừ.”

“Tôi sẽ rửa xong nhanh thôi, mọi người cứ ăn trước đi!”

Lý Chính hất cằm vào đồng bát: “Làm sao lại đi rửa bát thuê thế?”

Chu Diễm quay đầu lại tiếp tục làm việc: “Thím rửa chén bị vấp ngã đi bệnh viện rồi, nên tôi tới giúp thím ấy.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Ba mươi đồng.”

“Hừ!” Lý Chính giẫm cọt một tiếng, đi tới bên cạnh chậu nhựa, ngồi xổm xuống, đầu ngón tay ghệt bỏ đầy đầy chồng bát: “Chỉ ba mươi thôi sao?”

Chu Diễm nói: “Trong túi áo anh còn không có một xu chứ gì.”

Lý Chính nhìn chằm chằm vào cô: “Có tin tôi vấy tay một cái là có tiền không hả?”

“Ai mà chẳng biết khoác lác chứ.”

Cô nhóc lằm bằm một tiếng, Lý Chính cũng không phù nhận. Anh nói khẽ: “Chỉ có chút bản lĩnh thế này mà còn nói muốn đi làm thuê để về nhà à?”

“... Công việc khó tìm, tôi không có chứng minh thư lại không có kinh nghiệm, từ từ là được thôi.”

“Cũng còn biết được phân lượng của mình...” Lý Chính nói: “Từ từ sẽ được, trước khi vào học có thể kiếm được tiền đi đường sao?”

Động tác của Chu Diễm chậm xuống.

Đâu chỉ có tiền đi đường, còn cả học phí nữa, đã là năm thứ ba rồi...

Chu Diễm bữu môi: “Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng.”

Lý Chính bỏ bát đĩa ra, thuận miệng nói: “Đã nhìn thấy thuyền lúc qua cầu chưa?”

Chu Diễm khó hiểu: “Ừ.”

“Lúc qua cầu, thuyền đi thẳng bởi vì nguy hiểm, cần có một người đứng ở đầu thuyền chỉ đạo phương hướng, nếu không lúc nào cũng có thể va vào.” Lý Chính đứng lên, khẽ nói: “Tự nhiên thẳng? Nói cho thoải mái thôi chứ thực ra là tự an ủi vì không thấy hy vọng, học Ngôn ngữ văn nhưng đừng chỉ biết đọc sách không.”

Nói xong, Lý Chính bước đi.

Chu Diễm ngậy người một lát, trong đầu buồn bực, cô nhanh chóng rửa sạch đồng chén bát còn lại, ôm chậu nhựa, đưa bát vào trong phòng bếp, lúc đi vào trông thấy Lý Chính đang hút thuốc nói chuyện phiếm với chủ quán, hình như cũng không phát hiện cô đi vào.

Chu Diễm thả bát đĩa, nói rõ với đầu bếp rồi đi ra cửa, mới ra khỏi cửa thì đằng sau có người đi cùng. Đến nhà hàng, cô trông thấy chú Lưu đang ngồi trên bàn, bước chân Chu Diễm hơi ngừng lại, người phía sau đi vượt qua cô, ngồi vào chỗ.

Chú Lưu mời: “Đừng đứng ngốc ở đó nữa, mau ngồi xuống ăn cơm!”

“A...” Chu Diễm ngồi xuống vị trí trống.

Vương Khiết đã ăn hơi no, cô ta thấy Lý Chính trở về thì có chút không chịu nổi.

Chuẩn bị trong một lát, cô ta nói: “Ôi, cảm ơn anh, khách sạn này anh giới thiệu rất tốt!”

Lý Chính “Ừ” một tiếng, ăn nhanh như châu chấu tấn công bàn ăn vậy.

Chu Diễm đã thấy đói từ lâu, trước đó trông thấy Lý Chính, biết là có cơm ăn, cô vốn còn cảm thấy vui vẻ nhưng giờ tâm tình cũng bị giảm sút.

Vương Khiết nói: “Em nên gọi anh thế nào đây, em tên là Vương Khiết!”

Không ai để ý tới cô ta.

Hân Hân nuốt cơm nói: “Chú ấy là chú Lý!”

Mọi người: “....”

Vương Khiết cười nói: “Bạn nhỏ đáng yêu quá!” Lại tự cho là quen thuộc nói: “Vậy em gọi anh là anh Lý nhé!”

Chú Lưu và tiểu Lý chèo thuyền nhìn nhau, cúi đầu bới cơm ăn, cố gắng nén cười.

Chu Diễm liếc về phía Lý Chính, không có phòng bị nên đúng lúc nhìn vào mắt anh.

Lý Chính không mặn không nhạt nói với cô: “Ăn của cô đi.”

Chu Diễm thấp giọng đáp: “A...”

Vương Khiết nhìn chăm chăm vào đôi mắt Lý Chính, càng nhìn càng cảm thấy thú vị. Cô ta gấp thức ăn, thấy người bên cạnh không yên lòng thì nhỏ giọng nói: “Cậu làm gì thế, Tường Bạc sVawn ăn xong trở về phòng rồi, cậu nhớ cậu ta à? Nhớ thì đi tìm đi, đuổi cái bóng đèn này đi!”

“Nói bậy cái gì thế!” Cao Quân liếc sang bàn kia: “Về phòng sẽ nói cho cậu biết.”

Sau khi trở lại gian phòng, Vương Khiết không thể chờ đợi được: “Cậu muốn nói gì với mình thế hả, thần thần bí bí?”

Cao Quân mắt hồn mất vía một lúc, mới mở miệng nói: “Vừa rồi lúc ăn cơm, cô gái đi về sau, cậu có thấy không?”

Vương Khiết kỳ quái nói: “Đương nhiên là thấy rồi, cô ta đâu phải quỷ.” Chỉ là không nhìn rõ mặt mũi mà thôi.

Cao Quân yên lặng một lúc.

“Làm sao thế, cô ta là ai? Cậu biết à?”

“... Là bạn cấp ba của mình.”

“Bạn cấp ba? Vậy sao vừa rồi cậu không ra chào hỏi... Cô ta hình như cũng không nhận ra cậu?” Vương Khiết nhớ lại một chút: “Không đúng, với tình huống thế này, hai người các cậu có thù oán gì à?”

Cao Quân không trả lời, cô ngồi trong chốc lát mới nói: “Chúng ta đổi khách sạn khác đi.”

Chu Diễm trở lại phòng, nằm không trên giường một lúc mới lấy di động ra, trò chuyện với Nghiêm Phương Phương một lát.

Chu Diễm đánh một hàng chữ: Em vừa thấy một người bạn cấp ba, ba của cô ấy chính là...

Đánh được một nửa thì Nghiêm Phương Phương nói một tin tức cho cô: Hai hôm trước mẹ em đi đòi nợ rồi, hình như là 8000? Nợ nhà em cũng sắp trả hết rồi, sinh viên à!

Chu Diễm nhìn một lát, xóa bỏ dòng chữ vừa rồi.

Cô sạc điện thoại, vào nhà vệ sinh tắm rửa, sau đó mang điện thoại và chút tiền đi ra cửa.

Bên ngoài đường dòng người qua lại tấp nập, Chu Diễm thương lượng một lát với chủ sạp quần áo, sau đó cô cầm một chồng quần áo, đi tới bên đường đối diện bày quầy. Lúc bắt đầu cô chỉ ngồi cạnh, không nói một tiếng nào.

Sau đó cô đứng lên, nhìn qua đám người, nhưng mà vẫn không nói gì.

Một lát sau, chủ quán đối diện quát lên: “Cô làm thế là không được, bán sao được hàng!”

Chu Diễm nhớ tới Nghiêm Phương Phương chỉ vào ngực cô nói với một đám đàn ông xa lạ, cô đột nhiên có dũng khí, hắng giọng một cái rồi hô: “Một chiếc T-shirt 30, hai chiếc là 55!”

Lý Chính không có thói quen ngủ tối, anh ra khỏi khách sạn đi lang thang, không biết đi tới chợ đêm từ lúc nào, nghe thấy giọng nói mềm mại đang rao hàng.

Lúc cô vừa mới lên thuyền bị cảm cho nên giọng nói khàn khàn, không nghe rõ được giọng nói vốn có của cô. Lần đầu anh nghe được giọng thật của cô là khi cô đọc “Tịch dương huân tể thảo, giang sắc ánh sơ liêm”, mềm mại như áng mây.

Lúc này, cô đứng trên đường phố, hô rất lớn, mặt đỏ lên, nhưng giọng nói vẫn mềm mại động lòng người.

“Chàng trai, có dán màn hình điện thoại không?”

Lý Chính nhìn chủ quán dán màn hình, nói: “Không amng tiền.”

“A.”

Lý Chính hỏi: “Một tối anh có thể kiếm được bao nhiêu?”

“Lúc mà đất hàng thì có thể kiếm được mấy trăm, như đêm nay, tới giờ tôi còn chưa mở hàng đâu!”

“Không phải nói dán màn hình một tháng được hơn vạn à?”

“Đừng nghe đồn linh tinh, làm gì có thể được hơn một vạn một tháng, vậy thì không phải là ai cũng đến dán màn hình à! Anh làm cái gì?”

“Tôi sao? Tôi chạy thuyền.”

“Ồ, việc đó vất vả lắm.”

“... Vất vả. Anh thì sao?”

“Cái gì?”

“Sống có mệt mỏi không?”

“Mệt chứ, mỗi lần phải trả tiền thuê nhà, tôi đều mệt tới mức muốn dùng lửa đốt nhà.”

Lý Chính cười cười, liếc mắt nhìn cô bé ở đối diện: “Đúng là tràn đầy sức clwjç, không thừa nhận mình già không được rồi...”

Chủ quán khó hiểu, muốn hỏi lại nhưng anh đã xoay người rồi đi.

Chu Diễm đi tới 11 giờ mới về, rất mệt, vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ luôn, buổi sáng lại bị Hân Hân lay tỉnh.

“Chị Bạch, chị Bạch.”

Chu Diễm mơ mơ màng màng: “Làm sao vậy?”

“Mau rời giường đi, hôm nay đi tới bến tàu xem sửa thuyền với ba ba!”

“... Chị không muốn đi.”

“Đi thôi, đi thôi, mình em đi thì chán lắm, chị đi kể chuyện xưa cho em nghe!”

Hân Hân không xinh lắm, nhìn cũng không được đáng yêu nhưng Chu Diễm lại rất thích cô bé, cô nghĩ một lúc rồi ngồi dậy: “Được rồi.”

“Ya ya!”

Lúc xuống lầu, chú Lưu đã đi trước rồi, Chu Diễm phát hiện bên cạnh tiểu Lý có một cô gái đang ngồi.

Lý Chính đứng ở cửa khách sạn, nói: “Vợ cậu ta.”

Chu Diễm kinh ngạc: “Sao vợ anh ấy tới rồi?”

“Nghe nói xảy ra sự cố nên lo lắng.”

“Vậy hôm nay Tiểu Lý có đi vui chúng ta không?”

“Không đi.”

Hai người mang theo Hân Hân đi tới bến tàu, đứa bé hoạt bát hiếu động, không chịu ngồi yên một lát, một lúc lại náo Chu Diễm, một lát lại náo Lý Chính,

Chu Diễm dắt tay cô bé để không chạy lung tung, cô bé lại muốn nắm tay Lý Chính.

Lý Chính không kiên nhẫn trông trẻ, sau khi bị làm ồn quá nhiều thì dứt khoát ôm Hân Hân lên vai.

Chú Lưu bình thường gầy còm thấp bé, người lại yếu cho nên không làm được động tác như vậy, một thoáng đã được ngồi lên vị trí cao như vậy, Hân Hân vui vẻ la to.

Lý Chính nói: “Còn lắc lư nữa thì chú sẽ ném cháu đi đấy.”

Hân Hân ngoan ngoãn im lặng.

Lý Chính cứ cồng cô bé lên như vậy.

Chu Diễm bị rớt lại phía sau vài bước, cô đứng nhìn trong một lát mới chạy đuổi theo.

Đến bến tàu, Lý Chính buông Hân Hân ra, đi tới bên cạnh thuyền, vỗ vỗ boong thuyền, hỏi: “Sao rồi?”

Thợ sửa nói: “Thuyền chú Lưu thì xong rồi, thuyền của anh...”

Chú Lưu nói tiếp: “Chú nhìn cũng thấy mệt!”

Lý Chính đưa ra hai điều thuốc, cười nói: “Có khoa trương thế sao? Thuyền tôi còn chưa tới độ báo hỏng, dù sao thì nó cũng phải sống thêm hai năm nữa chứ!”

Thợ sửa nói đùa: “Sống lâu hai năm sao, có thể từ sông đi ra biển rồi!”

“Ồ, vậy phải xem bản lĩnh sửa thuyền của anh rồi.”

Thợ sửa thuyền cười ha ha, trong tiếng cười hòa với cả tiếng cười linh động của cô gái, Lý Chính quay đầu lại nhìn.

Hai cô bé con đang vây quanh cây đại thụ, chạy tới chạy lui, không biết có gì hay mà cười, anh đứng thẳng mặt trời nên không nhìn rõ được mặt của cô.

Lý Chính dời mắt đi, còn nói: “Muốn tôi giúp cái gì?”

“Muốn...”

“Anh Lý!”

Thợ sửa thuyền vừa nói một chữ đã bị người cắt ngang.

Sáng sớm, bốn người Vương Khiết đi tới quản lý xe bus, xem xét tình hình.

Tình hình không tốt chút nào, cảnh sát thì không làm việc, quản lý thì trốn tránh trách nhiệm, coi thường vì bọn họ còn trẻ, lừa bọn họ như đứa ngốc. Từ Dương tính tình kém, không nói gì đã muốn ra tay, nếu không có Tường Bác Văn ngăn lại thì có lẽ bây giờ các cô phải vào đồn công an rồi, cộng thêm việc Cao Quân nói phải đối khách sạn, vô duyên vô cớ khiến người ta thấy phiền.

Vương Khiết đang phàn nàn, đột nhiên thấy một người đàn ông cao cao đứng cách đó không xa, đó không phải Lý Chính thì là ai.

Vương Khiết hô lên một tiếng, đang muốn đi tới chỗ anh thì đột nhiên có người ở phía sau vọt lên, đụng phải bả vai cô, chạy lên trên dốc.

Cao Quân ở bên cạnh lập tức hô lên: “Bác Văn ——”

Ánh mắt Lý Chính nhìn cậu trai kia đi lên dốc.

Dưới bóng râm, chàng trai nín cở tay của cô bé ấy, vẻ mặt kích động nói gì đó.

Ánh mặt trời ở phía trước che đi, anh vẫn không thấy rõ hai người trẻ tuổi.

Quản lý xe bus thở hồng hộc đuổi tới, gọi: “May mà các cô cậu còn chưa đi, mau tới đây, hình như bắt được tên trộm rồi!” Một lát sau: “Làm gì thế, mau lên!”

Người trên dốc lẽ mề đi xuống, bốn người đi theo quản lý.

Chu Diễm mang theo Hân Hân tới, Hân Hân khát nên muốn uống nước.

Chu Lưu đưa cho con bé, rồi lại hỏi Chu Diễm: “Tiểu Bạch, cháu biết những người kia sao? Mấy người bọn họ ở khách sạn của chúng ta.”

Chu Diễm nói: “Cháu biết hai người trong đó, lúc trước là bạn học cấp ba.”

“A, khéo quá.” Hân Hân chơ mặt, chú Lưu ôm cô bé tới chỗ thợ sửa thuyền nghỉ một chút.

Lý Chính nhìn Chu Diễm một lát.

Mặt trời chiếu xuống, trên trán cô chảy mồ hôi, gò má ửng đỏ, không biết là do phơi nắng hay do kích động.

Chu Diễm hỏi: “Còn nước không?”

Lý Chính hát cảm: “Kia.”

Chu Diễm lấy một chai nước, mở nắp, uống một ngụm, nghe thấy người bên cạnh nói:

“Không ngờ từ cấp ba đã làm đối tượng yêu đương rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Edit: Ciao

Chu Diễm ngừng lại, sau đó lại uống một hớp nước, đóng nắp bình lại.

Bên kia người sửa thuyền gọi Lý Chính qua có việc, Lý Chính cũng không đợi Chu Diễm tiếp lời mà đi luôn.

Chu Diễm ném bình nước khoáng nở lại, mắt nhìn người nọ ở nơi xa.

Người nọ nhận lấy thuốc mà thợ sửa thuyền đưa, cũng không dùng mà cầm trong tay. Chu Diễm lại cầm chai nước lên, mở nắp uống ực một ngụm lớn, không cẩn thận bị sặc, mặt đỏ lên ho một lúc lâu.

Cô lau khôe miệng, nhìn về phía bốn người kia đi, kinh ngạc ngây ngốc.

“Tiểu Lý, Tiểu Lý, cậu nghe thấy tôi nói gì không?”

Lý Chính thu hồi tầm mắt, ngâm điếu thuốc: “Nghe chứ, nói tiếp đi.”

“Trong phòng cậu có muốn sửa một chút không, tôi thấy cửa sổ thủy tinh cũng bị vỡ rồi, sao người có thể ở được? Bạn của tôi làm cái này, nếu cậu muốn sửa thì tôi nhất định sẽ bảo anh ấy lấy giá gốc cho cậu!”

Lý Chính cười cười: “Cảm ơn, một người thô kệch như tôi ở cũng quen rồi, không chú ý tới điều này.”

“Cậu xem cậu kia, chẳng lẽ cậu không tìm vợ à? Cô gái nào chịu ở trên chiếc thuyền như thế này với cậu hả?”

Lý Chính kẹp thuốc lá, nhìn đầu thuốc có thêm vệt cắn, nói: “Không tìm.”

Buổi chiều đi về ăn cơm, Chu Diễm về phòng tắm rửa trước.

Thời tiết càng lúc càng nóng, ở bên ngoài nửa ngày đã đầm mồ hôi, may mà tối qua cô đã mua một bộ quần áo để tắm rửa, nếu không với thời tiết này chỉ có thể chịu mặc quần áo ẩm.

Tắm rửa xong, cô lại không muốn xuống lầu.

Chu Diễm đi tới bên cửa sổ, mở cửa ra.

Do cách thiết kế, cửa sổ chỉ có thể mở ra vài cm, nhưng khí nóng ngoài trời vẫn thổi vào. Cảnh sắc không tốt, rất khó coi, đối diện là một căn nhà, bên dưới là cống nước.

Hồi cấp ba cô đã từng đi du lịch, ở khách sạn năm sao tốt nhất, một tối là một nghìn tám, giá tiền dùng thẻ hội viên.

Hai năm qua, cô chạy theo xe khắp nơi, chỉ có thể ngủ trên giường của bất cứ nhà nghỉ nào tìm được, thường xuyên còn có thể nghe thấy tiếng nam nữ làm tình ở phòng bên cạnh.

Từ khi cha cô qua đời, không có gì giống với lúc trước.

Chu Diễm thổi khô tóc, đi xuống nhà hàng.

Tiểu Lý và vợ anh ta không ở đây, trên bàn cơm chỉ có hai người đàn ông và một đứa bé, Chu Diễm gọi “Chú Lư”, chú Lư gật đầu, nhìn Chu Diễm muốn nói lại thôi.

Chu Diễm không để ý, giúp Hân Hân cầm đôi đũa, lúc muốn cầm ấm trà thì chạm vào tay của Lý Chính.

Lý Chính liếc cô một cái, rót cho mình một chén, để bình trà xuống, uống trà mà không nói tiếng nào.

Ngoài cửa ra vào khách sạn, Tường Bác Văn bước đi như bay.

Cao Quân đuổi theo cậu ta: “Bác Văn, Bác Văn, anh chậm một chút, đợi em một chút!”

Bước chân Tường Bác Văn ngừng lại, quay đầu hỏi Vương Khiết: “Bọn họ ở lầu mấy?”

“A?” Vương Khiết sững sốt một chút rồi mới trả lời: “Lầu ba, ở dưới chúng ta!”

Tường Bác Văn chạy vọt vào.

Cao Quân cắn môi, lại đuổi theo cậu ta, rốt cuộc chạy không theo được con trai, ở sau cậu ta rất nhiều bậc.

“Anh gấp cái gì, bọn họ còn ở đây mà, người sẽ không chạy mất!”

Tường Bác Văn đi thẳng lên tầng ba, đứng ở lối đi nhỏ hỏi: “Cô ấy ở phòng nào?”

“... Làm sao em biết được.”

Tường Bác Văn nhìn khắp nơi, hò: “Chu Diễm!”

Cao Quân lập tức kéo cậu ta: “Anh điên cái gì thế, đứng ở đây mà hò? Sao anh không đi hỏi ông chủ một chút?”

Lúc này Tường Bác Văn mới vội vã chạy xuống lầu, đi tìm ông chủ khách sạn.

Vào tới nhà hàng, không cần tới ông chủ nữa.

Tường Bác Văn gọi: “Chu Diễm!”

Chu Diễm vừa ăn nửa bát cơm, nghe thấy giọng nói thì nhìn lại, đôi phương đã chạy tới trước mặt cô, nắm lấy cánh tay cô: “Chu Diễm!”

Vẻ mặt cười ngây ngô.

Chu Diễm sững sốt một chút, đứng lên: “A, các cậu đã trở lại sao?”

Tường Bác Văn nói: “Hai năm qua cậu đi đâu thế? Minh tới trường tìm cậu, bọn họ nói khai giảng năm nhất cậu cũng không tham gia!”

Cao Quân lên tiếng cắt đứt: “Bác Văn!” Cô ta nhìn Chu Diễm, chào hỏi: “Chu Diễm, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Chu Diễm kéo cánh tay, nhưng không rút ra được, cô kêu: “Tường Bác Văn.”

Tường Bác Văn thả tay ra, nhìn mấy người trên bàn cơm, gật đầu chào hỏi, nói với Chu Diễm: “Cậu ăn đi, sau đó chúng ta sẽ trò chuyện.”

Cậu ta ngồi xuống một cái bàn khác, gọi chút đồ ăn, vừa ăn vừa nhìn người ở bàn bên.

Lý Chính đặt đũa xuống, nâng chung trà lên, nhấp một hớp, nói chuyện với chú Lư.

Người bên cạnh vừa bỏ bát xuống, cậu trai ở bàn bên lại tới, hai người cùng đi ra khách sạn.

Lý Chính và chú Lư nói tới tính toán tiếp theo, cũng không nghiêng mắt nhìn theo.

Hơn một giờ chiều, lúc mặt trời chói chang nhất.

Bởi vì chưa quen với nơi đây nên hai người cũng không đi xa, tùy tiện tìm một bóng cây rồi dừng lại.

Tường Bác Văn nói: “Kiếm một quán nước nhé?”

“Không cần.” Hai năm không gặp, Chu Diễm cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, nhớ tới vừa rồi chú Luru có nói với cô, cô hỏi: “Các cậu tìm được túi tiền rồi hả?”

Tường Bác Văn lắc đầu: “Không, hình như bọn họ là một nhóm người, người hôm nay bắt được không phải người trộm đồ bọn mình. Nghe cảnh sát nói thì bọn họ muốn thả một cái dây dài để câu cá lớn, nhóm trộm này vẫn luôn trộm cắp ở quanh đây, cậu đi qua đi lại thì để ý một chút.”

Chu Diễm muốn nói cô vốn chẳng có bao nhiêu tiền, nhưng lời nói đến miệng thì lại thành: “Được.”

Tường Bác Văn nói: “Rốt cuộc vì sao cậu lại không đi học? Sau đó mình cũng qua nhà cậu, nhà cậu cũng đã bán!”

“... Có chút chuyện.”

“... Có chuyện gì không thể nói với mình một tiếng sao?”

Chu Diễm cúi đầu không nói.

Tường Bác Văn nhìn trán cô, trên mặt thấm một tầng mồ hôi mỏng, cậu đứng ra nơi ánh nắng, che nắng cho cô.

“Cậu có lên QQ không?”

“... Ừ.”

“Vậy cậu không phát hiện ra số Wechat của mình sao?”

Số Wechat là một chuỗi số di động, cậu đã gửi lên nhóm của lớp nhiều lần để người khác thêm cậu.

Chu Diễm đã trông thấy, nhưng cô nói dối: “Không.”

Tường Bác Văn trừng mắt nhìn cô, duỗi tay ra nói: “Điện thoại.”

Chu Diễm không đưa.

Tường Bác Văn lập tức móc ra, túi quần jean hơi nhô lên, điện thoại đang ở đó.

Quá đột ngột nên Chu Diễm không kịp tránh ra, lại bị cậu ôm eo.

Tường Bác Văn như sờ vào điện, lập tức buông ra, khuôn mặt nóng lên, nói: “Cho mình số điện thoại, ngay cả số điện thoại cậu cũng đổi.”

Chu Diễm bất đắc dĩ thở dài.

Hai người trở lại khách sạn, Tường Bác Văn đưa Chu Diễm lên tầng ba, nhìn cô dừng lại trước một cái cửa, cậu nhìn biển số, nói: “305... Mình ở bên trên, chúng ta chỉ cách nhau một trần nhà!”

“Ừ...”

“Chu Diễm...” Tường Bác Văn nhìn cô, há to miệng, nhưng lại không biết nói gì.

Cái gì nên hỏi cậu cũng hỏi rồi nhưng lại không có được đáp án, cái gì nên nói cũng đã nói nhưng cô lại không nói nhiều.

Tường Bác Văn thấp giọng nói: “Cậu nghỉ ngơi đi, mình sẽ gửi tin nhắn cho cậu, mình đã nói với người nhà là đi du lịch hai tháng trong hè này, cậu đi đâu vậy, không chừng chúng ta sẽ cùng đường.”

Ván cửa mỏng, vị trí mà hai cô cậu đứng cũng không tốt, hơi nghiêng về phòng 307, đoạn đối thoại nhỏ này, người trong phòng 307 đều nghe thấy hết.

Lý Chính trở mình, duỗi lưng một cái, tiếp tục ngủ.

Ngủ một giấc tới tối, nhìn điện thoại, đã hơn bảy giờ.

Vợ Tiểu Lý tới đây, đương nhiên Tiểu Lý không thể ở cùng phòng với chú Luru. Chú Luru ôm Hân Hân vào phòng mình, hơn bảy giờ, là thời gian đưa trẻ sáu tuổi nghe kể chuyện trước khi đi ngủ, nhưng người kể chuyện lại không ở đây.

Chú Luru nhỏ giọng nói: “Hình như là đi tới lớp học ban đêm rồi, không biết là đi làm gì. Chú ăn rồi, cháu xuống dưới ăn chút gì đi. Hân Hân đang ngủ,

chú sợ con bé tỉnh lại sẽ gọi người, chú sẽ không đi cùng cháu.”

Lý Chính nói: “Chú nghỉ ngơi đi.”

Lý Chính ăn cơm lúc tám giờ, uống hai chai bia, lại hút hai điếu thuốc.

Vị trí ngoài trời, ở cửa khách sạn, trên cây ngô đồng có treo vài ngọn đèn nhỏ, buổi tối mùa hè nên hút rất nhiều con bướm nhỏ, không có một con gió nào khiến không khí vừa ngọt ngào vừa hanh khô.

Chỗ bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống.

Lý Chính nhìn quá, lại hút một hơi thuốc.

Vương Khiết nhìn trên bàn có hai vỏ chai rượu, nói: “Một người uống thì có gì vui, em cũng chưa ăn cơm tối, anh mời em một bữa, em sẽ uống vài chén với anh, được không?”

Lý Chính nói: “Không có tiền.”

“Vậy em mời anh!”

Lý Chính nhìn cô ta một lát, cười, quát lên với người bên trái: “Hai chai bia, hai món ăn!”

Rượu và thức ăn được mang lên bàn, Vương Khiết rót cho Lý Chính một chén, cụng ly với anh, uống một ngụm còn ngã chén ra.

Lý Chính nói: “Được đây.”

Vương Khiết cười: “Tôi còn khá hơn nữa.”

Hình như có ý gì đó, cô ta cũng không nhiều lời, ăn một món ăn rồi tùy ý hỏi: “Này, anh kết hôn chưa?”

“Chưa.”

“Còn chưa kết hôn sao? Nhìn anh cũng không còn nhỏ.”

Lý Chính không trả lời cô ta mà anh hỏi: “Cô còn đang đi học sao?”

“A, khai giảng thì sẽ lên năm ba.”

“Chuyên ngành gì?”

“Tiếng Tây Ba Nha.”

“À.”

Vương Khiết nghĩ: “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Chắc là hơn cô một giáp.”

“Anh biết tôi bao nhiêu tuổi sao?”

Lý Chính ồm một tiếng.

Vương Khiết cười nói: “Một giáp thì hay, người ở tuổi này rất biết yêu thương chiều chuộng người khác.”

Lý Chính không tiếp lời.

Vương Khiết nghiêng người về phía anh, hỏi: “Phòng anh là giường nhỏ hay giường lớn?”

Lý Chính liếc về phía cô ta.

Cô ra mặc rất mát mẻ, chiếc váy ngắn tới hông, cổ áo mở rộng, nhìn rõ rãnh ngực, eo cong, anh còn có thể thấy cả áo lót.

Lý Chính hỏi: “ Bao nhiêu?”

“Cái gì?”

“Một đêm bao nhiêu tiền?”

“... Cái gì?!”

Lý Chính liếc mắt: “Sao thế, không phải đi bán à?”

Vương Khiết vọt đứng lên.

Lý Chính móc tiền ném lên bàn, xoay người đi, không phải đi tới khách sạn.

“Bữa này tôi mời cô.”

“Rầm” một tiếng, Vương Khiết sập cửa đi vào.

Cao Quân đang đi tìm dây chuyền, quay đầu lại nhìn: “Sao thế?”

Vương Khiết kìm nén bức bối, nói: “Không có gì.” Cô ta thấy Cao Quân sắp cúi hẳn xuống giường thì hỏi: “Cậu tìm cái gì thế?”

“Dây chuyền.”

Vương Khiết nghĩ: “Cái mà Trường Bác Văn tặng cậu hả?”

“Ừ, vẫn luôn ở trong túi mà giờ không biết rơi đâu rồi. Cậu nghĩ lại giúp mình đi.”

“Chúng ta mới đi qua mấy chỗ chứ, từ bến xe tới khách sạn, buổi sáng còn ở đây, không rơi trong khách sạn thì rơi trên đường rồi.”

“Mình tìm trong khách sạn rồi... Có khi nào rơi trên đường không?”

Vương Khiết nằm soài trên giường: “Thôi, kệ đi, bảo cậu ta mua cho cậu một cái nữa là được mà.”

Cao Quân nói: “Cậu đi ra ngoài tìm giúp mình đi.”

“Cậu điên rồi à, trời tối om om thế này, mai tìm đi.”

Cao Quân ra cửa một mình, vừa đi tới cửa thì gặp ngay Chu Diễm đi đâu về.

Hai người gật đầu chào hỏi, vừa gặp thoáng qua, Cao Quân suy nghĩ, gọi cô lại: “Chu Diễm, mình bị mất một cái dây chuyền, cậu có thể đi tìm giúp mình không?”

Chu Diễm nghĩ nghĩ, nói: “Được.”

Cũng chưa muộn lắm nhưng trên đường đã không có người. Đèn đường kéo dài bóng hai người.

Cao Quân vừa cúi đầu tìm, vừa nói: “Là quà sinh nhật Bác Văn tặng mình, một cái dây chuyền mặt hoa kim cương.”

“À.”

“Hai năm qua không biết được tin gì của cậu, ba mình cũng không biết cậu với mẹ cậu đi đâu, hai người...”

“Cũng không đi đâu cả, chỉ là mua một cái xe, buôn bán ít đồ.”

Cao Quân kinh ngạc: “Hai người đi bán đồ sao?”

Chu Diễm cười cười: “Ừ.”

Hai người đi cả đường không nói chuyện, tìm tới tận bến tàu ban ngày nhưng vẫn không tìm được chiếc dây chuyền quan trọng kia.

Chu Diễm hỏi: “Có phải rơi trong khách sạn không?”

“Không đâu, mình tìm trong khách sạn rồi.” Cao Quân soi đèn, chiếu vào góc bên cạnh bờ, nhất là đoạn sườn núi từ chỗ quản lý tới đây, cô soi rất cẩn thận.

Mọi âm thanh đều ngừng lại, bến tàu không một bóng người, chỉ có tiếng côn trùng kêu to.

Đèn pin soi sáng một vật lóe lên, Cao Quân vui vẻ: “Tìm được rồi!”

Vừa nhặt lên thì ở phía trước vài bước có vài bóng dáng kéo dài.

Cao Quân ngồi dậy sừng sốt một chút.

Chu Diễm lui về phía sau hai bước.

Hai người đàn ông cao gầy vung một con dao nhỏ, nói: “Giao tiền ra đây!”

Cao Quân cắn môi, lấy 100 đồng duy nhất trong người ra, ném xuống đất rồi xoay người định chạy, cuối cùng chưa chạy được hai bước đã bị đối phương bắt lấy.

Chu Diễm vừa định giúp thì một người đàn ông khác đã bắt được cô, Chu Diễm hét to một tiếng, giấy dựa thật mạnh, cắn lên cánh tay đối phương. Đối phương bị đau, hất mạnh cô lên.

Mấy người đang đứng trên bờ, cách mặt sông hai mét, Chu Diễm rơi ‘tòm’ xuống nước.

Hai người đàn ông mơ màng, dùng cả đánh nhau, dùng cả cướp bóc, hai mắt nhìn nhau.

Trên sông truyền đến tiếng đập nước: “Cứu với! Cứu với! Tôi không biết bơi ——”

Cao Quân bò dậy, thấy hai người đàn ông đứng bất động tựa chỗ, cô ta nhìn xuống sông, chịu đau mà xoay người bỏ chạy.

Một người đàn ông muốn đuổi theo, một người khác kéo lại: “Điên à, chúng ta mau chạy thôi!”

Trên bờ, bóng người đi xa, trên sông tiếng đập nước càng lúc càng lớn: “Cứu với —— Cứu với ——”

Ở nơi xa có một người vừa đi ra khỏi phòng người thợ sửa thuyền, đốt thuốc lá, vốn đang định đi tới đường cái, vừa phóng ra hai bước, chân dừng lại.

“Cứu với ——”

Lý Chính nhổ thuốc trong miệng, chạy tới nhảy vào trong sông.

Bạn đang đọc truyện *Đường Dời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Edit: Sakura Trang

Beta: Ciao

Trên sông, Chu Diễm một thân một mình, hoảng sợ kêu "Cứu mạng", tron đầu lại hiện lên cảm giác như lần trước thủy triều tới, nửa người rơi vào trong nước ——

Sông đen như mực, nước bắn chảy vào tai mũi, tàu thuyền cách cô càng ngày càng xa, những âm thanh cũng dần dần biến mất.

Cô sẽ chết trong dòng sông xa lạ lạnh như băng này.

Sẽ không ai đến cứu cô.

Chu Diễm dùng hết chút sức lực cuối cùng vỗ vào mặt nước, thân thể từ từ chìm xuống, nước sông vượt qua cằm, lỗ mũi, lỗ tai, sắp vượt qua đỉnh đầu, khoảnh khắc cuối cùng, cô dường như nhìn thấy trên đài cao 2m, một bóng dáng màu cam nhảy xuống, chỉ một giây trong nháy mắt, rẽ mặt nước sông, thẳng tắp hướng về phía cô.

Sau lưng bị ôm chặt, cô được người đưa lên mặt nước.

Chu Diễm ho khan dữ dội, sặc ra từng ngụm từng ngụm nước, dùng sức bắt lấy cánh tay của đối phương.

Đối phương lại dùng sức vung ra, nói: "Buông ra, nếu không tôi bơi kiểu gì?"

Lý Chính vừa túm vừa kéo cổ của cô, nâng đầu của cô lên, bơi về phía thang đá, khoảng cách xa, anh lại mang theo một người, tốc độ càng ngày càng chậm, cắn răng dùng tất cả sức lực, mất khoảng nửa ngày, cuối cùng cũng đụng phải thang đá.

Người trong tay bị anh nâng lên trên, lập tức ho khan.

Lý Chính đỡ bậc thang, thờ hốt hốt một lát, mới dùng cánh tay khê chống, ra khỏi mặt nước, ngồi lên bậc thang màu xám nhạt rộng hơn một mét, nước rất nhanh lại tràn lên, nhuộm thành màu xám thẫm.

Tiếng ho khan bên tai thế nhưng lại dần dần đổi giọng, bị đè nén mấy giây, giống như có cái gì muốn xông ra, đến giới hạn bùng nổ, "Oa" một tiếng.

Lý Chính còn chưa có thở đều đặn, trong cổ lạt không phản ứng kịp, nghiêng đầu nhìn về phía người bên cạnh.

Cả người trên dưới tràn đầy nước, tóc rối loạn dính đầy rong biển dán vào mặt, áo T shirt ngấn màu xám thẫm dính vào người hơi vén lên một chút xù, lộ hết đường eo, Nhưng mà Chu Diễm lại hoàn toàn không biết..

Toàn bộ mười lăm ngày, mỗi lần cô chỉ dám xoa một chút con mắt, để không một giọt nước mắt nào cơ hội chảy xuống.

Ròng rã hai năm, cô đeo trên lưng một cái cặp sách mà các góc cạnh đã mài nhẵn bóng, lúc đầu chỉ ở trong vòng có ba tháng, cô đã trốn ở nơi không có ai khóc năm lần.

Hiện tại, cô không chịu nổi nữa rồi.

Chu Diễm ôm hai chân, cúi đầu, không thêm để ý đến ai, khóc khàn cả giọng.

Chỗ trống nhất định thông bến tàu, có mấy chiếc thuyền hàng dừng lại ở xa xa, nhìn không thấy bờ bên kia, khu vực thành thị, không nhìn thấy sao trên bầu trời, chỉ có ánh ngược của trăng sáng ở trên mặt sông.

Gió nhẹ thổi qua một cái, ánh trăng cũng di chuyển nhẹ theo, chỉ lát nữa là sẽ tản ra.

Nhưng từ đầu đến cuối lại không tản ra, trăng sáng lại trở về trên mặt sông.

Chu Diễm dụi dụi con mắt, lại lau mặt một cái, nghe thấy người bên trên hỏi: "Tốt hơn chưa?"

Chu Diễm nghiêng đầu nhìn, toàn thân người này ướt sũng nằm ở trên một vũng nước, bộ dáng nhàn nhã giống như nghỉ phép.

"....Tốt rồi." Lời vừa ra khỏi miệng, cổ họng đều cảm thấy có chút đau.

Lý Chính bỗng nhiên xuống nước, giẫm phải bậc thang trong nước, nói: "Xuống."

".... Hả?"

Lý Chính giơ tay: "Xuống, dạy cô bơi lội."

Chu Diễm ngậy người nhìn xuống.

Cô không động đậy, Lý Chính vẫn cứ giơ tay chờ, cho dù cả người đầy nước vẫn đang nhỏ giọt, anh cũng không thấy nhếch nhác lắm, vẫn đủ mười phần tính kiên nhẫn.

Một lúc lâu sau, Chu Diễm mới đặt tay phải của mình lên.

Bàn tay to lớn, đầu ngón tay có vết chai, một lực ảm áp to lớn kéo cô xuống nước.

Cao Quân chạy về khách sạn, điện thoại không biết đã vất chỗ nào rồi, chỉ có đầu ngón tay nắm chặt một chiếc dây chuyền.

Đầu đầy mồ hôi, cô chạy không ngừng lên tầng bốn, vọt đến trước cửa phòng Trưởng Bác Văn, cô vừa muốn gõ cửa gọi anh, nhưng một đồng lòng kêu cứu lại bỗng nhiên nghẹn lại trong cổ họng.

Cô nên nói như thế nào? Hai người gặp ăn cướp, Chu Diễm rơi xuống sông, cô sợ chết chạy về?

Nếu như Chu Diễm đã chết thì sao?

Về mặt Cao Quân trắng bệch lui về sau một bước, ngây ngẩn một lúc, cô đi từ từ xuống lầu.

Tìm ông chủ quán trọ, tìm người đàn ông kia, bọn họ cũng có thể đi cứu Chu Diễm.

Cao Quân đứng lại ở hành lang nhỏ, nhìn thăm màu đỏ, lại hoảng hốt cảm thấy nhìn thấy máu.

Cô phải thế nào nói? Nói cô chạy một mình về, cô thấy chết mà không cứu?

Nếu như Chu Diễm thật sự. chết thì sao?

Cô phải gánh chịu hậu quả như thế nào?

Mồ hôi chậm rãi từ thái dương nhỏ xuống, Cao Quân tái mặt, vịn tường, đi xuống tầng bốn, đẩy ra cửa, nghe Vương Khiết cùng phòng phàn nàn một câu, cô cũng không để ý tới, ngã nặng nề xuống giường.

Bến tàu.

Chu Diễm giẫm ở trong nước, trong lòng luống cuống sợ hãi, ngửa đầu nói: "Tôi chưa bao giờ bơi."

"Cho nên mới dạy cô." Lý Chính nói, "Đi xuống hai bước nữa."

Mực nước lại dâng lên, dưới bậc thang sâu, Chu Diễm đi theo Lý Chính lại bước hai bước, nước sông đã đi qua bắp đùi của cô.

Lý Chính nói: "Cúi đầu sâu vào trong nước, học lặn trước."

Chu Diễm nhìn anh một lát, thấy mặt anh không chút thay đổi, cô mím môi dưới, dùng sức hít một hơi, cúi sâu đầu vào trong nước.

Lỗ tai lộ ở trong không khí, nghe Lý Chính nói: "Có thể nín thở bao lâu liền thì nín."

Chu Diễm siết chặt bàn tay lớn kia, đóng chặt mắt, mím môi, đếm thời gian, 3 giây....5 giây... 7 giây, hết sức rồi.

Chu Diễm ra khỏi mặt nước, trong miệng "Phù" hai tiếng.

Lý Chính nói: "Lại lần nữa."

Chu Diễm lần cúi xuống lần nữa, lần này nín được 9 giây.

Lý Chính nói: "Lại lần nữa."

Bốn lần lên tục, đến lần thứ năm, Lý Chính nói: "Vào trong nước thở ra, thở từ từ."

Chu Diễm hít sâu một cái, chui vào trong nước, thử thở ra, xong lập tức liền ra khỏi mặt nước.

Lý Chính nói: "Cúi xuống, 10 giây."

Chu Diễm lại cúi một lần.

Ngược lại thêm một lần nữa, cô có thể ở trong nước duy trì 15 giây.

Lý Chính nói: "Lúc này mở mắt."

Chu Diễm thuần thục lặp lại động tác lúc trước, lần này sau khi vùi vào trong nước, cô thử mở mắt ra.

Năm giác quan có loại cảm giác kỳ lạ, cô ở dưới nước, nhìn thấy bàn tay nắm lấy tay mình.

Chỉ gần trong gang tấc, tại trong sông này, cô quên mất thời gian, không biết nắm bao lâu.

Chu Diễm "Rào rào" một cái ra khỏi mặt nước, vuốt mặt một cái.

Lý Chính nói: "Xuống nước."

"Xuống nước?" Chu Diễm không động dậy.

Lý Chính nhiv về phía nước sông gật một cái: " Xuống đi."

Chu Diễm nắm chặt bàn tay lớn kia, cẩn thận xuống một bước.

Hẫng chân.

"A --" Chu Diễm sợ hãi kêu lên.

Lý Chính đỡ lấy hông của cô, vỗ xuống bắp đùi của cô, nói: "Vịn vào bậc thang, cánh tay duỗi thẳng ra phía trước. Chân đạp mạnh cho tôi."

Chu Diễm không làm được.

Tay Lý Chính dùng sức, nhấc eo cô lên, hai chân vừa nhấc, nói: "Đạp!"

Chu Diễm cứng đờ đuổi ra, nhiều lần nhào vào trong nước, Lý Chính lại túm cô lại, làm vài chục lần như vậy, Lý Chính ôm cô đi về một phía nào đó.

Chu Diễm bắt lấy anh, nói: "Quá nhanh, tôi không dám!"

Lý Chính đứng ở trên bậc thang trong nước, nói: "Nhanh cái gì mà nhanh, buông ra, thả lỏng cơ thể!"

Chu Diễm cả người ngâm dưới nước, thế nào cũng không buông lỏng được, Lý Chính nâng cánh tay của cô lên, dạy cô bơi ếch.

"Duỗi chân ra cho tôi."

Chu Diễm duỗi hai cái.

Lý Chính đỡ hông của cô: "Cánh tay động, nhìn tư thế bơi lội của Hân Hân chưa?"

Chu Diễm nhớ lại tư thế của Hân Hân, bơi hai cái.

Lý Chính cười ra tiếng: "Đừng học bơi như chó!"

Mặt Chu Diễm nóng lên: "Không trách được tôi xem tư thế cô ấy khó nhìn như vậy."

Lý Chính vừa cười, lần nữa làm cho cô tư thế duỗi thẳng, "Coi mình như nằm trên ván.... Đúng, cứ như vậy."

Hai tay Chu Diễm duỗi về phía trước, chân đạp về phía sau, tư thế coi như gần được, cảm thấy bơi lội hình như cũng không còn khó như mình nghĩ, nước sông lạnh lạnh, ngâm cũng rất thoải mái.

Chờ Lý Chính hơi thả tay ra, lập tức cô lại lòi đuôi, ôm chặt anh nói: "Đừng thả !"

Lý Chính ngừng lại, vỗ vỗ cô: "Tiếp tục."

Chu Diễm lại bị anh nâng eo, bắt đầu luyện tập tư thế bơi ếch, chỉ khi nào Lý Chính có dấu hiệu buông tay, lập tức cô lại luống cuống.

Qua mấy lần, Lý Chính nói: "Nghỉ một lát."

Chu Diễm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người lại ngồi vào trên thang đá, Chu Diễm cúi đầu kéo kéo quần áo, T shirt mới quần đùi, vừa mới mặc vào, giờ lại biến thành như vậy.

Lý Chính sờ túi một cái, cái bật lửa không thấy, bao thuốc lá thành đồng giấy nhăn nhúm, anh ném sang một bên, hỏi: "Sao lại rơi xuống nước?"

Chu Diễm dùng một lát, mới nói: "Gặp phải ăn cướp."

"Ăn cướp sao?"

"Hai tên ăn cướp, trong đó một người vứt tôi xuống nước."

"Có nhớ khuôn mặt hay không?"

Chu Diễm suy nghĩ một chút, lắc đầu, lúc ấy quá hoảng hốt, ánh sáng cũng tối, hình dáng hoàn toàn không nhớ rõ.

Lý Chính cũng không muốn hỏi nhiều, hình như cũng không tò mò lí do hơn nữa đêm một mình cô chạy đến nơi này.

Sau một lát, Lý Chính hỏi: "Nghỉ ngơi đủ rồi nhì?"

Chu Diễm đứng lên, chuẩn bị tiếp tục theo trước như vậy luyện tập, Lý Chính lại không nhúc nhích, nói: "Đi xuống."

Chu Diễm tới cầm tay của anh.

Lý Chính tránh một chút, nói: "Đi xuống, tự bơi một mình."

"Tự bơi một mình?" Chu Diễm sững sờ, "Không được, tôi không làm được."

"Chưa thử sao biết không được?"

"Có được hay không tự tôi nắm chắc, tôi còn muốn luyện tập thêm nữa."

"Lãng phí thời gian."

Lý Chính dùng phương pháp dạy truyền thống nhất mà thế hệ trước thường dùng dạy Chu Diễm -- dùng chân đạp cô xuống sông.

"A --" tiếng thét chói tai trong nước, chân tay Chu Diễm của loạn xạ, không có chương pháp gì.

Lý Chính nâng cô lên.

Chu Diễm tức giận nói: "Anh điên rồi a, tôi nói tôi không --"

Lý Chính cười nhẹ một cái, nói: "Mới vừa rồi dạy cô thế nào? Cánh tay đâu? Chân đâu?"

Lúc Chu Diễm cảm giác mình sắp chết, lại bị người vớt lên.

Cô sặc ra nước, dùng sức hất tay đối phương ra: "Lý Chính -- a --"

Lại bị người đẩy xuống lần nữa.

Nước sông chui vào năm giác quan của cô, Chu Diễm không kìm nén được sợ hãi, nổi cũng nổi không lên được, thân thể càng ngày càng chìm xuống.

"Rào rào" một cái, cô lại bị vớt lên lần nữa, hai chân vừa mới đứng vững, cô cắn hận đánh sang: "Anh là tên bệnh thần kinh!"

Lý Chính né một cái.

Chu Diễm lại đánh: "Kẻ điên!"

"Súc sinh!"

"Anh có bệnh!"

"Bệnh thần kinh!"

Hai cổ tay bị người nắm chặt, Chu Diễm càng thêm tức giận, liền đạp một phát vào chân Lý Chính.

Lý Chính ôm cô một cái, hai người lên trên mặt đất vẫn còn đánh tiếp, Chu Diễm tức đến điên rồi, không để ý vết thương sau lưng, lại đánh lại đạp, Lý Chính nắm cổ tay cô, hai người lại bắt đầu giằng co.

Quần áo ẩm ướt do giằng co mà bị hờ ra, lộ ra rốn, từng chút từng chút lên trên.

Lý Chính đè lên, một cái tay giữ chân cô, chân ngăn chặn thân thể cô, kiềm chế sức lực.

Chu Diễm giãy giụa muốn thoát khỏi, lại đạp đánh, Lý Chính ôm cô lật người, đá văng chân cô vừa đạp đến, ứng phó khiến cô không có cách nào xoay người.

Lại lật người lại, Lý Chính ôm hông của cô, đè ép cô, một phát túm chặt lấy hai cổ tay cô.

Quần áo ướt sũng trượt qua phía trên lồng ngực.

Lý Chính nhìn cô chăm chăm, thờ hồn hển.

Chu Diễm không chịu yếu thế trừng lại, cũng thờ hồn hển, chớp mắt nghĩ thấy được một mùi rượu nồng nặc.

Lồng ngực hai người phập phồng, dán vào nhau càng chặt. Lý Chính cúi người xuống, chớp mắt dán lên trán cô, một giọt nước chậm rãi chảy xuống chớp mắt của cô.

Hô hấp của anh tăng lên, tay đã dùng sức vòng ra sau lưng ôm lấy Chu Diễm, đầu ngón tay đụng vào móc áo lót.

Toàn thân Chu Diễm cứng đờ, khẩn trương đến nỗi thở cũng không dám thở mạnh, nửa ngày mới mở miệng: "Lý....."

Kêu nhẹ một tiếng, vừa mới nói một chữ, cái tay đè trên người cô lại đi xuống một chút.

Không thấy rõ lẫn nhau, đôi môi có thể cảm nhận được nhiệt độ của đối phương, chỉ cần khẽ động là có thể thu hẹp khoảng cách lại.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi làm ánh trăng sáng trên mặt sông dao động, trên cây bách ở đằng xa, ve sầu đang kêu, đêm hè lại xao động như thế.

Một lúc lâu sau.

Lý Chính hỏi: "Còn muốn đánh nữa hay không?" Giọng nói trầm thấp, không giống bình thường.

Chu Diễm quay đầu đi, "...Đứng lên" Có chút run run, nếu không nghe kỹ sẽ không nhận ra.

Lý Chính buông cô ra, ngồi dậy, Chu Diễm cũng đứng lên, kéo quần áo xuống dưới, che thật kín, cúi đầu nói: "Đi về thôi."

"Ừm... Cô đi trước đi."

Lý Chính lại nhào vào trong nước, lặn cho trôi hết hạt cát và bùn đất trên người, anh ngâm mình ở trong nước rửa một chút.

Chu Diễm lên bờ, kéo quần áo và tóc dài, cả tay không chỉ có nước, còn có đất cát.

Cô cúi đầu đi lên sườn núi, đi đến bên cạnh cây, quay đầu lại.

Người kia vẫn còn ngâm dưới nước.

Chu Diễm đá đá cục đá cạnh chân, vỗ lên thân cây, gãy rồi lại gãy vỏ cây.

Cây bách đã lâu đời, thân cây trắng kiện, vỏ cây cũng không dễ gãy, cô nhìn về phía tấm bảng treo trên thân cây, nhẹ giọng đọc: "Ký bách thụ..."

"Truyền thuyết thật lâu trước đây có một tú tài, bình thường thích làm việc thiện, xây dựng ra một lớp học, không thu một đồng tiền, hơn nửa học sinh được dạy dỗ ở đây đều đã có tiền đồ."

Dưới sườn núi, cả người Lý Chính đầy nước, vừa đi vừa nói: "Về sau thê tử kết tóc bệnh qua đời, anh chưa gượng dậy nổi, lúc sắp chết, gặp một bà lão biết y thuật, mang đến một đám tiểu ăn xin, để cho bọn họ ở trong học đường tự học, tú tài mỗi ngày nghe tiếng đọc sách tràn đầy lỗi sai của đám tiểu ăn xin, cảm thấy không đành lòng. Bà lão bắt đầu thay anh chữa trị, tú tài rất nhanh lành bệnh, quay về học đường dạy học."

Lý Chính đi lên sườn núi.

Chu Diễm hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Mười năm trôi qua, bọn tiểu ăn xin đều đã có tiền đồ, bà lão nói muốn đi về, tú tài không nỡ, bà lão nói cho anh biết, có thể đến cửa phía nam bờ sông bách ở Hoành Thông trấn nhà tìm bà."

"Qua hơn một năm, tiễn đi người tiểu ăn xin cuối cùng, tú tài tìm đến cửa phía nam bờ sông tìm nhà họ Bách ở Hoành Thông trấn, hỏi một ông lão, ông lão dẫn anh đến đây, nói bờ sông không có nhà họ Bách, đến nơi này, bọn họ chỉ nhìn thấy một gốc cây bách thụ. Ông lão rất kinh ngạc, nói này cây bách đã chết héo nhiều năm, hiện nay ngọn cây lại nhú ra chồi lá mới."

"Nhà họ Bách chính là Bách thụ, về sau cây này, liền bị gọi là ký bách thụ. Mang ý nghĩa là hy vọng." Lý Chính đứng lại bên cạnh Chu Diễm, nói, "Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Edit: ViVu

Beta: Ciao

Suốt đoạn đường chỉ có những ngọn đèn làm bạn, cả con đường yên tĩnh không một tiếng động.

Trở lại khách sạn, sảnh dưới tầng trệt mở một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng mờ mờ, cô bé ở quầy thu ngân cũng không còn trực, kim giờ của đồng hồ treo tường chỉ số 1.

Đến cửa phòng lầu ba, Chu Diễm ngồi xổm xuống, ngón tay đưa vào phía trong khe cửa, bóp nhẹ, tay rút ra một cái chìa khóa, thật may vì lúc trước sợ không cẩn thận sẽ làm rơi mất nên đã nghĩ ra biện pháp này, nếu không thì sau cuộc “đạo chơi” dưới nước này, nói không chừng chìa khóa cũng sẽ bị mất thật.

Lý Chính đứng ở cửa phòng mình, sờ sờ túi, nghiêng đầu nhìn về phía sát vách.

“Cảnh cách”, cửa mở ra, Lý Chính tiến thêm hai bước, đứng sau lưng Chu Diễm.

“Anh...”

“Chìa khóa mất rồi.” Lý Chính nói, “Chắc là rơi xuống sông rồi.”

Trời chỉ vừa rạng sáng, chú Luru đã dẫn bọn trẻ đi ngủ từ sớm, quây tiếp tân lại không có ai.

Chu Diễm vào phòng, bước chân khựng lại, đi nhanh đến giá treo quần áo phía trước máy điều hòa, kéo đồ lót đang phơi xuống, vo thành một cục, giấu ở sau lưng.

Lý Chính đi theo vào, liếc mắt nhìn, khẽ hừ một tiếng, một lát sau, nhìn về phía nhà vệ sinh nói một câu. “Đi tắm đi.”

Chu Diễm nói: “Anh trước đi.”

“Cô soi gương trước.”

Chu Diễm siết chặt đồ lót đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, mở đèn, trong gương hiện ra một con quỷ, cô hét thảm trong bụng.

Cả người lẫn đầu tóc đều dính bùn, tóc xoắn vài ngọn cò, mắt sưng đỏ, cực kỳ nhếch nhác.

Chu Diễm ảo não cắn răng.

Tiếng nước chảy vang lên, Lý Chính nằm trên giường, khăn trải giường nhanh chóng ướt đẫm.

Anh quan sát căn phòng một chút.

Nổi bật nhất chính là hai chiếc giường được trải chăn nệm rất gọn gàng, bên cạnh đầu giường để một túi sách, trên tủ đầu giường còn có một quyển sách. Lý Chính cầm lên, xem sơ qua bìa sách, lại là “Sách Hán ngữ”, trong sách còn có vài ghi chú, bút bi màu xanh dương, chữ viết cũng rất đẹp.

Điện thoại di động đang sạc pin trên tủ đầu giường sáng lên một cái, Lý Chính để sách xuống, tùy tiện nhìn thoáng qua, trông thấy ba chữ “Trưởng Bác Văn.”

Trên màn hình hiện lên một chuỗi tin nhắn chưa đọc, đều là “Câu làm gì ở đây?”, “Tại sao không trả lời?”, “Đã ngủ chưa?”, “Tớ có thể đến tìm cậu không?”, không biết đã gửi bao nhiêu bao tin nhắn, trời vừa rạng sáng mà vẫn cứ gửi.

Màn hình tắt đi, Lý Chính thu hồi tầm mắt, nằm xuống.

Tiếng nước ngừng trong hai phút, lại tiếp tục, không bao lâu sau, khóa nước, anh nghe tiếng cửa thủy tinh bị kéo ra.

Lại một lát nữa, người bên trong đi ra, Lý Chính vẫn nằm, liếc mắt nhìn sang.

Quần short jean màu đen, áo T-shirt, làn da ẩm ướt, gương mặt ửng đỏ, tóc dài còn dính nước, đôi mắt sưng đỏ đã tốt hơn một chút.

Chu Diễm siết khăn lau tóc, nói: “... Tôi xong rồi, anh đi tắm đi.”

“Ừ.” Lý Chính xoay người, đi vào nhà vệ sinh.

Chu Diễm lau tóc, ngồi xuống giường, rút chuỗi sạc pin, nhìn thấy một chuỗi tin nhắn trên màn hình.

Cô mở ra xem, chừng hai hay ba mươi tin nhắn, Chu Diễm cũng không trả lời, đặt di động về chỗ cũ. Người bên trong tắm rất nhanh, ba bốn phút đã xong, lúc bước ra, thân trên đê trần, bên hông quấn khăn tắm, tay cầm quần áo bị ướt.

Chu Diễm di chuyển tầm mắt.

Lý Chính chậm rãi đi đến giá phơi quần áo, giữ quần áo, phơi lên.

Đối diện máy điều hòa, Chu Diễm ngồi ở đầu giường, cách anh chừng một cánh tay. Vừa mới tắm xong, hơi nóng tỏa ra, nửa thân trần ửng đỏ, vẻ nóng bỏng này tựa như đang dán lên mặt Chu Diễm, từ trong hầm rượu bay ra mùi rượu thoang thoang, lúc này hơi men như càng nồng đậm hơn.

Chu Diễm thuận tay cầm quyển sách trên tủ đầu giường, tùy tiện mở ra.

“Trề thế này mà còn đọc sách?”

“... Ừ.”

“Không cần ngủ?”

“... Chưa buồn ngủ.” Chu Diễm bình tĩnh lật sang trang khác. “Cũng một giờ rưỡi rồi, chắc chắn trước năm giờ, quây lễ tân... Đúng rồi, phải bồi thường cái chìa khóa bị mất kia sao?”

“Chắc bồi thường khoảng mười đồng.”

Phoi quần áo xong, Lý Chính đi về cái giường bên kia, nằm xuống. “Ngủ một lát.”

“Tôi không mệt.”

Lý Chính nhìn cô, dứt khoát nhấc công tắc trên tủ đầu giường một cái.

Căn phòng rơi vào bóng tối.

Lý Chính nói: “Ngủ đi.”

Người bên cạnh đặt sách xuống, run lấy bẫy chui vào chăn, trong phòng yên tĩnh không tiếng động, chỉ còn lại tiếng máy điều hòa phả ra hơi lạnh vù vù.

Căn phòng nhỏ, lối đi nhỏ giữa hai cái giường, chỉ rộng chừng hai gang tay, giường quá gần, đầu tiên, ngay cả tiếng thở mà người bên cạnh cũng không có, qua vài phút, mới có hơi thở, lại một lát sau, dè dặt trở mình.

Hô hấp gần bên tai.

Lý Chính gối đầu, nhìn chằm chằm trần nhà tối đen như mực, hô hấp tăng nhanh, một nhịp rồi lại một nhịp, ở trong căn phòng tối đen, vang lên có vẻ thật khác thường.

Hơi thở người bên cạnh lại như dừng lại.

Không biết qua bao lâu, người bên lại cẩn thận trở người, hơi thở nhẹ cách khá xa rồi.

Lý Chính nhắm mắt lại.

Phòng khách tầng bốn.

Cao Quân núp trong chăn, run lấy bẫy.

Cô đã nằm như thế nhiều giờ rồi, ban đầu là hốt hoảng, sau biến thành sợ hãi, đến bây giờ, hai hàm răng của cô đã va vào nhau cắn cập, sờ trên mặt, chỉ toàn là nước.

Đột nhiên Cao Quân xoay người xuống giường, giẫm lên dép, xông ra cửa, đầu gối va vào giường, đánh thức người đang say ngủ.

Vương Khiết mơ mơ màng màng hỏi một câu. “Sao vậy?”

Cao Quân không thèm quan tâm, mở cửa xông ra ngoài, dùng sức đập cửa phòng cách vách. “Tường Bác Văn! Tường Bác Văn!”

Tường Bác Văn đang cầm điện thoại di động, vẫn chưa ngủ, nghe tiếng lạ, bật đèn đi mở cửa.

“Cao Quân?”

“Tường Bác Văn!!!” Mắt Cao Quân đỏ lên.

Ba giờ sáng, hai người chạy đến bến tàu, lớn tiếng gọi tên Chu Diễm, Tường Bác Văn nhảy xuống sông, Cao Quân hét lên: “Bác Văn!”

Tường Bác Văn lặn xuống nước, Cao Quân thì ở trên bờ đi theo anh ta, kêu từng tiếng “Chu Diễm”, cuối cùng cũng đã bật khóc.

Tường Bác Văn leo lên bờ, cả người ướt sũng nước, một phút cũng không chậm trễ chạy về phía khách sạn, phía chân trời đã hừng sáng, hai chân anh giống như đồ chì, đi vào khách sạn, Cao Quân khóc nói, “Bác Văn, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Báo cảnh sát...” Sắc mặt Tường Văn Bác trắng bệch, chạy thẳng lên tầng bốn.

Đi tới cửa cầu thang lầu ba, bước chân anh ta dừng lại, đột nhiên xoay người, xông về phía phòng 305, đập mạnh cửa, “Chu Diễm!”

Vừa mới hô một tiếng, cửa đã mở ra ngay lập tức, trong nháy mắt, cổ họng Tường Văn Bác như nghẹn lại.

Nửa thân trên của Lý Chính để trần, trên tay cầm áo, mở ra, trùm lên đầu, kéo xuống, lướt qua gương mặt đầm nước mắt đang trợn mắt há mồm của Cao Quân, vừa nhìn về phía người ướt nước, Tường Bác Văn, hỏi: “Sáng sớm đã đi bơi?”

Cửa nhà vệ sinh mở ra, Lý Chính quay đầu lại, nói: “Tìm cô.”

Anh tránh qua một bên.

Chu Diễm bước ra từ sau lưng anh, nhìn chăm chăm vào Cao Quân đang đứng ở cửa.

Cao Quân lui về sau một bước: “Chu Diễm...”

Chu Diễm lạnh nhạt di chuyển tầm mắt, nhìn về phía Tường Bác Văn, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tường Bác Văn há miệng, không nhịn được nhìn về hướng người đàn ông đang đứng sau lưng Chu Diễm, đôi phương khoanh tay trước ngực, nhếch môi với anh, Tường Bác Văn không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại.

Đột nhiên người đàn ông kia chỉ về phía sau lưng anh, nói: “Tôi nhớ ra rồi, tối hôm qua, lúc Chu Diễm kêu cứu, hình như cô cũng ở đó... Trên người mặc cái áo màu xanh này, chạy trốn rất nhanh.”

Chút máu ít ỏi còn sót lại trên mặt Cao Quân cũng đã biến mất, một trận choáng váng, ngã xuống. Tường Bác Văn đỡ cô ta, kêu tên cô ta hai lần, Chu Diễm nói: “Đi bệnh viện.”

Tường Bác Văn ngẩng đầu nhìn cô một cái, cắn răng, bế Cao Quân lên, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Hai người kia đi khỏi, Chu Diễm xoay người, nhìn Lý Chính đang đi vào nhà vệ sinh, hỏi: “Tối hôm qua anh nhìn thấy?”

Cửa đã đóng lại, cách cánh cửa, người bên trong nói vọng ra, “Nhìn thấy bóng lưng.” Sau đó mới nghe một loạt tiếng kêu cứu kinh hoàng.

Chu Diễm nhìn cửa nhà vệ sinh chăm chăm, cho đến khi cánh cửa đối diện hé ra một khe hở, cô mới thu hồi ánh mắt.

Chú Lưu nghiêng đầu ra, dè dặt hỏi: “Cháu xảy ra chuyện gì hả?”

Chu Diễm lắc đầu một cái: “Không có chuyện gì lớn cả.”

Chú Lưu “À” một tiếng, hình như không có ý định đóng cửa, nhìn Chu Diễm, giống như có chuyện muốn nói.

Chu Diễm khó hiểu: “Chú Lưu?”

Chú Lưu cắn răng một cái, nói: “Tiểu Bạch, vợ của tiểu Lý không phải đã đến rồi sao? Trước kia vợ cậu ấy cũng làm việc trên thuyền, có thể lúc này đã dọa sợ cô ấy, cô ấy nói cái gì mà muốn đi theo tiểu Lý, cô ấy vẫn luôn làm việc trên thuyền...”

Chu Diễm nghe hiểu được, cười nói: “Chú Lưu, con vừa định nói với chú, con đã tìm được việc làm ở lớp học ban đêm rồi.”

Lý Chính ở trong nhà vệ sinh, khẽ hừ chế giễu một tiếng, vẩy nước trên tay.

Có thể hôm nay sẽ sửa xong cả hai chiếc thuyền, cả ngày Lý Chính và chú Lưu đều ngâm mình ở bến tàu, Chu Diễm ngồi ngẩn ngơ trong phòng khách gần một giờ mới ra khỏi phòng.

Cô ngồi chuyển xe bus không có máy điều hòa giá một đồng, hỏi hành khách, chọn một trạm dừng để xuống xe. Trung tâm chợ phồn hoa, xa xa có thể nhìn thấy nhà ga xe lửa, hai bên đường, các cửa hàng mọc san sát nhau, Chu Diễm lau mặt, vuốt vuốt tóc, đi hỏi từng cửa hàng.

Tiệm bán quần áo Hạ Thiên đang thiếu người, nhưng Chu Diễm đến muộn mấy ngày, có vài quán nhỏ không ngại vấn đề giấy chứng minh, đáng tiếc bây giờ đã đủ người.

Mãi đến khi trời tối Chu Diễm mới trở về, đi ăn cơm cùng với Lý Chính và chú Lưu, lại một mình đi chợ đêm, hơn mười giờ mới trở về, nằm xuống giường là ngủ như bất tỉnh ngay tức khắc, ngày hôm sau, chưa đến bảy giờ đã thức dậy.

Chu Diễm vừa nhìn đồng hồ, vội vàng rửa mặt, đeo túi sách đi xuống phòng ăn ở dưới lầu.

Chú Lưu thấy mọi người đã ăn xong bữa sáng, lại thấy Chu Diễm xuống, chú Lưu nói: “Sao cháu lại dậy sớm vậy?”

Chu Diễm nói: “Không phải hôm nay trả phòng sao ạ?”

“Vậy cũng có thể đợi đến mười hai giờ trưa, à đúng rồi, sao không thấy mấy người bạn học kia của con? Cũng không nói trả phòng, tiền thế chân vẫn còn ở đây.”

“Không rõ lắm.” Chu Diễm nhấp một ngụm cháo, hỏi, “Chú Lưu, mấy giờ mọi người đi ạ?”

“Ăn xong đã, chuyến thuyền này cũng đã trễ ba ngày rồi, chú vẫn ổn, nhưng bên kia đã gọi điện thoại cho Lý Chính hai lần rồi.”

Lý Chính không lên tiếng, cắn miếng bánh bao, Chu Diễm nhìn anh một cái, “À, hiển nhiên là phải giữ chặt rồi.”

Ăn điểm tâm xong, mọi người đang tạm biệt ở cửa, Hân Hân lưu luyến không rời, Chu Diễm véo má cô bé: “En có thể gọi điện cho chị mà.”

“Trong điện thoại chị cũng sẽ kể chuyện cổ tích cho em nghe sao?”

“Có thể, chờ em viết đúng bài ghép vần đã.”

Hân Hân ủ rũ cúi đầu, Chu Diễm buồn cười, lại véo má bé.

Mấy người lớn và một đứa bé, rất nhanh đã đi xa, người nọ bế Hân Hân lên, thật lâu sau tiếng cười của trẻ con vẫn chưa biến mất.

Chu Diễm đi nửa giờ, tìm một cái ghế ven đường ngồi xuống, móc tất cả tiền trong túi xách ra đếm lại, tổng cộng 304.

Cô rút ra 200 đồng, chăm chú nhìn thật lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái.

Thanh cao không thể thay cơm, bây giờ cũng không thể trả tiền lại.

Chút tiền này cũng đã đủ cho cô về quê rồi, không biết công việc có tin tức gì chưa?

Chu Diễm gọi điện thoại, chị hàng xóm nói với cô: “Chị vẫn đang hỏi thăm công việc giúp em, chắc phải đợi thêm một tuần nữa, nhưng Diễm Diễm, hai ngày trước chị về nhà cũ một chuyến, nghe người ta nói, nhà em đã bán mất rồi, em quay về thì ở đâu?”

Chu Diễm sững sốt.

Quê cô ở vùng nông thôn, hoàn cảnh và không khí rất tốt, cô dọn nhà năm sáu tuổi, thường thì nghỉ đông và nghỉ hè sẽ thỉnh thoảng về ở vài ngày.

Nhà cửa ở đó không đáng bao nhiêu tiền.

Chu Diễm sờ sờ màn hình điện thoại di động, do dự một chút, bấm số điện thoại một người khác.

Đồ chuông thật lâu mới có người bắt máy, Chu Diễm nói: “Mẹ... Mẹ bán nhà cũ rồi sao?”

“... Ừ.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Bốn vạn.” Dừng một lát. “Con muốn về quê?”

Chu Diễm không trả lời, im lặng trong ba giây, cô nói: “Con muốn... Đi về.”

Không phải quê.

Đầu bên kia im lặng một lát, mở miệng: “Bây giờ con ở đâu?”

“Hoành thôn.”

“Nghỉ ngơi ở đâu?”

“Lúc trước gặp một gia đình tốt bụng, còn có... Cũng đã gặp anh ba nhà ông chín.”

“Ừ.”

“Mẹ...”

“Kiếm được học phí rồi sao?”

“... Không có.”

“... Chu Diễm” Bên kia gọi cô một tiếng, im lặng chốc lát, nói, “Hôm nay bọn mẹ đi tỉnh, xe đang trên đường cao tốc, sẽ không về kịp trước khi con nhập học. Tự kiếm tiền học phí đi, đến lúc đó, thì con về trường đi.”

Chu Diễm siết điện thoại di động, cắn chặt môi.

Trên đường cao tốc, trong buồng lái xe tải.

Điện thoại đã ngắt thật lâu, không ai mở miệng, một chiếc xe khách đột nhiên vượt qua, sau khi tránh né, chú Ngô tức giận chửi rủa, nhìn người bên cạnh qua gương chiếu hậu, mới mở miệng: “Cần gì phải làm vậy...”

Mẹ Chu mệt mỏi nhắm mắt lại, nhú nhú mày, “Nó tự tìm.”

“Tôi thấy Diễm Diễm rất ngoan...”

“... Ông Ngô, ra khỏi đường cao tốc, chúng ta tách ra thôi.”

“Hả?” Suýt chút nữa chú Ngô đã lạc tay lái.

Nghiêm Phương Phương vẫn nghiêm chỉnh ngồi phía sau, suýt chút nữa cũng đã nhảy cẫng lên.

Mẹ Chu lạnh nhạt nói: “Tôi có chút chuyện, phải đi một chuyến.”

Chu Diễm mua bánh nướng để ăn trưa, thay đồng phục, mua hàng cùng với chủ sạp chợ đêm, một mình khiêng ba túi lớn quần áo, chủ sạp kinh ngạc: “TMD, nhìn cô gầy yếu, không ngờ sức lực không nhỏ nha!”

Ngay cả hơi sức nói chuyện, Chu Diễm cũng không còn, cắn chặt răng, mang hàng lên xe bus.

Trên xe, người người chen lấn, ba túi quần áo lại chiếm chỗ, Chu Diễm bị núi người chen lấn đến thở không nổi, sau lưng còn có gã đàn ông đeo kính liên tục dựa sát vào người cô.

Chu Diễm chen phải lấn trái, đợi đến khi xuống xe, cô đã đỏ mồ hôi đầm đìa, cổ cũng đỏ lên.

Thuê một quầy bán ở Thiên Kiều, Chu Diễm chỉ dám cầm 100 đồng để mua hàng, suốt buổi chiều, cô giúp chủ sạp bán được khoảng mười bộ quần áo, cộng thêm đồ của mình, tổng cộng kiếm được hơn 100 đồng.

Người đã bị phơi nắng đến mức không nhìn ra hình dạng, cánh tay cũng bị mặt trời nướng đỏ, Chu Diễm nhờ chủ sạp hỏi giúp phòng trọ giá rẻ, tạm thời chưa tìm được phòng trọ, không có chỗ ngủ, cô không nỡ bỏ ra 60 đồng để thuê khách sạn.

Chu Diễm mua một chén mì xào, lau mồ hôi, trở lại bến tàu.

Cả Hoàng thôn, cô cũng chỉ quen thuộc mỗi nơi này.

Sáu giờ tối, sau khi ăn xong, mọi người đi tản bộ rất nhiều, Chu Diễm dựa vào cây tùng Hà Bắc, ngồi xuống, hít một hơi, ngẩng đầu nhìn ngọn cây, trên ngọn cây, những chồi lá non nót đã trưởng thành, trở nên sum suê, giúp người ta che chắn cái nắng chói chang.

Cô nhìn chữ “Hà Bắc” trên tấm bảng, là chữ Khải, đã phai màu không ít, gió thổi nắng khoét, nó đã chịu đựng bao nhiêu năm?

Chu Diễm chậm rãi ăn hết mì xào, nhìn người tản bộ lần lượt đi về, mặt trời ngả về tây, trăng sáng mọc lên, bến tàu lại trở nên trống rỗng.

Chu Diễm đứng dậy, xuống sườn núi, ném hộp đựng thức ăn vào thùng rác, đi dọc theo bờ sông về phía ánh trăng.

Vài chiếc thuyền nhỏ neo đậu trên sông, mặt sông tĩnh lặng, soi bóng trăng sáng.

Đột nhiên cô nghĩ một chút về duyên phận của mình với sông nước.

Lần đầu tiên, cô chủ động xuống thuyền.

Lần thứ hai, anh ta ném cô ở bến cảng, cô đuổi theo gọi thật lâu, vẫn chỉ có thể nhìn thuyền đi xa.

Lần thứ ba, cô cầm 200 đồng anh ta cho, để lại cho anh ta một tờ giấy.

Chu Diễm nghĩ, cô cũng sẽ không gặp mặt nước sông nữa rồi.

Gió nhẹ khẽ lướt qua, Chu Diễm bước thật chậm, dừng lại.

Bên cạnh bóng trăng sáng, một chiếc thuyền đang neo lại, rách tung tóe, đứng lẻ loi. Có một người ngồi trên nóc thuyền, nghiêng người, chống một chân lên, nhìn về phía bờ, tàn thuốc đỏ chột lóe chột tắt, ánh sáng mờ mờ, không thấy rõ mặt đối phương.

Người nọ chậm rãi đứng dậy, dáng người cao lớn, rần rờ, đứng trên đứng trên nóc thuyền, không nhúc nhích, chỉ có màu đỏ của tàn thuốc thỉnh thoảng lại lóe sáng.

Chu Diễm từ từ bước tới, đến gần đó, dừng chân lại.

Một lát sau, người nọ ném tàn thuốc, rời khỏi nóc thuyền, nhảy lên boong thuyền, đến gần mấy bước, vươn tay ra.

Chu Diễm sờ sờ đai an toàn của túi đeo lưng, cẩn thận giẫm lên miếng gỗ, đưa tay cho đối phương.

Đối phương nhanh chóng kéo một cái, Chu Diễm giật mình.

Lý Chính ôm lấy người, nhẹ nhàng thả xuống bông thuyền, lướt mắt qua cánh tay đỏ bầm của cô, vén lại những sợi tóc dính trên mặt cô, dặt tay cô, đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Edit: Ciao

Đẩy cửa ra, bật đèn lên.

Bậc thang cao, Lý Chính đi trước rồi quay đầu lại nhìn Chu Diễm.

Bóng đèn hơi mờ, gần như có thể nghe thấy tiếng bắc đèn kêu ‘tích tích’, ánh sáng màu cam sáng ngời, như đập vào lòng người.

Chu Diễm đứng dưới bậc thang, đi vào không gian mờ nhạt nhỏ bé này, Lý Chính nhìn cô, không nhúc nhích.

Hai người đối mặt nhau, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, vài giây sau lại cất bước, trong khoang thuyền yên tĩnh, có thể nghe thấy sự khác biệt trong bước chân, bước chân nam nữ hơn nhau, ngược phía trước đi nhanh một chút, cô đi chậm hơn một chút.

Nhưng rất nhanh, lại chồng lên nhau.

Đứng lại trước giường, bàn tay hai người mới từ từ buông ra.

Chu Diễm cúi đầu, tháo túi sách xuống, nhẹ giọng hỏi: “Sao anh còn chưa đi?”

“Em thì sao, sao lại ở đây?”

Không ai nói gì.

Một lát sau, Chu Diễm kéo khóa ra, lại kéo khóa vào, rồi lại kéo ra, nói: “Anh ăn chưa?”

“... Ừ, em thì sao?”

“Ăn rồi.”

“Ăn cái gì?”

“Mi xào.”

Khóa kéo không cẩn thận vào tay, hơi đau, Chu Diễm xoa xoa đầu ngón tay.

Trong khoang thuyền quá oi bức, quạt điện cũng không mở, ngoài cửa sổ cũng không có gió. Trên thái dương có một giọt mồ hôi rơi xuống, dán lên tóc, Chu Diễm quạt tay qua, mồ hôi cũng biến mất.

Lý Chính nói: “Đi tắm rồi ngủ sớm một chút.”

Chu Diễm gật gật đầu, xách túi vào trong phòng ngủ.

Trên sàn nhà đều là dấu chân, trên giường và bàn sách cũng đầy bụi. Sửa thuyền ba ngày, người ra vào thuyền nhiều, ngay cả buồng nhỏ cũng bẩn hơn trước rất nhiều.

Chu Diễm cầm quần áo đi ra, Lý Chính đang nấu nước trong phòng bếp, nước chảy ào ào vào trong ấm nước, anh cúi đầu đỡ lấy ấm, nghe thấy giọng nói cũng không ngẩng đầu lên xem.

Chu Diễm bước vào phòng tắm, mắt nhìn vào ngón tay, chỗ khóa kéo vào hơi đỏ lên, mùi thuốc lá nhàn nhạt vương quanh mũi. Tay phải để sát vào mũi

ngủ ngủ, mùi càng nặng hơn.

Nước sôi lên, Lý Chính rót cho mình một chén, còn lại đổ vào trong bình rồi nằm lại giường.

Buổi sáng ở đầu thuyền câu cá, không được con nào, giữa trưa ăn ít mì, buổi chiều ngủ một giấc, buổi tối lại ngồi trên thuyền hóng gió. Anh rảnh rỗi cả ngày, bây giờ không thấy buồn ngủ.

Chu Diễm tắm rửa xong, mặc quần áo chỉnh tề, lau tóc đi ra, mắ nhìn giường, đối mặt với người nọ.

Chu Diễm đi vào trong bếp, thấy trong cốc có nước, còn hơi nóng, cô hỏi: “Anh uống nước không?”

“Không uống.”

Chu Diễm uống một ngụm, nước còn nóng nhưng vào miệng lại vừa, cô uống một ngụm lớn rồi thở phào một cái.

Một bóng dáng chiếu lên cửa sổ phòng bếp, chồng lên bóng cô.

Lý Chính lấy cái chén trong tay cô, uống một hơi hết chỗ nước còn lại.

Phòng bếp nhỏ hẹp, Chu Diễm đứng bất động tại chỗ, hỏi: “Còn cần không?”

“Ừ.”

Chu Diễm cầm bình nước, mở nắp bình rồi rót đầy cho anh, nước trong bình nóng hơi hổi. Người đứng phía sau giúp cô vén tóc ra sau tai, hỏi: “Em làm gì, phơi nắng cả ngày trời à?”

Chu Diễm đóng nắp bình lại, trả lời: “Kiểm tiền.”

Lý Chính cười: “Lần này bán lời nhiều hay ít?”

Chu Diễm nói: “Hơn một trăm.”

“Hơn được bao nhiêu?”

“Lê tám.”

“Trên người em có tổng cộng bao nhiêu tiền rồi hả?”

Cô vốn có 214 nhưng trừ tiền xe và tiền cơm, Chu Diễm nói: “402.”

“Mi xào giá rẻ thế sao?”

“Ở Sa huyên.”

Lý Chính cười cười, một lát sau hỏi: “Đủ tiền xe về chưa?”

“... Đủ rồi.”

Lý Chính không nói thêm gì nữa, lại vén mấy sợi tóc rơi ra sau tay cô, đầu ngón tay chạm vào lỗ tai.

Lý Chính cầm chén nước, uống cạn một hơi.

Tắt đèn ngủ, trong phòng cũng không tối hẳn, còn có ánh đèn đường hắt vào.

Chu Diễm mơ mơ màng màng ngủ, bị nóng tới tỉnh, xoay người vài lần, càng về sau càng không chịu được, nhẹ nhàng mở quạt tên.

Tiếng ‘kêu kẹt’ vang lên cả đêm, sáng sớm tỉnh lại, trên người Chu Diễm vẫn nhom nhóp khó chịu.

Trời tờ mờ sáng, mới hơn năm giờ.

Chu Diễm đi theo boong tàu, ra chỗ đầu thuyền, đi vào cửa khoang điều khiển, người bên trong nói: “Tỉnh rồi sao?”

“Ừ... Đi được bao lâu rồi?”

“Hai hay ba giờ gì đó.”

Trong khoang điều khiển rất ngọt ngào, Lý Chính cười trần, anh nói: “Rót một chén nước.”

Chu Diễm rót nước, đi vào nói: “Còn nóng.”

Lý Chính nhìn và nói: “Đặt ở đó.”

Chu Diễm để qua một bên, nhìn về phía đầu thuyền, hỏi: “Hàng trên thuyền đâu?”

“Để người ta chờ giúp rồi.”

Chu Diễm lau qua đài dụng cụ, không nói gì.

Lý Chính nói: “Đi ra ngoài dẫn đường cho tôi.”

“Dẫn đường gì?”

Lý Chính hát cầm: “Bây giờ thân thuyền cao, nhờ đâu có thuyền nhỏ tới thì sẽ không nhìn thấy, phía trước có chướng ngại gì thì nói.”

Nói xong, đưa cho cô một lá cờ đỏ nhỏ lớn cỡ bàn tay: “Đi.”

Chu Diễm cầm lá cờ đỏ đứng ở đầu thuyền, nhìn nước sông mênh mông, quay đầu lại nhìn khoang điều khiển, cách thủy tinh, nhìn anh.

Chu Diễm quay đầu lại, nghiêm chỉnh đợi.

Sáng sớm trên sông mát mẻ, Chu Diễm đợi hơn mười phút, rốt cuộc cũng nhìn thấy có một con thuyền nhỏ ở đằng xa, cô vội vàng xoay người nhìn khoang điều khiển, vung tay hô: “Có thuyền tới! Có thuyền tới!”

Lý Chính tiếp tục lái, nhìn chăm chăm vào cô.

Đội thuyền nhi đi qua, Lý Chính đi một lát rồi dừng ở bên bờ, đi khỏi khoang điều khiển, tới đầu thuyền.

Chu Diễm quơ quơ lá cờ nhỏ: “Sao lại ngừng?”

“Có thể vậy cờ được không?”

Lý Chính ấn lên vai cô, nắm tay cô, nói: “Thuyền bên trái đến, cô vung bên phải.”

Hướng dẫn cô phát sang bên phải.

“Thuyền bên phải đến, cô vung sang trái.”

Lại phát sang trái một cái.

Chu Diễm hỏi: “Nếu là thuyền đi ở chính diện thì sao?”

“Vừa nhảy vừa kêu.”

Chu Diễm: “...”

Lý Chính cười: “Biết chưa?”

“Ừ.”

Đội một lát mà anh vẫn không buông cô ra, lồng ngực trần gần như dán vào cô, Chu Diễm giật giật ngón tay.

Một lát sau, Lý Chính nói: “Đi nấu chút gì ăn.”

Trên thuyền không có chút rau dưa nào, chỉ còn gạo, mì và thịt khô chân giò hun khói. Chu Diễm tùy tiện nấu chút đồ, Lý Chính ăn xong, mặc T-shirt, nghỉ ngơi hơn mười phút rồi lại đi vào khoang điều khiển.

Trời càng lúc càng lên cao, thuyền đi lại trên sông cũng càng lúc càng nhiều, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng ‘U –’ của còi thuyền, hai bờ sông trải rộng, không nhìn thấy bờ.

Mặt sông mênh mông, thuyền đi qua lại, người chống thuyền đánh cá câu nhàu, chống thuyền lâu, người cũng bức bối như thời tiết vậy.

Lý Chính trông thấy người nọ đi tới đầu thuyền, mặc t-shirt màu xám, buộc gọn mái tóc, tay cầm lá cờ, mặt nhìn dòng sông, vung tay về bên phải.

Anh hướng tay lái qua phải, một con thuyền nhỏ lách qua bên trái.

Trời xanh nước biếc, giống như bức tranh.

Người nọ hơi quay người, ngửa đầu nhìn anh, đón lấy gió sông, ánh mặt trời chói chang, cái nóng bức của mùa hè, cô như một hòn đá đỏ rơi vào vũng nước động, từ từ làm xao động đáy nước.

Buổi tối cặp vào gần bờ, bờ đề cao, dựa vào bờ sông lại có một vùng ruộng.

Lý Chính nhảy thẳng vào ruộng, hái mớ rau.

Chu Diễm đứng trên sàn tàu hỏi: “Đất này được tạo thành như thế nào?”

“Được phù sa bồi đắp, những ông cụ bà cụ ở gần đây sẽ tự mình trồng trọt, làm ra những thứ này.”

“Nước mà lên thì chỗ này sẽ không còn?”

“Cũng đủ cho bọn họ ăn nửa năm rồi.” Lý Chính nhìn cô một cái, đi tới thuyền, hỏi: “Có xuống không?”

Chu Diễm gật gật đầu, vịn cái thang xuống, dẫm lên thang bước xuống ruộng.

Lý Chính hỏi: “Đã xuống ruộng bao giờ chưa?”

“Chưa, anh thì sao?”

“Từng xuống khi còn bé.”

“Khi còn bé? Bao tuổi?”

Lý Chính nói: “Khoảng trước tám tuổi.”

Chu Diễm hái một chút rau, hai tay cũng toàn là bùn, sau khi quen tay thì làm cũng nhanh hơn.

“Đây có coi là trộm không?” Chu Diễm hỏi.

“Có.”

Động tác Chu Diễm ngừng lại, sau đó lại tiếp tục hái rau.

Sau khi chọn rau xong, Lý Chính nhắm lên ruộng bên cạnh, dùng nước sông rửa bùn trên tay. Chu Diễm học anh cũng đi rửa tay, trở lại thuyền xào vài món ăn, hương vị cũng không tệ lắm.

Buổi tối, Chu Diễm dựa vào đầu giường đọc sách, vừa nhìn vừa cầm vở để quạt.

Lý Chính đi từ ngoài vào, mở tủ quần áo, lấy ra một cái màn, nói: “Đuổi theo”

Chu Diễm hỏi: “Đi đâu?”

Lý Chính đã đi ra ngoài, lại cuộn cả chiếu và gối của mình theo.

Chu Diễm bỏ sách xuống, đi theo anh ra ngoài.

Ký Chính ném màn và chiếu lên nóc thuyền, bò lên bậc thang, Chu Diễm ngửa đầu nhìn theo, cầm vào thang, từ từ bò lên trên, còn vài bước nữa thì người đó ngồi xổm xuống, kéo cô lên.

Đứng trên nóc thuyền, tầm mắt cũng cao hơn, nhìn rõ ràng cảnh trên sông. Xa xa không biết tòa nhà gì, một cái đèn màu đỏ vòng qua vòng lại, trên mặt hồ trống trải không người, không có cả một chiếc xe.

Xa xa trên sông còn vài chiếc thuyền hàng, trên nóc thuyền cũng có mơ hồ vài bóng người.

Tối nay gió mùa hè mát rượi.

Lý Chính trái chiếu, mắc màn rồi nói: “Vào đi.”

Chu Diễm chui vào, ngồi trong cái màn màu trắng, như bị cách ly vào không gian an toàn.

Cô nhìn Lý Chính còn đang đứng ở bên ngoài, hỏi: “Sao anh không vào?”

Lý Chính nhìn cô, một lúc sau mới xốc màn lên.

Anh vừa vào thì chặt hơn hẳn, lúc này Chu Diễm mới phát hiện ra, cô dịch sang bên một chút, màn hơi xốc lên, cô hỏi: “Chỉ có một cái màn à?”

Lý Chính nhìn cô một cái: “Ừ.”

Chu Diễm lại dịch sang bên cạnh, dịch hết cỡ.

Lý Chính nói: “Bên ngoài mát mẻ, tối nay ngủ ở đây.”

“A... điện thoại di động của tôi còn ở dưới.”

“Đợi lát nữa lấy.” Lý Chính lấy hộp thuốc lá, rút một điếu thuốc: “Cô có đề ý không?”

Chu Diễm lắc đầu: “Anh hút đi.”

Lý Chính châm lửa, kéo màn lên.

Chu Diễm sờ lên màn, hỏi: “Anh mua cái này bao lâu rồi?”

“Đây là cái chú Luru để lại, chắc mấy năm rồi.”

Chu Diễm nói: “Hơi mùi, anh không sử dụng à?”

“Chưa dùng lần nào cho tới giờ.”

“... À.”

Khắp trời đầy sao, thời tiết ở đây rất tốt, Chu Diễm ngửa đầu nhìn, hỏi: “Sao đêm nay mát thế?”

“Sắp có bão.”

“Bão? Vậy có phải sẽ nguy hiểm không?”

“Đến lúc đó sẽ không chạy.”

“Vậy thì tốt.”

Lý Chính hát tàn thuốc ra khỏi màn, nói: “Mấy ngày tới xuống nước lần nữa.”

“Cái gì?”

“Bơi lội.”

Chu Diễm lập tức nói: “Không cần.”

Lý Chính nói: “Giờ tôi sẽ đạp cô vào sông nhé?”

“... Tôi sẽ bảo Hân Hân dạy tôi.”

Lý Chính quay mặt ra ngoài hút thuốc, cúi đầu, tiện tay gảy bật lửa, ngọn lửa vụt lên, giống như ánh đèn ở xa xa.

Chu Diễm ho hai tiếng.

Lý Chính nói: “Cô ngủ đi.”

Nói xong, anh ra khỏi màn, đứng ở đầu nóc bên kia hút thuốc.

Chu Diễm ngồi trong màn nhìn nước sông, chiếc đèn lúc xa lúc gần, lúc sáng lúc tối, ngẫu nhiên chiếu qua đây, nước sông cũng ánh màu đỏ.

Lý Chính quay đầu lại, nói: “Ngủ đi.”

“Anh cũng nghỉ sớm một chút.”

“Ừ.”

Chu Diễm nằm xuống, đắp chăn lên, nhắm mắt lại.

Lý Chính hút hết một điếu thuốc, lại thêm một điếu. Tiếng con ếch kêu, ve sầu cũng vang không dứt, đêm hè yên tĩnh nên không giấu được tiếng động

nào.

Đã nửa tháng rồi, sắp giữa tháng bảy, chỉ còn một nửa mùa hè nữa.

Lý Chính quăng điều thuốc, xoay người, cởi giày đi vào.

Anh ngồi xuống, nâng một chân, sờ lên cảm, nhìn bóng lưng cô.

Chùm sáng màu đỏ từ từ lướt qua, chiếu lên màu đỏ nóng rực, như bàn tay dịu dàng vuốt ve.

Một lát sau, nó lại tới lần nữa, dường như không biết mệt mỏi, lúc nắng lúc mưa.

Lý Chính cắn môi dưới, đầu lưỡi lườn ra khe hở giữa răng và môi, ngón tay phải hơi động.

Anh vươn tay, chạm vào mái tóc màu đen, nhẹ nhàng lướt qua, mái tóc dài từ từ tản ra.

Lướt qua trán, tóc, Lý Chính thuận thế sờ vào phần gáy.

Thân thể dưới bàn tay hơi run lên.

Lý Chính nói: “Dịch vào một chút.”

Người đang nằm vẫn không nhúc nhích.

“Dịch vào.”

Còn không động.

Lý Chính cười cười, một lát sau, anh nằm xuống.

Không có gối, giữa hai người cách nhau hai cánh tay, nhìn những vì sao trên trời một lát, anh kéo má tóc trên ngón tay, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Edit: Ciao

Trời sáng, Lý Chính đột nhiên mở mắt.

Trên đầu, bầu trời nhuộm màu xám xanh, mặt trời vẫn chưa lên, gió trên sông khẽ thổi tung màn, anh cả đêm không mộng.

Lý Chính vẫn nằm thẳng, nhìn tầng mây chậm rãi di chuyển, qua một lúc lâu, anh nghiêng người sang.

Cô nhóc kia vẫn đang ngủ, không biết vì sao mà xoay người trở mình sang phía anh, nhưng mà cả người vẫn dính sát vào màn, mái tóc dài xõa ra che nửa gương mặt của cô.

Lý Chính thu hồi tầm mắt, tay gối ra sau đầu, nhắm mắt lại, nghe con gió từ từ thổi qua tai anh, ngẫu nhiên có cả tiếng xe hơi chạy qua.

Đã lâu anh chưa có một buổi tối ngủ bình yên.

Cho nên, giấc ngủ tối qua rất lạ lùng.

Trên đê, cô lao công đã đang dọn dẹp đường, cái chổi lớn quét ‘xoạt xoạt’ trên đất, một lát sau lại dần dần đi xa.

Một người đàn ông vừa chạy vừa thở phì phò, tiếng ‘phì phì’ vừa vang vừa trầm, dường như là cố ý thở như vậy.

Chim chóc kêu lên, thanh thúy khoái trá.

Một con thuyền chở hàng rẽ nước, từ từ chạy qua, trên thuyền là một đôi vợ chồng nói về đồ ăn sáng nay.

Có người luyện giọng trước sông, tiếng hô khoáng đạt, to rõ, giống như cảnh sắc trên sông.

Lý Chính từ từ nhắm hai mắt, hỏi: “Tĩnh rồi?”

“... Ừ.”

Lý Chính nói: “Còn sớm, ngủ tiếp một lát đi.”

“Không ngủ được, mấy giờ rồi?”

“Chưa tới năm giờ.”

Còn sớm, Chu Diễm ôm chần ngồi dậy, vuốt mái tóc rối bời, sáng sớm không có cảm giác mờ hơi dính dính, thoa mái lại sáng khoái.

Chu Diễm nói: “Tôi xuống trước... Ăn mì nhé?”

Lý Chính nhắm mắt lại: “Ừ.”

Chu Diễm vừa định đứng dậy thì nghe thấy anh nói: “Đợi lát nữa.”

Chu Diễm quay đầu lại.

Lý Chính mở mắt ra, vươn tay, ngón cái và ngón trỏ kéo căng dây buộc tóc màu đen.

Lý Chính nói: “Cái dây này hình như sắp đứt.”

“Còn dùng được, sẽ không đứt.”

Chu Diễm lấy dây khỏi tay anh, vừa luồn qua một đốt ngón tay thì đột nhiên có một ánh sáng màu hồng chiếu tới từ phía đông.

Hai người nhìn về phía nguồn sáng.

Ánh sáng màu cam, xuyên qua tầng mây, giống như ngón tay nhấn vào chốt mở, ‘tách’ một tiếng, vạn vật bừng sáng, bóng tối rút đi, cả trời đất như sống lại.

Ánh mặt trời đầu tiên, rõ ràng là một thứ tồn tại hư vô nhất, nhưng lại có lực lượng mạnh nhất, đánh thức thế giới này.

Lý Chính gảy dây buộc tóc trên tay, nắm đầu ngón tay Chu Diễm, hoàn thành công việc vẫn chưa xong, vật về với chủ.

Chu Diễm nấu xong mì chân giò với rau, bung lên nhưng quá nóng, cô xoa xoa lên lỗ tai, cầm lấy khăn, bung lên lần nữa.

Khăn lau màu xám nhạt, là khăn mà lúc đó Lý Chính đưa cho cô.

Còn bàn chải đánh răng thì không biết bị ném ở đâu rồi.

Chu Diễm bung bát vào khoang điều khiển, đặt lên bàn, hỏi: “Anh ăn luôn sao?”

“Ăn.”

“Anh còn đang lái thuyền mà.”

“Không sao.” Lý Chính bung lên, há mồm ăn.

Chu Diễm hỏi: “Chạy nhanh thế này, có phải bão sắp tới rồi không?”

“Ừ, buổi chiều chúng ta phải tạm cập bến.”

Chu Diễm ăn xuống bánh lái, dường như làm thế thì có thể làm cho thuyền chạy ổn định một chút. Lý Chính nhìn nhìn tay cô, gấp một đĩa thức ăn, bỏ vào trong miệng, lại dùng đũa chỉ vào một bên, nói: “Đôi chân.”

“Hả?” Chu Diễm sửng sốt.

“Dạy cô lái thuyền.”

Chu Diễm rút tay lại: “Đừng đùa. Haiz, chú Lưu đến đâu rồi nhỉ?”

“Xuất phát trước chúng ta mấy ngày, cô tính xem.” Lý Chính ăn xong mì, đưa bát cho Chu Diễm.

Chu Diễm vừa nhận chén, chuông di động vang lên, là của Lý Chính.

Lý Chính nắm chặt tay lái, quét mắt nhìn dãy số, mở âm lớn.

Bên kia nói trước: “Đến đâu rồi?”

“Sáng sớm cậu gọi tôi để hỏi cái này à?”

“Đến Khánh Châu sao?”

“Chưa.”

“Sao còn chưa tới?”

“Thuyền hỏng, sửa ba ngày.”

“Đúng là khéo nhỉ, tới khi cậu đến đó thì vết thương của cô ấy cũng khỏi rồi.”

Lý Chính chỉnh định vị, nói: “Tôi có nói là sẽ đưa giúp cậu à?”

“Cho cậu một cơ hội quan tâm người ta, mà gọi là giúp tôi à?”

Chu Diễm không nghe câu nói tiếp, cô bung bát đi ra khoang điều khiển, lại đi xuống thang, người trong khoang thuyền quát lên: “Rót cốc nước.”

“Vâng.”

Chu Diễm rửa sạch bát đĩa, rót một cốc nước mang qua, bên trong không còn nói chuyện, Lý Chính nhận lấy, uống hết nước, đặt cốc sang bên cạnh, nói: “Đến đây.”

“Để làm gì?”

Lý Chính vỗ vỗ tay lái: “Đây là tay lái.”

“... Tôi biết.”

Lý Chính chỉ vào: “Định vị.”

“Đây là đèn.”

“Loa.”

“Không khác xe hơi là mấy.”

Chu Diễm chỉ vào một cái nút hỏi: “Đây là cái gì?”

Lý Chính liếc mắt, nói: “À, cái này hỏng rồi.”

Chu Diễm: “...”

Lý Chính gọi cô: “Tới đây.”

Chu Diễm đứng trước tay lái, Lý Chính để cho cô nắm lấy, nói: “Cô thử xem, tự mình điều khiển thế nào, tôi sẽ hướng dẫn phương hướng cho cô.”

Chu Diễm đề cánh tay anh lại: “Này này này!”

Lý Chính cười.

Chu Diễm buông tay ra, nghiêng đầu sang chỗ khác, mặt nhìn về phía trước, đôi tai hơi nóng lên.

Buổi chiều, gió trên sông dần lớn hơn, Lý Chính cập thuyền vào bờ, gần đó đã có vài con thuyền ngừng lại.

Món chính trên thuyền đã hết, Lý Chính sờ soạng túi tiền, còn hơn hai mươi, có thể mua 5kg gạo.

Lý Chính lên bờ trước, quay đầu lại, Chu Diễm đang cố gắng bò lên, giống như lần đầu tiên, giẫm lên khúc gỗ, vói lên trên, cả người như muốn ngã ra đất.

Lý Chính kéo cô lên, Chu Diễm vỗ vỗ đất, hỏi: “Anh đã từng tới đây rồi sao?”

“Đã tới, đuổi kịp.”

Siêu thị cách đây không xa, gió cuốn cả túi nhựa, mặt trời treo trên cao, thời tiết có vẻ như không xấu lắm.

Lý Chính mua một túi gạo, hai túi mì sợi, còn tiền lẻ thì mua hai củ khoai tây ven đường.

Chu Diễm xách khoai tây hỏi: “Anh muốn ăn lát mỏng hay dày?”

“Cần chú ý cả cái đó à?”

“Mỏng thì xào nhanh, còn dày thì phải lâu một chút mới ăn được.”

Lý Chính không để ý: “Dày.”

Đúng lúc hai người đi qua công viên, trước đêm bão mà vẫn còn một đồng người xem náo nhiệt trng công viên, từ xa cũng có thể nghe thấy rất nhiều tiếng hoan hô, còn có cả tiếng nhạc xập xình.

Chu Diễm nhìn ở trước treo một tấm poster lớn, trên đó viết “Vượt ải trên nước giành máy điều hòa A Lực huyện Ngân Giang”, phía dưới ghi chú các hạng mục thi đấu, vượt qua tất cả các ải thì sẽ được phần thưởng là một máy điều hòa.

Lý Chính hỏi: “Muốn xem sao?”

Chu Diễm gật đầu.

Trong công viên dựng lên mấy cái bể nước, tổ hợp thành một tổ các cửa ải, bên ngoài bể nước có rất nhiều người, chỗ nào cũng kéo bức quảng cáo của doanh nghiệp tài trợ, chữ “Điều hòa A Lực” là lớn nhất. Hai MC của đài truyền hình huyện đứng trên sân khấu, cầm micro giải thích: “Đây chính là một cặp chị em gái, chị vừa dừng lại ở cửa thứ hai, tiếp theo phải xem cô em thế nào! Đây —— Sao lại xông lên như thế chứ? Ha ha, tuyển thủ của chúng ta đã không thể chờ đợi...”

Xung quanh nơi đăng ký cũng có một đám người vây quanh, Chu Diễm nói: “Tôi đi đăng ký.”

Lý Chính nhú mày, chỉ vào ‘bể bơi’: “Cô muốn chơi cái này sao?”

“A, là một cái điều hòa mà.”

Chu Diễm chen vào đăng ký, người xem náo nhiệt rất nhiều nhưng người tham dự lại ít, sau ba tuyển thủ thì tới lượt cô. Tổng cộng có năm cửa, cửa thứ nhất là chạy trên mái, cửa thứ hai là qua cầu phao, cửa thứ ba là sân khấu xoay tròn, cửa thứ tư là trèo đèo lội suối, cửa thứ năm là ném bowling.

Còn đơn giản hơn cả tiết mục trên TV, Chu Diễm làm động tác khởi động.

Lý Chính không chen chúc trong đồng người, anh dựa vào một gốc cây ở phía xa, có thể trông được tình huống thi đấu trong bể bơi, chỉ là không rõ lắm.

MC giơ micro nói: “Tiếp theo là một người đẹp, đến từ một tỉnh khác, người đẹp, cô nói cho mọi người biết đi.”

Người bị hỏi nhìn có vẻ khản trương, không mở miệng nói được.

Lý Chính khẽ cười một tiếng.

MC nói vài câu để đỡ lúng túng, cũng không cần tuyển thủ mở miệng nữa, bắt đầu vượt ải.

Âm nhạc xập xình, cô gái trên đài lập tức xông vào bể nước, dựa theo quán tính, giẫm lên cái phao bên phải, vượt qua được một tuyển thủ, nhanh chóng mượn lực dầm lên bên trái, như đang nhảy múa, nhảy lên cầu phao, sau đó nằm xuống, nằm xuống tránh chướng ngại vật phía trước.

MC nói: “Phạm quy, phải đứng lên! Đứng lên đi qua chướng ngại vật!”

Cô gái lại cẩn thận đứng lên, không nắm được tiết tấu nên chướng ngại vật phía trước nhìn như sắp đánh vào cô.

Lý Chính đứng thẳng lên, bên dưới lập tức hoan hô.

MC nói: “Tuyển thủ xinh đẹp của chúng ta không chỉ đẹp mà còn rất linh hoạt, vừa rồi đã khéo léo tránh được chướng ngại vật của chúng ta, bây giờ đã bước vào cửa thứ ba, rốt cuộc chiếc điều hòa A Lực có thuộc về cô ấy không!”

Một người đàn ông đứng bên cạnh nhón chân, nói: “Cô bé này giỏi thật, tôi thấy nhất định sẽ không có vấn đề gì, là bạn gái của anh à? Vừa nãy tôi thấy hai người đi cùng.”

Lý Chính không nói gì, lại dựa vào thân cây.

Cửa thứ ba là sân khấu quay tròn, người trên sân khấu vẫn nằm yên đợi cơ hội thích hợp nhảy sang bờ bên kia, người chủ trì cũng sốt ruột, tính toán thời gian, người nọ đột nhiên nhảy dựng lên, MC hô lên: “Tốt —— ôi chào!”

Bàn tay nắm lấy sân khấu cửa thứ tư, cả người treo trên không.

MC nói: “Đáng tiếc, tuyến thủ của chúng ta —— a, bắt lấy, đúng vậy, cố gắng nắm lấy, chân có thể đạp được!”

Lý Chính nhìn người nọ dùng hết sức để treo lên, giống như lần đầu tiên cô bò được lên bờ, cả người toàn là bụi đất, lại giống như ——

Người nọ cố gắng bò tới cửa thứ tư, thờ hồn hèn rồi cẩn thận đi qua cửa, đến cửa thứ năm, nằm sấp trên ván trượt, đón dòng nước chảy xuống, nhắm ngay vào bowling, làm cho mình hơi nghiêng một chút, bowling trúng hết, tất cả mọi người đều hoan hô.

Lại giống như ——

Trong đêm tối, cô đuổi theo thuyền anh gọi lớn, ngày hôm sau lại đón ánh mặt trời, trong tay cầm một bó rau sam.

Cả người Chu Diễm ẩm ướt, thắng được một chiếc điều hòa về, Lý Chính nhìn hàng đóng gói, hỏi: “Tự mình dùng hay lấy để bán?”

Chu Diễm cũng thành thật: “Bán được thì bán, không bán được thì dùng.”

Lý Chính cười trào phúng: “Trận đấu còn năm ngày, cô có thể lấy thêm năm cái nữa.”

Chu Diễm lắc đầu: “Không đâu, không phải sắp bão rồi sao?”

Vừa dứt lời, một giọt mưa rơi xuống chớp mũi của cô.

Chu Diễm ngửa đầu nhìn trời, Lý Chính nhìn chăm chăm vào giọt nước trong suốt óng ánh trên chớp mũi cô.

Mưa rơi xuống rất nhanh, hai người chạy vù trong gió, trời nhanh chóng đen lại.

Boong tàu bị mưa đánh ẩm ỉ, nước sông như sôi lên ùng ục, trên bờ là những người đang chạy trời mưa.

Vào phòng, Lý Chính mở đèn lên, ném gạo vào đồ ăn vào phòng bếp, Chu Diễm thả điều hòa lên đất, hơi xoay cổ tay.

Hai người cũng đã ướt sũng, Chu Diễm nói: “Anh tắm trước đi, tôi nấu cơm.”

“Cô trước, tôi gọt khoai tây.”

Chu Diễm về phòng cầm quần áo đi ra, bóng đèn trên đỉnh đầu vang lên tiếng ‘tích tích’. Ánh sáng nhoáng lên, ‘bốp’ một tiếng, buồng nhỏ chìm vào bóng tối.

“A.” Chu Diễm kêu khê một tiếng, vấp phải điều hòa trên đất, nhào về phía trước, ngã vào lòng ngực ướt nhẹp.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Edit: Quỳnh Ấn

Beta: Cáo

Cánh quạt điều hòa rơi ‘loảng xoảng’ xuống đất, trong khoang thuyền tối đen như mực, không nhìn thấy cái gì, mắt không thể nhìn, xúc giác và thính giác càng nhạy cảm hơn.

Cách một lớp vải, trên ngực Chu Diễm ướt một khoảng lớn, nghe giọng nói của người nào đó truyền đến từ trên đỉnh đầu cô: “Đi đường không nhìn hả?”

Chu Diễm trấn tĩnh nói: “Không, đột nhiên bị cúp điện nên tôi hơi hoảng.”

“Ồ...” Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười, “Trên thuyền sẽ không mất điện, có máy phát điện.”

“VẬY THÌ SAO...”

“Bóng đèn hỏng rồi.”

Lý Chính nói lỏng vòng tay ôm cô, đưa tay từ bả vai sờ eo cực kỳ mỏng manh, người trong ngực khẽ đẩy anh ra, anh cúi đầu hỏi: “Trật chân sao?”

“.....Không có, bị đụng phải chút thôi, cánh điều hòa thật là nặng.”

“Vừa rồi sao lại đi khập khiễng.”

“... Có thể là do vừa rồi đi trong nước đã đụng vào chỗ nào đó nên hơi đau.” Chu Diễm lại cúi xuống: “Tôi không có khập khiễng... Anh muốn sửa bóng đèn không?”

Nước ủa vào cửa sổ, đập lên thân hai người, Lý Chính cúi đầu nói: “Cô ngồi đi, tôi đi xem có thể sửa được không.” Nói xong liền nói tay, buông Chu Diễm ra.

Chu Diễm không nhìn thấy, chỉ nghe thấy Lý Chính đi về phía trước hai bước, nàng cũng nhấc chân đi theo, chân vừa chạm xuống đất, đẩy cánh quạt điều hòa đụng vào thùng giấy ở trên sàn nhà, tạo ra một tiếng vang.

Cổ tay của cô bị người nắm chặt, nghe thấy: “Để cho cô ngồi, đi theo làm gì?”

Chu Diễm nói: “Tôi cũng muốn tìm chỗ ngồi mà.”

“...” Lý Chính mang theo nàng đi đến bên giường, khoang thuyền lớn, nhưng cũng chỉ chừng ba bước: “Cô không thể nhận biết phương hướng?”

“Quá tối nên không thấy.”

“Ban ngày thì có?”

“Ừ.” Chu Diễm tựa vào giường, đặt mông ngồi xuống, xong lưng là cửa sổ đã hỏng, nước chui vào cổ cô, cô liền rụt lại.

Lý Chính sờ soạng đi đến toilet, mở lên một cái đèn, ánh sáng mỏng mang, có thể chiếu sáng phòng bếp, phòng ngủ thì có chút miễn cưỡng. Lý Chính quay đầu lại, Chu Diễm cũng đang nhìn qua.

Một người ướt nhẹp, ngồi thẳng tắp, trước mặt không xa chính là cánh quạt điều hòa rơi trên đất.

Trần nhà thấp, bóng đèn cần sửa cũng không cần phải đứng lên ghế, Lý Chính đi tới giữa, hơi khụy gối xuống, đầu ngửa ra phía sau, tư thế không được tự nhiên vòng xuống dưới bóng đèn.

Dáng người cao đôi khi cũng không phải chuyện tốt, Chu Diễm nghĩ thế.

Chu Diễm đứng dậy, “lộc cộc” chạy vào bên trong phòng ngủ, Lý Chính dừng lại nhìn cô, không đến vài giây đã thấy cô đang đi đến, Lý Chính thu hồi ánh mắt lại nhìn lên bóng đèn.

Một ánh sáng chiếu qua, dáng người cô mỏng manh yêu đuối, Lý Chính liếc mắt nhìn cô một chút.

Chu Diễm bật đèn pin ở điện thoại lên, hỏi: “Thấy rõ không?”

Lý Chính nói: “Không thấy rõ?”

“... .. Điện thoại di động của anh đâu? Tôi bật hai cái?”

Lý Chính cười, móc điện thoại di động của mình ra đưa cho cô.

Chu Diễm cúi đầu tìm hai lần, cô không quen dùng hệ điều hành thông minh, một đầu ngón tay chỉ vào, đầu ngón tay thô, móng tay ngắn ngủn, bên trên móng tay còn có vết bẩn màu đen, là do hàng năm kéo dây thừng dờ hàng ở trên thuyền hàng năm tạo thành.

Lý Chính trượt đến màn hình nhỏ thứ ba, nói: “Chưa dùng hàng nhái bao giờ à?”

Chu Diễm hỏi: “Mua bao nhiêu tiền?”

“Hơn sáu trăm thôi.”

“Anh thua thiệt, di động còn dư phí thoại cũng có thể tặng khuyến mãi điện thoại di động.”

“VẬY SAO?” Lý Chính mở ứng dụng đèn pin, phát ra một chút ánh sáng nhỏ, chiếu vào chân hai người: “Hàng nhái có ích hơn cái của cô.”

Chu Diễm bĩu môi.

Bão qua đi, đến lúc này, sức gió cũng không quá mạnh, chỉ thổi ngã vài cành cây, thổi mạnh dưới mũi xe, làm cho gió cuốn đi.

Người đứng ở trong gió, mắt có chút khó mở.

Đối diện bờ sông, dưới mái hiên của một cửa hàng đóng cửa, một cậu bé đứng ở đó, không che ô, cả người dính đầy nước mưa, ánh mắt âm ngoan trừng mắt nhìn chiếc thuyền rách nát.

Một cuộc điện thoại gọi tới, cậu bé lấy ra nghe, người phụ nữ bên kia nói: “Cháu còn biết nghe điện thoại? Cháu đi đâu, mau trở về nhà cho đi!”

“Không về!”

“Cháu đủ cứng cáp rồi phải không? Lập tức trở về cho đi!”

“Không về được, cháu không ở Khánh Châu!”

“... Cháu điên rồi phải không? Lại cùng bạn bè xấu của cháu đi đến chỗ nào?!”

Cậu bé không đáp, cậu nhìn chằm chằm thuyền hàng, nói: “Hai ngày nữa cháu sẽ trở về.”

Chu Diễm giờ hai cái đèn pin điện thoại lên chiếu sáng cho anh, Lý Chính cúi đầu nhìn bóng đèn.

Chu Diễm hỏi: “Đúng là bóng đèn hồng sao?”

“Đại khái là vậy.”

“Trong thuyền có dự phòng không?”

“Không.”

Lý Chính cúi mắt xuống, liền nhìn thấy trán của cô hơi nghiêng về phía trước. Chu Diễm thấy anh ngừng tay, ngẩng đầu nhìn, Lý Chính rời tầm mắt, ngửa ra sau để lộ ra cái máy biến thế trên trần nhà, Chu Diễm giờ tay, làm theo động tác của anh.

Di động báo có tin nhắn, Chu Diễm nhìn, vẫn không hề nhúc nhích, qua một lát, lại tới tiếp, sau khi báo ba lần, chuông điện thoại liền vang lên.

Kèm với tiếng mưa rền gió dữ bên ngoài, tiếng chuông có vẻ chói tai.

Lý Chính hỏi: “Sao không nhận?”

“À...” Chu Diễm tiếp nhận, ánh sáng lóe lên một cái, chiếu về phía mặt bên cửa sổ, “A lô?”

“... Là mình, cậu đang ở đâu? Mình trở về nhà trọ nhưng chủ nhà nói các cậu đã trả phòng rồi.”

“Đúng vậy, mình đã đi rồi.”

“Cậu ở đâu, mình tới tìm cậu?”

“Những bạn học của cậu đâu?”

“Bọn họ ở đây, sao vậy?”

“Không có gì, không phải các cậu đi du lịch sao, cứ việc chơi đi.”

“Chu Diễm... Hai ngày nay Cao Quân nằm viện, hai ngày nay bọn mình luôn ở trong bệnh viện, mình cũng định gọi điện thoại cho cậu.”

Chu Diễm nói: “Không phải cậu đang gọi điện cho mình sao? Biết rồi, còn việc gì không?”

Bên kia im lặng một lát: “Người đàn ông kia.... Là gì của cậu?”

Chu Diễm sững sốt một chút, liếc về phía Lý Chính, Lý Chính đang loay hoay với cái máy biến thế, hình như cũng không hứng thú nghe người khác nói chuyện điện thoại.

Chu Diễm cúp máy, nói: “Hai bạn học của cậu tên là gì?”

“Hả?..... Nam tên là Từ Dương, nữ tên là Vương Khiết.”

“Mình đều không biết.”

“Sao vậy?”

Chu Diễm nói: “Cậu thấy đấy, chúng ta tốt nghiệp cấp ba đã hai năm rồi, mình cũng không còn đi học nữa, thật ra hiện giờ, chúng ta coi như là người rất xa lạ.”

Nói chuyện xong, Chu Diễm lại cầm lấy đèn pin đi tới.

Lý Chính tháo máy biến thế xuống, nói: “Hừ rồi, ngày mai mua một cái mới.”

“Vậy tối nay không có điện sao?”

“Ừ, phải dùng đèn pin.”

Chu Diễm gật đầu một cái, trả lại điện thoại cho hắn.

Lý Chính tiếp nhận, chỉ về phía toilet: “Cô tắm trước đi.”

“Ừ.”

Chu Diễm đi tắm, cuồng phong vẫn thổi làm nước biển ủa vào khoang thuyền, Lý Chính giẫm lên ván giường, bám vào cửa sổ, nhìn ra phía bên ngoài.

Bóng đèn đường trên bờ không sáng, một chiếc đèn đường ở xa vẫn sáng, mơ hồ có thể nhìn thấy sương mù dưới màn mưa.

Lý Chính thu hồi tầm mắt, lau nước ở trên mặt, nhặt một chiếc khăn lên lau ván giường.

Chu Diễm tắm xong đi ra ngoài, Lý Chính vớt cái khăn lau cho cô: “Tự mình lau một chút đi.”

Chu Diễm nhất thời không phản ứng kịp, chờ đến khi cầm khăn lau đi vào phòng ngủ, cô mới hiểu muốn lau cái gì. Chu Diễm cầm điện thoại di động chiếu sáng, lau ván giường, thăm ở vị trí tốt, chỉ bị ướt một chút.

Trước kia mưa lớn cũng không có gió như vậy, đây là lần đầu tiên Chu Diễm gặp tình huống này.

Chu Diễm đi vào phòng bếp, lấy khoai tây từ trong túi nhựa ra, cô cầm túi ny lon, chạy về buộc lên cửa sổ, gió thổi làm thổi làm túi ny lon vang lên “bộp bộp”, phát ra một tiếng lớn, tùy thời đều có thể nổ tung.

Người bên trong tắm xong đi ra, Chu Diễm liền hô lên: “Tôi buộc túi ny lông trên cửa sổ, không có thừa, anh ở bên kia phải làm sao?”

“Tôi không sao, không cần.”

“Vậy tôi ngủ?”

“Ngủ đi.” Lý Chính cũng nằm lên trên giường.

Phòng tắm không tắt đèn, có một chút ánh sáng yếu ớt chiếu tới đây, nước ở bên ngoài như muốn phá cửa sổ chui vào, Lý Chính cầm điện thoại di động tùy tiện chơi, thỉnh thoảng còn phải lau nước trên màn hình.

Thời gian còn sớm, anh chưa buồn ngủ.

Gió lớn kêu gào ào ào, ở trong cơn mưa dữ dội cũng không có lấy một chút yếu thế, đột nhiên “Bộp” một tiếng vang lên, người ở bên trong khẽ kêu một tiếng, sau đó là tiếng thủy tinh loảng xoảng rơi xuống vỡ vụn.

Lý Chính đứng dậy, đi vào buồng trong, tối đen như mực không nhìn thấy gì, hắn đi đến gần giường: “Sao vậy?”

Người trên giường ngồi dậy, mở đèn pin điện thoại di động, chùm tia sáng chiếu mảnh vụn của thủy tinh cùng túi ny lông bị thổi bay, quả nhiên là gió dội vào từ bên ngoài cửa sổ.

Chu Diễm nói: “Cửa sổ vỡ.”

Lý Chính nói: “Qua đây.”

Chu Diễm ôm túi sách của cô đi theo Lý Chính ra ngoài, Lý Chính nói: “Cầm lấy đèn.”

Chu Diễm chiếu sáng cho anh.

Lý Chính ngồi xổm xuống, lấy cái thùng chứa máy điều hòa không khí hỏng, cố gắng xé bìa các tông giấy ra.

Chu Diễm không kịp ngăn cản: “A —.”

“A cái gì mà a, chấp nhận ngủ một đêm trên này trước, chờ trời sáng rồi nói.”

Lý Chính xé lấy một miếng giấy bìa các tông, anh đi đến bên cửa sổ vừa vỡ, nói: “Ngủ ở đây.”

Chu Diễm chần chừ một chút, ôm túi sách, ngồi lên trên giường, nhìn về phía Lý Chính.

Lý Chính không rảnh nhìn nàng, anh lấy tấm bìa các tông thừa, chặn vào trên cửa sổ bên trong, có thể chặn được bao lâu thì được, sau đó dọn dẹp mảnh vụn thủy tinh trên giường.

Chu Diễm ôm túi sách trả lên trên giường, nằm quay mặt vào bên trong.

Lý Chính ném mảnh vụn thủy tinh ra bên ngoài, trở vào rửa sạch tay, lại uống một ngụm nước, cởi áo T-shirt ẩm ướt, mở ngăn tủ ra, lục lấy một cái áo mặc vào, cầm một cái áo khác đi đến bên giường, cầm đi động của mình, mở đèn pin lên, chiếu lên trên người Chu Diễm.

Mí mắt Chu Diễm run rẩy, mở ra, hỏi: “Làm gì?”

Lý Chính giữ lấy vai cô, vén tay áo lên nói: “Thủy tinh cắt vào?”

“Không phải.” Chu Diễm kéo tay áo xuống: “Lúc chơi bowling bị đụng vào.”

“...Bowling không phải mềm sao?”

“Nhưng lớn, cũng không mềm lắm.”

Lý Chính đứng một lát, ngồi lên trên giường, để điện thoại ở một bên, đèn pin chiếu lên trên trần nhà.

Chu Diễm quay đầu vào trong giường, thân thể không nhúc nhích, nhắm mắt lại.

Kiên cường bỏ qua những rung động, bên cạnh có thêm một nguồn nhiệt, đèn pin tắt, cả khoang thuyền lại khôi phục bộ dạng tối đen như mực.

Mưa gió vẫn gào thét, mạnh mẽ thổi vào giấy và thủy tinh, lợi dụng tất cả mọi thứ muốn chui vào bên trong, trong khoang thuyền không cảm thấy oi bức.

Lý Chính nói: “Đứng lên một chút.”

“...Làm gì?”

Lý Chính ngồi dậy, lướt qua cô, khoanh tay làm gối nằm ở bên trong. Chu Diễm nằm sát ra bên ngoài, chân sắp rơi xuống giường.

Cái gì cũng không nhìn thấy.

Lý Chính đột nhiên hỏi: “Hai năm rồi không đến trường?”

“... ù.”

“Trong túi xách này có sách không?”

Người bên ngoài xoay người lại, mặt quay ra phía ngoài.

“Bên ngoài trường Đại học có hai cửa hàng sách, tôi đi đến đó vài lần, mua được.”

“Sách rất mới.”

“Ừ, tôi toàn mua sách mới, nhưng người đó còn không viết cả tên.”

“Sau này vẫn còn muốn đi học?”

“Kiếm được tiền, tháng chín sẽ đi, không kiếm được, thì không đi.”

“Tại sao?”

“Nghỉ học hai năm là mức tối đa, năm nay đến hạn.”

Lý Chính không nói chuyện, trong khoang thuyền chỉ còn lại tiếng hô hấp rất nhỏ.”

Qua một lát lâu, hắn nói: “Ngủ đi.”

Mưa gió đột nhiên đánh rớt giầy bìa cát tông, nước mưa thôi vào, Chu Diễm vừa muốn quay đầu, người bên cạnh vừa khéo ngăn lại.

Chóp mũi cô mềm nhũn, ngừng thở.

Không thấy cái gì cả.

Trên chóp mũi ẩm áp, mùi kem đánh răng bạc hà thoang thoảng.

Cổ tay bị chế trụ, nóng bỏng giống như cầm chiếc cốc vừa mới rót nước nóng, cô rút tay lại, tay người nọ giữ lấy, vén tay áo của cô lên, giữ đầu vai của cô.

Bà vai của cô phát run.

Anh dừng lại ở chóp mũi của cô, qua một lúc, môi vuốt lên chóp mũi của cô, hô hấp phả vào mắt cô.

Nhưng không thấy điều gì cả.

Anh chống đỡ trên giường, ngăn cản mưa gió, lướt nhẹ qua tóc của cô, tay trượt xuống, lại giữ lấy vai cô.

Sau đó hôn lên trán cô.

“Ngủ đi.”

Gió lớn vỗ vào nước biển, quấy đục, làm thủy triều nổi lên cuộn cuộn như điên cuồng phát tiết, mà thuyền bè trên biển, thật yên lặng, canh gác đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Edit: hongheechan

Beta: Ciao

Chu Diễm cũng ngủ không được ngon giấc.

Cửa sổ thấp, người bên cạnh nằm nghiêng ở trong, vừa vặn có thể chống mưa hắt vào. Giấy các-tông bị hắt mạnh vào nên hơi lung lay thoáng động, giống như lúc nào cũng có thể bị đánh rớt.

Trong đầu như bị bắn lửa nóng từng phát một, trong lòng có chuyện cất giấu, lần này tình lại phải so với bình thường đã muộn từ lâu.

Dường như có lẽ mưa đã ngừng, trong khoang thuyền vẫn mờ mờ như cũ, bên kia phía ngoài cửa sổ, sắc trời nặng nề.

Người bên cạnh ngủ say, đôi lông mày đen hơi cau lại, phía bên trên còn thấy rõ mấy cái lỗ nhỏ như lỗ kim, bấp thập thả lỏng ra, không lại làm cho người ta cảm thấy cứng rắn nữa.

Tay phải của anh đặt bên cạnh cổ cổ

Chu Diễm cẩn thận dịch về phía dưới mép giường từng li từng tí, chống ván giường, từ từ lật người.

Giường gỗ nhỏ không thể chống được phát ra một tiếng “kéo kẹt”, lòng của Chu Diễm cũng kêu theo, quay đầu nhìn lại, người nọ không bị đánh thức, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy bọc sách, dẫm lên sàn nhà ẩm ướt, đi ra ngoài.

**

Lý Chính lại ngủ một giấc ngon lành, cả đêm không tỉnh lại, trong đầu hơi choáng một chút. Không có mưa bay vào, nghe qua, yên tĩnh.

Trời đã sáng, bên trên chỗ trống có chút lớn.

Lý Chính ngồi dậy, duỗi chân, nhìn nặt đất một lúc, mắt lại nhìn vị trí đầu giường, xuống giường, nâng cánh cổng tò vò, nhìn về phòng trong phòng ngủ.

Giấy các-tông cứng rắn mắc kẹt ở trên cửa sổ cúp xuống một nửa, chỗ bàn đọc sách còn phơi đồ lót.

Lý Chính đi nhà cầu thả cá nước, đánh răng rửa mặt xong, đi ra ngoài.

Đuôi thuyền không có ai, anh đi tới mũi thuyền, đến cửa buồng lái, nghe thấy người ở bên trong ở nhỏ giọng đọc Anh ngữ.

“Fulfillment, fulfillment, greed, greed, grief, grief, harbor, harbor.”

“Đọc cái gì?” Lý Chính đi vào.

Chu Diễm ngồi ở trên chiếc giường hẹp của buồng lái, dừng lại một chút, nói: “Tiếng Anh.”

“Có ý gì?”

Chu Diễm nói: “fulfillment: cảm giác thỏa mãn, greed: tham lam, grief: bi thương, harbor: cảng tránh gió.”

“Đã thuộc được bao nhiêu?”

“Hai mươi mấy từ đơn.”

Lý Chính quan sát bên trong khoang thuyền, nói: “Thật ra cô rất nhàn hạ thoải mái.”

“. Thuyền của anh cũng không bị thủng ở đâu.” Chu Diễm không nhận được, nói một câu như vậy.

Lý Chính cười một tiếng

Buồng lái này không tốt bao nhiêu so với chỗ ngủ của bọn họ, trên đài để đồ vật có một khăn lau ẩm ướt, nơi này đã dọn dẹp đơn giản qua.

Lý Chính hỏi: “Sao lại chạy đến nơi này ngây ngốc hả?”

“Đèn trong phòng hư, không nhìn thấy.”

“Mấy giờ ra ngoài?”

“Đại khái hơn bốn giờ một chút thì phải?”

Lý Chính bỏ sách tiếng Anh trong tay cô xuống: “Có đọc nữa không?”

Chu Diễm hỏi: “Để làm gì?”

“Không đi làm đồ ăn sáng à.”

“A.”

Chu Diễm nhét sách về bọc đựng sách, bên trong có nhiều đồ, bị mắc kẹt, cô rút quyển sách ra điều chỉnh vị trí một cái, trang sách bên trong lộ ra góc bị vàng khô lại, giống như chất liệu của tờ báo.

Lý Chính không nhìn nữa.

Ăn điểm tâm xong, thời gian còn sớm, Lý Chính lau miệng, nói: “Tôi đi ra ngoài một lát.”

“Ừ.” Chờ Lý Chính cởi áo lót xuống, đổi sang áo thun, Chu Diễm lại hỏi, “Đi bao lâu vậy?”

Tay Lý Chính tạm ngừng lại, mặc áo thun vào, hỏi: “Sao vậy?”

“Không biết có cần nấu cơm trưa của anh không.”

Lý Chính nhìn cô hai giây, nói: “Nếu như cô không định đọc sách nữa thì cũng có thể đi ra ngoài với tôi.”

**

Ngày hôm qua bão quét đến khiến đường cái là một mảnh hỗn độn, ven đường còn có mấy thùng rác và biển quảng cáo bị đổ, công viên trải qua ngày hôm qua, thiết bị đi lại trên nước cũng đã bị thu lại từ lâu rồi.

Chu Diễm vượt qua vũng nước đọng trên đất, nói: “Trời bây giờ thật lạnh.”

“Bão vừa đi.”

“Hôm nay đi bán quạt tay được chứ nhỉ?”

Lý Chính nói: “Nếu nhiệt độ hôm nay cao, thì có thể em sẽ đi bán rồi hà?”

“Nếu như vẫn còn đang đóng gói, nói không chừng.” Không để ý vũng nước dưới chân, Chu Diễm một bước dẫm lên.

Lý Chính cầm cánh tay cô kéo, “Nhìn xuống đất!”

Hai người đi đến siêu thị nhỏ ngày hôm qua mua gạo, đúng lúc ông chủ đang ở đó, Lý Chính lên tiếng chào: “Bão vừa qua khỏi, chỉ có siêu thị nhà chú mở chào buổi sáng thôi.”

Ông chủ cười hề hề nói: “Hết cách rồi, buôn bán nhỏ khó làm. Cậu đến lúc nào vậy? Tôi hôm qua bão thổi khá mạnh đấy.”

Lý Chính nói: “Sáng qua cháu đến chỗ chú mua túi gạo, nhưng chú không có ở đây.”

“A, ngày hôm qua trong nhà tôi có việc, cậu đến thật là đúng lúc.” Ông chủ lại nhìn về phía cô gái nhỏ bên cạnh Lý Chính.

Chu Diễm cúi xuống, cười cười với đôi phương, Lý Chính cũng không định giới thiệu.

Lý Chính tiếp tục nói với ông chủ: “Đúng rồi, thuyền của tôi muốn lắp đặt sửa sang thiết bị lại một cái, chú có biết thợ sửa chữa nào hay không?”

Ông chủ là người địa phương, rất nhanh đã giúp Lý Chính liên lạc với một thợ sửa chữa, ở phụ cận, sắp đi tới.

Thợ sửa chữa hỏi tình huống, Lý Chính nói: “Toàn bộ cửa sổ phải đổi, cửa chính cũng phải sửa một chút, cũng không nhiều chỗ bị lung lay lắm, nhưng phải mau chóng làm, ngày mai phải làm xong.”

Thợ sửa chữa nói: “Vậy tôi phải đi xem trước một cái.”

Lý Chính dẫn đường, Chu Diễm đến gần anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh có tiền sao?”

Lý Chính khó có được nói giỡn: “Mượn tạm của em.”

**

Chỉ chốc lát sau đã trở lại trên thuyền, thợ sửa chữa nhìn chung quanh một lần, nói: “Cũng coi như làm được, mấy cửa sổ và mấy cửa chính, ngày mai có thể làm xong.”

Lý Chính suy nghĩ một chút, hỏi: “Sàn nhà có thể đổi hay không?”

“A? Còn phải đổi sàn nhà sao?”

“Đổi bình thường một chút là được.”

“Vậy thì được.”

“Lấy bộ bàn ghế nữa.”

“Bạn tôi làm mộc, có thể lập tức làm ra, rất rẻ.”

“Anh tính toán xem hết bao nhiêu tiền.”

Thợ sửa chữa nói con số đại khái.

Lý Chính gọi một cú điện thoại, chờ bên kia tiếp nối, anh nói: “Gửi cho tôi ít tiền tới đây.”

“ Bao nhiêu?”

Lý Chính báo số tiền thợ sửa chữa nói và số ngân hàng.

Bên kia hỏi: “Được, tôi sẽ gửi lập tức, cậu đến Khánh Châu rồi hà?”

“Chưa.”

“ Rốt cuộc cậu làm cái gì hả, Khánh Châu có xa bao nhiêu chứ?”

“Cậu còn quản cả tôi cơ à.”

Bên kia ha ha cười cười, “Tôi nào dám chứ, lập tức gửi tiền, chú ý kiểm tra và nhận.”

Thợ sửa chữa lập tức trở về chuẩn bị.

Chu Diễm sắp xếp thảm trên giường, không tự giác quan sát gian phòng này một chút.

Lý Chính dựa vào tường phòng bếp, uống nước nói: “Xếp thành khối đậu hủ sao?”

Chu Diễm nói: “Sửa nhiều như vậy, buổi tối không có cách nào ngủ rồi.”

“Đâu có sửa giường.”

“.....” Chu Diễm vỗ vỗ tấm thảm đã xếp xong, đi về phía tủ treo quần áo, mở ra nhét vào, “Đây chính là ‘gọi là có tiền’ sao?”

Lý Chính cúi xuống, ngay sau đó khẽ hừ một tiếng, coi như trả lời.

Thợ sửa chữa rất nhanh đã mang theo người học việc tới, kéo một xe đồ, đo cửa sổ nhỏ, dọn dẹp sàn nhà giấy, học việc đo đo gian phòng này kiêm phòng khách và phòng ngủ, xác định bàn ghế nhỏ thích hợp.

Trên boong thuyền bụi bặm nổi lên bốn phía, Chu Diễm leo đến thuyền đình phơi quần áo.

Chống cộc treo đồ lên, cô treo đồ lót đã khô một nửa lên, lại giữ mở áo phông còn ướt, bên cạnh một chậu nước rửa mặt bị đầy mạnh tới, người phía dưới nói: “Treo lên.”

Chu Diễm lại treo quần áo của Lý Chính lên.

Mặt trời đã đến giữa không trung, quần áo được giặt sạch còn nhỏ nước, dưới ánh mặt trời chiếu lấp lánh. Cô đi tới bên cạnh, cúi đầu nhìn xuống.

Thợ sửa chữa làm việc rất nhanh chóng, Lý Chính đập một chân xuống một cái rương gỗ, khuỷu tay để ở trên bắp đùi, trên tay còn kẹp điều thuốc, cười nói hai câu với thợ, hút thuốc, hít mát, nhìn về hướng đình thuyền, nhìn vào mắt cô.

Qua một giây, chậm rãi phun ra khói thuốc.

**

Buổi trưa, vợ thợ sửa chữa đưa com tới đây, là một người phụ nữ sáu mươi tuổi, nói chuyện bằng giọng nói quê hương, mở hộp com ra, nói với Lý Chính: “Tôi làm nhiều, hai người có muốn ăn một chút hay không?”

Lý Chính liếc nhìn, cười: “Chú ăn được thật đúng là tốt, có cá có thịt, đây là cá bao đầu?”

“Đúng vậy, cậu nếm thử một chút xem.”

Lý Chính nói: “Không cần, trong nhà có làm com.”

Chu Diễm nấu nồi canh rau cải, xào sợi khoai tây, còn chưng đĩa thịt khô, Lý Chính vội vã ăn xong, lại đi ra ngoài giúp đỡ thợ sửa chữa.

Chu Diễm dọn dẹp bát đĩa, nhìn thấy vợ thợ sửa chữa cũng ở đây đang thu dọn lại hộp com, nói: “Dì, tới nơi này rửa qua cái đĩa.”

Vợ thợ sửa chữa cười khách khí đôi câu, đi vào phòng bếp, nhìn thấy đồ ăn thừa trên bếp, nói: “Buổi trưa ăn khoai tây sao?”

Chu Diễm nói: “A, còn có thịt khô và rau cải.”

“Lúc đó chúng tôi, mỗi lần lên thuyền, cũng sẽ mua nhiều bí đao, có thể ăn rất lâu trên thuyền, những thứ thịt khô này đắt, không nhất định sẽ có, điều kiện không tốt như hiện đại.”

Chu Diễm hỏi: “Dì cũng là chạy thuyền sao?”

“Đúng vậy, chạy rất nhiều năm. Nhà dì làm lái thuyền, dì mười hai tuổi đã lên thuyền, sau khi kết hôn vẫn còn làm được đến hơn ba mươi tuổi, sau đó chồng dì không để cho dì làm nữa, mở cho dì một tiệm bán pháo hoa.”

“Tiệm bán pháo hoa? Bây giờ còn mở không?”

“Có mở.”

“Chắc mùa hè buôn bán tốt ạ?”

Đối phương cười nói: “Cũng không phải là qua lễ mừng năm mới mới đốt pháo hoa, buôn bán cũng tạm được, nhà gì cũng coi như cửa hiệu lâu năm rồi.”

Chu Diễm để bác gái rửa chén sạch sẽ, đảo mắt qua, nhìn thấy tay phải đối phương thiếu mất ngón giữa.

Cô chỉ dừng lại một chút, đối phương cười nói: “Đầu ngón tay này là lúc kéo dây thùng bị xoắn đứt.”

“À?” Chu Diễm giật mình.

“Khi đó tuổi còn nhỏ, sợ ý làm việc ở trên thuyền, không cẩn thận đã vặn gãy, cũng không phải chuyện lớn.”

“ Vậy sau đó đi còn sống ở trên thuyền sao?”

“Ngốc quá, lúc ấy đi mới mười bảy tám, vặn gãy đầu ngón tay cũng là đi nữa cái mạng, sau đó cũng từ từ tốt lên, ai cũng có lối sống khác nhau, đâu chỉ có một ngón giữa thôi.”

Lý Chính nghe người ở bên trong nói chuyện, lại hỏi thợ cả lắp đặt thiết bị: “Lò gas có thể sửa hay không?”

**

Rửa chén xong, vợ thợ sửa chữa lập tức đi, Chu Diễm vẩy khô nước trên tay, cuốn tóc đuôi ngựa thành một hình tròn, lấy cái khăn lau, vừa dọn dẹp đồ bỏ đi bị bay ra, vừa lau những thiết bị không bị ảnh hưởng đến.

Lý Chính giẫm ở trên cái rương mài thanh sần gỗ, gỗ vụn bay loạn, anh nói: “Đi xa một chút.”

Chu Diễm tròn một phen, nói: “Anh còn có thể cái này à?”

“Là một người đàn ông thì đều biết.” Lý Chính cầm thanh sần gỗ lên nhìn một chút, đổi cây, tiếp theo.

Chu Diễm lấy ra mấy chậu hoa trông có vẻ nguyên vẹn, vừa lau vừa nói: “Những chậu hoa này là anh mua à?”

“Chú Lưu mua.”

“ Không phải là lúc anh mua thuyền thì có chứ?”

“Ừ.”

Những chậu hoa vô ích này cứ để không hai năm như vậy.

Chu Diễm cảm thấy đầu ngón tay cũng có chút dính lại, cô hỏi: “Anh chưa quét dọn qua bao giờ sao?”

“Quét dọn cái này làm gì.” Lý Chính vẩy vẩy tay, “Tới đây.”

Chu Diễm đến gần anh, “Làm gì?”

Lý Chính để dọc sần gỗ trên đất, dựa theo chân của cô khoa tay múa chân một cái.

Vóc dáng của Chu Diễm làm phụ nữ cũng coi như không có trở ngại, cặp chân thon dài trắng nõn, khi đứng thẳng thì trên đầu gối còn lôm vào một chỗ không quá rõ ràng.

Chu Diễm không tự chủ lui về phía sau một chút, vừa mới động, phía sau liền cso một bàn tay đỡ lấy.

Lý Chính nửa ngồi, ngẩng đầu nhìn về phía cô, nắm được bắp chân của cô nói: “Đừng động.”

Thở ra khí nóng đánh vào trên đùi của cô, Chu Diễm cúi đầu: “Làm cái ghế dựa là làm như vậy sao?”

Lý Chính nói: “Tôi không làm nghề mộc.”

“ Vẫn nên để chú thợ mộc làm thôi.”

Lý Chính không lên tiếng, cầm thanh sần gỗ, lại đi đo đo, mới nói: “Ăn gì lớn lên mà gầy như vậy?”

“ Hơn chín mươi (*) cân, không gầy.”

(*) Cân Trung Quốc khác cân Việt Nam: 1 cân TQ = 500g

Lý Chính cười, “Phải rồi, tôi chưa thấy cô ‘béo’ thôi.”

Chu Diễm lại muốn lui về phía sau, Lý Chính ấn chặt cô.

Ngón tay thô ráp chà xát ở trên bắp chân cô lau một lượt, lúc này mới buông chân của cô ra, đứng lên, nói: “Cao không sai lắm”

Bắp chân Chu Diễm nóng lên, giống như trán vậy, siết khăn lau lại trở về phía sát bên cạnh.

Lý Chính cúi đầu, vỗ tay một cái lên thanh sàn gỗ, mắt lại nhìn cô.

Lau khe hở thô ráp dọc theo mép thuyền, hình như bên trong mắc kẹt thứ gì, Chu Diễm nằm sấp xuống nhìn kỹ một chút, lại tìm phải tìm trái, nhặt lên một mảnh phiến gỗ phẳng, nhét vào trong khe hở, vật đi ra từng chút từng chút.

Hình như là vật lớn gì đó, vị trí mắc kẹt cũng rất kì lạ, một góc đi ra, là kim loại, cô ném phiến gỗ, dùng ngón tay gấp đầu lên.

Đồ từ từ chui ra.

Sau giữa trưa mặt trời chiếu cao rực rỡ, mặt sông sóng gợn lăn tăn, đồ trên tay của cô bị thời gian che giấu nổi lên một lớp bụi xám, chỉ có thể loáng thoáng nhận ra phía trên có khắc nhãn hiệu tiếng Anh, “V. ch. o.”

Là một cái đồng hồ đeo tay Thụy Sĩ

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Edit: Selena_tran

Beta: Ciao

Cô không nhận ra được nhãn hiệu của đồng hồ, cũng không nhìn ra được tốt hay xấu qua bề ngoài. Kim của đồng hồ đã dừng lại, Chu Diễm lật qua lật lại để xem

"Lý Chính, ở đây có một cái đồng hồ!"

Lý Chính đang định đưa gỗ cho công nhân sửa chữa, nghe thấy Chu Diễm nói, hỏi: "Đồng hồ gì?"

"Không biết là của anh hay là của chú Lưu? Nó mắc kẹt ở phía dưới này."

Lý Chính đến gần, lúc đầu vẫn không nhìn thấy rõ, chờ Chu Diễm đứng lên, đưa đồng hồ cho anh nhìn, anh mới có thể nhìn rõ.

Chu Diễm thấy anh không có phản ứng, kêu lên một tiếng: "Lý Chính?"

"... Đồng hồ này bị mắc kẹt ở trong khe hở sao?"

"Hả."

Lý Chính cầm lấy đồng hồ, ngón cái xoa xoa trên mặt đồng hồ.

Chu Diễm hỏi: "Là của anh sao? Sao lại rơi xuống chỗ đó vậy?"

Lý Chính nói: "Ai mà biết."

"Đồng hồ này còn có thể sử dụng không?"

Lý Chính giơ đồng hồ quơ quơ trước mặt cô: "Cô nói xem?"

Vừa bản vừa cũ, xem ra cái đồng hồ này đã ở dưới khe đó được một thời gian dài, nói không chừng là qua nhiều năm, ngược lại rất tương xứng với con thuyền này.

Bỗng nhiên Chu Diễm nhìn vào mắt Lý Chính, trong lòng xẹt qua một tia mơ hồ khác thường. Đang chuẩn bị đi về để tiếp tục làm việc, đột nhiên Lý Chính gọi cô lại.

"Chờ một lúc."

"Uhm?"

Lý Chính ném cái đồng hồ đến chỗ cô, theo bản năng Chu Diễm bắt được.

Lý Chính nói: "Cho cô đây."

"... Cho tôi làm gì?"

Lý Chính cầm gỗ đi về phía bờ, nói: "Không phải do cô tìm được sao."

Mặc dù thời tiết đã mát hơn, nhưng những người làm việc lại vẫn toát mồ hôi đầy người.

Sàn nhà mới trải được một nửa, Chu Diễm quay trở lại trong khoang thuyền, uống một ngụm nước, đi vào phòng của mình để nghỉ ngơi.

Mấy người đàn ông đang nói chuyện, tay chỉ vào một đồng dân giáo cộc gỗ, giọng của người thợ trẻ là lớn nhất. Trên tay của người thợ già cầm điều thuốc, xoa tay múa chân cùng Lý Chính. Dường như Lý Chính đang nói yêu cầu gì đó, nói xong, dựa vào bên cạnh cái cây gọi điện thoại, không biết tán gẫu cái gì, thường nhỏ giọng cười hai tiếng.

Chu Diễm sờ sờ túi trước của quần bò, lôi hết mọi thứ bên trong ra.

Đồng hồ đã được cô lau qua, lau xong rồi, vẫn còn bộ dạng bản thủ dơ dáy kia, không nhìn ra được diện mạo ban đầu. Cô mở ngăn kéo bàn học ra, để đồng hồ vào đó.

Nằm trên bàn học một chút, thì thấy có người đi tới.

Tiếng dép lê, bước chân khá thông thả tùy ý, lúc đi đến cổng tò vò thì dừng một lúc sau đó mới bước tiếp.

"Cộp - - "

Lý Chính buông tay ra, ghé dựa mới làm xong đập xuống mặt đất.

"Thử xem."

Chu Diễm ngồi dậy: "Vẫn chưa phủ son?"

"Đợi lát nữa sẽ phủ son."

Chu Diễm ngồi lên trên, mông còn chưa ổn định, đột nhiên Lý Chính cầm lưng ghế dựa, xoay người cô.

"Ai - - " Chu Diễm chống bàn học, bị xoay một góc chín mươi độ, mặt đối diện với vách tường, ngồi ở giữa bàn học.

Hai tay Chu Diễm đỡ mép bàn.

Lý Chính đứng ở sau lưng nàng, nói: "Nhìn được chứ."

"... Không tồi."

Lý Chính tiện tay phủ lên thành lưng ghế dựa, được một lúc, nói: "Đứng lên."

"Hả?"

Chu Diễm thành thành thật thật đứng lên, Lý Chính nhắc cái ghế lên, rồi đi ra ngoài.

Chu Diễm: "..."

**

Hiệu suất của người thợ già rất cao, một ngày qua đi, cơ bản đã hoàn thành công việc.

Cái bàn được phủ son đặt ở bên ngoài để hong khô, cửa sổ và cửa chính sẽ được đưa đến vào ngày mai, rải xong một chút sàn nhà là coi như hoàn thành công việc.

Lúc ăn cơm chiều, Chu Diễm nói: "Tôi cần phải đi một chuyến qua Trường Kiều."

"Trường Kiều?"

"Nghe nói bên kia có chợ đêm."

"Cô rất đã hỏi thăm rồi." Lý Chính hỏi: "Bán cái quạt điện kia?"

"Ừ, để tôi đi thử xem."

Lý Chính không có ý kiến.

Trường Kiều cách bên này khá xa. Lúc Chu Diễm đi, vẫn còn mặt trời buổi chiều, đợi khi đến Trường Kiều, sắc trời đã nhá nhem tối.

Dư âm của cơn bão vẫn còn, mặt trời chỉ xuất hiện ở ban ngày có một lát, hiện giờ đã xuất hiện mưa phùn. Hai bên Trường Kiều đã bày đầy quầy hàng. Lúc Chu Diễm ngồi xuống ở một góc nào đó, mưa đã tạnh.

Quầy bán hàng rong bên cạnh chủ yếu bán sạc điện, đèn bàn nhỏ, ánh sáng sung túc. Chu Diễm mượn ánh sáng, viết một tấm biển bằng giấy các – tông cứng để ở bên cạnh, liếc nhìn chung quanh.

Vừa rồi có mưa nhỏ, người đi đường không nhiều lắm.

Cô ngồi ở trên đường Thiên Kiều – đường cho người đi bộ, chống má ngóc ở đó một lát, nghĩ nghĩ, cảm điện thoại ra, nhấn một tin nhắn cho Nghiêm Phương Phương.

Đợi một lúc lâu, đối phương vẫn không trả lời, Chu Diễm lại nhấn thêm mấy tin nữa. Tin nhắn cuối cùng được gửi đi, trước mặt thêm một cái bóng đen.

Chu Diễm ngẩng đầu.

"Cô bán quạt điện?"

Là một thiếu niên, mặc cái áo T-shirt đầu lâu, quần cao bồi rách, bởi vì ngồi xổm xuống nên không đoán được chiều cao, vẻ mặt lộ sự ngây ngô, khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Chu Diễm nói: "Đúng, cái này là 120."

Vị thiếu niên kia thoáng nhìn: "Không có bao bì sao? Đã sử dụng rồi?"

"Chưa dùng qua, mới hoàn toàn một trăm phần trăm, bởi vì bị phá bao bì nên mới rẻ như vậy."

"Giá này mà rẻ? 120 đó, ai biết cô đã dùng bao nhiêu lần rồi."

"Dùng hay chưa dùng thì cậu có thể nhìn qua là biết."

"Thôi đi, mua về mà có vấn đề thì tôi tìm cô ở đâu, chẳng lẽ tìm 315?" Nói xong, bỗng nhiên thiếu niên đó đổi đề tài: "Cô là người địa phương?"

Chu Diễm nghĩ rồi nói: "Ừ."

"Vậy cô ở bên kia soa? Đông Nam Tây Bắc, phương hướng nào?"

"Cậu hỏi cái này để làm gì?"

"Có bạn trai chưa?"

Chu Diễm nhướn mi, nói: "Cậu có mua hay không?"

Thiếu niên kia nói: "Tôi nhìn cô khá trẻ, đủ 18 chưa? Bạn trai là một lão già đúng không?"

Chu Diễm chuyển mắt, kêu to: "Quạt điện giá 120, hoàn toàn mới, nhãn hiệu A Lực đây, chỉ có 120! Giá gốc 360, hiện tại chỉ bán 120, cho phép đến quầy thử hàng, mới một trăm phần trăm!"

Thiếu niên kia lui về sau một chút, đợi một lát rồi đứng lên, khinh thường cười Chu Diễm, hai tay cầm túi quần, chậm rì rì đi ra.

Chu Diễm vừa hô, vừa nhìn bóng lưng anh, mày cau lại.

**

Lý Chính không có gì việc làm, ngóc ở trên thuyền, liền sửa sang lại kho để hàng hóa, xong xuôi cả người đầy nước bùn. Sau khi trở về tắm rửa một cái, thuận tiện giặt xong quần áo.

Giặt xong lại tìm không thấy mắc phơi quần áo, nghĩ nghĩ, anh đi vào phòng ngủ của Chu Diễm. Mắc phơi quần áo treo ở trên cửa tủ quần áo, anh lấy hai cái ra, lúc xoay người thì nhìn thấy sách ở trên bàn học, đến gần nhìn một chút.

Là 《Tiếng anh đại học mới soạn》, bên cạnh vẫn còn bày quyển sổ ghi và bút.

Lý Chính tiện tay lật một tờ, trên cuốn sổ ghi tràn đầy từ đơn Anh văn, có từ viết mấy lần cùng một chỗ, dùng chung một bút máy, dưới chữ viết còn có vết sử dụng cục tẩy.

Lý Chính cầm lấy bút trên bàn, kẹp đầu bút, nhỏ ra, là lòng bút máy tinh tế.

Là bút có thể tái chế sử dụng sao?

Lý Chính lắp lại đầu bút, đứng một lúc, lòng ngón tay nhẹ nhàng xoay thân bút, sau đó để nó xuống, tầm mắt lại rơi ở trên quyển vở.

Trang này là sáng nay mới viết, một ca khúc tên là Fulfillment.

Anh biết ca khúc này, há mồm đọc, giọng ca quái lạ, Lý Chính cười tự giễu. Sau khi phơi xong quần áo, anh quyết định siêu thị nhỏ nhìn tivi để giết thời gian.

Lý Chính lên bờ, chà chân để là rơi hết bùn ở dưới dép, vừa mới bước một bước lên bờ, đột nhiên anh đứng lại ngay lập tức.

Bên đường này đã tắt hết đèn đường, mấy cửa hàng đối diện đã sớm đóng cửa, ánh sáng của đèn đường từ phía xa hắt đến đây một chút, không đủ để chiếu rõ mùi mấy người đang dần dần vây quanh anh.

Nhìn hình dạng thì ước chừng là học sinh trung học.

Tám giờ hơn, người trên Thiên Kiều dần dần ít đi. Chu Diễm phe phẩy đầu cầm của quạt điện, đánh giá người đi đường qua lại. Lại đợi thêm một lúc, đôi điện đã có người thu quán trở về, Chu Diễm nghĩ nghĩ, cũng nhét quạt vào trong thùng xốp.

Hôm nay bán không được thì ngày mai cũng không cần trông chờ quá mức.

Dưới Thiên Kiều có một chiếc xe vận tải bán dưa hấu, hai mắt Chu Diễm quét qua quán bán bí đao lớn ở trên vỉa hè.

Chu Diễm tiến lên hỏi: "Bí đao bán thế nào?"

"Tám đồng một cân."

"Tám đồng á?"

"Không đắt đâu, nếu không phải ta không muốn lại phải kéo trở về, rất phiền toái, thì sẽ không bán rẻ như vậy, ban ngày ta bán một khối hai mao một cân!"

Chu Diễm nói: "Bây mao đi, ta mua tất cả."

Mua hết chỗ bí đao đó, Chu Diễm cố sức mang về, mang một lúc lại nghỉ một lúc, mất rất nhiều thời gian mới đến đầu bờ.

Đèn đường bị hỏng mất mấy cái, chỗ này tương đối hẻo lánh, căn bản trên đường không còn ai, từ xa, nàng lại nghe được tiếng đánh nhau.

**

Lý Chính quét vòng đám thiếu niên trước mặt này, nói: "Ở chỗ nào tới thì lăn về chỗ đó đi!"

Mấy tên thiếu niên, có người nắm tay, có kẻ sờ sờ cái ót. Một tên hơi nhỏ, kêu gào nói: "Lăn cái đầu nhà ngươi! Đưa hết tiền đây, chúng ta có mười người chẳng lẽ không đánh được một mình ngươi hay sao?!"

Một tên nhìn khá già, hô: "Ít nói vô nghĩa với ông ta! Lên!" Vung tay lên, mười tên thiếu niên lại ủa lên.

Lý Chính né tránh một quyền, đáp đối phương một cước, lại giữ chặt được một quả đấm, ngay trước mặt, phía sau lưng lại bị đập một cái, anh nhẹ nhàng, giảm một cước trả lại.

Dưới chân kiềm chế một chút, đám nhóc này nhiều lắm mới mười lăm mười sáu tuổi, anh không thể thực sự không muốn ra tay độc ác.

Lý Chính nương tay nhưng đối phương thì chiêu gì cũng dùng, mà càng bị áp chế lại càng hang hái. Chân anh vừa mới đạp một thiếu niên ngã xuống đất, không biết một tên đeo khẩu trang mặc áo đầu lâu, từ chỗ nào đột nhiên nhảy ra, tay cầm cây gậy chạy đến đánh vào cái gáy của anh.

Lý Chính khẽ rên một tiếng, chực bỏ nhào lên trên mặt đất, nhưng cố gắng quỳ chống người được.

Đối phương ném gậy gộc đi, kêu to: "Còn ngần người ra làm gì, chạy mau lên!"

Mười tên thiếu niên lấy lại tinh thần, lập tức chạy theo tên khẩu trang.

Chu Diễm thở hồng hộc chạy đến, chỉ nhìn thấy một đám người chạy trốn về phía bờ bên kia, Lý Chính nửa quỳ trên mặt đất.

Chu Diễm ném bí đao xuống, rồi chạy về phía anh: "Lý Chính!"

Lý Chính ôm cái gậy, nhìn nàng một cái, lại nhìn về phía đám thiếu niên chạy trốn kia.

"Anh có sao không? Có phải bị thương hay không?"

Lý Chính buông cái ống ra, nhìn tay, trên tay còn có vết máu, thấy máu không còn chảy ra, anh lau tay lên quần áo.

"Không có việc gì." Anh nói.

Chu Diễm cúi đầu quét mắt nhìn cái gậy, nói: "Đi bệnh viện xem vết thương một chút!"

"Nhiều chuyện."

Chu Diễm nhìn vết thương trên mặt anh, nói: "Mặt người tím xanh hết cả rồi."

Lý Chính còn nói: "Không có việc gì."

"Lý Chính!"

Lý Chính bước vài bước về phía trước, xách bí đao lên, nói: "Trở về đi."

Chu Diễm chạy chậm theo anh: "Vì sao bọn chúng lại đánh người? Báo cảnh sát đi, chỗ này nhỏ như vậy, nhất định có thể tìm ra bọn chúng!"

"Một đám vị thành niên, báo cảnh sát làm cái gì?"

Trước tiên Lý Chính đi xuống, quay đầu đỡ Chu Diễm.

Chu Diễm đưa tay cho anh, vừa bước xuống, vừa nói: "Chưa đến tuổi thì như thế nào, không thể báo cảnh sát sao?"

"Anh cũng ra tay không nhẹ, nếu bọn nó bị thương nặng thì sẽ phải gánh chịu trách nhiệm?"

Chu Diễm nhảy đến trên sàn tàu, nói: "Anh bị thương!"

Lý Chính đi về phía trước, nói: "Cô bôi thuốc cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Edit: Misali

Một đám thanh niên chạy xa, từng người dừng lại, chống tay xuống đầu gối thở dốc.

Đứa từng trải nhất nói: "Mệt quá... Mệt chết bố mày rồi. Mẹ kiếp làm cái gì vậy, còn bày đặt phòng bị!"

Đứa trẻ mặc áo đầu lâu bỏ khẩu trang xuống: "Phòng khói mù thôi mà."

"Mây đi đi, mày nói chống mưa tao còn tin."

Áo đầu lâu nói: "Đi, tao mời bọn mày ăn khuya!"

Một đứa khác nói: "Ăn khuya cái gì, đêm nay chúng ta không về hả?"

Đứa bạn nói: "Mấy giờ rồi, trở về Khánh Châu cũng không còn xe nữa."

"Tao đã nói với người nhà là tối nay sẽ về, bằng không ba mẹ sẽ làm thịt tao đó."

"Mây đàn thế, bây giờ có xe đêm nay cũng không thể về đến nhà được, mày nghĩ nhà mày ở ngay sát vách hả!"

Áo đầu lâu cau mày: "Không sao, ngày mai đi, từ giờ tới lúc đó đến thẳng nhà tao!"

"Này, coi ra nhà mày cũng không tệ, là một quán ăn hào hạng, bình thường chúng ta có thể ăn đến không dậy nổi!" Đứa từng trải có vết thương đau đến căng lên, "Mới vừa đánh một trận, bây giờ phải mau tránh khỏi hấn ta, ngộ nhờ hấn báo cảnh sát thì sao? Ai da, tao nói này, mày cùng người đàn ông kia có thù hằn gì à? Nhìn hấn chắc cũng nhiều tuổi, có phải ở cùng chỗ với mày không?"

"Mắc mớ gì đến mày."

"!@#%\$#@, lợi dụng người ta xong giờ lại không liên quan đến tao rồi hả?"

Áo đầu lâu khoác cổ cậu ta, cười nói: "Được rồi, đi ăn khuya thôi, tao mời!"

Đi được mấy bước, có người đột nhiên lên tiếng hỏi: "Vừa rồi mày đánh hấn một gậy, sẽ không đánh chết người ta chứ?"

"Chết càng tốt!" Cậu ta hừ lạnh.

**

Trên mặt sông tĩnh lặng.

Bóng đèn trong khoang thuyền, ban ngày mới vừa thay, đèn mới tinh vừa mới mở lên, trên vách đèn đã có mấy con côn trùng nhỏ đậu vào.

Lý Chính mở tủ quần áo ra, lấy hai hộp thuốc từ trong túi nylon.

Chu Diễm nhìn, nói: "Đây không phải là vết bầm tím sao... Em ra ngoài mua thuốc cho anh nhé?"

"Anh không bị thương nặng." Lý Chính xem sách hướng dẫn, "Vết thương của em không phải chỉ hai ngày đã khỏi rồi sao?"

"Không giống nhau, em bị thương ngoài da, còn anh nói không chừng đã bị đánh trọng thương rồi."

Lý Chính nở nụ cười: "Em nhìn thấy anh bị đánh?"

"...Không có."

"Vậy sao em biết anh bị trọng thương?"

"Trên mặt anh đều bị thương."

"Bọn họ mười mấy người, anh không tính là bị thương."

Chu Diễm không nhịn được hỏi: "Sao anh lại đánh nhau với đám người kia?"

Lý Chính nói: "Đánh mấy tên cướp."

"Đánh cướp?!"

Lý Chính đã lấy một hộp thuốc, còn dư lại ném vào tủ quần áo: "Một đám tiểu tử thôi chưa mọc đủ lông đủ cánh."

Lý Chính đánh cướp...

Chu Diễm quan sát chiếc quần của anh oán thán một tiếng, sau khi Lý Chính nói xong, mới bắt đầu đi hơi nhứu mày.

Chu Diễm suy nghĩ một chút, "Em vẫn nên đi ra hiệu thuốc thôi."

Lý Chính quơ quơ hộp thuốc trên tay, "Dùng cái này đi."

"Dầu hoa hồng sẽ tốt hơn."

"Cái này cũng có thể lưu thông máu."

Chu Diễm đứng một lát, xoay người vào phòng vệ sinh.

Lý Chính nhìn toilet, ngồi xuống cạnh giường, lấy một hộp thuốc mỡ.

Quay đi chỗ khác, một mùi hương thoang thoảng lành lạnh bay ra.

Anh bóp vết thương, tùy ý lau vài cái trên người, động tác có phần mạnh bạo, chạm tới vết thương ở lưng, hơi đau, Lý Chính nhứu mày lại.

Dù sao cũng là mười mấy người đánh một mình anh, đối phương vẫn còn nhỏ tuổi, lại là nam giới, anh không xu nịnh bọn họ, nhưng bản thân cũng chịu không ít phát đánh.

Bóng đèn đột nhiên xoay một vòng, tủ treo quần áo cùng cái ghế đè lên nhau, trước mắt Lý Chính đều biến thành một màu đen, anh chống xuống ván giường hơi lung lay.

"Lý Chính!"

Chu Diễm chạy tới, trên tay cô bưng một chậu nước rửa mặt nóng hổi.

"Không sao." Tầm mắt Lý Chính đã bình thường trở lại.

Chu Diễm nhìn anh một lát, dùng chân kéo cái ghế tới, để chậu nước rửa mặt xuống, nhúng khăn vào nước vài cái, rồi vắt khô khăn lông đưa cho anh, cũng không nói gì.

Lý Chính dừng lại, đặt lọ thuốc mỡ xuống, cầm khăn lông lên. Hơi nóng bốc ra, anh xoa xoa vài giây mới lau mặt một chút.

"...Anh muốn em nhìn phía sau gáy một chút."

Lý Chính bôi hết mặt, ném khăn lông vào chậu nước, bọt nước tung tóe ra ngoài, bắn vào chân hai người.

Anh nói: "Em gấp khăn lại đi."

Cô lại vắt khăn, rồi gấp gọn chiếc khăn lại.

Lý Chính xoa nhẹ phía sau gáy, hơi nóng đã xâm nhập vào.

Chu Diễm nói: "Sau khi chườm nóng sẽ tốt hơn một chút, mặt của anh cũng nên xoa như vậy."

"Xoa gáy là được rồi."

"Mặt anh sẽ bị sưng."

"Không sao."

Lý Chính đắp khăn hơn một phút, liền bỏ cái khăn xuống. Chu Diễm nhận lấy, nhìn qua sắc xanh trên chiếc khăn lông, không thấy có màu khác.

Lý Chính lau giọt nước trên đùi, một lát sau, nói: "Nhìn phần gáy giúp anh."

Đầu anh cúi thấp xuống, Chu Diễm sững sốt, đến gần một bước.

Mái tóc cắt của rất ngắn, mới vừa chườm nóng qua, trên tóc còn có hơi nước.

Không nhìn rõ da đầu, Chu Diễm cúi người xuống, nhẹ nhàng đẩy tóc anh ra, một lát sau lại chuyển sang chỗ khác.

Tầm mắt Lý Chính rơi vào chân cô.

Giày sandal màu trắng hơi bẩn, đầu ngón chân cô dính vài vết bùn, móng tay mượt mà, dưới ánh đèn lộ ra màu trắng nhạt. Lý Chính nhớ tới cô đã từng đi đôi dép rách của anh.

Chỉ đi trong phòng tắm một lát.

Đỉnh đầu truyền tới tiếng nói, "Có một vết thương nhỏ."

Lý Chính hỏi: "Lớn không?"

"Giống vết trầy da."

"Ừ, nhìn rõ lắm à?"

"... Ngày mai đến bệnh viện xem một chút đi." Chu Diễm nói.

"Bệnh viện thì thôi." Lý Chính cầm chai thuốc mỡ, "Anh sẽ xoa cái này một chút, nhưng anh không xoa trên lưng được."

Lý Chính đi tắm trước.

Đánh nhau một trận, khắp người đều dính đầy bụi, áo T-shirt dính mồ hôi, trước tiên phải tắm rửa sạch sẽ. Anh qua loa đi vào, lúc đi ra, chỉ mặc một cái quần, thân trên để trần.

Cửa sổ thủy tinh bị vỡ, gió đêm thổi bay vài sợi tóc Chu Diễm.

Cô ngồi bên giường, cúi đầu xem quyển sách hương dẫn màu trắng.

"Xem gì thế?"

"Cách có thể lưu thông vết bầm..." Chu Diễm ngẩng đầu, dừng lại một giây, đứng dậy nhường chỗ cho anh.

Lý Chính ngồi xuống, quay lưng lộ ra.

Làn da sạm, trên đó bị bầm tím không ít.

Bờ vai của anh rộng lớn chắn toàn bộ tầm mắt người đằng sau, ngồi thẳng thì bắt thịt sau lưng khẽ động, phần tóc gáy của nước nhỏ xuống, từ da dừng lại ở phần hông.

Chu Diễm ngồi vào chỗ cũ, lấy ít thuốc mỡ lên tay, vừa chạm vào, rõ ràng cảm giác bắp thịt của anh cứng đờ. Chu Diễm tạm dừng lại, nói: "Anh không lau tóc sao?"

"Không cần."

Bắp thịt thả lỏng ra, Chu Diễm cẩn thận thoa thuốc.

Thuốc mỡ thấm lạnh, một mùi vị thuốc bắc lan tỏa ra.

Lý Chính nhìn phía nhà bếp, nói: "Không ai mua điều hòa sao?"

"Ừ, lúc mới đi gặp một con mưa nhỏ, hôm nay người đi đường cũng vắng."

"Sao lại mua quả bí đao?"

"Vừa lúc gặp người bán, 7 đồng một cân nên em mua."

Lý Chính nói: "Đủ ăn cho hơn nửa tháng rồi."

"Ngày mai sẽ nấu món thịt kho bí đao."

"Ừ."

Ngón tay sau lưng trượt từ dưới vai, xuống tới lưng, theo sống lưng, từ từ di chuyển.

Sau lưng là nơi cần đề phòng nhất, mỗi khi có cảm giác bất thường, cơ bắp sau lưng sẽ lập tức có phản ứng.

Khoảng cách giữa hai bàn tay, cơ bắp trên lưng sẽ cảm nhận được nhịp hô hấp của người phía sau.

"Ngày mai sẽ mua chút dầu hoa hồng." Chu Diễm nói.

"Không cần đâu."

"Dầu hoa hồng có thể xoa bóp."

"Bây giờ em không thể xoa bóp được à?"

"... Không phải."

Ngón tay đi tới ngang hông, Lý Chính đột nhiên nắm chặt tay cô.

"Được rồi, còn lại để anh tự làm."

Chu Diễm nói: "Mặt cũng cần xoa đó."

Lý Chính nói: "Em đi tắm rồi ngủ đi."

Chu Diễm tắm rửa xong ra ngoài, Lý Chính đã nằm xuống.

Chu Diễm nhìn anh một lát, lên tiếng hỏi: "Em tắt đèn đi nhé?"

"Ừ..." Ngừng nói, Lý Chính ngồi dậy, "Em vào đây, anh đi."

Chu Diễm nghĩ anh muốn uống nước, "Ừ" một tiếng, đi vào phòng ngủ của mình.

Lý Chính nghe tiếng cô ngồi trên giường rồi, mới đi tới cửa, tắt đèn, mò mẫm đi vào.

Bên trong Chu Diễm tháo buộc tóc xuống, hơi sừng sốt.

Cô đón nhận gió sông, mái tóc khẽ bay bay, nói: "Anh bôi thuốc xong rồi à?"

"... Xong rồi."

"Ngày mai phải lái thuyền sao?"

"Buổi sáng thợ cả làm xong để lại, buổi chiều có thể lái thuyền."

Chu Diễm nằm lên giường, mở chăn ra, chui vào trong, mò điện thoại bật lên.

Không có tin nhắn hồi âm của Phương Phương.

Chu Diễm lại nhấn một tin cho cô, gửi xong, màn hình dần dần tối lại.

Chu Diễm ngửa đầu nhìn trần nhà, ngăn người một hồi, một lát sau, cô lại bật điện thoại lên, nhờ ánh sáng yếu ớt nhìn sàn nhà một chút.

Chu Diễm hỏi: "Còn sàn nhà, buổi sáng ngày mai có thể làm xong chứ?"

Chờ một lúc, bên ngoài không có ai đáp lại.

"Lý Chính?"

Vẫn không có ai trả lời.

Chắc anh đã ngủ rồi.

Chu Diễm lại nằm xuống gối, xoay người, một lát sau đưa tay chạm vào một sợi chỉ nhỏ, đầu ngón tay vô thức phẩy đi.

Từ trước đến nay, buổi tối anh sẽ không ngủ sớm như vậy.

Chu Diễm xoay người ngồi dậy, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Lý Chính?"

Vẫn không có người đáp lại.

Chu Diễm xuống giường, kéo đôi giày sandal, ra khỏi phòng ngủ.

Cách nhau một bức tường, nơi ánh trăng chiếu xuống, người kia đang nằm thẳng trên giường, hai mắt nhắm nghiền, yên lặng.

Chu Diễm cắn cắn môi, chậm rãi tới gần, lại gọi một tiếng: "Lý Chính à?"

Người trên giường không hề có phản ứng.

Chu Diễm khẽ vươn tay ra, cánh tay đưa xuống, cô hơi dùng sức đưa ngón trỏ tới mũi anh.

Giấy kẻ tiếp, trên tay cô trở nên căng thẳng.

Người trên giường mò mắt ra, dưới ánh trăng, ánh mắt trấn tĩnh.

Chu Diễm ngăn ra.

Lý Chính nắm lấy tay cô, ngồi dậy, nhìn chăm chăm cô một lát, rồi vỗ hai cái lên thành giường.

Chu Diễm rút tay lại, thả lỏng người. Lý Chính đợi một lát, dứt khoát giữ lấy eo cô, nhẹ nhàng kéo lại, ôm lấy cô.

Không có chút sức nặng nào, anh ôm cô từ phía sau.

Chu Diễm cúi đầu, ngồi trên giường.

Lý Chính tựa đầu cô hỏi: "Lo cho anh sao?"

Chu Diễm không nói gì.

"Sợ anh không thờ nữa? Còn dùng tay để kiểm tra..." Lý Chính xoa nhẹ đầu ngón tay cô.

Sau một hồi lâu, Chu Diễm mở miệng: "... Vừa rồi anh đang ngủ?"

"Không."

"... Sao anh không nói gì chứ?"

"Không đề ý tới em."

Chu Diễm định rút tay ra, Lý Chính lại đè tay cô trên giường.

Ánh trăng sáng lay lắt, rõ ràng mấy tiếng trước trời còn đang mưa, bây giờ bầu trời đêm lại trở nên thoáng đãng.

Chu Diễm cảm thấy buồn ngủ, "Vậy ngày mai, em sẽ mua dầu hoa hồng cho anh."

"..."

Lòng ngực Lý Chính run lên.

Một lát sau, Lý Chính nói: "Sàn nhà ngày mai có thể làm xong."

"... Ừ."

"Chú Lão Lưu đang chờ chúng ta ở bến tàu tiếp theo."

"Ông ấy không đề ý thời gian hả?"

"Hàng của ông ấy vận chuyển xong rồi, hai ngày nữa sẽ trở về địa điểm xuất phát."

"Còn anh thì sao?"

"Anh không về."

Lý Chính cúi đầu, chớp mũi thổi mạnh vào tai Chu Diễm, Chu Diễm né tránh, Lý Chính nhìn, ôm chặt eo của cô.

Lý Chính nhỏ giọng hỏi: "Em bao nhiêu tuổi rồi?"

Chu Diễm không lên tiếng, giầy sandal tuột xuống đất, cô dịch người về phía trước, định với lấy đôi giày, trên tay Lý Chính lại căng thẳng, hỏi tiếp: " Bao nhiêu tuổi, hử?"

"... 20."

Lý Chính vén tóc ra sau tai cô, "Anh lớn hơn em một giáp."

Chu Diễm vẫn cúi đầu, cố gắng nhìn về phía đôi giày dưới đất.

Một lát sau.

"Chu Diễm."

"Hả?"

Lý Chính đỡ cằm cô, ôm mặt cô quay lại, hôn lên môi của cô.

Tác giả có lời muốn nói: Lại đến thời gian nghỉ ngơi rồi..., chính xác, ngày mai là ngày nghỉ, không sáng tác nữa, hẹn mọi người thứ sáu gặp lại, vui hay không vui đây! (͡° ͜ʖ ͡°)

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Edit: hoa hồng

Beta: Ciao

Đêm hè mát mẻ, một hơi nóng phá cửa sổ xông vào.

Tiếng ù tai vang lên rầm rầm, ý thức Chu Diễm trống rỗng, có từng quả cầu lửa bay về phía cô, ngay cả hai mắt cũng nóng lên, nóng đến mức cô không mở ra được.

Cô chống tay lên ngực Lý Chính

Anh không mặc T shirt, lồng ngực trần truồng, bên dưới đang có gì đó rung lên, còn bóng hơn quả cầu lửa. Trên tay cô vừa trượt, bên bàn tay lại đến một quả cầu lửa, tay trên eo đột nhiên buộc chặt, kéo cô tránh về phía sau, cũng không còn đường lui nữa.

Trong giờ khắc này đầu lưỡi của anh xông vào. Răng môi giao hợp, tất cả xa lạ như vậy.

Chu Diễm ngã vào khuỷu tay của anh, bắp thịt nơi đó căng phồng, giống như tòa núi nhỏ. Tay của cô vẫn chống trên người anh, lại bị anh giữ lại, mất đi tự do, động cũng không động được.

Hơi nóng làm vải mỏng trên cửa sổ rách ra, quả cầu lửa càng thêm đốt người cuộn cuộn mà đến, từng chút từng chút quét qua người, từng chút từng chút làm người, từng chút từng chút thiêu đốt người.

Qua một lát, đầu sóng cuộn trắng sáng, đánh vào thân thuyền : “Xào xạc —— xào xạc ——” mà vang lên, giống như một trận gió mát.

Lý Chính buông đầu lưỡi cô ra, lui ra ngoài, nhưng không lui toàn bộ, anh lại mút mấy cái, cuối cùng mới thả đẩy cô ra.

Trên bờ, con ve côn trùng đang yên tĩnh ngủ giống như lập tức tỉnh dậy, cách trở âm thanh bị gió đưa vào lại.

Thời tiết vẫn mát nhưng trên người hai người vẫn có mồ hôi mỏng, mồ hôi từ trên cổ Lý Chính chảy xuống, chảy vào khe hở ngón tay Chu Diễm đang ngăn cản anh. Đầu ngón tay cô nóng lên.

Lý Chính khẽ lướt qua cái trán của Chu Diễm, lau mồ hôi giữa mép tóc cho cô.

Hai tiếng va chạm khác tiết tấu ở trong khoang thuyền không chỗ ẩn núp, giống như đêm đó anh dẫn cô đi, tiếng bước chân một trước một sau.

Hai bên đều nghe thấy, hai bên đều biết.

Một lát sau.

“Nóng à?” Lý Chính hỏi.

“..... Khá tốt.”

Lý Chính lại chạm vào trán của cô: “Rất sợ nóng.”

Chu Diễm muốn đứng dậy: “Em đi về.”

Lý Chính thu cánh tay lại: “Đừng mở quạt điện, mà dùng quạt điều hòa không khí.”

“..... Vâng.”

Lý Chính buông cô ra, Chu Diễm lập tức xuống đất, đi vào phòng.

Lý Chính ngồi ở trên giường một lát, liếm môi dưới. Trên tay không có thuốc, anh kẹp đầu ngón tay, sau một lát, sờ soạng đầu mấy cái, có mồ hôi. Anh xoay người xé vải mỏng trên cửa sổ xuống, bị mất cản trở gió lớn trên sông tuôn vào bên trong.

Lý Chính lại dựa vào cửa sổ ngồi một lát, nhắm mắt lại, vẫn không hề buồn ngủ. Anh xuống giường, đi tới phòng bếp, cầm máy quạt điều hòa không khí trên đất lên, vào phòng ngủ Chu Diễm.

Người trên giường đang gất gao đắp chăn, mặt hướng cửa sổ, Lý Chính nhìn cô một cái, cầm quạt điều hòa không khí vào ổ cắm điện, tìm chốt mở, mở ra, gió vù vù thổi ra so với quạt điện trên thuyền thì không lớn lắm.

Lý Chính không nhìn cô, đi ra ngoài.

Nhấn mở điện thoại di động, chưa tới mười hai giờ, Lý Chính dựa vào cửa sổ, nhắm hai mắt, đầu ngón tay đánh nhịp ở trên ván giường, đánh một lát,

anh mới mở ra.

Ánh trăng chiếu sang bên kia, khoảng không gian trong khoang thuyền lại đen kịt. Trong bóng tối, anh từ từ đi về phía vách tường đầu giường, cánh tay phập phồng, tăng thêm hô hấp.

**

Trời hừng sáng, khi Chu Diễm rời giường, Lý Chính không ở trong phòng.

Cô nhìn giường của anh, đi vào phòng vệ sinh, nặn lấy kem đánh răng, rót nước vào ly, đánh răng.

Bàn chải đánh răng ma sát hàm răng, thỉnh thoảng quét đến đôi môi, tay cô dừng lại, nhìn về gương, bọt màu trắng, thấp thoáng một chút điểm đỏ thẫm.

Chu Diễm đánh răng xong, rửa mặt, mở cửa đi tới trên boong thuyền.

Trên bờ cửa hàng ăn sáng đã mở, người đi đường không nhiều lắm, xe gắn máy thỉnh thoảng dừng lại mua một bánh bao. Bác thợ sửa đang nói chuyện với người ta, từ xa trông thấy cô thì vẫy tay với cô.

Chu Diễm cười gật đầu một cái, người đối diện bác thợ sửa quay đầu lại, ngoài miệng cần điều thuốc, mặt không thay đổi nhìn về cô.

Chu Diễm xoay người lại.

Nước nóng dùng hết rồi, cô đổ đầy một ấm nước, cắm điện vào, đang chuẩn bị lấy mì sợi ra, có người bên ngoài đi vào, để trên bếp một chén đồ.

“Mời bác thợ ăn sáng, thuận tiện mua cho em một phần.”

Chu Diễm xé túi ny lon ra: “Vần thẩn?”

“Ừ.” Lý Chính hỏi, “Có ăn vần thẩn không?”

“Ăn.” Chu Diễm lục lọi, “Không có muống sao?”

“Ở phía dưới.” Lý Chính lấy tới cái chén, cầm lấy cái muống bị đè ở phía dưới ny lon.

Trên muống dính mỡ, Chu Diễm nhận lấy, Lý Chính mở khóa vòi nước chảy ra.

Chu Diễm đứng tại chỗ ăn, lập tức ăn xong hai cái, Lý Chính rửa xong tay, chống tay lên bồn nước, hỏi: “Mùi vị tạm được chứ?”

“Ừ, ăn thật ngon. Anh chưa ăn?”

“Thứ này chỉ cho phụ nữ các em ăn mà thôi.”

“Anh ăn cái gì?”

“Mì sợi, hai bánh nướng, bánh tiêu.”

Cái muống nhỏ, miệng nhỏ của Chu Diễm uống canh, “Anh ăn thật nhiều. Lấy tiền ở đâu ra chứ?”

“Lấy chút từ chỗ trả tiền cho thợ.” Lý Chính nhìn cô một lát, “Em ăn trước đi, như thế này mình đi dạo một chút, bọn họ đi vào lát nữa.”

“Ồ.”

Chu Diễm ăn xong vần thẩn, đeo túi sách đi ra, nhường khoang thuyền cho bọn họ, lên tiếng chào, liền lên bờ.

Lý Chính giúp đỡ đóng cửa lại, đứng tại chỗ đỡ khung cửa, hai mắt nhìn bóng lưng của cô, mới nói: “Xếp ngay ngăn rồi hả?”

Cậu học việc quan sát: “Đứng, đừng động đây.”

**

Chu Diễm không biết đường, không đi dạo quá xa, mà đi ở gần đó.

Thời gian còn sớm, trên đường mọi người đều đang đi làm, cửa hàng cũng không mở cửa, chỉ có cửa hàng ăn sáng loay hoay khí thể ngất trời. Chu Diễm đi tới trong công viên, tìm cái ghế ngồi xuống.

Tốp ba tốp năm các ông cụ bà cụ đi tập thể dục buổi sáng đang đánh Thái Cực Quyền, nơi xa có mấy công nhân trang bị ở hồ bơi, dường như phải nặng hơn mới xây dựng được cửa đóng lại trên nước.

Chu Diễm nghỉ đến bộ máy quạt điều hòa không khí của mình kia, ngẫm thử dài.

Ngồi một lát, mặt trời dần dần mọc cao lên, Chu Diễm thấy thời gian không sai biệt lắm, đứng dậy rời khỏi công viên.

Trên đường trở về, phần lớn cửa hàng vẫn không đến thời gian mở cửa, một cửa cuốn của một cửa hàng kéo được một nửa, tay người kéo cửa đang gọi điện thoại, nhất tâm nhệ dụng (cùng một lúc làm nhiều việc), chậm rãi mới kéo cuốn cửa lên tới đỉnh.

Chu Diễm dừng chân lại, suy nghĩ một chút, vẫn đi vào theo, chỉ chốc lát sau, đi ra từ cửa gương có dán chữ “tiệm thuốc”. (vì ở dưới để tiệm thuốc)

Trở lại trên bờ, từ xa chỉ nghe thấy âm thanh của người thợ sửa chữa.

“Thủy tinh dán giấy đây? Có muốn không?”

“Không cần!”

“Anh không cần phải đuổi như vậy, có thể làm rèm cửa sổ, ngủ nướng có thể ngăn cản ánh sáng.”

“Nào có thời gian ngủ nướng.”

Nói xong, từ đầu kia của khoang thuyền có người đi ra, vừa ngừng đầu, liền thấy được Chu Diễm trên bờ.

Chu Diễm đứng mảy giây, mới nhấc chân lên, cẩn thận từng li từng tí chống đỡ chạm đất, một chân với tới khúc gỗ trên thuyền, khi đang cất cổ sức, người nọ đi tới trước mặt cô, cầm cánh tay của cô.

Chu Diễm mượn lực nhảy xuống, Lý Chính ôm hông của cô, hỏi: “Đi chỗ nào rồi hả?”

“Ở chỗ công viên đi dạo một chút.”

Lý Chính thấy túi ny lon trên tay cô: “Mua cái gì?”

Chu Diễm còn chưa trả lời, anh đã thấy chữ “tiệm thuốc” được in trên túi ny lon, liếc cô một cái, lấy túi, từ bên trong lấy ra một hộp dầu hồng hoa.

Chu Diễm nói: “Vừa lúc tiệm thuốc mở cửa, em thuận tiện mua.”

Lý Chính ném thuốc về, giơ túi lên đi trở về: “Làm cũng gần xong rồi, em xem một chút xem thế nào.”

Chu Diễm theo vào khoang thuyền.

Sàn đã được lót, cửa phòng, cửa sổ, phòng ngủ của Lý Chính kiêm phòng khách, dọn lên một bộ bàn ghế, cái bàn nhỏ hơn trong cửa hàng, nhưng lại rất hợp với căn phòng này

Hai mươi ngày trước cô mới vừa lên thuyền, nơi này xám xịt đồ nát, hai mươi ngày sau, rực rỡ hẳn lên.

Lý Chính đứng ở sau lưng Chu Diễm, “Đứng nơi này ngăn người cái gì?”

Chu Diễm quay đầu lại: “Động tác cũng quá nhanh, bàn ghế có thể dùng chưa? Mới vừa quét nước sơn có phải muốn khử mùi formaldehyde hay không?”

(*fomandêhít (formaldehyde) (còn được biết đến như là mêtanal), ở điều kiện bình thường là một chất khí có mùi hăng mạnh.Theo wiki)

“Đợi chút nữa mang ra ngoài phơi nắng.” Lý Chính gỡ lên túi sách của cô, “Cất đi.”

Chu Diễm vào gian phòng để túi sách xuống, liếc nhìn cái ghế mới trước bàn đọc sách, tay đề lên, sờ soạng hai cái, người bên ngoài gọi cô: “Nấu cơm, ăn xong rồi lái thuyền!”

“Vâng!” Chu Diễm vội vàng đi ra ngoài.

Buổi trưa, thuyền hàng từ từ lái rời khỏi bến.

**

Ánh mặt trời chói chang, mặt sông sóng gợn lăn tăn, nhìn lâu, tất cả trước mắt đều thoáng qua một chút điểm đen nhỏ.

Chu Diễm ở trên thuyền nghỉ ngơi một lát, đứng lên, bung chậu nước rửa mặt tạt lên trên đất, đi lên boong thuyền tắm rửa. Boong thuyền nhìn không lớn, tắm đứng lại khiến người mệt mỏi, đầu Chu Diễm đầy mồ hôi, trên người đều ướt đẫm.

Lý Chính dừng thuyền chạy ra ngoài, đến gần đuôi thuyền thì bước chân dừng một chút, nói: “Còn phải rửa bao lâu nữa?”

Chu Diễm nói: “Còn tệ hơn trên mái nhà.”

Lý Chính cười một tiếng: “Được rồi, em như thế này nấu cơm cũng nâng không nổi tay.”

Chu Diễm vào nhà nhận nước, thuận tiện giặt sạch hai tấm khăn lau, Lý Chính bung chậu nước ra ngoài, thay cô bung nước đi ra ngoài.

Chu Diễm cùng ra ngoài.

Lý Chính hỏi: “Đội nơi đó?”

Chu Diễm chỉ bên trái: “Nơi đó.”

Lý Chính tiện tay tắt một cái, đặt chậu rửa sang một bên, lại đi vào rót chén nước.

Chu Diễm không muốn mang hư giày xăng-đan, đã sớm cởi giày để ở trong phòng, chân trần đạp đầy đất được nửa rửa sạch, boong thuyền quá bẩn, chà một lát rồi mà không sạch, vẩy lên dưới lòng bàn chân mang theo màu xám tro nước bùn.

Lý Chính dựa vào khung cửa, từ từ uống nước.

Đầu tóc cô tùy ý đội lên mấy chậu nước, giờ phút này lôngalet tán tán, vài sợi tóc cũng dán lên mặt, trên cổ tất cả đều là mồ hôi, quần áo thấm ướt hơn phân nửa, dây áo ngực hiện càng rõ ràng.

Lý Chính ực một cái, đặt ly trắng men lên trên bếp.

Chu Diễm quỳ đến đầu gối phát đau, hơi nâng lên xoa nhẹ hai cái, ánh mặt trời bên trên bị che rồi, cô nghiêng đầu nhìn sang.

Lý Chính vén tóc cô ra phía sau, “Tôi giúp anh bôi thuốc.”

Chu Diễm để khăn lau xuống: “Em đi rửa tay.”

“Tôi buông lái.” Lý Chính đi trước.

Dầu hồng hoa đặt ở trên bàn điều khiển, Lý Chính mở bao đóng gói ra, nhìn bình một chút, trên đó viết “Vết thương thấp khớp sau chấn thương, bỏng lửa nóng”

Trước mặt Lý Chính bỗng tối sầm, mấy chữ phía sau không thấy rõ, anh dựa vào trên bảng điều khiển, lắc đầu, tầm mắt vẫn đen như cũ.

“Lý Chính?”

Lý Chính nhìn về phía cửa khoang, người đứng phía dưới, nhảy lên bậc thang, một bước, hai bước, ba bước, màu đen dần dần rút đi, anh nhìn rõ ràng cô gái nhỏ đứng ở trước mặt, lời thôi lệch thếch, đầy đầu mồ hôi, quan tâm nhìn anh.

“Lý Chính?”

Lý Chính cười một tiếng, cởi T shirt ra, lộ ra cường tráng trên người, hỏi: “Sẽ bôi sao?”

Chu Diễm nhìn anh một lát, “Ừ, anh chỉ cần ngồi thôi.”

Lý Chính ngồi vào trên giường, mặt quay nhìn một hướng khác trên khoang thuyền.

Chu Diễm thoa chút dầu trên tay, dùng sức bôi vào trên lưng anh, cô dùng toàn bộ sức lực, dầu thuốc thuận lợi thấm vào.

Lý Chính nhìn bóng người chiếu ra trên cửa thủy tinh, nói: “Sức lực thật lớn.”

“Đau sao?” Chu Diễm hỏi.

Lý Chính cười cười: “Không đau, em tiếp tục.”

Chu Diễm lại xoa nửa ngày, cô tay ê ẩm, sức lực dần dần yếu xuống, rót cuộc chà xong, cô lắc lắc cổ tay.

Lý Chính quay lại, thoa chút dầu, lại bôi vào mấy chỗ vết thương ứ đọng máu nhàn nhạt trên ngực, Chu Diễm nghiêng tầm mắt, nhìn về phía nước sông sông gọn lắt tẩn, thuận miệng hỏi: “Đây là sông gì?”

Lý Chính nhìn cô một giây, đứng dậy đi đến phía sau cô.

Nguồn nhiệt gần sát, Chu Diễm bất động, người phía sau duỗi tay, vịn trên bảng điều khiển, ôm cô, nói: “Trường Giang”

“ Trường Giang?”

“Ừ, Trường Giang.”

Vừa mới bắt đầu, từ đông hướng sang tây.

**

Mà trên đất liền, một chiếc xe hàng có mái che, cũng chạy từ đông sang tây.

Đền bù bằng chương 4k chữ @v@

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Edit: Ciao

Trên thuyền, Chu Diễm ngấm nhìn phương xa.

Ngày đó, Nghiêm Phuong Phuong nói với cô: “Ồi, cái lời đạo đầu này mẹ em dùng đã hai năm rồi, sao còn chưa thay đổi chứ, còn đi qua 18 tỉnh nữa, rõ ràng là còn chưa đi qua cả bờ sông bên kia!”

Mà chỉ chớp mắt thôi, cô đã đứng trên sông Trường Giang rồi.

Chu Diễm có một cảm giác kỳ lạ, bầu trời cao như thế, sông núi xa xôi như thế, tất cả đều không bù được cảnh vật trên chiếc thuyền con.

Sinh sôi không ngừng, Trường Giang cuộn sóng vô tận. Đây là những sinh mệnh đang cháy, dù sông núi có to lớn thì cũng không thể nào bằng với lực lượng này.

“Đang suy nghĩ gì thế?” Lý Chính cúi đầu hỏi.

Chu Diễm nói: “Em đang nghĩ, nước là một thứ rất thần kỳ.”

“Thần kỳ?”

“Em nhớ lúc em học tiểu học, có một lần giáo viên dạy bọn em một đạo lý, nhỏ một giọt nước trên bàn, nước sẽ mau chóng bốc hơi, sau đó thầy nói tới một bể cá, trong bể cá có một chú cá vanfg, chú cá vàng này được bạn học trong lớp nuôi một học kỳ.”

“Đạo lý... tích tiểu thành đại sao?”

Chu Diễm lắc đầu: “Không phải điều này, ý là, một giọt nước chỉ khi thả vào trong biển rộng thì mới mãi không khô cạn, một người có năng lực mạnh nhất khi hòa hợp với tập thể.”

“Đây là đạo lý gì vậy, danh nhân nào nói?”

Chu Diễm nói: “Lôi Phong.”

Lý Chính: “...”

Lý Chính tiêu hóa trong vài giây, lồng ngực run lên, vòng quanh cô, đứng bên cạnh hỏi: “Em cảm thấy có lý sao?”

Chu Diễm nói: “Lời có lý truyền xuống, anh thấy không có đạo lý sao?”

“Danh ngôn chí lý...” Lý Chính nói: “Thí nghiệm này còn có một đạo lý khác.”

“Hả?” Chu Diễm hứng thú: “Cái gì?”

“Một giọt nước không thành khí hậu được, chỉ có hợp thành một vùng biển, mới có thể gây sóng gió, lật thuyền, nuốt người.”

“... Danh nhân nào nói cái này?”

Lý Chính bảo: “Anh nói.”

Chu Diễm: “...”

Lý Chính liếc cô một cái, cười như không cười: “Sao hả, trong lòng đang mắng cái gì?”

“... Không có.”

Lý Chính nghiêng người dựa vào bảng điều khiển, nhìn Chu Diễm nói: “Nhất định em đang nghĩ, đây là cái lời lẽ chí lý gì chứ.”

Chu Diễm không nói gì, xem như cam chịu.

Lý Chính nói: “Em biết vì sao câu nói của Lôi Phong lại chí lý không?”

“Vì sao?” Chu Diễm hỏi.

“Bởi vì ông ta là Lôi Phong, ông ta nổi tiếng, cho nên ông ta tùy tiện nói một hai câu thì đó chính là lời chí lý, tất cả lời nói chí lý khác cũng như vậy. Giống như kẻ có tiền cầm một thứ đồ đi trên đường, người người đều khen rất đẹp.”

Chu Diễm á khẩu không trả lời được.”

Lý Chính còn nói: “Thầy em chỉ dạy một nửa, thật ra còn có một đạo lý nữa.”

“Nước chảy đá mòn, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền.”

Lý Chính nhìn cô một cái, cười: “Suy một ra ba, giỏi lắm, không sai.”

Chu Diễm nói: “Những lời này rất gượng ép, không phù hợp với thí nghiệm”

“Cho nên anh mới nói thầy em dạy điều bình thường, lãng phí bể nước cá vàng”

Chu Diễm nói: “Vậy anh đi làm thầy giáo đi.”

“Anh không có chí hướng lớn như em.”

Chu Diễm cúi đầu.

Lý Chính nhìn cô, cười nói: “Sẽ nói thêm cho em những đạo lý lớn.”

Chu Diễm lại nhìn anh.

Lý Chính chỉ vào phía trước, xuyên qua khoang cửa thủy tinh, xuyên qua mặt nước chảy cuộn cuộn, đó là một thành phố trong thế giới khác, cách xa như vậy nhưng cô vẫn có thể trông thấy những tòa nhà cao tầng san sát nhau

“Em nhìn đi, đó là đất liền, người trên đó, đi bộ bằng chân, đi xe hai bánh, lái xe bốn bánh, sáng chín chiều năm, nửa đêm thì mục nát.”

Chu Diễm nhìn những tòa nhà cao tầng ở nơi xa, không biết có bao nhiêu tầng, nhưng lại cao không thể chạm tới, cao xuyên qua những tầng mây.

Lý Chính nói tiếp: “Mà chúng ta, xuôi ngược trên sông, một chiếc thuyền, một bát com, một đĩa thức ăn, làm bạn với sóng gió.”

“Cuộc sống trên đất liền muôn màu muôn vẻ, xa hoa trụy lạc, còn trên sông là một cuộc sống khác, như rập khuôn, nhạt nhẽo như nước, không biết khi nào sẽ bị một ngọn sóng lớn đánh cho không còn một mảnh.”

Chu Diễm kinh ngạc đến mức không nói lên lời.

Đạo lý này hơi dài, không thể lập tức tổng kết được, cô vẫn không thể hiểu được ý ngọc lời vàng.

Có lẽ đây là một hình thức của sinh mệnh, dài dằng dặc từ xa xưa, chắc là dài mấy thập niên, không thể khái quát trong vài câu ngắn ngủi.

Một lúc sau, cuối cùng Chu Diễm cũng lên tiếng: “Vậy còn anh, tại sao anh lại ở đây?”

Ở chỗ này, xuôi ngược trên sông, một chiếc thuyền, một bát com, một đĩa đồ ăn, làm bạn với sóng gió.

Thuyền trôi trên sông, trời khá êm đềm, Lý Chính im lặng một lát, dường như đang tự hỏi.

“Sống, thì đâu cần có lý do.” Anh thuận miệng nói.

Hai ba con thuyền đi qua, có thuyền giống như của bọn họ, có nhiều người đứng bên ngoài, bên ngoài boong thuyền có người lớn trẻ nhỏ phơi quần áo.

Chỉ có thuyền của Lý Chính, từ trước đến nay chỉ có một mình anh.

Chu Diễm không nói tiếp mà lảng sang chuyện khác: “Anh bôi xong thuốc rồi hả?”

“Ừ.”

Chu Diễm quan sát anh: “Còn mặt thì sao?”

“Không cần.”

Chu Diễm bỏ dầu hoa hồng vào túi: “Em cất dầu về? Hay đặt ở chỗ này?”

“Cắm về đi.”

“Bây giờ anh lái thuyền à?”

“Ừ.”

Chu Diễm buộc lại cái túi to, chuẩn bị rời đi, vừa xoay người, cô lại quay đầu nói: “Đời người có ba việc khổ, chong thuyền rèn sắt xay đậu hũ, là ai nói?”

Lý Chính nhú mày, đã hiểu được ý của cô.

Chu Diễm hỏi: “Đây là lời có lí sao?”

Lý Chính nở nụ cười: “Phải.”

Chu Diễm gật đầu, lúc này mới xoay người rời đi.

Lý Chính nhìn cô ra khỏi khoang, nghe tiếng bước chân đi xa, đầu ngón tay gõ bàn điều khiển, đứng một lát, mới xoay người cầm bánh lái, lẩm bẩm cười: “Cô bé con này!”

Bến tàu Hành Thông

Mấy người Tướng Bác Văn đã đợi mấy ngày, nhưng vẫn không nhận được tin tức về nhóm trộm cắp, tâm trạng tốt đẹp khi đi du lịch đã bị hết sạch, Vương Khiết lấy tay quạt quạt, nhú mày: “Tớ không muốn ngây ngốc ở đây đâu, chả có ý nghĩa gì cả.”

Từ Dương: “Về nhà, về nhà ngay! Mẹ nó, sau này không bao giờ tới chỗ này nữa, cái thành phố du lịch rách nát!”

Vương Khiết hỏi Cao Quân: “Còn cậu thì sao, còn muốn chơi không?” Gọi một tiếng, cô ta vẫn không để ý, “Wey wey, nhìn gì thế!”

Vương Khiết nhìn qua theo ánh mắt của Cao Quân: “Các cậu nói xem đầu óc Tướng Bác Văn có vấn đề hay không, sao cậu ta trò chuyện hăng say với người đóng thuyền thế?”

Từ Dương cười, nhìn qua Cao Quân, sâu xa nói: “Không trò chuyện thì sao biết được người đi đâu được.”

Người đóng thuyền bận rộn, mồ hôi ướt đầm, nhận lấy đồ uống Tướng Bác Văn đưa, mở nắp ra uống ực mấy ngụm, nói: “Cậu hỏi thuyền của Tiểu Lý hả?”

Tướng Bác Văn: “Vâng, là thuyền của anh ta, anh ta đi đâu vậy ạ?”

“Để tôi nghĩ đã.” Người công nhân lại uống mấy ngụm, “À, hình như là đến Khánh Châu, đến đó rồi sẽ quay lại.”

“Khánh Châu?”

“Cách đây không xa, tôi tính xem, thuyền của cậu ta đi chậm, hôm trước lại bão, nhất định không đi được, có lẽ hai ngày nữa có thể đến.”

Tướng Bác Văn nói lời cảm ơn.

Vương Khiết thấy Tướng Bác Văn quay lại, hỏi: “Àiz, cậu vừa nói gì với người ta vậy?”

“Không có gì.”

Từ Dương cười nhạo: “Còn chuyện gì nữa chứ, chẳng phải là hỏi xem cái thuyền kia đi đâu sao.”

“Thuyền gì?” Vương Khiết khó hiểu.

“Người đàn ông ở khách sạn kia, không phải cậu ta đi tìm người sửa thuyền của anh ta sao?”

Vương Khiết suy nghĩ, hừ một tiếng, không đáp lại.

Mấy người lại trở về, Cao Quân rút lại phía sau, đi bên cạnh Tường Bác Văn: “Bọn họ nói không muốn đi nữa, muốn về.”

“Ừ.” Tường Bác Văn không yên lòng.

“Còn cậu?”

Tường Bác Văn nhú mày, đột nhiên nói: “Cao Quân, có phải cậu biết chuyện gì xảy ra với nhà Chu Diễm không?”

Cao Quân sững sốt: “Tớ... Tớ biết cái gì được chứ?”

Tường Bác Văn dừng bước, xoay người nhìn cô: “Cậu biết.”

Cao Quân né tránh: “Cậu nói linh tinh gì vậy.”

“... Chu Diễm rơi xuống sông, cậu thấy chết mà không cứu, vì cậu ngã bệnh nên tớ cũng không truy hỏi.”

Cao Quân không nhận được: “Tớ không có! Tình hình lúc ấy...”

“Đủ rồi!” Tường Bác Văn không muốn nghe, “Cậu chỉ cần nói cho tớ biết rốt cuộc nhà Chu Diễm xảy ra chuyện gì!”

Cao Quân cúi đầu, trong ngực phập phồng, một lúc lâu mới nói: “Cha cậu ấy mất rồi.”

Tường Bác Văn sững sốt: “Thầy Chu?”

Cao Quân châm chọc: “Chết chả về vang gì, còn thầy gì chứ...”

“Cậu nói gì thế... Cậu có ý gì?”

Cao Quân không nhìn cậu ta: “Tớ không biết, tớ chỉ nghe cha tớ nói thế.”

Cao Quân cắn chặt răng, không muốn nói tiếp, Tường Bác Văn cũng không ép buộc, mắt hờn mắt vía đi theo hai người phía trước, đi được một lát thì đột nhiên cậu hỏi: “Có phải nhà cậu bây giờ đang ở Khánh Châu không?”

Lý Chính lái thuyền, Chu Diễm lau rửa nóc thuyền.

Đứng từ trên cao nhìn sông Trường Giang, lại là một phong cảnh khác hẳn, Chu Diễm lau mồ hôi, đứng thẳng nhìn nước sông ở phía xa, từ từ thở hỗn hển, bất tri bất giác hát mấy câu, cười ngây ngô rồi lại cúi xuống, tiếp tục làm việc.

Chạng vạng, Chu Diễm đi tắm, nghe thấy Lý Chính hét to gọi người hỗ trợ.

Chu Diễm tắm nhanh hơn, thuyền cập bờ,

Vừa ra khỏi WC, đúng lúc đụng vào Lý Chính, Chu Diễm lùi về phía sau hai bước, Lý Chính kéo cô lại hỏi: “Vừa tắm à?”

“Vâng, nhanh như vậy đã tới bến tàu rồi sao?”

“Thế còn nhanh à? Cũng hơn nửa ngày rồi.” Lý Chính bỏ cô ra, “Đi thôi.”

Chu Diễm đi theo Lý Chính, vừa lên bến tàu, từ xa đã có một người chạy tới nhào vào trong lòng cô, la to: “Chị Bạch, chị Bạch, sao chị lại tới đây, em nghĩ là chị đi rồi cơ! Em nhớ chị muốn chết!”

Chu Diễm ôm Hân Hân, cười nói: “Chị cũng rất nhớ em.”

Cô nhóc sáu tuổi cũng khá nặng, Chu Diễm bình thường nhìn Lý Chính ôm thoải mái, vào trong tay mình mới biết là không chịu nổi, cánh tay vừa run lên thì đã có người kéo cô bé trong ngực qua.

Lý Chính nâng Hân Hân lên, hỏi: “Ba cháu đâu?”

Hân Hân vui vẻ gọi: “Cao thêm chút nữa cao thêm chút nữa, cháu muốn lái máy bay.”

Lý Chính quăng cô bé lên cao hơn, Hân Hân vui vẻ hét chói tai.

“Được rồi, ba cháu đâu?”

“Ba cháu đến khách sạn đằng trước, bảo cháu đến đón hai người.”

Lý Chính đặt Hân Hân xuống đất, đi nhanh về phía trước, Hân Hân kéo tay Chu Diễm, sôi nổi đuổi theo.

Những lái thuyền ngồi ăn com trong khách sạn, TV trên tường đang chiếu chương trình dự báo thời tiết, mấy ngày tới sẽ có bão, mấy người lái thuyền oán giận: “Có đề cho người ta sống không nữa đây.”

Chú Lưu chiếm được vị trí tốt vậy tay: “Chỗ này!”

Lý Chính đi về phía ông.

Chú Lưu: “Chờ cậu hơn nửa ngày đấy, sao từ Hành Thông đến đây mà đi lâu vậy?”

Lý Chính: “Cửa kính trên thuyền bị vỡ, tìm người sửa chữa, nên chậm một ngày.”

“Chú đã bảo cháu sửa từ lâu rồi.”

Chu Diễm đi theo Hân Hân vào, gọi một tiếng: “Chú Lưu.”

“À!” Chú Lưu giật mình, “Sao cháu...”

Ông nhìn về phía Lý Chính, Lý Chính rút hai chiếc đũa, gấp miếng thịt bò bỏ vào miệng, hỏi: “Đủ đồ ăn chưa?”

“Còn thiếu hai món nữa.” Chú Lưu nhìn Lý Chính, lại nhìn Chu Diễm, một lúc sau mới nói, “Tiểu Bạch ngồi đi, cháu có muốn uống gì không?”

Chu Diễm: “Không cần đâu ạ.”

Chú Lưu gọi thêm cho mình và Lý Chính mỗi người một chai bia.

Lý Chính dùng đũa chọc hai chai bia, hỏi: “Tiểu Lí đâu?”

“Đi mua đồ với vợ cậu ta rồi.”

Trong đầu Chú Lưu đây câu hỏi, ăn cũng không biết vị, ăn xong quay lại bến tàu, lúc chuyển hàng cho Lý Chính, không nhận được nhỏ giọng hỏi: “Sao con bé lại đi cùng cậu?”

Lý Chính: “Gặp được.”

“Gặp được?” Chú Lưu nhìn về phía mấy đứa nhóc đang chơi đùa với Chu Diễm, “Cũng khéo quá, ôi.”

“Vâng, vừa khéo.”

Bến tàu nhộn nhịp, Chu Diễm mang mấy đứa trẻ ngồi vào một góc, kể chuyện cổ tích chính mình nghĩ ra cho chúng, một bé trai kinh ngạc: “Hóa ra cô bé bán diêm bị bọn buôn người lừa gạt?”

Về mặt Chu Diễm tự nhiên: “Các em biết đấy, cha mẹ các em bận rộn như vậy, không phải lúc nào cũng rảnh để nhìn các em, nên các em không thể chạy linh tinh, càng phải cảnh giác với người lạ, nếu bị bọn buôn người bắt cóc đi bán diêm, vậy thì phải làm sao?”

Nhân sinh quan của mấy đứa bé bị chấn động, một lúc lâu vẫn chưa thể hoàn hồn.

Bóng chiều ra nghiêng nghiêng, trên bến tàu vang lên tiếng đọc sách của bọn trẻ:

“Bầu trời tròn che lên biển rộng, mặt nước đen nâng chiếc thuyền cô độc.

Xa không nhìn thấy núi, bên cạnh chân trời chỉ có vài đụn mây.

Cũng chẳng nhìn thấy cây, trên mặt nước này chỉ có hải âu.

...

Vù vù, trôi tan một ngày mây mù, một ngày sầu.”

(Trích bài thơ “Qua Ấn Độ Dương” của Chu Vô Quân)

Mấy người lớn vừa nghe vừa cười, một người mượn bật lửa cho Lý Chính đốt thuốc: “Bài thơ gì thế, kì lạ vậy.”

“Ai biết.” Lý Chính hít một hơi, “Được rồi.”

Đối phương thu lại thuốc lá, cắn thuốc: “Cô bé đó vẫn là sinh viên hả? Có học vấn, kể chuyện cổ tích cũng ra hình dạng như vậy, đồ con bé nhà tôi từng sờ.”

Lý Chính cười.

Người bên cạnh cũng nói theo: “Cô bé học đại học nào vậy, tới đây nghỉ hè à?”

Lý Chính hút thuốc không đáp.

“Là đứa trẻ trong nhà cậu à?”

“Là người phụ nữ của cậu à?”

“Mới bao nhiêu tuổi chứ.”

“Tốt nghiệp đại học chưa?”

Lý Chính nghe từng lời bên tai, híp mắt nhìn người bên đầu kia, hút hết nửa điếu thuốc mới nói: “Sau này sẽ làm giáo viên.”

“Giáo viên? Giáo viên giỏi!”

Lý Chính cười: “Dạy vớ vẩn, dạy hư học sinh.” Anh hô to: “Hân Hân, lại đây!”

Hân Hân vội vàng chạy tới, Lý Chính dặn dò cô nhóc hai câu.

Qua một lát, không thấy bóng dáng mặt trời đâu, Hân Hân kéo Chu Diễm chạy đi.

Chu Diễm còn tưởng cô nhóc muốn chạy đi đâu chơi, ai ngờ Hân Hân lại mang cô tới chỗ hồ nước,

Chu Diễm: “Em muốn bơi à?”

Hân Hân ngạc nhiên: “Chị Bạch, chị thông minh quá.”

Chu Diễm: “Không phải lại muốn dạy chị bơi đấy chứ?”

Hân Hân thần phục: “Sao chị biết thế! Chị biết xem bơi à?”

Chu Diễm xoa đầu cô nhóc, buồn cười nói: “Tìm bể bơi đi, sẽ an toàn hơn.”

“Không cần, chỗ này có thể xuống nước được, nước nông lắm, ban ngày còn có các chú trông coi, có thể bơi miễn phí!”

Chu Diễm nghe hiểu ra đây là phúc lợi chính phủ cung cấp cho người dân.

“Vậy em bơi đi, chị sẽ ở cùng với em.”

“Em dạy chị bơi.”

Chu Diễm giải thích: “Em là trẻ con, mặc như vậy có thể bơi được, chị là người lớn, mặc vậy xuống sẽ rất khó coi.”

“Trời tối rồi, không có ai nhìn đâu! Chị xem bên kia cũng có mấy đi đang bơi với các bạn nhỏ.”

Chu Diễm vẫn lắc đầu, để cho Hân Hân bơi một mình.

Quả nhiên nước rất nông, Hân Hân vẫy tay với cô, Chu Diễm nói: “Em bơi một lát thôi.”

Hân Hân ngụp vào trong nước.

Hồ nước miễn phí, thời gian vẫn còn sớm, số lượng trai gái đến bơi lội không hề ít, đến bảy rưỡi, đám người dần dần rời đi, Chu Diễm mới từ từ xuống nước.

Hân Hân nổi lên mặt nước, giống như cá bơi đến trước mặt cô: “Chị Bạch, chị đừng sợ, chỉ cần không bơi ra giữa thì sẽ không chết đuối được đâu.”

“...” Chu Diễm nói, “Cám ơn em đã an ủi chị.”

Chu Diễm xuống nước, mực nước còn chưa đến ngực cô.

Cả người Lý Chính đầy mồ hôi, cởi áo T-shirt ra, thả tay xuống sông, rửa mặt, ngồi lên thùng hàng, lấy điều thuốc ra hút.

Hút được một lát, chú Luru từ xa gọi anh: “Sao bọn Hân Hân còn chưa về?”

“Còn sớm mà.”

“Ngày mai cậu chuyển xong hàng có đi luôn chưa?”

“Xem tình hình đã.”

“Ngày mai tôi còn hẹn với một ông bạn cũ, buổi tối mới đi được.”

“Uhm” Lý Chính dập thuốc, đứng lên, “Chú về nghỉ đi, cháu đi đón họ.”

Tối nay không nhìn thấy trăng, Lý Chính đi theo đèn đường, từ từ tới hồ nước, từ xa đã nghe thấy tiếng trẻ con hét ầm lên.

“Chị ngọc quá, cánh tay cứ như vậy là được. Người sẽ nổi lên, chị yên tâm. Aiz, sao chị lại uống nước hồ thế, lúc bơi người ta tiểu vào đấy! —— Ở này, sao chị còn uống nữa!”

“Chị Bạch, em phát điên với chị mất.”

Trong mũi Chu Diễm đều là nước, vung tay không nói ra lời, hai chân buông lỏng cổ sức bước lên bờ, quyết định không bao giờ học bơi nữa, tay vừa chạm vào bãi cỏ, một đôi dép lê to xuất hiện trước mặt cô.

Chu Diễm ngẩng đầu lên.

“Hân Hân, tự bơi đi, để chú dạy.”

“Chú Lý tới rồi, em mặc kệ chị!” Hân Hân hoan hô, ngụp một hơi bơi rất xa, đi chơi với hai cậu bạn vừa mới quen.

Lý Chính ngồi xồm trên mặt đất, cười như không cười: “Có học nữa không?”

Chu Diễm ho mấy tiếng, nói bằng giọng mũi: “Không học đâu.”

Cô đi sang bên cạnh, Lý Chính đỡ cô lại.

Anh tháo dép lê ra, cởi áo, đi xuống nước, giữ chặt người muốn nhân cơ hội bò lên bờ, nói: “Tiền đồ! Lại đây!”

Chu Diễm bị kéo qua, nước cao tới ngực cô, Lý Chính nhấc chân của cô lên, Chu Diễm vỗ nước hai cái, lại uống vào một ngụm, “Lý Chính!”

“Lần trước dạy em như thế nào, nhanh như vậy đã quên rồi?” Lý Chính đặt tay Chu Diễm lên vai mình, “Coi anh như miếng gỗ nổi, đạp chân đi.”

Chu Diễm hít thở sâu, chỉ cảm thấy làn da dưới tay anh vừa dày vừa phồng, cô đạp chân, được Lý Chính mang theo bơi về phía trước, không cần thận uống mấy ngụm nước thì Lý Chính lại kéo cô lên, ôm cô để cho cô nghỉ một lát, sau đó lại tiếp tục.

Chu Diễm không có thiên phú bơi lội, chân tay không chịu phối hợp, mất một nửa sức lực mới có thể vịn Lý Chính bơi, anh thử buông cô ra: “Đứng rồi, thử bỏ tay ra xem sao?”

Tay Chu Diễm xiết chặt cánh tay anh.

Lý Chính rút tay ra: “Thử xem nào.”

Chu Diễm bỏ cả hai tay ra, cả người lại nhào xuống nước.

“Ầm” một tiếng, Lý Chính kéo cô lên.

Chu Diễm sắc nước: “Không được.”

“Vô dụng.”

Lý Chính ôm cô tựa vào bờ, toàn bộ sức nặng của Chu Diễm đều dồn hết lên người anh.

Gió đêm khẽ thổi, hương cỏ nhẹ nhàng, trên đầu không có trăng sáng, đèn đường cách đây hơi xa, bốn phía mờ tối, xa xa còn có tiếng người cười đùa ầm ĩ.

Chu Diễm tựa vào bờ, sau lưng là xi măng lạnh buốt, cô lau nước trên mặt, thở hắt hắt, cúi đầu: “Lên thôi.”

Lý Chính chống tay vào bờ, vây cô vào trong lòng.

Tóc cô ướt sũng, búi tóc trên đầu đã lỏng lẻo, Lý Chính nắm dây buộc tóc, nhẹ nhàng kéo xuống, mái tóc aam ướt rũ xuống bờ vai Chu Diễm như thác nước

Lý Chính vén tóc ra sau cho cô: “Trước đó đọc thơ gì vậy?”

“Cái gì?”

“Cái gì mà bầu trời tròn che lên biển rộng.”

“Thơ nhớ nhà.”

“Chẳng ra gì.”

Chu Diễm: “Cái này không giống thơ cổ.”

Lý Chính hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến

Chu Diễm: “Quần áo của anh không ở phía này.”

“Ừ, ở bên kia.”

“Vậy sang đó đi.”

Lý Chính im lặng, tay anh khẽ dịch chuyển sau cổ cô, hỏi: “Đi qua?”

“Ừ.”

“Em biết bơi sao?”

Chu Diễm: “Có thể đi một ít.”

“Ồi...” Lý Chính cười, cúi đầu hôn cô một cái: “Nên khen em sao?”

Chu Diễm quay đầu đi, hai tay không thể duỗi ra, chỉ có thể dùng sức kéo vạt áo T-shirt dưới nước

Lý Chính chen vào giữa hai chân cô, nâng mông cô lên, ôm lấy cô, kéo vào trong lòng mình, Chu Diễm thả áo ra, ôm lấy bờ vai anh.

Cô ngã ra phía sau, mái tóc đen rũ xuống đầy đất, Lý Chính giữ chặt cô, hôn lên

Mấy người lớn và trẻ nhỏ còn đang vui đùa ầm ĩ trong hồ, tiếng cười phiêu đảng trên mặt nước.

Buổi tối mùa hè là thời điểm thích hợp nhất để ngâm mình trong nước, tẩy đi nóng bức ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Edit: hongheechan

Beta: Ciao

Trên mặt xi măng khô ráo, xuất hiện một vũng nước đọng.

Chu Diễm ngồi dưới đất, cúi đầu vịn quần áo trên người, nước giống như một dòng suối nhỏ, chảy về phía mặt đất, cuối cùng chỉ còn chảy tí tách. Áo phông ướt dính sát vào cơ thể, cô nhẹ nhàng kéo ra, đột nhiên trên lưng có một ngón tay dấn tới, từ từ sờ từ trái qua phải.

Chu Diễm nhanh chóng hạ lưng xuống.

Lý Chính nằm trên mặt đất, một tay gối sau ót, một tay nhẹ nhàng vạch lên, hỏi: “Mới vừa rồi anh làm em đau sao?”

“Không có.”

Mặt đất cứng rắn, đoán chừng phía sau lưng cô bị hiện ra một sợi dây đỏ, tóc dài, che ở hơn phân nửa lưng, không thấy được. Lý Chính nắm được một nhúm tóc dài của cô, nhìn chăm chăm cô, quét từ đầu đến cuối, không nhìn thẳng mặt.

“Tin tức khí tượng nói còn có bão.”

“Ừ, sao vậy?” Lý Chính nói.

“Thuyền kia vẫn còn không mở sao?”

“Mở, ngày mai đi.”

“Chú Lưu với bọn họ đâu?”

“Bọn họ cũng đi, nhưng là trở về.”

“Điểm cuối cùng của anh là đâu thế?”

Người hỏi vẫn cong người, tay Lý Chính xuống phía dưới, dừng lại một chút ở bên hông của cô, đỡ lên, ngồi dậy.

Chu Diễm rụt eo.

Lý Chính ôm cô, trông mắt hạ xuống nhìn gò má cô, nói: “Đi Khánh Châu, em cần đi qua chỗ nào à?”

Chu Diễm nói: “Đi qua Lương Hòe.”

“Đi làm cái gì?”

“Chơi.”

Lý Chính cười: “Em cũng sẽ chơi sao?”

“ Làm sao em lại không biết chơi?”

“Khánh Châu có cái gì tốt để chơi, thành phố nhỏ Tứ Xuyên. bên kia lại có một khu vui chơi, có đi qua không?”

Chu Diễm lắc đầu: “Nhiều năm trước em đã đi với cha rồi, quê một người đồng nghiệp của ông ở đó, cho nên mang em đi chơi.” Giọng nói của Chu Diễm thấp xuống một chút, ngừng lại rồi mới nói tiếp, “Khi đó khu vui chơi còn chưa xây dựng đâu.”

“Xem ra đúng là em đã đi qua.”

“Nói dối cái này thì có lợi gì chứ.” Chu Diễm động đầu ngón chân một cái, nói, “Đi được chưa? Hân Hân muốn chơi đến điên rồi.”

Lý Chính nói: “Em cứ ngồi trước, anh đi lấy quần áo.”

“Cùng đi.”

Lý Chính vỗ xuống vai của cô: “Ngồi.”

Nói xong, Lý Chính đứng lên, nhảy vào trong nước, mũi tên giống như vạch về phía trước.

Hai vai dài rộng, cánh tay trắng kiết dễ dàng rẽ nước, màu da được phơi nắng hứng gió, bắp thịt quanh năm đi kéo dây thừng, người đàn ông đang ở trong hồ bơi lội thật không giống với trước khi tới nơi này.

Chu Diễm nhìn người trong hồ đang dần dần đi xa, cắn đôi môi, giơ tay lên, ngón trỏ nhẹ nhàng xoa xoa cánh môi, hình như hơi thở của người đó vẫn còn lưu lại, đầu lưỡi có hơi tê dại.

Chu Diễm cảm thấy nóng, quạt mấy cái.

Lý Chính ra khỏi mặt nước, dầm lên trên sân cỏ, mang dép, trong lúc cấp bách Hân Hân không đánh được cá, vội tới hỏi: “Chú Lý, phải về rồi sao?”

Lý Chính nói: “Chưa trở về, cháu tiếp tục chơi, chú ý an toàn.”

“Ồ!” Hân Hân hoan hô.

Chu Diễm đợi trong chốc lát, nhìn thấy một cái bóng chậm rãi đi tới từ ven đường.

Lý Chính đặt một đôi giày xăng-đan màu trắng trên đất, nắm áo phông, vừa lau nước trên người, vừa nói: “Ngồi một lát nữa.”

“Mấy giờ rồi?”

Lý Chính nói: “Còn sớm.”

Chu Diễm đưa chân vào trong nước rửa một chút, Lý Chính ngồi xuống bên cạnh cô.

Chu Diễm nói: “Lúc này hình như em nghe thấy Hân Hân nói chuyện?”

Lý Chính ném áo phông bắn sang bên cạnh, nói: “Đi chơi rồi, trở về thì gọi nó.”

“À. Đúng rồi, mấy giờ ngày mai lên đường?”

“Để trang hoàng xong. Đến lúc đó rồi xem.”

“Vậy buổi sáng ngày mai em đi ra ngoài một chút.”

Lý Chính nhìn về phía cô: “Đi chỗ nào?”

“Nghe nói phụ cận có một hầm trú ẩn, Hân Hân cũng nói muốn đi.”

Lý Chính “Ừ” một tiếng.

Chu Diễm hỏi: “Đây buộc tóc của em đâu?”

Lý Chính sờ soạng hai cái trên đất, lại quét một vòng, nói: “Không có, có thể rơi trong hồ rồi.”

“. Thôi.”

Không có việc gì, Lý Chính lấy cái bật lửa ra, bật mấy cái, nhìn xung quanh, anh lại đứng lên, đi về phía sau.

Chu Diễm quay đầu lại, nhìn thấy anh rút một nắm cỏ trên thảm cỏ cách đó không xa, lại trở lại ngồi xuống. Chu Diễm nhìn, bên trong có cỏ đuôi chó và bông hoa dại nhỏ không biết tên.

Lý Chính lười biếng ngồi, cúi đầu quán mấy cây cỏ cùng một chỗ, điểm bật lửa, đốt đốt cái đuôi, sau khi quán mấy cây, anh lại cột những cây cỏ này vào cỏ đuôi chó, nơi xù xì hoặc dư thừa, sẽ dùng bật lửa đốt.

Chu Diễm định giúp đỡ, lắc đầu bàn chân ở trong hồ, sau một lát, người bên trên dùng ngón tay chải lên tóc của cô, nới lại thành vòng, quán cỏ lên.

“Được rồi.”

Chu Diễm sờ sờ, vòng đan rất rắn chắc, hình như còn mọ tới một đóa hoa nhỏ.

Chu Diễm hỏi: “Có hoa sao?”

“Ừ.”

“Hoa gì đó?”

“Không biết, màu trắng.”

Chu Diễm tò mò, vừa sờ hoa nhỏ sau đầu, lại lắc chân ở trong nước.

Lý Chính cử động bả vai một lần, xương vang lên rắc rắc rắc rắc hai cái, cánh tay chống đất, lui về phía sau nằm, nhìn đầu ngón tay út kia đẩy tới đẩy lui ở nơi đó, sắp gãy hoa dại xuống, anh cười một tiếng, bắt được tay của cô nói: “Động vào tóc nữa là bỏ đi đó.”

Gió nóng thổi một chút, trong không khí có mới có mưa xuân có vị bùn đất đặc trưng, thổi đến khiến người ta mơ màng muốn say.

Hồi lâu, Lý Chính liếc nhìn quần áo đã khô trên người Chu Diễm, nói: “Đi thôi.”

“Ừ.”

Hai tay vẫn nắm lấy, cho đến khi Hân Hân trở về, mới buông ra.

Hôm nay Hân Hân chơi đến hết sức, trên đường trở về rất sôi nổi, chạy hai bước lên trước, rồi đi bộ, nói lớn tiếng: “Chú Lý, sao chú lại không mặc áo!”

Lý Chính đảo áo phong trong tay qua trước mũi cô bé, Hân Hân khoa trương che nửa gương mặt: “Thúi chết á..., toàn mùi mồ hôi!”

Lý Chính dứt khoát đưa áo phong đến trên đầu cô, nói: “Cầm giùm chú.”

Hân Hân kéo xuống, ghét bỏ khễ ném đến đằng trước, quay người bỏ chạy, cười khanh khách: “Mới không cần, thúi chết!”

Lý Chính cười cầm áo vắt lên vai, đi chậm lại, hai cái bóng dưới chân một trước một sau, thỉnh thoảng chổng lên.

**

Trở lại trên thuyền, Chu Diễm tắm rửa trước, cô vừa mới chuẩn bị cởi quần áo, tay ngừng lại, trở lại trước gương, nhìn phía dưới.

Đèn phòng vệ sinh luôn sáng yếu, ánh sáng mờ mờ, giữa tóc đen xen lẫn màu xanh lá cây nhàn nhạt, trên màu xanh lá cây có một đóa hoa màu trắng tinh nằm cánh mở ra, một đóa rất nhỏ, chỉ to bằng móng tay cô.

Chu Diễm lặng lẽ nhìn mình trong gương.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Lý Chính nói: “Xong rồi sao?”

“Ừ.” Chu Diễm xoa một đầu tóc ướt, bụng chậu nước rửa mặt nói, “Em đi phơi quần áo.”

“Đi đi.”

Mới vừa có người tắm rửa qua, trong phòng vệ sinh vẫn còn mùi sữa tắm thơm ngát.

Cả đầu gội đầu và sữa tắm giá rẻ đều còn dư lại gần một nửa, Lý Chính vừa đứng trong bồn tắm, vừa xả nước, vừa chen lách, bôi lung tung trên đầu trên người, bọt chảy vào mắt, anh quay về phía nước rửa trôi, lúc mở ra mờ hồ nhìn thấy nằm trên khung cửa sổ.

Anh đụng một cái, thật đúng là.

Trước đây không lâu sau khi cô quét dọn vệ sinh, sẽ không có nấm, thời gian mới có vài ngày, lại mọc ra rồi, sinh mệnh loài nấm tràn đầy lực như thế. Lý Chính suy nghĩ một chút, vẫn là nhờ những thứ này xuống, thẳng tay ném ra cửa sổ.

Ba phút tắm xong như cũ, anh thuận tiện vo vo quần áo ở trong nước, lúc đi ra, Chu Diễm còn chưa vào nhà, mở cửa chính ra vừa nhìn, cô đang đứng ở trên boong thuyền nhìn trời, bên cạnh là cọc treo đồ.

Lý Chính đi ra ngoài, nói: “Nhìn cái gì vậy?”

Chu Diễm quay đầu lại, “Trời có thể mưa hay không?”

“Không nhất định.”

“Phải thu quần áo kia vào.”

Lý Chính giữ mở quần áo ướt sũng, phơi lên nói: “Đứng hồi lâu chỉ là nghĩ có nên thu quần áo hay không sao? Ướt thì để cho nó ướt, mặt trời xuất hiện thì xong rồi.”

Chu Diễm không nói gì với người đàn ông tùy tiện này, “Nếu dính mưa thì phải giặt lại lần nữa.”

“Phiền toái hay không phiền toái?”

“Anh giặt quần áo mất mấy phút?”

Lý Chính nhú mày: “Một phút?”

“Thu quần áo bao nhiêu thời gian?”

Lý Chính cười cười: “Mấy giây.”

Chu Diễm nói: “Chuyện là nhiều nhất một phút, có gì mà phiền chứ? Hoặc là phơi ở bên trong, hoặc là giặt một lần nữa, còn là lựa chọn hai hướng. Nghe em cất vào, còn có thể tiết kiệm được năm mươi giây.”

Lý Chính đỡ cọc treo đồ cười to, Chu Diễm sợ hết hồn, nóng mặt lên, “Có gì đáng cười chứ.”

Lý Chính nắm vai của cô, kéo cô tới, hôn một cái trên miệng của cô, cười nói: “Tài ăn nói này, nên làm cô giáo đi.”

Đầu Chu Diễm hơi cúi thấp xuống.

Phoi quần áo vào trong, rồi tắt đèn.

Chu Diễm nằm ở trên giường, ấn đi động, thời gian vẫn còn sớm. Cô ngáy ngán một hồi, trước khi màn hình điện thoại trên tay tối đi, lại ấn một cái, tay sờ sờ lên trên bàn đọc sách, chỉ chốc lát sau, mò tới.

Vòng có đặt lên trên màn hình, giống như là phát quang, ánh sáng còn chiếu lên bông hoa nhỏ to bằng móng tay, Chu Diễm lừa nó, trong lòng yên lặng đếm, một, hai cánh, ba cánh, bốn cánh, năm cánh, ánh sáng nhanh chóng tắt, cô lại ấn mở khóa, gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi, đưa vào vài giọt mưa bụi.

Bên ngoài Lý Chính tựa vào đầu giường, thuận tay đóng cửa sổ dưới, đóng xong rồi, quét mắt về phía phòng sau lưng, chờ nghe thấy tiếng đóng cửa sổ, anh mới dựa vào lại lần nữa, vẫn ngồi đến sau nửa đêm, mới buồn ngủ, hai mắt mờ hồ nhắm nghiền.

Mưa nhỏ rơi không bao lâu, ngày hôm sau, không khí vẫn nóng bức như cũ.

Chu Diễm mang theo Hân Hân ngồi lên xe buýt, sau khi xuống xe đi bộ bảy tám phút, đến hầm trú ẩn. Bây giờ rười rượi hầm trú ẩn mới mở ra cho người ngoài, họ tới sớm, bên trong chỉ có hai, ba ông lão.

Ngồi một lát, người dần dần nhiều lên, phần lớn đều là người già mang theo trẻ con tới đây, tiếng âm ỉ lớn dần.

Người già đánh cờ nói chuyện phiếm, không chú ý trẻ con được, bọn nhỏ thiếu chút nữa xóc cả động lên, mấy người lớn tuổi không mang theo trẻ con tới khó tránh khỏi oán trách.

Có một đứa trẻ mệt rũ rồi, úp mặt trên mặt bàn ngủ ôm lấy cánh tay mình, người thân nó và người bên trên nói: “Tôi trở về lấy tấm thảm, cô giúp ta nhìn chút.”

Mới vừa nói xong, bên cạnh đột nhiên đưa tới tấm thảm, một cô gái trẻ nói: “Có muốn thuê thảm không? Một giờ hai khối.”

Đi lại xe buýt mất bốn khối, đứa bé ngủ nhiều nhất một canh giờ, thuê thảm có lời.

Chu Diễm nhận lấy hai khối, lại hỏi phụ huynh đang mắng đứa trẻ bên cạnh: “Muốn coi đứa bé không? Trước giữa trưa năm khối tiền, tôi còn có thể kể chuyện xưa cho đứa bé, dạy ghép vần và Anh ngữ.”

Chu Diễm bày sách giáo khoa tiếng Anh với thư thông báo trúng tuyển đại học ra trước mặt đối phương.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn Chu Diễm đã có mười đứa trẻ vây quanh.

**

Trên bến tàu, Lý Chính làm đến giữa trưa, mồ hôi rơi như mưa, nhấc áo lên lau mặt, lau cổ xuống chút nữa, tiếp được điều thuốc chú Lưu ném tới, ngâm nói: “Không khác lắm.”

“Vậy hai người ăn cơm chưa?”

Lý Chính liếc nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, “Ừ, nếu không nhanh lên một chút, thật sự không kịp rồi.”

Chú Lưu nói: “Sao họ đi nửa ngày như vậy, còn chưa trở lại?”

“Sắp rồi.” Lý Chính quay đầu lại, nhìn về nơi xa, chỉ chốc lát sau, lại dùng áo xoa xoa cổ, nói, “Về rồi.”

Từ xa đến gần, một lớn một nhỏ dần dần đi tới dưới ánh mặt trời.

Hân Hân chạy như bay đến trong ngực chú Lưu, gọi: “Ba!”

Chú Lưu cười ôm lấy cô, sờ sờ trên trán cô, “Chơi đến tất cả đều là mồ hôi, ba thấy hai ngày này con muốn chơi đến điên rồi!”

Lý Chính đứng tại chỗ không động, đám người đến gần, để thuốc lá xuống, hạ tàn thuốc xuống chỉ chỉ túi ny lon trên tay cô, nói: “Hai cái thảm đều mang đi sao?”

“..... Ừ.”

Lý Chính cong khóe miệng lên, “Kiếm được bao nhiêu?”

Chu Diễm nói: “Hơn bảy mươi khối.”

Lý Chính ngâm thuốc lá lại, lắc đầu một cái: “Không trách được bè lũ bán thuốc chuyên tìm người già.”

Chu Diễm ngẩng cổ lên, liếc anh một cái, Lý Chính cười một tiếng, vỗ xuống đầu của cô.

Cơm trưa vẫn ăn ở trong tiệm ăn nhỏ chủ thuyền thường lui tới như cũ, Tiểu Lý và vợ anh cũng ở đây, mấy người ngồi một cái bàn lớn.

Chú Luru nhìn Chu Diễm vui đầu ăn com gấp thịt, cười nói: “Chú còn sợ cháu không thích ăn thịt, lúc trên thuyền chỉ ăn mấy gấp như vậy, tiệm com này làm thịt kho đặc biệt ngon sao?”

Chú Luru gấp một miếng, nhai nói: “Cũng bình thường thôi.”

Chu Diễm cười cười, lại gấp tôm lên, ăn xả lảng.

Lý Chính quét trong chén com, tranh thủ nhìn cô một cái, khẽ cười một tiếng.

Lúc ăn đến khi thế ngất trời thì đột nhiên một chiếc xe hơi dừng lại ở cửa, thân xe bóng loáng tỏa sáng, không hợp với tiệm com nhỏ chật chội mộc mạc.

Người trong bước xe xuống, cả người ăn mặc thoải mái, mang cặp kính mát, đi vào tiệm com, khẽ tháo mắt kính, cười nói với bà Chú Luru: “Tôi đã đoán nếu anh còn chưa tới Khánh Châu, vậy nhất định còn ở lại chỗ này!”

Nói xong, nhìn thấy Chu Diễm bung chén com, hình như có chút kinh ngạc, nhướn nhướn mày, “Tiểu mỹ nữ, cô cũng ở đây sao?”

Lâm Thái cà lơ phớt phơ cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Edit: Sakura Trang

Beta: Ciao

Cái bàn lớn còn chỗ trống, Lâm Thái cũng không khách khí, kéo một cái ghế đến, ngồi vào giữa chú Luru và Lý Chính.

"Ồi chào, thức ăn cũng không tệ nhỉ!" Lâm Thái chia thuốc là cho mấy người đàn ông trên bàn, chia đến Tiểu Lý, nói, "Khuôn mặt mới hã, xưng hô như thế nào?"

Chú Luru nói: "Đây là người mới trên thuyền của chú, Tiểu Lý và vợ của cậu ấy. Tiểu Lí, đây là Lâm Thái, bạn Lý Chính!"

Chào một tiếng, Lâm Thái nói: "Chú Luru thuê được người nhanh vậy, sao chú không nói sớm để cháu tới làm cho chú!"

Chú Luru cười nói đùa: "Chú vẫn đang chờ cháu cầm chứng minh thư đến, chứng minh thư của cháu đâu?"

"Là chú nói đấy nhé, đừng để lúc cháu cầm chứng minh thư đến thì chú lại ăn quịt!" Lâm Thái vừa quay đầu, lại rút một điều thuốc, đưa cho cô gái nhỏ vẫn đang thành thật ăn com, "Tiểu mỹ nữ, cô có hút không?"

Chu Diễm sững sờ, lắc đầu, khách sáo cười một tiếng.

Lý Chính híp mắt đốt thuốc, nói: "Đừng nói nhảm. Làm sao đến lại không gọi điện thoại?"

"Thuận đường đi qua, dù sao sắp ăn com, cũng là may nên gặp được." Lâm Thái cầm thuốc là lại ném cho Lý Chính, đập vai anh, "Duyên phận không thể bỏ, đây không phải là muốn chúng ta gặp nhau sao? Đây, mặt của cậu bị sao vậy? Bị người đánh?"

Lý Chính mặc kệ anh, vùng vai ra, gọi nhân viên phục vụ: "Thêm bộ bát đĩa, rồi xuất com năm đồng!" Còn nói tiếp, "Khách sạn của cậu đóng cửa rồi hã?"

"Nói bậy! Buồn bán vẫn tốt lắm! Tại sao không thể nghe được một câu khen ngợi từ trong miệng cậu?"

Nhân viên phục vụ đưa com đến, Lâm Thái ước lượng chiếc đĩa nói: "Chỉ ăn com thôi à? Sao không có rượu vậy?"

Lý Chính nói: "Cửa xe kia không phải của cậu?"

"Cậu đừng nói định giảng cái gì tuân kỷ pháp luật với tôi?" Lâm Thái múc com, nhét một miếng to vào trong miệng, chỉ vào Chu Diễm nói, "Chú Luru, chú còn bảo cô ấy không phải con gái chú? Lần trước cũng ở trên thuyền mà."

"Nói vớ vẩn gì đó, cô ấy em gái là Lý Chính, cậu không phải biết à?"

Lâm Thái nhìn về phía Lý Chính, cười nói: "Em gái cậu --?"

"Chu Diễm." Lý Chính vẩy tro thuốc lá xuống dưới, lại nói với Chu Diễm, "Còn đây, Lâm Thái."

"Em gái của anh Chính, lần đầu tiên gặp mặt, chào em!" Lâm Thái cười đùa vờn tay.

Chu Diễm nhìn Lý Chính, để đĩa xuống, nắm lấy tay anh, "Chào anh."

Lý Chính lại lấy thêm một bát cơm, nhìn thấy trong bát Chu Diễm vẫn còn thừa một ít, anh đặt nồi cơm bên cạnh, không chuyển sang chỗ khác, vừa ăn vừa hỏi Lâm Thái: "Cậu định đi đâu vậy?"

"Khánh Châu. Tôi thấy cậu mà đến đó với cái tốc độ này, thuốc của tôi có lẽ đã hết hạn rồi."

Lý Chính nói: "Lát nữa đưa cho cậu."

Bát cơm nhỏ, Chu Diễm ăn sạch sẽ trong bát, lại thêm một muôi cơm, nhìn thấy dáng vẻ của vợ Tiểu Lý muốn thêm cơm, cô đưa nồi cơm cho người ta, Hân Hân không chịu ngồi yên, đã chạy đến quán lấy Chu Diễm.

Chu Diễm ăn xong rồi, nói với Lý Chính: "Em đưa Hân Hân về trước?"

"Đi đi." Lý Chính trả lời.

Ánh mắt của Lâm Thái nhìn theo một lớn một nhỏ đi ra khách sạn, thu hồi lại, dùng mấy giây, mới một lần nữa nói tiếp. Máy người chú Luru cũng phối hợp nói chuyện phiếm, Lâm Thái gấp một miếng đậu đưa, nói: "Đậu đưa này rất non. Cái người này là em gái từ trên trời rớt xuống hả, tại sao trước kia chưa từng nghe qua?"

"Cậu nhàn rồi quá sao?" Lý Chính không mặn không nhạt hỏi.

Lâm Thái cười một tiếng: "Hỏi một tiếng cũng không được sao?"

"Hỏi cái gì mà hỏi, tôi đi ngay bây giờ, cậu có đi hay không?"

"Tôi lái xe, chắc là sẽ đến sớm hơn cậu."

**

Bên kia Chu Diễm quay lại trên thuyền, trước tiên đem hai cái chăn đã giặt ra ngoài, đem đi phơi nhân lúc có ánh mặt trời, nửa ngày là có thể hong khô.

Hân Hân xoay quanh bên chân cô, nói: "Chị Bạch, em sắp phải học tiểu học rồi!"

Chu Diễm cười nói: "Vậy sao, vậy em phải nghe cha mình, học đánh vần nhanh lên."

Hân Hân than thở: "Tại sao phải đi học? Em không muốn đi học."

Chu Diễm hỏi: "Tại sao không muốn đi học?"

"Vậy thì không thể chơi nữa..., em còn chưa học xong ghép vần."

Chu Diễm vung vung tấm chăn, nói: "Rất nhiều người muốn đi học cũng không có cơ hội, em có thể được đi học rất tốt biết không?"

Hân Hân không hiểu: "Tại sao không có cơ hội?"

"Không có tiền, rất nghèo."

"Nhưng ba nói lên tiểu học không cần đóng học phí mà!"

"Học thêm sách giáo khoa cũng cần tiền, mọi thứ không có đơn giản như vậy."

Hân Hân nghe không hiểu, chu miệng lên nói: "Nếu chị là giáo viên của em thì tốt rồi!"

"Chờ em tốt nghiệp tiểu học, nói không chừng chị có thể làm giáo viên của em đó."

Hân Hân giơ đầu ngón tay đếm một chút: "Một... Hai... Ba... Vậy cần bao lâu chứ?"

Chu Diễm chỉ chỉ bả vai mình: "Chờ lúc em cao bằng từng này."

Hân Hân suy sụp cúi mặt: "Trời, vậy rất lâu đó."

Trên boong thuyền bịch một tiếng, một người nhảy xuống, "Cái gì lâu vậy?"

Lâm Thái đeo kính râm đi tới, Hân Hân không quen anh ta, núp vào cạnh chân Chu Diễm.

Lâm Thái cười nói: "Biết chủ Lý của cháu, lại không chịu nhận chú! Đi, ba cháu gọi cháu đấy!"

Hân Hân vừa nhìn, người trên bờ đang vẫy tay với bé, bé nhanh chân chạy vội tới, Chu Diễm kêu: "Chậm một chút, cẩn thận ngã!"

Lâm Thái nhoen miệng cười, quan sát Chu Diễm, Chu Diễm hỏi anh ta: "Lý Chính đâu rồi?"

"Bị người gọi đi, bàn chuyện hàng hóa." Lâm Thái đi vào trong khoang thuyền, "Thuốc kia của tôi đâu? Lý Chính nói cô biết để chỗ nào."

Chu Diễm vỗ vỗ hai cái lên tấm chăn, đi vào theo nói: "Tôi lấy cho anh."

Cô đi đến trước tủ treo quần áo, mở cửa tủ ra, lấy ra từ bên trong một túi ni lon.

Lâm Thái quan sát khoang thuyền, đi tới bên trên giường, gõ cửa sổ, nói: "Đều thay mới đúng không?"

Chu Diễm nói: "Ừ, thay mới."

Lâm Thái lại đi vào bên trong phòng ngủ, Chu Diễm theo bản năng muốn gọi anh ta, há miệng, lập tức lại ngậm lại.

Lâm Thái vịn vào cánh cửa, nhìn quanh một vòng.

Sáng sủa sạch sẽ, bàn đọc sách mộc meo cũng được dọn dẹp gọn gàng, phía trên còn xếp một chồng sách vở, bên cạnh bày một cặp sách hình con thuyền.

Lâm Thái đến gần mấy bước, nhìn sách giáo khoa trên bàn, hỏi: "Đều là sách của cô?"

".... Ừ."

"Vẫn còn học đại học hả? Năm mấy rồi?"

". Năm ba rồi."

Lâm Thái ngẩng đầu quan sát, nói: "Số tiền kia cũng để sửa chữa thuyền hả?"

Chu Diễm không có đáp, đem trong tay túi ni lon đưa cho hắn: "Nói nhiều, thuốc của anh."

"Thật là... Đây gọi là gì, sĩ biệt tam nhật quát mục trương khán*? Kỳ lạ mà!" Lâm Thái cảm thán một câu, nhận lấy, hỏi, "Này, cô có quan hệ gì với Lý Chính? Tại sao tôi chưa từng nghe về cô?"

*sĩ biệt tam nhật quát mục trương khán: ba ngày không gặp mà phải nhìn với cặp mắt khác, một câu nói thời Tam quốc, ý chỉ sự tiến bộ

Chu Diễm nói: "Anh ta là chú họ hàng xa của tôi."

Lâm Thái suy nghĩ một chút: "Vậy là cô gọi cậu ta bằng chú hay bác"

Chu Diễm: "...."

Lâm Thái bị chính mình chọc cười, mở túi nilong trong tay tùy tiện liếc nhìn, "Ah" nói: "Dùng qua?"

Cầm lên một hộp thuốc, nắp hộp giấy rõ ràng từng bị mở.

Chu Diễm có chút lúng túng: "Tôi và Lý Chính đều dùng qua một chút."

Lâm Thái nhìn chăm chăm cô: "Các cô bị làm sao mà phải dùng thuốc này?"

"Bị thương nhẹ."

Lâm Thái không nói, nhìn cô một lần từ trên xuống dưới, một lúc lâu, cười lẩm bầm: "Tiền của mình thì cầm đi cho người khác, tiền lấp thiết bị thì lại đi vay... Chỉ có cậu ta thôi!"

Chu Diễm không hiểu: "Cái gì?"

Lâm Thái nói: "Cô không phải biết?... Một đường đi theo cậu ta, không biết trên người cậu ta không mang theo tiền?"

"Biết."

Lâm Thái nhìn Chu Diễm một lát, kết luận một câu: "Xem ra cũng chỉ biết một chút như vậy."

Chu Diễm nhú nhú mày.

"Còn chưa lấy được sao?"

Tiếng bước chân truyền đến, có người vào nhà.

Lâm Thái giờ túi ny lon lên đi ra: "Được rồi, vậy tôi đi trước, hẹn gặp ở Khánh Châu."

Lý Chính vỗ xuống lưng của anh, "Ừ."

**

Vào lúc giữa trưa, thuyền hàng rời khỏi bến tàu, Lý Chính lái thuyền, Chu Diễm ở trong phòng ngủ đọc sách.

Độ cao cái ghế phụ hợp, dựa lưng cũng thoải mái, Chu Diễm sờ sờ bóng loáng góc cạnh, trong miệng yên lặng đọc từ tiếng Anh, hơn một tiếng, cô đi ra ngoài rót cốc nước, ra cửa, đi về phía buồng lái.

Lý Chính áo T-shirt trên người, lấy khăn lau mồ hôi, nghe tiếng bước chân, liếc nhìn về phía cửa khoang, nói: "Nóng?"

"Nóng, dùng nước ấm đỡ khát hơn."

Lý Chính cầm lấy, uống hết một hơi, trả lại cốc trắng men.

Chu Diễm nói: "Em lấy quạt điện đến nhé?"

"Ồ điện chỗ này hỏng rồi."

Chu Diễm: "."

Lý Chính cười cười: "Ồ trong phòng làm gì?"

"Đọc sách."

"Mang chân vào trong đi, chắc trời sắp mưa."

"Ừ, em biết rồi." Dừng một chút, muốn nói lại thôi.

Lý Chính liếc cô một cái, hỏi: "Sao vậy?"

Chu Diễm lắc đầu một cái: "Không có gì. Còn muốn uống nước không?"

"Đủ rồi."

Chu Diễm cầm cốc trắng men đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, Lý Chính nghiêng đầu nhìn một lát mới quay lại.

Trời tối đen, Lý Chính dừng thuyền.

Trên thuyền chở đầy hàng, không thể cập bến, tối nay lại phải ở trên sông. Chu Diễm nấu canh bí đao hầm với chân giò hun khói, một đĩa rau cải xào thịt khô, bung lên bàn, kêu Lý Chính ăn cơm.

Lý Chính từ trong phòng vệ sinh lau mặt đi ra ngoài, vứt khăn lông lên trên bàn cơm, nói: "Còn có dưa hấu nữa, ở đâu ra vậy?"

"Lúc trước bên ngoài khách sạn có chiếc xe hàng bán dưa hấu, năm xu nửa cân."

Lý Chính cầm một miếng lên ném thử: "Tạm được."

"Lúc mưa em đã thử rồi."

Chỉ một lát sau cơm nước xong, Lý Chính lại trở về lái thuyền, Chu Diễm dọn dẹp bàn cơm, rửa chén, vừa định tắm rửa, Lý Chính lại quay lại.

"Tối đây." Lý Chính đẩy cửa ra nói.

Chu Diễm hỏi: "Sao vậy?"

Lý Chính vẫy tay: "Đến đây"

Chu Diễm đi theo ra ngoài.

Lý Chính vịn cái thang, leo lên nóc thuyền, ngồi xồm xuống gờ tay, nói: "Lên đi."

Chu Diễm đang leo lên trên thì bị anh kéo lên.

Trên nóc thuyền để một túi ny lon, Lý Chính đi tới, từ bên trong túi lấy ra một hộp đồ, đặt ở một góc của nóc thuyền, lấy ra cái bật lửa, vừa thả ra, vẫy tay với Chu Diễm: "Đứng đó."

Chu Diễm đứng xa xa .

Lý Chính nhóm lửa lên, đứng dậy đi tới bên cạnh của Chu Diễm, Chu Diễm nhìn anh, qua mấy giây, "Phanh" một tiếng, bầu trời được thấp sáng.

Chu Diễm ngẩng đầu.

Sáng lạng chói mắt, trên bầu trời đêm pháo hoa dần dần to lên, lại từ từ biến mất, giống như là đánh thức cái ban đêm nóng bức này, ngay sau đó, lại "Phanh" một tiếng, đóa hoa kia chiếu sáng cả sông Trường Giang.

Chu Diễm ngẩng đầu, khoe miệng bắt tri bắt giác nhếch lên, hỏi: "Ồ đâu ra cái này vậy?"

"Sáng sớm hôm qua người thợ sửa đưa, nhà bọn họ mở cửa hàng bán pháo hoa, giá tiền hình như cao hơn so với việc sửa sang của anh, anh không có tính tiền, ông ta ngược nung. Mấy ngày nay tôi thấy trời mưa, thừa dịp hôm nay không có nên bán." Lý Chính nhìn cô, "Đẹp không?"

Chu Diễm gật đầu: "Ừ."

Lý Chính cười nói: "Trẻ em đều thích."

Chu Diễm cũng không chớp mắt.

Thùng lớn pháo hoa, nổ rộ kéo dài, lòng sông vốn là một mảnh đen kịt, lại điểm lên trên đủ loại ánh sáng màu sắc khác nhau, người xem lóa mắt.

Bắn xong một thùng, Lý Chính lại đi đốt thùng thứ hai, lúc đi về phía đối diện với ánh mắt của Chu Diễm, "Phanh" một tiếng, trong mắt nổi lên màu sắc sặc sỡ, lấp lánh lập loè.

Lý Chính đi trở về bên người cô, Chu Diễm lần nữa ngẩng đầu.

Đứng ở trên nóc thuyền thật cao, giống như cách trời không chỉ có một cánh tay, gờ lên hai cánh tay, là có thể nắm lấy pháo hoa đang bung ra ở trên bầu trời. Bên tai không nghe được âm thanh côn trùng kêu và tiếng chim hót, lòng sông yên tĩnh, chỉ có âm thanh của pháo hoa đang nổ rộ, giống như là quay trở lại lúc sáng sớm lóng lóng sương mù dày đặc kia, cả thế giới chỉ còn lại một con thuyền đi biển này, lặng lẽ đội mây tản ra.

Bây giờ hình như đã mờ dần.

Bắn xong thùng thứ hai, Lý Chính lại đi đốt thùng cuối cùng, đứng dậy đi tới, chống lại tròng mắt sáng ngời của Chu Diễm.

Ánh mắt của cô không đáng yêu, cất giấu suy nghĩ gì đó.

Bây giờ trong đôi mắt này, chỉ ẩn chứa một đóa hoa rực rỡ.

Lý Chính ôm cô, hôn một cái lên mắt của cô.

Chu Diễm nhắm mắt lại, vòng lên cổ của anh.

Hôn xuống phía dưới, Lý Chính dính sát cô, từ từ dẫn dắt, trao đổi hô hấp với nhau, cánh tay buộc chặt, giữ lại cái ót của cô.

Hết một chùm pháo hoa, nụ hôn mới xong.

Chu Diễm thở hổn hển, Lý Chính một chút một chút hôn cô, qua lúc lâu, Chu Diễm mới nhẹ giọng mở miệng: "Không nhìn được chùm cuối cùng. . . ."

Giọng Lý Chính khó chịu cười cười, nói: "Đi xuống."

"Ừ."

Trở lại khoang thuyền, Chu Diễm tắm xong ra ngoài, thấy Lý Chính đứng ở trong phòng bếp uống nước, cô ngừng lại, mới đi về phòng ngủ.

Lý Chính nhìn chằm chằm bóng lưng của cô cười cười, vọt vào phòng vệ sinh tắm, xong xuôi đi ra ngoài, nói: "Anh còn phải lái thuyền."

Một lát sau, người ở bên trong mới đáp lại: "Ừ."

Lý Chính đi ra ngoài, vừa muốn đóng cửa lại, anh ngừng một chút, lại vòng trở lại, trực tiếp đi vào bên trong phòng ngủ.

Chu Diễm nằm ở trên giường, nghe tiếng động, lật người nhìn sang.

Lý Chính đứng ở bên giường, vuốt nhẹ tóc của cô, nói: "Mới tám giờ đã đi ngủ sao?"

Chu Diễm nói: "Xem sách một chút."

Lý Chính nói: "Nếu như mười giờ vẫn chưa ngủ, thì nấu đồ ăn khuya cho anh."

"Com chiên hay mì sợi?"

"Tùy em."

Chu Diễm suy nghĩ một chút: "Còn một bát com thừa, com chiên thịt khô nha."

"Ừ."

Chu Diễm nằm ở trên gối đầu, tay của Lý Chính sờ nhẹ gương mặt của cô từng chút từng chút một, hai người nhìn nhau một lát, Lý Chính hôn cô, nói: "Phải lái thuyền rồi."

"Ừ."

Lý Chính cười cười, lại hôn cô một cái, mới đứng lên, lúc xoay người không cẩn thận đụng một quyển sách ở cạnh bàn, quyển sách liền rơi xuống đất.

Chu Diễm kêu một tiếng: "Ồi--"

Lý Chính khom lưng nhặt lên, không cẩn thận rút ra một trang giấy nhỏ, tờ báo cũ ố vàng từ cuốn sách đó rơi ra.

Chu Diễm ngồi dậy, đưa tay chuẩn bị lấy, Lý Chính lại không nhúc nhích nhìn chăm chăm tờ báo.

Chu Diễm há miệng, dứt khoát nằm sấp xuống, giật tờ báo từ trong tay của anh ra, lại nhặt quyển sách lên, chiu vào trong chăn.

Lý Chính quay đầu lại nhìn cô.

Chu Diễm liếc anh một cái, cất tờ báo đi, nhét về trong trang sách, nói: "Anh không phải nói đi lái thuyền sao?"

". Ừ."

Lý Chính đi ra ngoài.

Chu Diễm nhìn sách một hồi, tinh thần không tập trung, cô bất tri bất giác nhìn về phía sàn nhà, vị trí mà mới vừa rồi quyển sách rơi xuống, nhúu mảy một cái. Chu Diễm giật giắt đầu ngón tay, nhìn về phía giữa giường, tựa vào tường, cầm lên một cái vòng nhỏ bằng gỗ, nhẹ nhàng vuốt hoa đại nhỏ, ôm gối đầu ngán người một lúc.

Đội đến mười giờ, cô xuống giường, đi phòng bếp chiên một đĩa com chiên thịt khô, đưa qua cho Lý Chính, vừa vào buồng lái, lại nghe đến một mùi thuốc lá nồng nặc,

Lý Chính dập tắt thuốc lá, nói: "Tại sao còn chưa ngủ?"

Chu Diễm sững sốt: "Anh nói muốn ăn khuya mà."

". Quên." Lý Chính cầm lấy đĩa: "Em thì sao?"

"Em không đói bụng."

Lý Chính lại đưa đĩa cho cô: "Em ăn trước hai miếng đi."

"Không cần."

"Ăn."

Chu Diễm cầm lấy bát, ăn vài miếng, lại đưa cho Lý Chính.

"Đủ rồi?" Lý Chính hỏi.

"Đủ rồi."

Lý Chính ăn như hổ đói, rất nhanh đã ăn xong, đưa chén không cho Chu Diễm, nói: "Đi ngủ sớm một chút."

"Tôi nay anh không ngủ sao?"

"Phải nhìn nữa, mặt nhọc thì sẽ ngủ."

Chu Diễm trở về rửa sạch cái bát, quay lại trên giường, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Chờ tỉnh lại lần nữa, trời đã sáng rồi, cô mở cửa sổ ra, nhìn ra ngoài.

Mưa to như trút nước, trên bến tàu người người nhón nháo.

"Đã dậy rồi hả?"

Chu Diễm nhìn về cửa phòng ngủ.

Lý Chính nói: "Đến Khánh Châu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Edit: Salemsmall

Beta: Cáo

Mưa to, bến tàu Khánh Châu như được bao phủ bởi một màn sương mờ, đây là lần đầu tiên sau khi sửa chữa mà trời đổ mưa. Tiếng nước mưa tạt vào cửa kính làm cho Chu Diễm cảm thấy thật mới lạ.

Chu Diễm chuyển điều hòa đến bên cạnh bàn ăn, dọn xong bát đĩa, nghe thấy cửa nhà tắm mở, nói: "Em nấu cháo đó."

"Em ăn đi."

"Hả?" Chu Diễm sững sốt, ngẩng đầu nhìn Lý Chính.

Lý Chính vừa tắm rửa xong, trên người còn dính bọt nước, đi đến trước tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo T - shirt mặc vào người, nói: "Anh đi ra ngoài một chút, em ăn một mình đi."

"Anh đi dỡ hàng à?"

Lý Chính lật qua lật lại tủ quần áo, lấy ra một cái ô, nói: "Tôi nay mới phải dỡ."

Thì ra không phải là dỡ hàng, Chu Diễm hỏi: "Mưa to như vậy mà anh còn đi đâu? Đêm qua anh còn chưa ngủ, phải không?"

"Anh không buồn ngủ, đi loanh quanh một chút." Lý Chính cầm ô lên che, "Giữa trưa không cần phải mang cơm cho anh đâu."

Nước mưa động đầy trên cửa sổ thủy tinh, nhìn ra bên ngoài chỉ thấy mịt mù.

Mưa càng lúc càng to, trên bến tàu chỉ còn lại lác đác vài công nhân đang mặc áo mưa. Chu Diễm thấy Lý Chính cầm cái ô có cán màu xanh, bên trên hình như còn in dòng chữ quảng cáo. Anh đi rất từ tốn nhưng mà trong nháy mắt đã ra khỏi tầm mắt của cô.

Chu Diễm chống má ngồi trên bàn, lại nhìn bến tàu vắng vẻ một lần nữa, mới cầm lấy đôi đũa, gạt gạt bát cháo rồi gấp một miếng rau đưa vào miệng, chậm rãi nuốt.

Ăn xong, cô không có việc gì để làm, bèn cuộn tấm thảm sang hai bên, lau chùi vật dụng trong nhà rồi quay lại phòng ngủ đọc sách, thỉnh thoảng lại gảy gảy ngọn cỏ, vòng lên đóa hoa dại. Bất chợt cô nghĩ đến cái gì đó, cầm lấy điện thoại di động, gửi cho Nghiêm Phương Phương một tin nhắn.

Đội năm phút đồng hồ vẫn không thấy có hồi âm, Chu Diễm lại gọi cho Nghiêm Phương Phương, nhưng lại chỉ nghe được: "Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy."

Chu Diễm nhú mồm, sau một lát, cô mới bấm số của chú Ngô. Lần này điện thoại được thông.

Bên kia chuông reo một lúc lâu mới có người nhấc máy, Chu Diễm nói: “Chú Ngô, là cháu.”

“Ừ... Ừ... Diễm Diễm hả, chú biết là cháu. Sao cháu lại gọi cho chú vậy?”

“Cháu gọi cho Phương Phương nhưng điện thoại tắt máy, chị ấy cũng không trả lời tin nhắn của cháu.”

“Ồ, là thế này, điện thoại của Phương Phương bị trộm hai hôm trước rồi.”

“Bị trộm rồi à? Bây giờ chị ấy có ở gần chú không ạ?”

“À, không, con bé đi ra ngoài rồi.”

“Vậy...” Chu Diễm do dự một lát, mới hỏi tiếp, “Hiện giờ mọi người đang ở đâu ạ?”

“Ồ... Vẫn đang ở trên đường, địa điểm biểu diễn tiếp theo vẫn còn chưa được quyết định xong.”

Chu Diễm cúi đầu vờ trang sách, lại hỏi: “Mẹ cháu đâu ạ?”

“Đang ăn sáng.”

Chu Diễm im lặng một lát mới nói: “Mẹ cháu không ăn được bánh chưng đâu ạ, sẽ bị đau bụng.”

“Biết rồi, bà ấy đang ăn mì thịt băm với rau cải... Bé ngoan, dạo này cháu thế nào rồi?”

Chu Diễm cười nói: “Vẫn ổn ạ.”

Sau khi cúp điện thoại, Chu Diễm gấp sách lại, duỗi thắt lưng, ngó ra bên ngoài cửa sổ. Cô suy nghĩ một lát rồi đẩy ghế dựa, đứng dậy đi ra bên ngoài, mở tủ quần áo của Lý Chính nhìn một chút, quả nhiên đã tìm được một chiếc áo mưa ở dưới cùng, bên cạnh còn có một đôi ủng để đi mưa.

Vào ngày mưa, những công nhân làm việc ở bến tàu đều ăn mặc như vậy. Lý Chính cũng không ngoại lệ.

Chu Diễm mặc áo mưa lên người, lại cầm lấy hai cái túi không và một tấm gỗ đi lên bờ. Gần nửa giờ sau khi cô trở về, trong hai cái túi đã được đựng đầy bùn, còn có cả cây xanh.

Chu Diễm lên boong tàu, chuyển chậu cây vào trong nhà, cởi áo ra rồi gạt nước mưa trên mặt.

Cô rút bùn trong túi vào chậu cây, lấy xẻng gỗ san đều ra, lại lấy mấy cây hoa dại cỏ dại mà cô vừa đi lấy cùng với bùn, cẩn thận cắm vào. Đang bận bịu thì đột nhiên cô nghe thấy có người nhảy lên boong tàu, gọi: “Lý Chính, anh đến nhanh vậy!”

Lâm Thái quẹo vào cửa, thấy một cô gái tay dính đầy bùn, ngồi dưới bậc thang, ngăn người nói: “Tôi nói chứ, còn nghịch bùn sao?”

Chu Diễm đứng lên, vỗ vỗ tay nói: “Lý Chính không có ở đây, anh ấy ra ngoài rồi.”

“Đi đâu vậy?” Lâm Thái hỏi.

Chu Diễm lắc đầu: “Không biết, nói là đi loanh quanh.”

“Không biết?” Lâm Thái hỏi, “Đi bao lâu rồi?”

Chu Diễm nói: “Hai giờ rồi”

Lâm Thái ngẫm nghĩ một lát rồi gọi điện cho Lý Chính, nhưng ngay sau đó anh ta đã mắng ầm lên: “Dám cúp điện thoại của tôi!” Đột nhiên anh ta đảo mắt, nhìn về phía Chu Diễm, “Được rồi, cô đừng nghịch bùn nữa. Đi! Đi tìm cậu ấy với tôi!”

Chu Diễm suy nghĩ rồi nói: “Tôi không đi.”

“Sao lại không đi?”

“Là anh muốn tìm anh ấy, chứ đâu phải tôi muốn tìm anh ấy.”

“Lát nữa tôi mời cậu ấy đi ăn cơm rồi đi mát xa, buổi tối chỉ còn lại một mình cô. Đêm mưa gió như vậy gặp phải kẻ xấu biến thái thì làm thế nào bây giờ? Đi một chút đi!”

Chu Diễm bị Lâm Thái ép buộc lên bờ, nhét vào trong xe. Anh ta đạp vào chân ga, chiếc xe lập tức chạy như bay.

Lâm Thái vừa lái xe vừa nói: “Này, sao cô lại theo cậu ấy lên thuyền vậy? Nghi hè nên muốn trải nghiệm cuộc sống à? Người nhà cô cũng yên tâm để cho cô đi theo một người đàn ông sao? Lên cái thuyền tôi tàn đó, tôi còn thấy hoảng sợ. Chỉ cần cho thêm một chút âm nhạc là biến thành trường quay của phim kinh dị đó nha!”

Chu Diễm cũng không hòa theo anh, mà nói: “Anh có biết Lý Chính đi đâu không? Cứ tới thẳng đó đi.”

“Biết chứ.”

“Làm sao mà anh biết?”

“Tôi là con giun đũa trong bụng cậu ta mà!”

Lần đầu tiên Chu Diễm thấy có người “Tự hạ thấp mình” như vậy, “Vậy anh ấy đi đâu?”

“Đến đó chẳng phải là sẽ biết hay sao? Cô vội cái gì?”

Lâm Thái trả lời được một lúc lâu mới nhớ ra, vấn đề mà anh ta vừa hỏi, Chu Diễm chưa đáp lại một chữ nào, nở nụ cười nói: “Năm nay cô hai mấy tuổi rồi? Sinh viên đại học năm 3 là bao nhiêu rồi?” Anh ta cũng không cần câu trả lời của Chu Diễm, tự hỏi tự đáp: “Mười tám tuổi tốt nghiệp trung học, hết hè này là đại học năm ba phải không? Vậy thì là 20 hoặc 21 tuổi. Chắc chắn, nụ hoa đó nha, ngày chúng tôi bằng tuổi cô, cũng phải hơn mười năm trước rồi.”

Chu Diễm vốn vẫn đang nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nghe thấy lời Lâm Thái nói, quay đầu nhìn anh ta một cái. Cô cảm thấy nụ cười này của anh ta trông thật ngứa mắt.

Có hàm ý khác đúng không?

Bốn mươi, năm mươi phút sau, Lâm Thái vẫn tiếp tục lái xe, quan sát khung cảnh ven đường, nói: “Gần một năm không tới đây, hình như có thêm mấy cửa tiệm mới, thật không nhận ra.”

Anh ta lái xe chậm lại, dường như đang tìm chỗ đỗ xe. Trong trung tâm thành phố có nhiều xe cộ nên không dễ tìm được nơi đỗ xe. Chu Diễm chỉ vào bên kia đường nói: “Ồ đó hình như có...”

Cô đang nói thì ngừng lại, Lâm Thái nhìn theo đầu ngón tay cô chỉ: “Có chỗ sao? Phải sang bên kia... Ồ, Lý Chính?”

Cách màn mưa, Chu Diễm thấy người kia đang đứng bên kia đường, mặc chiếc áo T - shirt đã lấy ở trong tủ từ sáng, tay cầm chiếc ô cán xanh có in dòng chữ quảng cáo, đứng dưới cây ngô đồng, nhìn về phía đối diện không nhúc nhích.

Chu Diễm theo tầm mắt của anh, ngoảnh lại nhìn thì thấy một cửa hàng cách xe vài mét, trên biển hiệu viết “Tiamo”, vì đây không phải là tiếng Anh nên cô không hiểu. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, có thể nhìn thấy bàn ăn được bày biện sát khung cửa sổ.

Thời gian vẫn còn khá sớm nên chưa có khách.

Chiếc ô hơi nhỏ, nên cả cánh tay Lý Chính bị nước mưa tạt vào. Dòng xe trên đường huyền ảo, nước mưa văng khắp mặt đường. Mấy người công nhân bảo vệ môi trường vẫn còn đang dọn dẹp dưới trời mưa, mà lúc này đã là giờ cao điểm mọi người đi làm rồi. Lý Chính lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, đang định nhắc chân thì một chiếc xe đột nhiên dừng ngay sát mặt anh làm cho bọt nước bắn lên khắp người anh.

“Ồi chào, ôi chào, tôi không có ý đâu nha!” Người vừa xuống xe bật ô, cười hi hi nói: “Tôi đoán nhất định cậu sẽ tới đây, đứng đây làm gì vậy, mau vào trong thôi!”

Lý Chính nhíu mày: “Con mẹ nó, cậu có lòng quá nhỉ?”

Lâm Thái giả vờ giả vịt phì cười quần áo của anh, “Đã nói là tôi không có ý mà, để tôi phì cười cho cậu!”

“Cút cút cút!” Lâm Chính lấy ô đẩy anh ta ra, “Trong nhà hàng của cô ấy đang có người, cậu vào một mình đi. Cút sang một bên!”

“Đến cùng đã đến rồi, cậu đứng ngây ra ở đây suốt nửa ngày chỉ để nhìn người ta thôi sao? Đi, chúng ta vào cho cô ấy đất hàng!”

Lâm Thái kéo anh vào, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Suýt nữa thì quên, đợi một lát.”

Trên cửa sổ thủy tinh đọng đầy nước mưa, cách tấm kính, không nhìn rõ được bất cứ thứ gì. Lâm Thái đẩy cửa xe, cúi người, cười nói: “Suýt nữa thì quên mất em gái này, gọi là gì ấy nhỉ, Chu... Chu...”

Lý Chính đẩy anh ta ra, vịn vào mui xe, xoay người nhìn người đang ngồi bên trong, hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Chu Diễm nói: “Anh ta cứ bắt em tới.”

Lý Chính nghiêng đầu, nhíu mày nhìn Lâm Thái. Lâm Thái nói: “Cậu cũng thật tốt bụng quá đi, vớt con nhà người ta ở trên thuyền một mình?”

Lý Chính nói vọng vào trong xe: “Xuống đi, chúng ta về.”

Chu Diễm xuống xe, Lý Chính che ô cho ô.

Lâm Thái ngăn cản hai người: “Đừng mà, đã đến đây rồi, vào gặp người ta một chút sẽ chết hay sao?”

Lý Chính lạnh lùng nói: “Cậu mới đi tìm chết ấy!”

Lâm Thái nói: “Đúng vậy, tôi nhát gan, lại sĩ diện nữa, sợ bị người ta đuổi.”

Lý Chính nắm lấy cổ tay Chu Diễm, định đi vòng qua Lâm Thái thì đột nhiên anh ta quay sang phía bên kia đường kêu lên: “Thẩm Á Bình, nhìn xem ai tới này!”

Con đường này rộng vài mét, tiếng gọi xuyên thấu qua cánh cửa thủy tinh, ngay sau đó, cánh cửa chính của “Tiamo” đã mở ra, một người phụ nữ đứng ở đó nhìn thẳng sang bên này.

Chu Diễm không nhìn thấy rõ diện mạo của cô mà chỉ thấy dáng người cao gầy và một mái tóc quấn với những lọn to. Cô đang mặc một chiếc váy ngắn màu tím đậm.

Đi qua đường cái, Lý Chính buông cổ tay cô ra, nhưng vẫn che ô cho cô. Anh đi chậm rãi, dường như không khác lúc bình thường là mấy. Băng qua đường, tiếp tục đi về phía trước, anh chợt dẫm vào một chỗ nhô lên trên nền gạch, bọt nước bắn tóe lên cổ chân của hai người. Chu Diễm đỡ lấy anh theo bản năng, nói: “Nhìn đường!”

Lời này, trước đây Lý Chính đã từng nói với cô.

Lý Chính “Ừ” một tiếng.

Đi tới cửa tiệm, Lâm Thái dẫn đầu vào trước, lại bị người bên trong chặn lại.

Chu Diễm nghe thấy tiếng một người phụ nữ có vẻ già dặn: “Cụp ô lại, không nhìn thấy giá để treo ô hay sao?”

“Ồ.” Lâm Thái treo cái ô lên giá từ tể rồi lui qua một bên, quay đầu nói: “Lý Chính, để ô ở chỗ này!”

Rốt cuộc Chu Diễm cũng nhìn rõ người phụ nữ mặc váy màu tím kia.

Nhìn không ra cụ thể cô bao nhiêu tuổi, có lẽ khoảng hai mươi, ba mươi, dáng người yếu đuối, khuôn mặt được trang điểm vô cùng xinh đẹp, tay trái quấn băng gạc, mái tóc quấn gọn sóng xòa tung ở bờ vai, thoát nhìn vừa chín chắn lại vừa quyến rũ. Người phụ nữ này nhìn người đang đứng bên cạnh cô, lạnh nhạt mở miệng: “Đến rồi đây à?”

Người bên cạnh cô nói: “Ừm.”

Người phụ nữ này chỉ liếc cô một cái rồi nghiêng người, chỉ vào trong nhà hàng. Lúc này Chu Diễm mới nhìn thấy trong cửa hàng còn có hai người nữa, một nam một nữ, khoảng ba mươi mấy tuổi. Trên cổ người đàn ông còn đeo một cây thánh giá.

Thẩm Á Bình giới thiệu: “Vị này là anh Ngô, còn đây là sáng lập ra quỹ Thiên Sứ - cô Trương Nghiên Khê.”

Thẩm Á Bình quay đầu, nói với người phụ nữ bên trong: “Nghiên Khê, anh ấy chính là Lý Chính, số tiền quyên góp mà cô nói, đều là của anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Edit: Salemsmall

Beta: Ciao

Mưa to gió lớn, cánh cửa thủy tinh lại một lần nữa được đóng lại.

Ba người mang theo nước mưa dính trên nền đất bước vào. Chu Diễm ở ngoài cửa chúi chân xong, bèn đi theo mấy người đó vào trong.

Nhà hàng không lớn lắm, chỉ có khoảng hơn mười cái bàn, trên bức tường gạch ba màu đỏ, xanh, xám treo đủ các loại tranh sơn dầu, tràn ngập phong cách của nước ngoài. Bên trái còn có một cái cầu thang thông lên tầng hai, một chiếc bàn đặt cạnh tường đang bày ba cái chén uống nước. Ba người kia

đã từng ngồi ở vị trí này.

Chu Diễm bắt gặp nhìn về phía cửa sổ, xuyên qua cửa sổ thủy tinh và đường cái chính cây ngô đồng kia.

Trương Nghiên Khê đưa tay: "Anh Lý, nghe danh đã lâu."

Lý Chính bắt tay cô ta, "Xin chào."

Anh Ngô cũng khách khí bắt tay anh, "Tôi họ Ngô, là bạn đạo với chị em nhà họ Thẩm, hôm nay đại diện cho mấy người anh chị em tới đây để thăm cô ấy. Các vị có việc, tôi không quấy rầy nữa." Anh ta quay sang Thẩm Á Bình nói: "Tôi về trước đây, chủ nhật tuần sau gặp nhau ở giáo đường nhé."

"Gặp lại anh ở giáo đường, cảm ơn anh Ngô, nhờ anh gửi lời chào của tôi tới mọi người nhé." Thẩm Á Bình tiễn người ra bên ngoài.

Một cơn gió mang theo vài hạt mưa thổi vào, nhưng chỉ vài giây sau đã bị chặn lại ở ngoài cửa.

Thẩm Á Bình quay về, nói: "Ngồi xuống nói chuyện đi, uống chút gì không?"

Lâm Thái nhìn đồ uống trên bàn, nhìn chằm chằm vào tách cà phê đen, nói: "Cũng giống em, cà phê đen."

Thẩm Á Bình nhìn về phía Lý Chính, Lý Chính nói: "Gì cũng được."

Cô ấy lại nhìn về phía Chu Diễm, ánh mắt lạnh lạnh nhạt nhạt.

Chu Diễm nói: "Nước lọc, cảm ơn."

Thẩm Á Bình cầm cốc đi xuống bếp, bốn người ngồi xuống. Trên chiếc bàn dài dành cho sáu người ngồi, Chu Diễm và Lý Chính ngồi một bên. Trương Nghiên Khê quan sát Lý Chính.

Là một người đàn ông khoảng gần ba mươi tuổi, dáng người cao lớn, thoát nhìn có vẻ cục mịch, mặc một chiếc áo T-shirt và quần đơn giản, trên quần áo còn bị nước bùn bắn lên, trông không khác gì một kẻ lao động chân tay, khác hoàn toàn với trong tưởng tượng của cô ta, lại càng không giống với những người quyên góp tiền mà cô ta đã từng tiếp xúc.

Trong lòng Trương Nghiên cảm thấy kinh ngạc nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên như không, cười nói: "Anh Lý, tôi và Thẩm Á Bình mới vừa nhắc đến anh, thật không ngờ bây giờ lại được gặp."

Lý Chính nói: "Cô là người sáng lập ra quỹ Thiên Sứ à?"

"Đúng vậy, tôi họ Trương, tên là Trương Nghiên Khê."

Lý Chính hỏi: "Có việc gì không?"

Trương Nghiên Khê nói: "Là như vậy, khoảng hai năm trước anh đã quyên góp một suất học bổng, tổng cộng đã trợ giúp được 53 đứa trẻ. Hiện giờ, trong số những đứa trẻ này, có 12 đứa đã thi đậu Đại học. Mấy đứa muốn có cơ hội được đích thân cảm ơn anh trước khi nhập học."

Chu Diễm không khỏi nhìn sang người bên cạnh.

Lý Chính nói: "Không cần."

Trương Nghiên Khê cũng đoán được đối phương sẽ cự tuyệt, "Anh Lý..."

"Không phải tôi quyên góp." Lý Chính ngắt lời cô ta, "Không cần nói nữa."

"Bất kể anh lấy danh nghĩa của ai để quyên tiền, thì khoản tiền này cũng là chui ra từ túi áo của anh." Thẩm Á Bình bưng khay tới, đặt nước xuống trước mặt mấy người, cà phê đen cho Lâm Thái, nước trái cây cho Trương Nghiên Khê, nước chanh của Chu Diễm và trà xanh của Lý Chính.

Chu Diễm liếc mắt nhìn.

Thẩm Á Bình nói tiếp: "Anh chính là người đã quyên góp."

Lý Chính trả lời hỏi hột: "Tiền cũng đã bỏ ra rồi, tôi cũng không rõ được sử dụng để làm gì, cũng không muốn quan tâm, cho nên không cần phải cảm ơn tôi."

Trương Nghiên Khê sững sốt, nhưng vẫn nói: "Hai năm trước suất học bổng này của chúng tôi có vấn đề, sau khai giảng mấy đứa nhỏ có lẽ không thể tiếp tục đến trường, nhờ có anh đã quyên góp kịp thời, giúp tụi nhỏ, hơn nữa hai năm qua anh vẫn thường xuyên gửi tiền tới... Có lẽ anh cũng không biết nội dung cụ thể, bởi vì chúng tôi luôn không thể liên lạc được cho anh, nhưng chúng tôi hi vọng anh biết, việc thiện mà anh đã làm, có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của tụi nhỏ, tụi nhỏ thật sự là vô cùng cảm kích anh."

Chu Diễm bưng cốc lên uống một ngụm nước chanh, có lẽ là vắt hơi nhiều chanh, nên hơi bị chua. Nước lọc giải khát là tốt rồi, nhưng người ta lại tốt

bụng pha nước canh cho cô, cô không thể kén cá chọn canh.

Chu Diễm lại uống một ngụm, cau mày, mím môi.

Lâm Thái chép miệng, buông tách cà phê than thở một câu: "Vậy mà còn nhớ rõ cậu ấy thích Thiết Quan Âm." Lại nói, "Cậu định làm anh hùng vô danh hay sao hả? Nhưng bây giờ không có một làm chuyện tốt mà không để lại danh tiếng đâu, mà đây cũng không phải chuyện xấu, cho người ta một cơ hội để cảm tạ thôi mà."

Lý Chính nói: "Liên quan gì đến cậu?"

Lâm Thái tự cảm thấy mất mặt, liếc mắt nhìn Thẩm Á Bình đang gãi móng tay, sờ sờ cái túi nilon trong tay.

Lý Chính kìm nén lại để ứng phó, cầm lấy ly trà uống một ngụm.

Lý Chính nói với Trương Nghiên Khê: "Tôi không thích những chuyện rườm rà, chẳng qua chỉ thuận tay quyen góp tiền cho các người mà thôi, lần sau tôi sẽ đổi nơi khác, quyen tiền còn phiền toái như vậy, tôi ăn no rồi việc chắc?"

Trương Nghiên Khê cạ lời, nhìn đối phương, nói không ra lời.

Con bão này thật to, mới mười giờ, sắc trời bên ngoài đã u ám như màn đêm, cây ngô đồng phía bên kia đường cái bị gió giật, cành khô quăng xuống đất.

Thẩm Á Bình gọi một cú điện thoại báo cho nhân viên nhà hàng hôm nay không cần đến, nghỉ ngơi một lát, lại đi tới một bên, bấm một dãy số, nhưng mãi không có người nghe, cô thử vài lần, cuối cùng chỉ có thể nhắn cho người đó một cái tin.

Lý Chính hơi nghiêng đầu, nhìn về phía bên kia. Lâm Thái nhận cơ hội cầm túi nilon đi tới.

Trên bàn chỉ còn lại có ba người, Chu Diễm nhấp máy đôi môi khô, nhỏ giọng nói: "Em về trước được không?"

Lý Chính thu hồi tầm mắt nói: "Đợi lát nữa."

"Em còn có việc."

Lý Chính liếc cô một cái, Chu Diễm bình tĩnh nhìn lại. Lý Chính hỏi: "Mang tiền không hả?"

Chu Diễm không hề rảnh.

Lý Chính lại nói: "Đi về nữa không?"

Cửa bị đẩy ra, là một người đàn ông, mọi người cùng quay ra nhìn. Trương Nghiên Khê đứng lên, giới thiệu: "Vị này là phóng viên của đài chúng tôi, Cao An, phụ trách đưa tin các hoạt động có liên quan lần này."

Lý Chính cười: "Bây giờ các người làm từ thiện, thật là đúng là lắm trò."

Chu Diễm đột nhiên đứng lên, ghé dựa tạo nên một âm thanh chói tai giống như một con chuột đột nhiên xông vào nơi xa lạ khôn quẩn, rồi kêu lên tiếng "Chít chít". Rồi sau đó lại chạy trốn khắp nơi.

Chu Diễm khựng lại một chút, hỏi: "Tôi có thể dùng nhờ nhà vệ sinh một chút không?"

Thẩm Á Bình chỉ lên tầng: "Dưới tầng hồng rồi, cô dùng tầng trên đi, trên cửa có một tấm kính mờ, rất dễ nhận ra."

"Cảm ơn." Chu Diễm vòng qua Lý Chính, lên tầng.

Tầng hai là chỗ ở riêng tư, vào cửa chính là phòng khách, màu sắc được trang hoàng chủ yếu là màu hồng, khác biệt rất nhiều so với tầng dưới.

Vài căn phòng, hành lang thứ nhất bên tay trái thứ là một căn phòng có cửa sổ kính mờ, Chu Diễm đẩy cửa đi vào.

Nhà vệ sinh rất sạch sẽ, gương cao chừng nửa người, lớn hơn rất nhiều so với trên thuyền, Chu Diễm nhìn mình trong gương, vịn vòi nước, hót lấy nước để rửa cổ chân.

Nước bùn đã khô lại, nhưng chỉ cần lướt qua vẫn có thể lau dễ dàng. Tay dính đầy bùn, Chu Diễm lại đưa lên vòi nước xối sạch. Cô ti lên bồn rửa tay, lắc lắc chân, như thể làm vậy có thể vấy đi một ít cảm xúc khó hiểu.

Cô nhớ tới người đàn ông cầm ô đứng dưới tán cây ngô đồng, nhớ tới anh vừa uống trà Thiết Quan Âm, lại nhớ tới tầm mắt luôn hướng về phía nhà hàng của anh.

Chu Diễm lau nước trên cổ chân, đứng thẳng dậy, soi gương thấy tóc mình hơi ướt, bèn cời cột tóc đuôi ngựa ra, đeo dây buộc tóc màu đen vào cổ tay, rồi xoa xoa mái tóc.

Cô hít sâu hai lần, thở một hơi, mở cửa nhà vệ sinh đi ra ngoài, liếc mắt đã nhìn thấy người phụ nữ mặc bộ váy màu tím đang ngồi trên ghế sofa.

Thẩm Á Bình đã tháo băng gạc trên tay trái, đang bôi thuốc mỡ, nói: "Nghe nói cô đã dùng thuốc này rồi hả ? Công dụng của nó tốt chứ?"

"... Cũng được."

"Nếu không có việc gì, thì ngồi đây xem tivi đi, dưới tầng bọn họ đang nói chuyện."

Thẩm Á Bình mở ti vi cơ, bên trong đang phát lại tin tức ngày hôm qua.

Chu Diễm ngồi xuống đầu bên kia sofa, Thẩm Á Bình nhìn cô một cái, gạt chút thuốc mỡ, bôi lên cánh tay, sau một lát mới hỏi: "Cô bao nhiêu tuổi rồi hả?"

Chu Diễm cười cười, ai cũng thích hỏi chuyện này.

"20 rồi. Cô thì sao?"

"Lớn hơn cô rất nhiều."

"Cũng tầm tuổi Lý Chính sao?"

Thẩm Á Bình vịn nắp tuýp thuốc mỡ: "Ừ, nhỏ hơn anh ấy một tuổi."

"Ồ." Chu Diễm xem TV, hỏi, "Nơi này của chị là nhà hàng Tây sao?"

"Nhà hàng Ý."

"Hôm nay không bán hàng à?"

"Thời tiết như thế này, có làm cũng không có lãi." Thẩm Á Bình lấy ra chiếc bấm móng tay từ trong đĩa hoa quả, vừa sửa móng tay vừa hỏi, "Cô quen anh ấy từ khi nào?"

Chu Diễm thuận miệng nói: "Mới đây thôi."

Thẩm Á Bình cắt móng tay, không nói nữa.

Chu Diễm thấy trên bàn trà có một quyển kinh Thánh bìa màu đen, chữ màu vàng, to hơn bàn tay một chút, viền màu đỏ. Có lẽ là do ánh mắt của cô quá mức chăm chú, khiến người ngồi đầu bên kia sofa phải chú ý tới, nói: "Lâu rồi tôi không đến giáo đường, trước đó không lâu mở nhà hàng này, lại gặp chuyện ngoài ý muốn nên không thể khai trương, sau đó lại có nhiều chuyện xảy ra, ngay cả tin ngưỡng cũng sắp quên rồi."

Thẩm Á Bình cười tự giễu, chỉ vào kinh Thánh, hỏi: "Cô có tin vào Chúa không?"

Chu Diễm lắc đầu: "Không tin."

Thẩm Á Bình nói: "Trước kia tôi cũng không tin."

Giọng nói của cô rất khê, chỉ giống như đang làm bầm lẫu bầu, động tác đưa móng tay cũng chậm lại, hỏi: "Cô và anh ấy có quan hệ gì?"

Chu Diễm nói: "Tôi và anh ấy tốt lắm."

Thẩm Á Bình nhìn về phía cô, lần đầu tiên tầm mắt thật sự dừng ở trên người cô, dường như đang quan sát và suy nghĩ.

Chu Diễm thoải mái để cô nhìn, vành tai bắt đầu nóng lên, nhưng trong lòng lại cảm thấy lạnh lẽo. Cô cố gắng bỏ qua hai cảm giác trái ngược này.

Thẩm Á Bình nhìn một lát, cũng không nói thêm gì, buông bấm móng tay xuống, khoanh tay, ngồi xem TV cùng cô.

Chỉ chốc lát sau đã nghe thấy một người ồn ào lên tầng, "Thông được bồn cầu rồi, còn cái nào bị hỏng nữa không?"

Thẩm Á Bình lạnh nhạt trả lời: "Không có, anh lên đây làm gì?"

"Tôi thấy cô mãi chưa xuống..." Lâm Thái đứng chỗ kia, liếc mắt nhìn Chu Diễm, hỏi, "Hai người tán gẫu cái gì vậy?"

Thẩm Á Bình đứng lên, sửa sang lại làn váy rồi đi ra cầu thang, "Tôi xuống đây, anh ngồi đi."

"Này - -" Lâm Thái đuổi theo cô xuống tầng.

Chu Diễm nhìn TV, tầm mắt chuyển về phía bàn trà, vươn tay, mở ra cuốn kinh Thánh.

"Bọn họ theo Bethlehem lên đường, phải vượt qua một quãng đường xa nữa mới có thể lấy được đạo..."

Chu Diễm lại lật vài tờ, hình như cũng có chút thú vị nên cô đọc rất tập trung. Thấm thoát đã qua một lúc lâu mà không có người lên gọi cô, đọc một lúc thấy mệt mỏi, cô bèn đứng dậy đi đến bên cửa sổ hít thở không khí.

Con bão đã quét ngã những biển quảng cáo ven đường, chỉ còn vài chiếc xe là vẫn hối hả chạy qua, trên đường có hai ba người cầm chiếc ô bị thổi lật bước về phía trước.

Chu Diễm đang muốn đi về, thì đột nhiên thấy một người cầm ô đứng ở bên ngoài nhà hàng, ô che đầu, nên chỉ có thể nhìn thấy trang phục nửa người dưới của người nọ, thoát nhìn có lẽ là một cậu nhóc.

Cậu ta ló người ra, tránh ở phía trong một chiếc xe để nhìn, qua một lát, lại đội gió to mưa lớn, xoay người chạy.

Chu Diễm nhú nhú mày, lại quay lại ngồi lên ghế sofa, cầm cuốn kinh Thánh lên.

Lúc Lý Chính đi lên, đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Bên ngoài cửa sổ mưa tầm tã, cô ngồi ở trong một khoảng không gian màu hồng, im lặng cầm cuốn sách, tĩnh lặng nước sông, mềm mại mà trong veo.

Chu Diễm nghe tiếng, nghiêng đầu, thấy Lý Chính, hỏi: "Đã xong chưa?"

"Mưa to quá, tối nay hãy đi, giò xuống dưới ăn cơm đã." Lý Chính nói.

Chu Diễm buông sách, đi ra phía cầu thang, nhìn không chớp mắt đi xuống tầng, Lý Chính dừng một chút, híp mắt nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, chờ cô sắp sửa đổi hướng, anh mới bước theo.

Dưới tầng hai người kia cũng đột nhiên bị mưa lớn vây khốn, không thể đi được.

Chu Diễm vừa xuống tầng, đi chưa được vài bước, cổ tay đã bị người nào đó nắm lấy, cô định giãy ra, thì lập tức bị kéo đến phòng bếp. Chu Diễm gắng sức: "Làm gì vậy!"

Lý Chính lôi kéo cô nói: "Nấu cơm."

Anh kéo Chu Diễm vào phòng bếp, đá lên cánh cửa một cái.

Chu Diễm tránh khỏi tay anh, xoa cổ tay đi mở cửa, Lý Chính giữ vai cô, xoay người cô, kéo đến gần bếp.

Chu Diễm cá giận nói: "Anh bị bệnh gì vậy? Em không nấu!"

Lý Chính nói: "Anh nấu, em đứng trợ giúp anh."

Chu Diễm xụ mặt xuống, ngực phập phồng một lát, mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Lý Chính mở tủ lạnh nhìn nhìn, lấy ra một hộp bít tết và một hộp thịt ức gà, lại tìm được mấy gói mì Ý, hỏi: "Muốn ăn cái gì?"

Chu Diễm nói: "Cơm."

Lý Chính lại tìm tìm, tìm được một bát cơm thừa, sau đó lấy thêm một gói phô mai từ trong tủ lạnh.

Chu Diễm nhìn anh trình diễn, cắt nắm cắt cà rốt cắt cà chua, rắc phô mai lên cơm, bỏ vào lò nướng. Rửa sạch mấy thứ rau dưa, thuần thực xé thịt ức gà thành sợi nhỏ, trộn với salad. Phết bơ vào nò, rán bít tết, lại mở một chai rượu đỏ, hỏi: "Mấy phần chín?"

Chu Diễm nhìn chằm chằm nòi, nói: "Bảy phần."

Lý Chính lại rán thêm một lát, sau đó dội rượu đỏ vào, ngọn lửa lập tức bùng lên, Chu Diễm lui về phía sau một bước. Lý Chính nhìn về cô, nở nụ cười.

Cơm hấp, salad, bít tết, ba thứ này đặt ở trước mặt Chu Diễm.

Lý Chính lại đưa dao nĩa cho cô, nói: "Ăn đi."

Chu Diễm không nhận lấy, xem ba món này, nói: "Anh làm cơm Tây thật chuyên nghiệp."

Lý Chính cắt bít tết, nói: "Mười tám tuổi anh đã lên thuyền rồi bến, công việc ban đầu chính là làm đầu bếp."

Lý Chính rất nhanh đã cắt bít tết xong, thả dao nĩa vào trong khay, chuyển đến trước mặt Chu Diễm, nói: "Ném thử đi."

Quá một lát, Chu Diễm mới xiên một miếng.

"Mùi vị thế nào?"

"Cũng được."

Lý Chính xới một nửa chỗ cơm hấp, ăn như sói như hổ: "Ném thử hết đi."

Chu Diễm lại gấp mấy sợi thịt ức gà, hỏi: "Anh không có gì muốn nói à?"

Lý Chính ăn cơm, mồm miệng nhồm nhoàm nghe không rõ: "Nói cái gì? Làm chuyện tốt không để lại danh tiếng sao?"

"... Anh quyền bao nhiêu tiền?"

"Không biết."

"Tại sao lại quyền tiền?"

"Không tại sao cả."

"Hiện giờ trên người anh có bao nhiêu tiền?"

"Mười mấy hai mươi đồng gì đó."

"Cho em mượn hai đồng."

"..."

Chu Diễm nói: "Em muốn về."

"Đi xe phải mất bốn đồng."

"Vậy cho em mượn bốn đồng."

"Bão, xe bus ngừng hoạt động." Lý Chính vét cơm thừa trong bát, nói, "Em còn nợ anh 200 đồng đấy."

"Em sẽ trả."

"Khi nào thì trả?"

"Khi nào anh cần?"

Lý Chính quăng cái bát không đi, lau miệng, sau một lát, cầm tay cô gấp một gấp salad, nói: "Ăn chút đi."

Chu Diễm bắt động.

Lý Chính sờ tay cô, đụng đến cái dây buộc tóc trên cổ tay rồi xoay tròn. Anh lại nhẹ nhàng tháo ra, đeo lên cổ tay mình, cúi đầu, kéo căng ra rồi lại xoay tròn nó quanh cổ tay.

Lý Chính ngẩng đầu nhìn chăm chăm cô, nói: "Muốn truy tìm căn nguyên của vấn đề?"

Chu Diễm cúi đầu không hé răng, qua một lát, cũng học bộ dáng thần nhiên như thường của anh, nở nụ cười

Lý Chính nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, bật cười rồi khe khẽ thở dài, vừa muốn nói gì đó thì cửa phòng bếp đột nhiên bị người ta đẩy ra.

Lâm Thái sắc mặt cổ quái, đứng ở cửa, gọi: "Lý Chính!"

Lý Chính và Chu Diễm nhìn qua.

Phía sau Lâm Thái dần dần có thêm mấy người, dẫn đầu là hai người, một người mặc đồng phục cảnh sát, người còn lại là một thiếu niên.

Thiếu niên chỉ vào Lý Chính, nói với người cảnh sát: "Chính là anh ta, anh ta đã đánh bạn tôi đến chảy máu lá rách, bây giờ còn đang nằm trong phòng cấp cứu, mau bắt lấy anh ta!"

Chu Diễm lập tức sững người lại, sau vài giây, mới đột nhiên nhận ra thiếu niên kia, không phải là người mấy ngày hôm trước mặc áo in hình đầu lâu, hỏi cô về cánh quạt của điều hòa hay sao?

Chu Diễm quay đầu nhìn Lý Chính, bất giác nắm lấy cổ tay anh, tầm mắt rơi xuống người cảnh sát kia, nói: "Cảnh sát Vương!"

Vương Lâm Sinh ngẩn người, cẩn thận nhìn cô gái đang đứng cạnh cái bếp, kinh ngạc nói: "Chu... Chu Diễm?"

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit: Ciao

Cô gái đứng dưới ánh đèn, cách ăn mặc hơi khác biệt, cũng không mang túi xách, nhưng nhìn đã không còn yếu ớt như đêm đó, anh còn nhớ rõ dáng vẻ nửa đêm đối phương đứng ở cửa đồn công an nói ‘Tôi lạc đường’

Chuyện đó là lúc anh vẫn còn ở trong sở với đàn anh, đến giờ anh đã chuyển đi nơi khác, không ngờ được điều đến Khánh Châu, mà còn gặp lại được cô, trước sau cũng chỉ hơn mười ngày.

Cậu thiếu niên thấy tình hình này thì quát lên: “Cảnh sát Vương, chú là cảnh sát, không thể dùng việc riêng vào việc tư, chú bietsa người này ả? Tôi muốn đổi cảnh sát khác.”

Vương Lâm Sinh trách mắng: “Hô cái gì mà hô!” Anh ta nói với người bên cạnh Chu Diễm, “Anh chính là Lý Chính? Hiện tại có một vụ án đánh người bị thương, cần anh hỗ trợ điều tra, mong anh có thể phối hợp với chúng tôi.”

Lý Chính vỗ vỗ bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, nhìn qua cậu thiếu niên, thấp giọng nói: “Không có việc gì.”

Chu Diễm giật giật đầu ngón tay, chậm rãi buông ra, dịch sang một bên, Lý Chính đi về phía Vương Lâm Sinh, mọi người chen chúc ở cửa đều nhường đường, lúc này Chu Diễm mới phát hiện còn có một cảnh sát nữa tới.

Lý Chính đứng ở góc tường nói chuyện với hai cảnh sát, Chu Diễm và một đám người khác đứng bên kia nhà hàng.

Thẩm Á Bình nhìn chằm chằm vào thiếu niên, hỏi: “Cháu đang giờ trò gì vậy?”

“Không giờ trò gì hết, cháu chỉ kể lại sự thật.”

“Vậy cháu nói cho đi biết, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra.”

“Đi có thể hỏi cảnh sát đi, vụ án này còn đang trong giai đoạn điều tra, tất cả đều phải giữ bí mật.”

Thẩm Á Bình mắng: “Thối lắm!”

Lâm Thái hơi kéo cô ấy, nhìn cậu bé nói: “Nói dối cảnh sát sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, cháu cứ chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Cậu thiếu niên nói: “À, chú là chó săn của người nọ, đừng có nói chuyện với tôi.”

Thẩm Á Bình không nhịn được quát lên: “Lý Chính Kiệt!”

Cậu thiếu niên tên Lý Chính Kiệt bật cười: “Đừng tức giận, phụ nữ mà tức giận thì sẽ già nhanh lắm, đi nên học cô ta, nhìn cô ta bình tĩnh thế nào kìa, bạn gái cô non chính quy của người ta còn chưa lên tiếng, đi đứng kích động làm gì.”

Chu Diễm vẫn đứng ở bên cạnh, lẳng lặng không nhúc nhích, cũng không nói lời nào, nếu không phải cậu thiếu niên này cố ý đề cập đến thì có lẽ mọi người ở đây đã quên sự tồn tại của cô.

Chu Diễm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lý Chính Kiệt, nói: “Cậu bietsa tôi, có ý tới hỏi mua quạt điện của tôi, còn tìm người tới đánh anh ấy.”

Lý Chính Kiệt kiêu ngạo nhìn cô cười.

Thẩm Á Bình nhíu mày: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Chu Diễm không đáp mà hỏi lại: “Cậu ta là ai vậy?”

Bão vẫn còn đang tàn sát bờ bãi, quạt trần từ từ chuyển động, bên ngoài và trong nhà là hai thái cực khác nhau.

Vương Lâm Sinh quan sát Lý Chính hỏi: “Hôm kia, chính là buổi tối ngày 17 tháng 7, trong khoảng thời gian từ tám giờ đến chín giờ, anh đang ở đâu?”

Lý Chính: “Huyện Ngân Giang.”

“Địa điểm cụ thể?”

“Bờ sông phía tây huyện Ngân Giang.”

“Anh làm gì ở đó?”

“Đụng với một đám kiếm chuyện, đánh nhau một trận.”

Trái lại cũng rất thành thật, Vương Lâm Sinh nhìn vết tím bầm trên mặt Lý Chính, hỏi tiếp: “Tại sao lại đánh nhau?”

Lý Chính cười: “Đã nói là bọn nó kiếm chuyện rồi mà.”

Vị cảnh sát bên cạnh Vương Lâm Sinh quát: “Nghiêm túc coi, cười cái gì mà cười!”

Lý Chính lạnh lùng liếc mặt nhìn anh ta.

Vương Lâm Sinh gõ hai cái xuống bàn, ý bảo đồng nghiệp đừng nói chuyện, tiếp tục hỏi: “Anh còn nhớ đối phương có bao nhiêu người, có hình dáng đặc thù gì không?”

Lý Chính: “Sơ sơ khoảng mười người, không nhìn rõ khuôn mặt, đều là mấy đứa trẻ mười mấy tuổi.”

“Một mình anh đánh mười mấy người sao?”

“Ừ.”

“Anh có biết lúc đó anh ra tay nặng hay nhẹ không?”

Lý Chính: “Rất nhẹ.”

“Có một cậu trai đang nằm trong phòng ICU của bệnh viện, anh nói là anh ra tay rất nhẹ sao?”

(ICU: phòng chăm sóc đặc biệt)

“Tôi không biết tại sao cậu ta lại nằm ở đó, tóm lại tôi ra tay rất nhẹ.”

Vương Lâm Sinh: “Lúc ấy ở đó có tổng cộng là mười một cậu trai, bây giờ có ba cậu trai trong đó vẫn một mực chắc chắn rằng anh chính là người đánh trọng thương, còn bảy cậu trai khác thì tạm thời chưa liên lạc được, chúng tôi cần anh phối hợp điều tra thêm.”

Đang nói chuyện thì điện thoại của anh cảnh sát bên cạnh vang lên, anh ta đi qua một bên nghe, hai phút sau trở lại, nói nhỏ gì đó với Vương Lâm Sinh, Vương Lâm Sinh nhìn về phía Lý Chính, nói: “Đã liên lạc được với ba trong bảy cậu trai còn lại, không biết anh có tiện đi theo chúng tôi không?”

Lý Chính gõ nhẹ mấy cái xuống bàn, vài giây sau, đẩy cái ghế đứng lên.

Người ở bên kia lúc nào cũng để ý đến động tĩnh bên này, Lâm Thái Thái bước nhanh đi tới, hỏi: “Nói chuyện xong chưa? Giải thích rõ rồi chứ?”

Vương Lâm Sinh: “Lý tiên sinh còn phải đi một chuyến với chúng tôi.”

Thẩm Á Bình cũng bước tới, nói: “Đây chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm hay không cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng.” Lý Chính Kiệt lạnh lùng nói.

Vương Lâm Sinh nói với cậu ta: “Cậu cũng đi cùng chúng tôi.”

Lý Chính Kiệt nhún vai: “Không vấn đề gì.”

Mấy người đi về phía cửa, hai người cảnh sát một trái một phải kẹp lấy Lý Chính, cách cửa thủy tin chỉ có vài bước Lý Chính quay đầu, nhìn về phía sau, trong một khu vực nhỏ, đây người đang đứng, cô bị che khuất, chỉ có thể nhìn thấy vài sợi tóc, cùng với góc áo màu xám. Anh quay lại, ánh mắt từ từ nhìn qua Lý Chính Kiệt, và nhận lại một ánh mắt đờ au toàn thù hận.

Mấy người kia lên xe cảnh sát, những người trong nhà ăn cũng sẽ không ngồi chờ chết, Lâm Thái móc chìa khóa xe định đi, Thẩm Á Bình nhìn qua Trương Nghiên Khê và Cao An, Trương Nghiên Khê lập tức nói: “Mọi người mau đi đi, chúng tôi cũng đi đây.”

Thẩm Á Bình gật đầu.

Trương Nghiên Khê suy nghĩ, lại nói: “Tôi cũng có người quen bên cảnh sát, hay là chúng ta cùng đi, nói không chừng tôi có thể giúp đỡ được gì đó.”

Thẩm Á Bình nói: “Tạm thời không cần, trước tiên chúng tôi sẽ đi xem có tình huống thế nào.”

Mấy người nói xong, cầm ô lên đi ra cửa, đến khi bụng ô ra thì mấy người thấy Chu Diễm cũng đi theo ra ngoài.

Chu Diễm không có ô, đứng ở hai bậc thang phía sau, đội mưa nói: “Tôi cũng muốn đi.”

Trương Nghiên Khê đi đến bên người cô, che ô lên đỉnh đầu cô, Thẩm Á Bình khóa cửa lại, nói: “Đi thôi.”

Mấy người ngược gió đi về phía xe, Trương Nghiên Khê che ô lên trước, thấm nước mưa, nói với cô bé bên cạnh: “Không có chuyện gì, em đừng lo lắng quá.”

Chu Diễm ‘Vâng’ một tiếng.

Lên xe của Lâm Thái, lần này Chu Diễm ngồi phía sau.

Cả người cô đều là nước mưa, xoa xoa khuôn mặt, không dựa vào thành ghế. Cần gạt nước trên kính chắn gió chuyển qua chuyển lại, tốc độ xe rất chậm, mưa che kín tầm mắt, chỉ có thể nhìn thấy chiếc xe cảnh sát không giống xe bình thường đi ở phía trước, tốc độ cũng như sên bò.

Chu Diễm nhớ đến tin tức vừa rồi xem trên tầng hai, người dẫn chương trình có nói, bão đến sẽ khiến mưa rơi suốt trong vòng một tuần, lần này bão về rất mạnh, các nơi cần làm tốt công tác chuẩn bị phòng chống bão lũ.

Cô nghĩ, cho dù bây giờ Lý Chính trở về thì cũng không thể mở thuyền được.

Còn chưa tháo hàng xuống nữa.

Trên đường đi xảy ra vài sự cố, chặn đường, phải gần một giờ mới có thể đến được.

Ba cậu thiếu niên lục tục đuổi tới, chỉ ra và xác nhận Lý Chính, nói: “Đúng là người này!”

“Đúng vậy, chính là người này, chính người này đã đánh Lưu Đào, đến nỗi cậu ấy phải vào viện!”

Vương Lâm Sinh hỏi: “Tại sao các cậu lại đánh nhau với anh ta?”

Ba cậu thiếu niên nhìn về phía Lý Chính Kiệt.

Lý Chính Kiệt nói: “Nhìn không vừa mắt.”

“Không vừa mắt?” Vương Lâm Sinh nghiêm túc nói: “Không vừa mắt thì sẽ đánh người à? Mười một người các cậu đối phó với một mình anh ta?”

“Chú không thấy khổ người của tên đó sao? Bây giờ bạn học của chúng tôi đang nằm trong phòng ICU, tên đó thì chẳng thiếu tay hay gãy chân, tóc cũng chẳng thiếu một sợi!” Lý Chính Kiệt nói với giọng thù hận.

Vương Lâm Sinh nhíu mày, dò xét trên dưới, một lát sau, anh gọi đồng nghiệp tới tiếp tục hỏi, anh và người đồng nghiệp lúc trước đi vào phòng thẩm vấn.

Người trong phòng thẩm vấn vẫn ung dung ngồi trên ghế, nhìn thấy bọn họ đi vào thì nhàn nhạt nhìn qua.

Vương Lâm Sinh đánh giá anh ta thêm một lần nữa.

Dáng người cao lớn, cắt đầu đỉnh, trên chiếc T-shirt cũ đều là nước bùn, đi đôi dép lền, da ngăm đen, ngũ quan cường tráng.

Hai người ngồi xuống, Vương Lâm Sinh mở miệng: “Tên.”

“Lý Chính.”

“Tuổi.”

“32.”

“Quê quán?”

“Quảng Dương.”

Vương Lâm Sinh dừng một chút, một lát sau, người bên cạnh nhắc nhở anh: “Này?”

Vương Lâm Sinh hoàn hồn, hỏi một loạt vấn đề theo quy tắc, lại lặp lại vấn đề trong nhà hàng, Lý Chính vẫn trả lời như trước.

Vương Lâm Sinh suy nghĩ một chút, nói: “Chính miệng anh đã thừa nhận, trong khoảng thời gian từ tám giờ đến chín giờ tối ngày 13 tháng 7, tại bờ sông

phía tây thị trấn Ngân Giang, đã phát sinh ầu đả với bọn họ, khẩu cung hai bên đều giống nhau, còn đối với việc Lưu Đào bị thương nặng thì các anh lại không nói như nhau. Ý của anh là, những cậu trai kia đã đổ oan cho anh?”

Lý Chính nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

“Vì sao bọn họ lại đổ oan cho anh?”

Lý Chính không đáp.

“Rốt cuộc vì sao hai bên lại ầu đả?”

Lý Chính vẫn không đáp.

Anh không thừa nhận, cũng không giải thích nhiều, thái độ không giống như một người bị oan nên có, càng giống như là mặc kệ,

Vương Lâm Sinh suy nghĩ một lát: “Xế chiều hôm nay, cậu bé tên Lý Chính Kiệt đến đây cung cấp manh mối, nói rằng cậu ta đã tìm được kẻ tình nghi đã ầu đả Lưu Đào, sau đó lại có hai cậu thiếu niên khác đến, khẩu cung giống như cậu bé... Nhưng bọn họ báo án cùng ngày giờ, có rất nhiều mâu thuẫn.”

“Anh là chú ruột của Lý Chính Kiệt, điều này có liên quan gì không?”

Lý Chính Kiệt vẫn còn là vị thành niên, Thẩm Á Bình là người giám hộ của cậu ta, đi tới bên cậu ta.

Chu Diễm ngồi chờ tin tức với Lâm Thái, nhưng mãi lại chẳng có tin gì mới. Lâm Thái lật di động, hàng mày luôn nhíu chặt, nhìn thấy cô bé bên cạnh vẫn bình thản ung dung thì hỏi: “Cô có vẻ rất nhàn nhĩ?”

Chu Diễm nói: “Lý Chính không đánh người nặng tay, người kia đổ oan cho anh, anh ấy nhất định sẽ không sao.”

Lâm Thái ‘Xì’ một tiếng, nhìn ra chỗ Lý Chính Kiệt, nói: “Không đánh mạnh cũng thành đánh mạnh, đổ oan cũng sẽ thành chứng cứ vô cùng xác thực, không có việc gì cũng sẽ biến thành có việc.”

Chu Diễm nhìn anh ta: “Cậu bé kia mới mười lăm tuổi mà thôi.”

“Mười lăm tuổi thì làm sao? Mười lăm tuổi không phải là đứa trẻ, cậu ta biết rõ mình đang làm gì.”

“... Vì sao?”

Nhìn Lâm Thái không giống như đang giải thích cho cô nghe: “Vừa rồi ở nhà hàng, tôi đi lấy thuốc cho Á Bình, trông thấy cô ấy gửi tin nhắn, bảo cậu ta ăn cơm tối ở nhà bạn rồi về, tôi còn thấy kỳ quái nữa. Ờ, tôi quên mất bây giờ đang nghỉ hè, thằng nhóc này cũng về, cô nói xem, trên đời này có chuyện trùng hợp thế sao? Hai người đến thị trấn Ngân Giang một chuyến lại có thể gặp thằng nhóc kia, còn có thể mắc bẫy của cậu ta.”

Chu Diễm không muốn nghe anh ta nói những nói cuối, cô hỏi: “Bọn họ mâu thuẫn gia đình sao?”

Lâm Thái bật cười: “Lý Chính không nói gì với cô sao? Cũng phải, em họ xa, cần gì phải nói chứ.”

Chu Diễm mím môi, không nói gì nhìn anh ta.

Lâm Thái vắt chéo chân, cố ý đợi trong chốc lát, mới cười nói: “Cô biết được bao nhiêu về quá khứ của Lý Chính? Không phải cô cho rằng cậu ta là một người lái thuyền thật chứ? Ví dụ như trước kia cậu ta từng làm đầu bếp, từng ở Italy một năm, suýt nữa đăng ký kết hôn với Thẩm Á Bình, những chuyện này cô biết được bao nhiêu?”

Chu Diễm bóp bóp nắm tay, trong lòng trầm xuống, tỉnh bơ cười nói: “Xem ra cái gì mà đổ oan cũng thành chứng cứ xác thực, đều là anh nói mò, còn có lòng dạ mà bà tám nữa.”

“Tôi còn tưởng rằng cô sẽ không mắng người nữa.” Lâm Thái cười hì hì nói, lại vắt chân ngồi một lát mới nói: “Tôi cũng không bà tám lung tung.”

Chu Diễm không nói chuyện với anh ta.

Trong lúc chờ đợi mòn mỏi, điện thoại Chu Diễm vang lên hai lần, một tin nhắn một cuộc gọi, đều là của Trương Bác Văn. Cô ngắt cuộc gọi, trong tin nhắn nói Trương Bác Văn đã đến Khánh Châu, hỏi cô đang ở đâu, Chu Diễm nhíu mày, không muốn để ý đến cậu ta, cửa bên trong mở ra, Vương Lâm Sinh đi ra, Chu Diễm và Lâm Thái lập tức đi lên.

Vương Lâm Sinh sững sốt một chút: “Làm sao cô cũng đến đây?”

Chu Diễm không trả lời, Lâm Thái hỏi: “Cảnh sát Vương, Lý Chính thế nào rồi?”

Vương Lâm Sinh: “Còn đang trong quá trình thẩm vấn.”

Lâm Thái nói: “Có gì mà phải hỏi chứ, đây chỉ là mâu thuẫn gia đình thôi, đóng cửa lại bảo nhau, bọn họ là chú cháu ruột đấy! Với sự hiểu biết của tôi về Lý Chính, cậu ta nhất định sẽ không nhiều lời, anh muốn hỏi gì thì hỏi tôi đây này, thằng nhóc Lý Chính Kiệt kia cũng có bệnh tâm lý, năm ngoái còn phải đi gặp bác sĩ tâm lý mà!”

Vương Lâm Sinh nhủ mày: “Bây giờ tất cả chứng cứ đều bất lợi cho Lý Chính, lúc đó không có ai khác chứng kiến.”

“Tôi là người chứng kiến.”

Sắc trời đã tối, trời mưa to không ngớt.

Vương Lâm Sinh rót chén nước, đặt tới trước mặt Chu Diễm.

Chu Diễm nói cảm ơn: “Lúc tôi đi bán quạt máy, đã cảm thấy cậu trai này rất kỳ quái, lúc trở về đã nhìn thấy một đám người đang đánh Lý Chính, lúc tôi đuổi tới thì đám người đó chạy mất.

“Cô cũng không nhìn thấy tình cảnh đánh nhau lúc đó, cho dù nhìn thấy, cũng không thể chứng minh thương tích của Lưu Đào không phải do Lý Chính tạo thành.”

“Lý Chính bị người ta đánh cả người đều là vết thương, trên đầu có bị đánh một đập, mười mấy người đánh một người, làm sao mười người không bị sao còn một người lại bị Lý Chính đánh đến nỗi phải vào phòng ICU?”

Vương Lâm Sinh lắc đầu: “Những gì cô nói, bọn tôi đều đã nghĩ đến... Nhưng mấu chốt vấn đề, là lời khai của mấy cậu bé này đều giống nhau, Lý Chính cũng thừa nhận có vụ ẩu đả này, khẩu cung đều phù hợp.”

Vương Lâm Sinh dừng một chút lại nói: “Cô có quan hệ thế nào với anh ta?”

Chu Diễm mấp máy miệng, một lát sau mới đáp: “Bởi vì có chút ngoài ý muốn, tôi quen với anh ấy được hai mấy ngày.”

“Ồ.”

Chu Diễm cầm chén nước, cúi đầu xuống không nói.

Vương Lâm Sinh còn muốn nói gì đó, tiếng điện thoại vang lên, anh ta bắt máy nghe xong, sau khi cúp máy, anh ta nhìn Chu Diễm nói: “Bây giờ Lưu Đào đang trong phòng cấp cứu, tình hình chuyển biến xấu hơn.”

Lý Chính không biết bây giờ là mấy giờ rồi, chắc là trời đã tối, anh nhắm mắt lại một lát, nghe thấy tiếng mở cửa, có người đến.

“Thương tích của Lưu Đào chuyển biến xấu hơn, bây giờ đang chữa trị, có lẽ khó vượt qua đêm nay. Còn bốn cậu nhóc khác chúng tôi đang liên lạc, do ảnh hưởng của bão nên cần chút thời gian.”

Lý Chính mở mắt ra: “Ừ.”

Vương Lâm Sinh nói: “Đêm nay anh không đi được, mấy người bạn của anh còn đang chờ bên ngoài, tôi sẽ bảo bọn họ về trước.”

“... Có mấy người?”

“Hai nữ một nam”

Lý Chính trầm mặc một hồi, hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Vương Lâm Sinh nói: “Gần tám giờ.”

“Anh biết Chu Diễm sao?”

“Hả?” Vương Lâm Sinh sững sốt một chút: “À... Hơn mười ngày trước, có một buổi tối, cô ấy đến đồn công an xin giúp đỡ, lúc đó là tôi đón tiếp.”

Lý Chính nghĩ nghĩ, nói: “Cô ấy không cùng đường với hai người còn lại... Cô ấy lại không mang tiền, buổi tối cũng không có chỗ ở, phiền anh giúp một việc.”

Vương Lâm Sinh đi ra, báo mấy người bên ngoài đi về trước, Lý Chính Kiệt chỉ vào Chu Diễm nói: “Anh định đưa người con gái của tên đó về sao?”

Thẩm Á Bình trầm mặt, lạnh lùng nhìn cậu ta một cái, lúc đó mới nhìn Chu Diễm.

Chu Diễm nói: “Không làm phiền mọi người.”

Vương Lâm Sinh cầm chìa khóa xe nói: “Tôi đưa cô về, tiện đường.”

Tiện đường sao? Chu Diễm nói: “Được.”

Sau khi ba người kia đi, Chu Diễm nói: “Không làm phiền anh, cảnh sát Vương, tôi tự về là được.”

“Đi đâu?”

“...Về nhà.”

Vương Lâm Sinh nhìn cô: “Tôi tìm khách sạn cho cô, tạm thời ở đó trước.”

Chu Diễm nhú nhú mày.

Vương Lâm Sinh nói: “Đừng hiểu lầm, là Lý Chính nói bão quá lớn, đêm nay ở trên thuyền sẽ nguy hiểm.”

Chu Diễm nói: “Không cần, đó là bến tàu, không có nguy hiểm.”

“Vẫn nên ở khách sạn thôi.”

“Thật sự không cần, tôi đi trước.”

Vương Lâm Sinh ngăn cô lại: “Này, cô đi làm sao? Còn đang bão, cô cũng không có tiền gọi xe, để tôi đưa cô đi.”

Chu Diễm cũng không phải không biết nặng nhẹ mà tự đi gánh thêm việc, cô nói cảm ơn rồi đi theo Vương Lâm Sinh.

Vương Lâm Sinh tìm cho cô một cái ô, nhưng đi một đoạn đường ngắn ngủi, hai người vẫn bị dính mưa một chút. Vương Lâm Sinh mở cửa gạt nước, lục bản đồ, khởi động xe nói: “Tôi không quen đường, vừa tới Khánh Châu không bao lâu.”

Chu Diễm nói: “Bến tàu cách nơi này rất xa.”

“Cũng được, đi một giờ là đến.”

Mở đèn xe lên, chiếu rọi từng mảnh mưa bụi, cuồng phong tàn sát bờ bãi, không có ai trên đường, chỉ có ít xe đi qua.

Trong xe quá yên tĩnh, Vương Lâm Sinh nói: “Lần đó gặp cô, tôi còn là cảnh sát gác đồn.”

“Ừ... Bây giờ anh thăng chức rồi sao?”

“Xem như thế đi. Khi là cảnh sát gác đồn chỉ nhìn thấy vài vụ nhỏ, bây giờ hoặc không có việc gì, hoặc là nhìn thấy chuyện lớn.”

Chu Diễm thuận miệng hỏi: “Anh làm cảnh sát bao lâu rồi?”

“Đúng hai năm.”

“Vậy anh thăng chức nhanh đấy.”

Vương Lâm Sinh cười cười: “Không phải, là dựa vào quan hệ. Năm đó khi tốt nghiệp trường cảnh sát, cả người đầy chính khí, khinh thường loại việc này, muốn dùng thực lực, cuối cùng lại rơi vào đồn công an cách xa nhà vạn dặm.”

Người bên cạnh nhìn thẳng phá trước, giống như không nghe nữa, GPS chỉ quẹo phải, báo chỉ còn vài km, Vương Lâm Sinh đánh tay lái, quãng đường còn lại chuyển tâm lái xe, lúc hơn mười giờ cũng tới nơi, trên bến tàu nhìn toàn là thuyền, anh hỏi: “Là cái nào?”

Chu Diễm chỉ về hướng đó, Vương Lâm Sinh đi về chỗ đó, dừng xe lại, Chu Diễm cúi dây an toàn, nói: “Cảm ơn.”

Vương Lâm Sinh thấy tay cô đặt lên cửa xe thì gọi một tiếng: “Chu Diễm.”

Chu Diễm quay đầu lại: “Hả?”

Vương Lâm Sinh nói: “Cô nói gần đây mới quen Lý Chính...”

Anh do dự, nhú nhú mày.

Chu Diễm chờ anh tiếp tục.

“Hai năm trước khi tôi ở trường cảnh sát Quảng Dương, lúc đó tôi tìm một người thầy có việc, lúc đó ông ấy đi ra nước ngoài... Cô không biết Lý Chính sao? Hai năm trước, chuyện xảy ra cùng một ngày... Tôi biết rằng hai người biết nhau...”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Edit: Ciao

Cả đời người dài dài ngắn ngắn, ngắm phong cảnh, ăn món ngon, hỉ nộ ái ố tham sân si, tất cả đều giống nhau.

Vương Lâm Sinh từng xem qua một vài quyển sách, nói rằng mỗi ngày người bình thường sẽ nháy mắt ít nhất một vạn lần, sau đó anh suy nghĩ, mỗi một con mắt mở ra, thế giới sẽ khác đi, bởi vì mặt trời di chuyển, không khí di chuyển, cuộc sống vẫn tiếp diễn, nói như vậy, mỗi ngày đối với anh sẽ là một vạn cảnh vật khác nhau.

Anh đã nhìn thấy rất nhiều, nhưng không có gì khắc sâu trong trí nhớ anh, anh đã năm 18 tuổi nhận được tiền mừng tuổi lần cuối là bao nhiêu, cũng không nhớ rõ nguyên nhân cãi nhau lần đầu với bạn gái.

Thậm chí anh cũng không nhớ rõ vài năm trước có cơn bão nào còn to hơn cơn bão năm nay không, Vương Lâm Sinh mở radio trong xe, chạy trên đường về, trong buổi đêm bão, nghĩ đến hai năm trước, từ khi anh bắt đầu kiếp sống cảnh sát, cái ngày mà lần đầu tiên anh trực tiếp cảm nhận được “Tính mạng”.

Sẽ luôn có một ngày như vậy, như sóng ngầm chảy trên sông, bị thủy triều thúc đẩy, tay nắm tay lái, chuyển hướng vào đường biển nào đó.

Ngày đó khắc sâu khó quên, được chạm khắc vào chỗ sâu nhất trong ký ức của anh, từ đó về sau đường đi mật mờ, cuộc sống của anh cũng thay đổi.

Mà ngày đó, có bao nhiêu người cùng nhau trải qua?

Chu Diễm thu ô lại, nhảy qua một bậc thang, đi vào trong phòng.

Trong khoang thuyền đen kịt, cửa sổ đóng đã lâu, mùi dầu bốc lên, cô không nhìn thấy, trong đầu nghĩ đến cấu tạo buồng nhỏ trên tàu.

Vào cửa, ở bên tay trái và phòng bếp, tay phải là buồng vệ sinh.

Đi thẳng vào bên trong, phòng khách kiêm phòng ngủ, hai bên có hai cửa sổ, hai cái cửa chưa bao giờ mở ra, cửa sổ bên phải là chỗ đặt giường, trần nhà rất thấp, người nọ luôn phải cúi đầu.

Xa hơn là phòng ngủ của cô, có một cái bàn học, trước bàn sách có một cái ghế, là người nọ tự tay làm.

Cô đã rất quen thuộc với căn phòng trên sông này rồi, quen thuộc tới mức chính cô cũng không ngờ tới.

Chu Diễm mở đèn lên, đóng cửa lại, bỏ ô vào bể nước.

Trên mặt đất phòng bếp còn đặt chậu hoa và đất, cô không dọn lại mà đi thẳng vào phòng ngủ, ngồi xuống cạnh giường. Nghỉ ngơi trong chốc lát, cô muốn buộc tóc lại, mới nhớ dây không trên tay mình, Chu Diễm nhìn bên cạnh gối, dây buộc tóc bằng gỗ vẫn còn ở đấy kia.

Chỉ là màu sắc không còn được tươi nữa.

Nghĩ nghĩ, cô cầm lấy một quyển sách trên bàn, do dự một giây, lật ra.

Bên trong kẹp một tờ báo, được gấp thành hai đã nhiều năm, số lần lật ra cũng nhiều, trang giấy khó tránh khỏi việc ố vàng và mỏng đi, cũng bởi vì kẹp chặt đã lâu, tờ báo thẳng như được ủi qua.

Chu Diễm nhìn nội dung bên trên rồi mới mở tờ báo ra, ánh mắt nhìn ngay phía trên, ngày 12 tháng 6 năm 201x, đưa tin về ngày 11 tháng 6 năm 201x, cô lật ra nghiêm túc nhìn, như đang đọc một tờ báo mới.

Ánh sáng không đủ, cuối cùng, cô nhìn đến nổi mắt cay cay mới bỏ báo xuống, không muốn đi rửa mặt nên cô nằm luôn xuống.

Cửa sổ thủy tinh ngăn cản nước mưa ở bên ngoài, mưa rất lớn, lớn hơn nhiều so với mấy lần trước, tiếng mưa va vào sàn tàu đinh tai nhức óc, dường như rơi một lúc nữa có thể lật đổ thuyền.

Chu Diễm che lỗ tai, cuộn mình lại, một lát sau, trở mình, mặt hướng vào tường, bên gối là dây buộc tóc cò, cô lại gằn, duỗi ngón trở ra, nhẹ nhàng xoa lên.

“Lý Chính...”

Lý Chính mở mắt ra, do đóng lại quá lâu, nhất thời không thích ứng được với ngọn đèn, anh đưa tay che đi, sau khi thả xuống, dường như anh ngửi thấy mùi thơm sữa tắm rất nhẹ.

Lý Chính nâng tay lên, ánh mắt nhìn vào cổ tay phải. Trên đó có đeo một dây buộc tóc màu đen, buộc chặt lấy cổ tay anh, cô bé con chưa dùng mấy lần, nhìn dây vẫn còn mới, nhưng mà trên đó vẫn còn lưu lại hương tóc.

Anh nhớ tới một tiếng trước Vương Lâm Sinh có nói.

“Hơn mười ngày trước, có một buổi tối cô ấy đến đồn công an xin giúp đỡ, lúc đó là tôi tiếp đón.”

Hơn mười ngày trước...

Lý Chính tính một cái, có lẽ là ở bến tàu Tây Hồ, lần đầu tiên anh đuổi cô ra khỏi thuyền.

Đuổi cô đi vào buổi tối, anh cùng những người bạn đi ăn cơm, nửa đêm trở về, anh vừa nhảy lên thuyền, chỉ nghe thấy cô lớn tiếng gọi anh ‘Anh ba’, anh quay đầu lại nhìn cô một cái, sau đó đi vào khoang điều khiển.

Tiếng đầu tiên vội vàng, tiếng thứ hai bối rối, tiếng thứ ba thứ tư vô cùng sợ hãi.

Thuyền lái đi, cô gọi tên anh, cả tên cả họ, gọi ‘Lý Chính’, vừa bắt lực vừa sợ hãi.

Thì ra đêm đó, cô đi đồn công an.

Anh đã từng đuổi cô đi ba lượt.

Lý Chính kéo dây buộc tóc, ngón tay xoa xoa lên, đôi môi nhẹ nhàng dán vào.

Mùi thơm ngát tràn ngập, trong lòng anh lặng lẽ gọi tên cô.

“Chu Diễm...”

Lúc Chu Diễm tỉnh lại, đầu như muốn nổ tung, bên ngoài mưa to không ngừng, cô sờ lên di động, ấn một cái.

Mới bốn giờ rưỡi, thời gian còn sớm.

Chu Diễm xoay người, vọt vào nhà vệ sinh tắm rửa, nấu chút mì sợi ăn vào bụng, dường như thời gian trở lại hơn hai mươi ngày trước, rõ ràng rất đói nhưng lại không ăn nổi.

Lần kia là đói quá mức, nhưng bây giờ cô lại không đói bụng.

Chu Diễm gắng gượng ăn xong mì, rửa sạch chén, đeo túi sách đi ra cửa.

Năm giờ sáng, bình thường trời đã sáng rõ, nhưng bởi vì bão nên sắc trời thoạt nhìn mờ mịt, Chu Diễm che ô ở phía trước, cố gắng đi lên, đi nửa giờ cũng không có xe taxi, 5 giờ 45 có xe bus nhưng bây giờ cũng không thấy bóng dáng. Chu Diễm đành phải lấy điện thoại di động ra, đi theo hướng dẫn đi lên phía trước.

Đi hết bốn trạm xe buýt cả người cô đều bị mưa hắt ướt, nhưng vẫn không gặp được chiếc xe bus nào, nhưng lại nhìn thấy một chiếc xe taxi, trên xe đã có hành khách.

Chu Diễm lau nước mưa trên mặt, vượt gió tiếp tục đi, đã đến giờ làm việc, xe cộ trên phố cũng đã nhiều hơn, phía trước nhìn ‘mênh mông’ toàn nước, đàn ông công phụ nữ và trẻ con đi qua, xe bị chết máy, người đi ủng mặc áo mưa khó khăn bước đi trong gió.

Chu Diễm nhìn bốn phía, không có đường nào nào khác, cô đi theo những người kia, nước tràn qua chân cô, đi một đường, bọt nước tung tóe.

Hai chân Chu Diễm đã mất cảm giác xung quanh đều là nước mưa lạnh buốt, không biết cô đã đi bao lâu rồi, chắc là khoảng 3, 4 giờ, cô không đi được nữa, tìm được trạm xe bus, vịn vào khung quảng cáo nghỉ ngơi.

Túi xách ướt đẫm, may mà bên trong không có sách, Chu Diễm lấy nước ra uống vài ngụm, vừa ngẩng đầu lên thì thấy trên màn hình điện tử hiện ra dòng

chữ đỏ.

“Bởi vì bão, các tuyến đường đều ngập nước, các tuyến xe bus 1, 2, 150, 45, 95 đều đổi tuyến đường.”

Chu Diễm lại uống tiếp mấy ngụm nước, gọi 114 kêu xe, đợi mười phút mà cũng không có xe, không biết có phải đều bị phản mềm thuê xe gọi mất không.

Trên di động của cô cũng không gắn phần mềm đó.

Chu Diễm thả chai nước vào túi, bật ô lên, tiếp tục đi theo chỉ dẫn, lại đi gần một giờ, cuối cùng cũng gặp được xe bus 150 đã thay đổi tuyến đường.

Cô lên xe, hai chân mềm nhũn, người lao đảo, một chị gái đỡ lấy cô: “Ôi, em không sao chứ?”

Chu Diễm lắc đầu: “Không có việc gì.”

Môi cô trắng bệch, hoa cả mắt, một chàng trai tốt bụng nhường chỗ cho cô: “Lại đây, cô ngồi chỗ của tôi đi.”

Chu Diễm: “Không cần.”

Chị gái đỡ lấy cô qua: “Mau ngồi xuống đi, đừng để bị ngã, sao lại ướt thế này, em đi làm hay đến trường thế?”

Chu Diễm ngồi xuống ghế, xoa chân không nói lên lời.

Giọng chị gái trở nên thấp hơn: “Đừng khóc, hay là không thoải mái ở đâu.

“Không khóc...” Chu Diễm khẽ nói: “Cảm ơn.”

Đi ra khỏi nhà từ năm giờ, bắt hai chuyến xe, đến nơi đã hơn mười giờ.

Một chiếc xe cảnh sát đi tới, ánh đèn chói mắt, rú còi đi qua bên người cô. Chu Diễm còn chưa đi đến cửa chính đã thấy một người đàn ông đi ra, người đó nhìn thấy cô cũng dừng sò.

Lâm Thái nhìn Chu Diễm, im lặng một lúc, sau đó mới bật ô lên, nói: “Tôi đi mua đồ ăn sáng, cô vào đi.”

Chu Diễm hỏi: “Còn chưa thả người sao?”

“Chưa.”

“Đã qua 12 giờ.”

Lâm Thái im lặng vài giây, nói: “Đợi lát nữa tôi phải đi tìm luật sư giúp đỡ.”

“... Có ý gì?”

“Hơi khó giải quyết.”

“Luu Đào chết rồi à?”

Lâm Thái hơi ngừng lại: “Không chết, cứu được rồi, nhưng cũng tìm được mấy đứa còn lại, khẩu cung đều giống nhau.

Chu Diễm cắn răng, hỏi: “Vậy Lý Chính Kiệt đâu?”

“Ở nhà... Á Bình đang khuyên.” Lâm Thái dừng một chút: “Hay là cô về nghỉ, hoặc là đi vào chờ, cô cũng không giúp được gì, vẫn nên trở về đi.”

Chu Diễm không nói chuyện, đi qua anh ta đi vào, Lâm Thái nhìn theo cô, đến khi không thấy bóng dáng nữa, anh ta mới giương ô lên, đi vào trong mưa, lái xe đến một cửa hàng gần đó, mua cà phê và sandwich, vừa định trả tiền, nghĩ nghĩ, lại lấy thêm một phần nữa.”

Về đến đồn cảnh sát, thấy Chu Diễm vẫn ngồi ở vị trí chờ ngày hôm qua, mấy người cảnh sát đi qua nhìn cô, xì xào bàn tán. Lâm Thái đưa cà phê và sandwich cho cô, nói: “Đã ăn chưa?”

“Ăn rồi, không cần.”

Lâm Thái để đồ sang bên cạnh: “Đói bụng thì ăn thêm đi.”

Chu Diễm nhìn cảnh sát đi tới đi lui trước mặt, nước từ trán rơi xuống mặt, cô lau đi.

Lâm Thái cắn một miếng sandwich nói: “Chuyện này cũng không khó, chỉ cần Tiểu Kiệt chịu nói thật là được, nhưng thằng bé không chịu, Lý Chính cũng sẽ không nói nhiều.”

“... Tại sao?”

“Việc nhà.” Lâm Thái bỏ sandwich xuống, nhai nhai trong miệng rồi nuốt xuống, suy nghĩ một chút lại nói: “Lý Chính học xong cấp ba thì nghỉ học, làm đầu bếp trên thuyền một năm, sau đó đi theo anh trai sang Italy đãi vàng, lúc đó Thẩm Á Bình thi đỗ đại học nhưng không chịu học, cũng đi sang Italy, mấy người cũng nhau phấn đấu vài năm mới về.”

“Sau khi về nước làm ăn buôn bán, cũng có chút tài sản, tôi cũng đi theo mấy người bọn họ, đó là những năm náo nhiệt nhất, mỗi tháng lên du thuyền ra biển một hai lần, ăn toàn là sơn hào hải vị, đừng nhìn Lý Chính bây giờ nhìn như dân công, năm đó cậu ta ăn mặc đủ để cô có thể mua một ngôi nhà nhỏ ở nơi này, tất cả đều là do mấy người cũng nhau phấn đấu...”

Chu Diễm hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Về sau...”

“Là ông ta hại chết cha mẹ cháu!”

“Cho nên bây giờ cháu muốn hại chết anh ấy sao? Hại chết chủ ruột của cháu?!”

“Cháu nói đều là sự thật!” Lý Chính Kiệt quát.

“Cháu thôi nói những điều vô tích sự đi!” Thẩm Á Bình ném máy chơi game trong tay về phía nó, ‘Bộp’ một cái, đập trúng mặt nó.

Trong TV, tiếng trò chơi phát ra: “Game over!”

Lý Chính Kiệt trừng mắt nhìn Thẩm Á Bình, nhặt máy chơi game trên ghế salon, tiếp tục chơi. Thẩm Á Bình tắt một cái, đánh rơi cả máy chơi game.

Lý Chính Kiệt bỗng nhiên đứng lên, hô: “Ông ta đã hại chết ba mẹ cháu, cũng là chị gái và anh rể của dì, không phải dì đã tận mắt nhìn thấy bọn họ nhảy lầu sao, không phải suýt nữa dì cũng nhảy xuống đấy ư, ông ta đã bức chết ba mẹ cháu, bây giờ còn có thể tự do tự tại, dựa vào cái gì chứ!”

Lý Chính Kiệt cầm lấy thánh kinh trên bàn trà, lớn tiếng nói: “Không phải mỗi tuần đi đều đi lễ cầu xin sao? Không phải tháng trước dì còn chạm phải thủy tinh trong nhà ăn sao, để cả người đều bị thương? Hôm đó là ngày giỗ của bọn họ, chính dì cũng không quên được, vì sao dì lại muốn cháu phải tha thứ cho ông ta!”

Thẩm Á Bình cầm tay trái mình, miệng vết thương đau âm ỉ, cô nhẩn nại nói: “Đừng coi cảnh sát như kẻ ngốc, không phải mấy đứa nhóc nói là họ sẽ tin, không phải là cảnh sát không thể trị cháu, mà là chủ của cháu không nói gì cả, cháu làm giả khẩu cung, cố ý đổ oan, cháu cho rằng cháu còn là vị thành niên nên không phải chịu bất cứ trách nhiệm gì sao? Còn cậu bé Lưu Đào kia, rốt cuộc là vì sao mà bị thương, có phải cháu...”

Lý Chính Kiệt sùng sốt, hô lên: “Dì nói bừa gì thế!”

Cảnh sát ra ra vào vào, dường như có vụ án cần phải giải quyết, Chu Diễm ngồi trên ghế, nước mưa trên người đã khô rồi, chỉ còn bắp chân đang buốt, dường như vẫn ngâm trong biển nước lúc trước.

Chu Diễm nói: “Ngày Lý Chính bị đánh, không báo cảnh sát.”

Lâm Thái nói: “Hà?”

“Anh ấy không báo cảnh sát, giống như bây giờ, anh ấy không nói gì cả.”

“... Cậu ta không ngờ Tiểu Kiệt lại nháo thành chuyện lớn.” Lâm Thái vịn trán cười khổ, thờ dãi.

Lâm Thái dựa lưng vào ghế, nói: “Cầm thứ đó mà ăn, về đi, cô ở đây cũng không giúp được gì đâu.”

Chu Diễm không nói gì.

Lâm Thái cười: “Nãy giờ nghe tôi nói nhiều như vậy, cô vẫn không rõ sao? Nghe được quá khứ của đối phương từ trong miệng người khác, cảm thấy có dễ chịu không? Phải, tôi đang chia vào cô, nhưng nói thật, cô nhìn cũng coi như là xinh đẹp, rất khó khiến đàn ông chán ghét cô, có lẽ là cả phụ nữ. Cô nói cô hai mươi tuổi, hai mươi tuổi... Khi Lý Chính 20 tuổi còn đang kiếm tiền cùng Thẩm Á Bình ở Italy đấy, lúc đó cô bao nhiêu tuổi? Với hiện tại, chênh lệch tuổi không sao cả, nhưng cô kém Lý Chính quá nhiều, không phải là chuyện tuổi mà là cô kém mười hai năm kinh nghiệm.”

Chu Diễm không phản bác, chỉ hỏi một câu: “Anh thích Thẩm Á Bình à?”

Lâm Thái im bật.

Chu Diễm kết luận: “A, anh thích cô ấy.”

Lâm Thái bùng cà phê lên uống ực một hớp, uống xong nói: “Cái này chẳng liên quan gì đến những gì tôi nói.”

“Không có liên quan sao? Không phải anh đang thể hiện ‘tình yêu vĩ đại’ à?”

“Cô...”

“Cùng là đàn ông, anh không chỉ kém một chút so với Lý Chính, Thẩm Á Bình suýt nữa đã nhận giấy kết hôn với anh ấy, phải không? Ánh mắt của cô ấy cũng bình thường, hai người chia tay cô ấy cũng không gấp gờ anh, anh dùng khuôn mặt nóng dán mộng lạnh, anh ‘vĩ đại’ như vậy thì nên làm nghề mục sư, ít nhất mỗi tuần có thể gặp cô ấy một lần ở giáo đường.”

“F***!”

Lâm Thái chửi tục, đang định mắng chửi người thì Chu Diễm cũng chả thèm nhìn anh ta, đứng lên, nhìn cảnh sát vừa đi vào.

“Cảnh sát Vương!”

Trên đồng phục cảnh sát Vương Lâm Sinh vương đầy nước mưa, anh phúi phúi, nhìn thoáng qua Chu Diễm, nói: “Cô đến đây bao lâu rồi?”

“Không lâu.”

“Hay là cô nghe tôi, đi về trước đi, có tin gì tôi sẽ báo cô.”

Một cảnh sát chào hỏi Vương Lâm Sinh: “Sao rồi, gây chuyện lại chạy à? Là việc của cảnh sát giao thông hay của chúng ta?”

Vương Lâm Sinh nói: “Lát nữa sẽ nói cho cậu.”

Chu Diễm hỏi: “Anh bận rộn lắm sao?”

Vương Lâm Sinh nói: “Lại vụ án nữa thôi... Thật đấy, cô nghe tôi, về trước đi, mưa gió không dứt, cô ngồi không ở đây cũng không phải chuyện hay.”

Chu Diễm gật đầu: “Tôi sẽ đi.”

Vương Lâm Sinh không ngờ lại thuyết phục được cô nhanh như vậy.

Chu Diễm hỏi: “Anh có biết nhà hàng hôm qua ở chỗ nào không?”

“Hà?”

Chu Diễm nói: “Nhà hàng tiếng Ý đó, tôi tìm không thấy vị trí, ngày hôm qua thì đi với người khác, quên ở đâu rồi.”

Rốt cuộc Lâm Thái không nhịn được mà hỏi: “Cô muốn tới đó làm gì?”

Chu Diễm nhìn anh ta một cái nói: “Không phải anh bảo chuyện này nói khó không khó, chỉ cần Lý Chính Kiệt nói thật là được sao?”

Đã giữa trưa rồi.

Vương Lâm Sinh uống một chén nước, nghĩ nghĩ, lại rót một chén, đi vào phòng tắm rửa toilet qua, để cốc xuống trước mặt Lý Chính: “Uống nước, lát chúng tôi mua cơm trưa.”

Lý Chính có vẻ mệt mỏi nhưng không thấy hiện trên mặt, anh uống hết nước rồi hỏi: “Tối hôm qua anh có đưa Chu Diễm đến khách sạn không?”

Vương Lâm Sinh nói: “Không, cô ấy trở lại thuyền.”

Lý Chính cười cười, dường như cũng nghĩ vậy.

Vương Lâm Sinh nói: “Vừa rồi cô ấy chờ ở bên ngoài, bây giờ đã đi rồi.”

“... Ừ.”

Vương Lâm Sinh là cảnh sát, năng lực quan sát và logic rất cao, anh nghĩ nghĩ rồi nói: “Hôm nay đường ngập rất nhiều, rất nhiều xe bus cũng đổi tuyến đường, hôm qua tôi nhìn xe đi từ bến tàu tới đây... Có lẽ hôm nay cô ấy đã phải đi mấy tiếng mới đến được chỗ này, có lẽ là ba bốn tiếng gì đó, nửa bấp chân đều là bùn, sắc mặt cũng kém, một cô gái chưa quen cuộc sống ở đây, không dễ dàng gì.”

Lý Chính vuốt dây buộc tóc trên cổ tay, dường như chạm tới mái tóc ướt của cô, trong lòng như bị đâm vào.

Vương Lâm Sinh nói: “Lúc anh bị đánh không báo cảnh sát, nói là đuổi thời gian trả hàng, không muốn có phiền toái, bây giờ lại không nói gì, tôi nghĩ là, thật ra vụ án này rất dễ điều tra, căn cứ vào manh mối bây giờ, không phải anh thì có thể là bọn họ, anh nói xem, có phải vì mâu thuẫn gia đình, một người hận anh, cho nên thuận nước đẩy thuyền, đổ tội của mình cho anh? Mà anh thì sao, anh thì đang bảo vệ người đó.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: hongheechan

Beta: Ciao

Radio trên xe giao thông đưa tin đoạn đường ngập nước, nhắc nhở các tài xế thay đổi tuyến đường chạy, Chu Diễm ôm túi sách, ngồi ở trên xe Lâm Thái tiến về phía “Ti Amo”.

Lâm Thái nghiêm mặt, lúc chờ đèn đỏ lấy điều thuốc ra đốt, hít hai cái, đèn đỏ chuyển màu xanh, anh đạp chân ga lần nữa, nói: “Thẩm Á Bình cũng không khuyên nổi Tiểu Kiệt, cô có ý định gì?”

“Không có.”

“Chưa có sao?” Lâm Thái liếc cô một cái, “Vậy thì ngài lặn lội từ xa chạy tới chỗ này làm gì?” Chu Diễm nói: “Vậy anh cho rằng tôi có chủ ý gì? Tôi và các người cũng không tính là biết nhau, càng không nhận ra Lý Chính Kiệt đó, tự nhiên tôi có thể nghĩ ra cái gì?”

Lâm Thái cười nhạo nói: “Nói như vậy thì cô đi chỗ đó là có thể nghĩ ra chủ ý sao?”

“Sao anh biết tôi đi chỗ đó thì không có cách?”

Lâm Thái nói: “Xem kia, tôi cứ nghĩ rằng cô bị câm, không ngờ cô lại là đồ ba gai (*).”

(*) Đồ ba gai: đồ hay sinh sự.

Chu Diễm cũng không sửa vì anh coi miệng lưỡi bén nhọn trở thành “Đồ ba gai”, cô cũng không cho rằng miệng lưỡi mình bén nhọn, miệng cô ngu ngốc mới đúng, khi còn bé chính là một hũ nút, trưởng thành mới tốt hơn một chút.

Suy nghĩ lung tung một đường, xe đến được “Ti Amo”, cửa lớn đóng chặt, trên cửa treo tấm bảng gỗ tiếng Trung và tiếng Anh “Nghỉ phục vụ”, trên tấm bảng gỗ đều là nước.

Hai người xuống xe, Lâm Thái gõ cửa, nhìn quanh bên trong, không thấy bóng dáng, anh ta dứt khoát gọi điện thoại: “Á Bình, tôi đang ở cổng nhà hàng, tới đây mở cửa ra.”

Cửa mở ra từ bên trong, Thẩm Á Bình mặc quần áo ở nhà giản dị, tóc tùy ý buộc lại, không có trang điểm, hơi có vẻ mệt mỏi.

Thẩm Á Bình liếc qua Chu Diễm, hỏi Lâm Thái: “Tại sao lại trở lại? Bên kia nói thế nào?”

Lâm Thái nói: “Lần trước tôi với cô nói ở trong điện thoại như vậy. Tiểu Kiệt đâu?”

“Ở trên lầu.”

“Khuyên qua rồi hả?”

“Tôi hôm qua khuyên đến bây giờ, đánh cũng đánh mắng cũng mắng, không nghe.”

“Cô đánh nó không phải nó càng bướng bỉnh hơn sao?”

“Nó là một thằng nhóc lớn đầu tôi đánh thắng được sao? Còn đánh đầu của nó.” Thẩm Á Bình hỏi, “Bây giờ hai người tới đây có chuyện gì sao?”

Lâm Thái nói: “Tôi muốn tới nói chuyện với nó thật tốt một chút.”

“Anh nói thì nó sẽ nghe sao? Đừng có nói đùa.”

Lâm Thái nhìn về phía Chu Diễm vẫn không lên tiếng bên cạnh, Chu Diễm mở miệng: “Tôi muốn cạy ta một chút.”

Thẩm Á Bình ngẩn ra, trên mặt không biến sắc, suy nghĩ một chút, nói: “Đợi lát nữa đi, tôi vừa mới mắng nó xong, bây giờ đi chắc chắn mũi dính đầy tro. Tôi đi lấy đồ uống, cô qua đây nhìn xem muốn uống cái gì một chút.”

Chu Diễm nhìn cô đi về phía phòng bếp, đợi mấy giây, cũng đi theo

Nhà ăn đã hai ngày không mở, nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh có một đồng lớn, Thẩm Á Bình lấy một chai nước trái cây ra, nói: “Nước nho, uống được không?”

“Tùy tiện.” Chu Diễm nói.

Thẩm Á Bình nghiêng về một bên lấy nước nho, vừa nói: “Đứa bé kia rất mạnh mẽ, khi còn bé rất biết náo, những người chúng tôi ngày trước từng ném qua khổ sở, cho nên đặc biệt cưng chiều nó, còn nó đó, càng lớn thì chúng tôi càng không quản được, vốn cũng không phải là đứa trẻ ngoan ngoãn, hiện tại làm chút chuyện Ly Kinh Bận Đạo (*), giống như là chuyện đương nhiên vậy.”

(*)li kinh bận đạo: li: rời bỏ, không tuân thủ. nguyên chỉ trái với phong kiến giai cấp thống trị sở tôn kính kinh điển cùng giáo điều. Hiện nói về rời bỏ chiếm chủ đạo địa vị lý luận hoặc học thuyết.

Chu Diễm thẳng thắn nói: “Nhìn ra được.”

Thẩm Á Bình để cái cốc đến trước mặt cô, hỏi: “Cô biết huyện trước kia của Lý Chính không?”

Chu Diễm nói: “Nghe Lâm Thái nói qua.”

“Lý Chính không đề cập với cô sao?”

“Còn chưa có.”

Thẩm Á Bình lấy ra một hộp thuốc lá từ trong túi tiền, ở dưới cái nhìn chăm chăm của Chu Diễm rút ra một cây, cắn ở trong miệng đốt, phun ra một hơi thuốc, hỏi: “Có hút không?”

Chu Diễm lắc đầu một cái.

Thẩm Á Bình cảm điều thuốc, một tay đỡ lấy khuỷu tay, hình như mới nhớ tới, nói: “Cô còn nhỏ, cũng không khác Tiểu Kiệt được bao nhiêu.”

Chu Diễm nhíu mày: “Các người lấy số tuổi để bàn về lớn nhỏ sao?”

“.” Tay cầm điều thuốc của Thẩm Á Bình hạ xuống, “Không dùng số tuổi, thì lấy cái gì?”

Chu Diễm cười cười, nói: “Cho tôi một điều thôi.”

Thẩm Á Bình hơi chần chờ, vẫn đưa cho cô một điều thuốc.

Chu Diễm nhận lấy điều thuốc lá nhỏ dài của nữ, nói: “Mượn ít lửa.”

Thẩm Á Bình lại đưa cái bật lửa cho cô.

Chu Diễm cảm điều thuốc, ngậm vào trong miệng, đánh lửa lên, lúc buông bật lửa ra, chậm rãi phun ra một hơi thuốc, nói: “Lúc đi học, thầy giáo chúng tôi luôn nói, bây giờ các em đừng yêu sớm, tôi là người từng trải, tôi nói cho các em biết, tương lai các em sẽ hối hận thế nào, Q|Q trong không gian văn chương loại này, đợi tiếp qua vài năm các em nhìn trở lại, tôi bảo đảm các em muốn đào cái lỗ vùi mình rồi, tôi là người từng trải, còn có cái gì, tương lai đừng bảo chuyên nghiệp cái này, cũng đừng báo cái đó, tôi là người từng trải, tôi cho các em biết, tương lai các em sẽ hối hận Đây là lời nói như vậy.”

Chu Diễm nói: “Là có đạo lý, ai cũng không thể phủ nhận. Nhưng, loại đạo lý tuổi tác lớn chỉ bảo về cuộc sống này, luôn có người không hối hận một chuyện, số tuổi sao, là gạo, là dầu muối tương dấm chồng chất lên, người khác cũng sẽ đến cái số tuổi đó, đó thì người nào cũng sẽ có tư cách. Dù sao mọi người cũng ai sống người nấy, ai cũng không chỉ bảo về cuộc sống cho người khác.”

Thẩm Á Bình trầm mặc hồi lâu, mới hỏi: “Cô tên là gì vậy?”

“Chu Diễm.”

Ngày hôm qua cô đã biết tên tuổi Chu Diễm, nhưng hình như hôm nay mới lần đầu tiên biết cô ấy. Thuốc lá cháy sạch rất lâu, tro thuốc lá rơi xuống, Thẩm Á Bình hồi hồn, động mấy cái, nhìn chăm chăm cây thuốc trên tay Chu Diễm, hỏi: “Không phun ra sao?”

Chu Diễm nói: “Không, không có hút vào, chỉ ở trong miệng lọc qua một chút mà thôi.”

Thẩm Á Bình cười.

Chu Diễm lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy cười, giống như là hai khuôn mặt với lúc không cười, lãnh điểm như sương, cao cao tại thượng, ánh sáng tươi đẹp xạ, tăng thêm sinh động.

Thẩm Á Bình nói: “Không sai lắm, tôi dẫn cô lên.”

**

Lý Chính Kiệt không chơi trò chơi, đã thu hồi cảm xúc chui vào gian phòng của mình ngủ từ lâu, đáng tiếc tinh thần quá kích động, sao cũng không ngủ được, đang tán gẫu qua thư điện tử với bạn bè, bên ngoài đột nhiên có người gõ hai cái cửa, nói: “Đi đây.”

Vừa dứt lời, cửa liền mở ra, Lý Chính Kiệt nhìn người đứng ở cửa, nói: “Đi, đi cũng đừng phí công. . . .” Nói đến một nửa, ngưng lại.

Lý Chính Kiệt nhìn chăm chăm người phụ nữ đứng ở bên cạnh Thẩm Á Bình, qua mấy giây, mới phản ứng kịp, ngẩng đầu cao ngạo cười nói: “Ồ, làm cái gì vậy chứ?”

Thẩm Á Bình lạnh lùng nói: “Ít cợt nhả, nói chuyện thật tốt cho đi!”

Lý Chính Kiệt không cho là đúng nhún nhún vai.

Chu Diễm nói: “Tôi với cậu ấy nói chuyện riêng thôi.”

Lý Chính Kiệt nói: “Tôi có đồng ý sao?”

Không ai quản ý kiến khi gió của cậu, Thẩm Á Bình trực tiếp đi ra phòng ngủ, đóng cửa lại. Lý Chính Kiệt xuống giường, bước đi thật nhanh định ra thẳng cửa, còn thiếu vài bước nữa, một người cản lại như bức tường.

Lý Chính Kiệt đi sang một bước, bức tường người cũng sang một bước, Lý Chính Kiệt đi sang một bước nữa, bức tường người cũng sang một bước, Lý Chính Kiệt nói: “Tránh ra!”

Chu Diễm nói: “Cậu làm những chuyện này có ích lợi gì, có ý nghĩa gì? Có biết phải trái trắng đen không?”

“Ít dạy đời với tôi đi, cô biết cái rắm!”

“Cậu biết, cậu biết thì nói cho tôi một chút?”

“Cô là cái thá gì, mà tôi phải nói với cô?”

“Tôi thấy cậu giống như rẽ hành, không bằng tôi nói với cậu.”

Lý Chính Kiệt sùng sốt: “Cô mới. . . .”

“Là người đánh người kia trọng thương rồi vào bệnh viện phải không?” Chu Diễm cắt đứt cậu, không cho cậu cơ hội mắng lại.

Lý Chính Kiệt kêu: “Thúi lắm!”

“Rắm cái gì mà cái rắm? Đây không phải là cậu tự tẩy trắng mình, rồi nhân cơ hội giả họa sao?”

Lý Chính Kiệt giận không kềm được, tức miệng mắng to: “Cái con mẹ nhà cô! Con kỹ nữ thói tha...”

Chu Diễm gạt đầu một cái, lại cắt đứt hắn: “Không phải cậu đánh, nhưng mà cậu báo thù cho ba mẹ cậu, nhân cơ hội giả họa, đúng không?”

Chu Diễm theo dõi hắn: “Chính cậu cũng sáng khoái, khi người bạn học kia nằm bệnh viện đúng không? Cậu đã sai hết rồi, không có được cái bản lĩnh gì cả, thành tích nát, phản nghịch không hiểu chuyện, tự cho là đúng, tôi thấy bạn bè của cậu nhiều, nếu là một người trọng tình nghĩa, cũng sẽ có bản lĩnh này, nhưng cậu cảm bệnh án thương tích lớn của họ, nhờ vào đó lấy được ham muốn cá nhân, lại là cái thá gì?”

Lý Chính Kiệt lại muốn tức miệng mắng to, đột nhiên nghĩ đến cái gì, kèm chế lửa giận, cười nói: “Phép khích tướng không dùng được, chiều này quá nát.”

Chu Diễm nói: “Là phép khích tướng, nhưng tôi nói có đúng là sự thật không? Đến đây, tôi giúp cậu vượt vượt thuận, người bạn học kia không biết bị ai đánh, tối hôm qua thật vất vả mới cấp cứu được, đoán chừng không chết cũng muốn tàn, nhà cậu ta chỉ có cậu ta là con độc nhất, cha mẹ đều người đầu bạc tiền người đầu xanh, người bạn học kia coi các người như huynh đệ, còn hung thủ sao, đang âm thầm cười chuyện lũ anh em các cậu đó, quả thực là ‘huynh đệ tốt’ mà, đoàn kết thế này, là may mắn của cậu ta!”

Sắc mặt Lý Chính Kiệt xanh mét.

Chu Diễm tiếp tục nói: “Cậu coi cái này trở thành phép khích tướng đơn thuần cũng được, cậu nhớ, đừng tưởng rằng mặc cái áo đầu lâu đã tập tành làm giang hồ, cậu còn chưa xứng, chỉ bằng bây giờ cậu mượn sống chết của anh em mình để báo thù riêng của mình, loại nhân vật này, ở trong phim bình thường đều là vai phụ áo văn (*), vai phụ vẫn luôn không có kết cục tốt. Anh em cậu đi phía sau, ngày lễ ngày tết cũng tới cảm tạ lòng tốt của cậu.”

(*) Những vai phụ giang hồ trong phim thường mặc áo hoa văn là văn hồ hoặc rồng.

Thẩm Á Bình tựa vào cửa phòng ngủ, hút xong một điếu thuốc, lại châm một điếu thuốc khác, khói mù lượn lờ giống như trở lại năm tháng xanh miết ban đầu, thời kỳ học sinh không đọc sách cho tốt, chỉ thi đậu trường đại học, điều kiện gia đình không được, cô cũng không muốn đi cầm một văn bằng vô dụng, sau lại chia tay với đối tượng yêu sớm, đi theo chị và anh rể còn có người kia cùng đi Italy.

Những ngày lúc đầu khổ không thể tả, cô có bao nhiêu lần muốn buông tha, bây giờ nhớ lại, cũng không biết làm sao kiên trì được.

Những kinh nghiệm chung, trí nhớ chung kia, thì ra đã xa vời như vậy, hiện tại, bên trong cô nằng tuổi còn nhỏ nhỏ đó, đang theo người ta trải qua kinh nghiệm mà cô không biết.

Tiếng bước chân đến gần từng chút từng chút, Thẩm Á Bình nhìn Lâm Thái dừng ở hơn bốn thước, nói: “Tự tôi lại nghĩ tới lúc tôi hai mươi tuổi, giống như cũng rất có sức sống.”

“Vậy sao? Khi đó tôi còn không biết cô.”

Thẩm Á Bình cười cười.

**

Lý Chính Kiệt đi lấy lời khai lần nữa, người giám hộ Thẩm Á Bình vẫn ở bên cạnh cậu ta như trước.

Lâm Thái hỏi thăm hết rồi trở lại, nói với Chu Diễm: “Trên 14 tuổi, dưới 16 tuổi, sẽ xử phạt nhẹ, ít nhiều cũng có ảnh hưởng, nhưng vấn đề sẽ không lớn.”

Chu Diễm nói: “Lý Chính không vui sao?”

Lâm Thái nói: “Ai còn quản khi gió cậu ta, cậu ta còn định ở chỗ này ở lại hả? Phí luật sư cũng không trả nổi cho cái tên đó!”

Điện thoại của Chu Diễm vang lên, lấy ra vừa nhìn, là chú Luru.

**

Vương Lâm Sinh ghi khẩu cung cho Lý Chính Kiệt lần nữa, sau khi chép xong đi gặp Lý Chính.

Lý Chính vuốt chiếc vòng phát ra màu đen, nói: “Lại tới thăm văn sao?”

Vương Lâm Sinh nói: “Lý Chính Kiệt lại lấy một phần khẩu cung.”

Lý Chính lơ đãng.

Vương Lâm Sinh nói: “Lý Chính Kiệt nói, tám giờ đến chín giờ tối ngày 7 tháng 12, cậu ta tập kết bạn bè của mình đi đánh anh, lúc ấy đám người bọn họ cũng không bị thương, hơn chín giờ, vì không có xe trở về Khánh Châu, bọn họ định ở lại một đêm nữa.”

Ngày 7 tháng 12, Lý Chính Kiệt nghe nói huyện Ngân Giang có mưa lớn nước tù làm đình trệ nhiều hoạt động, mang theo một đám người chạy tới hiện trường, không ngờ nhìn thấy Lý Chính.

Ngày hôm sau, cậu ta tập kết với bạn bè, đánh một trận kia.

Đêm đó ở lại Ngân Giang, lúc không đói bụng sống ở trong nhà khách, đói bụng thì đi ăn khuya, kết quả ăn khuya xong trở lại, bọn họ lại nhìn thấy Luru Đào ngã xuống trong sân cỏ gần khách sạn, bọn họ lập tức đưa cậu ta đi bệnh viện, ngày hôm sau chuyển viện cấp cứu trở lại, bởi vì lo lắng bị phụ huynh trách mắng, kinh nghiệm của mười thiếu niên đối với mấy ngày này đều phải nói là lập lòe nước đôi (*), cảnh sát lấy khẩu cung thì càng thêm bên nào cũng cho là mình phải, cho đến Lý Chính Kiệt lại một lần nữa nhìn thấy Lý Chính.

(*) lập lòe nước đôi: ba phải, hàm hồ không chính xác, cái nào cũng được, có khả năng như này cũng có khả năng như kia, chỉ không tỏ thái độ xác định hoặc không có chủ chương rõ ràng, đối với vấn đề chính thì thái độ mơ hồ hai mặt. (baike baidu)

Vương Lâm Sinh nói xong, lại nói: “Chờ làm xong thủ tục, là anh có thể đi rồi.”

Lý Chính hỏi: “Cậu ta đâu?”

“Lý Chính Kiệt sao? Cậu ta chờ kết quả xử lý trong cục thôi.” Vương Lâm Sinh nhìn anh, còn nói, “Anh định bảo vệ cho cậu ta, dễ hiểu thôi, nhưng mười lăm tuổi chính là thời kì nhào nặn, không thể đối đãi mù quáng với đứa trẻ, những thứ ấy này, chuộc tội này, không thể dùng như vậy.”

Lý Chính giương mắt, nhìn chằm chằm đối phương.

Vương Lâm sinh nói: “Anh và Chu Diễm không biết tôi, nhưng tôi có ấn tượng với hai người.”

Làm xong tất cả thủ tục, đã gần tối, vì để tránh cho xung đột, Lâm Thái đưa Lý Chính Kiệt trở về trước.

Thẩm Á Bình hiểu rõ hết tình huống với cảnh sát, nhìn thấy Lý Chính ra ngoài, nói: “Đều tốt rồi, chuyện kế tiếp cậu không phải trông nom, nên làm cái gì thì làm cái đó, chuyện của Tiểu Kiệt để tôi xử lý, không có quan hệ gì với anh.”

Sau một lát, Lý Chính gạt đầu một cái, quét mắt trước mặt, hỏi: “Chu Diễm đâu?”

Thẩm Á Bình nói: “Hình như là chủ hàng không tìm được anh, tìm được cô ấy thông qua người khác, cô ấy chạy về bến tàu rồi.”

Lý Chính dừng một chút.

Lâm Thái lại vội vã chạy về, giữ nước mưa nói: “Đã tốt chưa? Bên ngoài không gọi xe được, tôi đưa mọi người trở về.”

Mấy người lên xe, Lâm Thái đưa Lý Chính trở về bến tàu trước, Lý Chính nhìn mưa xối xả như trút nước ngoài cửa sổ, nói: “Đại khái lúc nào thì mưa lớn dừng?”

“Chắc một tuần lễ thôi.” Lâm Thái nói: “Thuyền của anh đừng mở vội, dù sao hàng cũng chở xong rồi, đợi mưa tạnh rồi nói, an toàn là trên hết.”

Lý Chính nói: “Cũng không mở được, đợi vài ngày thôi.”

Trò chuyện, rất nhanh đã đến bến tàu, xe còn chưa ngừng, người trong xe đã gặp được một màn đỡ hàng.

Máy móc treo hàng lên, mấy công nhân đang bận, ông chủ đang che dù, mặt hung ác hùng hùng hổ hổ cái gì đó, một cô bé đứng ở trước mặt ông ta, mặc áo mưa, mím môi, trên mặt hình như cũng là nước mưa.

Lý Chính vọt xuống dưới, vài bước đường đã đến bên cạnh hai người, bàn tay vỗ vai ông chủ kia, nói: “Ồ, ông chủ Vương, sao lại ở đây?”

Ông chủ Vương vừa thấy anh, càng thêm phùng mang trợn mắt, “Lý Chính, cậu đùa bốn tôi phải không? Đây cũng đã trễ nải bao nhiêu ngày rồi, thuyền đã đến, cậu cũng thấy được, không một tiếng động chơi trò mất tích, anh làm việc như vậy? À? Chỉ với thuyền hồng này của cậu, còn cả ngày không tuân theo quy tắc, bao nhiêu lần bị bắt đi về rồi, hả? Nếu không phải thấy cậu làm được lợi, tôi sẽ làm ăn với cậu sao? Phải biết rằng, không phải là tôi chăm sóc cậu... cậu hít gió tây bắc đó!”

Lý Chính cười một tiếng, phát ra khỏi miệng là: “Con mẹ nó ông tiếp tục mò mẫm | bức | bức đi, đừng ngừng lại, hôm nào lão tử đi đến xưởng của ông chăm sóc ông một chút.”

Ông chủ Vương cả giận nói: “Làm sao cậu lại nói chuyện với tôi như thế? Cậu là cái thá gì!”

Lý Chính nhắc cổ áo ông ta lên, kéo cây dù trong tay ông ta đi, “Lúc lão tử đi ra ngoài lăn lộn, con mẹ nó ông vẫn còn ở uống nước dãi!”

Nói xong, anh đoạt được cái ô, mặc áo mưa, không nói tiếng nào vừa kéo cô đi, nói: “Đi.”

Ông chủ Vương không dám tin, thấy người đã đi xa, tức miệng mắng to về phía hai người.

Người trên xe nhìn diễn trò, cho xe chạy lần nữa, Lâm Thái cười nói: “Thối tính khí này, còn tưởng rằng đã sửa lại đấy.”

Thẩm Á Bình nhìn nơi xa có thể thấy được thuyền mơ hồ, nói: “Thuyền hình như đã sửa chữa rồi hả?”

“A, là hai ngày trước, tôi vay tiền sửa, thay thủy tinh đôi cửa, tôi còn tưởng rằng đi nhầm nơi đó.”

Thẩm Á Bình lại nhìn một lát, mới nói: “Còn không lái xe?”

“A, lập tức lái!”

**

Trở lại trên thuyền, Lý Chính lột áo mưa trên người Chu Diễm xuống, nói: “Em thật sự lại tìm, đâu cũng có thể bị em lục ra rồi.”

Chu Diễm nói: “Ồ đây anh mới lớn.”

Lý Chính ném áo mưa trên đất, tay lướt qua trên gương mặt cô, lau lau nước mưa nói: “Con chó đẻ kia, cần em sao?”

“Chỉ bộc phát tính khí, không sao cả.”

“Trông mắt đều trở ra rồi.”

“Em cũng không phải là chưa từng thấy qua như vậy. lúc đi diễn với mẹ em, có vài người không có lấy được phần thưởng miễn phí, cũng có hung ác hơn.”

Lý Chính hỏi: “Em không cản trở lại sao?”

“Không có, Nghiễm Phương Phương mà đứng lên, chính là hát chính trên xe chúng em.”

Lý Chính cười một tiếng: “Còn có hát chính.”

Chu Diễm đẩy anh một cái: “Được rồi, trên người anh cũng ướt rồi, đi tắm một cái trước.”

“Còn có nước sao?”

“Có đấy.”

Lý Chính cởi áo phông một cái, vào phòng vệ sinh, nói: “Anh tắm xong rồi em tắm, mấy ngày nay thuyền không đi, ngày mai dẫn em đi dạo một chút.”

“Lý Chính.”

“Hà?”

“Không phải em đã nhắc qua có một chị hàng xóm ư, em nhờ chị ấy giúp em tìm công việc kia mà, mới vừa rồi cô ấy gửi thư hỏi âm cho em, đã nói được rồi.”

Lý Chính cầm khăn lông trên tay, vịn vào cửa, đang định đóng lại. Anh dừng lại, qua mấy giây, hỏi: “Công việc gì?”

Chu Diễm nói: “Hằng may quần áo.”

“Không phải không có giấy chứng nhận sao, bọn họ muốn em hả?”

“Muốn, chị ấy theo chân trưởng xưởng của bọn họ mà biết, hơn nữa trở về, em có thể đi đồn công an xem bổ xung giấy chứng nhận thế nào một chút.”

“Tiền lương thế nào?”

“Lương chắc chắn, tính theo phần trăm sản phẩm, mùa hè là mùa thịnh vượng, tiền lương tới tay bình thường cũng rất cao, em và chị ấy đã tính qua, nhin một chút là đủ học phí của em rồi.”

Lý Chính tiện tay ước lượng mấy cái khăn lông, cười nói: “Được, kế hoạch rất rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Edit: Ciao

Đứng ở cửa, nghe rất rõ tiếng mưa rơi, tiếng mưa rơi trên sàn tàu giống như gõ vào đầu óc con người, vừa âm ỹ vừa bức bối.

Chu Diễm cúi đầu, hai tay đan vào nhau ở sau lưng, mũi giày cọ cọ trên sàn nhà tạo thành một vết bùn, tới khi nghe thấy tiếng cửa nhà vệ sinh đóng lại cô mới ngẩng đầu lên.

Xung quanh chỉ có tiếng mưa rơi vang lên, bên trong cửa lại không có tiếng động nào.

Lý Chính vịn bồn rửa mặt, cúi đầu nhìn chằm chằm vào vòi nước.

Bên trái nước ấm, bên phải nước lạnh, vòi nước đã bị rỉ loang lổ, anh từng sửa hai lần, cả hai lần đều chảy nhỏ giọt, chảy mười phút còn không đầy được bồn, không khác gì rãnh nước nhỏ.

Anh vẫn luôn chấp nhận như thế, tới lúc nào không chịu nổi nữa mới sửa qua một lần, lần sửa tiếp theo không biết phải đợi tới khi nào.

Anh đứng một lát, bỗng nhiên cảm thấy muốn hút thuốc, anh vừa sờ vào túi thì lại không thấy đâu. Anh mở cửa nhà vệ sinh ra, Lý Chính nói với người đang ngồi trong phòng bếp, không biết đang làm gì: “Em tắm trước đi, anh ra ngoài hút điếu thuốc.” Không đợi người đáp lại, anh đi thẳng ra ngoài.

Hai ngày này, đường như nước sông dâng lên một chút, Lý Chính đội mưa đi vào khoang điều khiển, lấy một hộp thuốc lá, mở ra xem, còn có năm điếu.

Anh ngồi trên sập, đốt thuốc, vừa hút vừa suy nghĩ, lần này chạy thuyền không được tiền gì, nợ chú Lưu trả rồi, nợ Lâm Thái phải đợi một chút, tiền hàng

lần trước tiêu nhanh quá, không biết cái quỹ thiên sứ gì kia có thể trả lại một chút sinh hoạt phí cho anh không.

Lý Chính cười cười, hít mạnh một hơi, hút xong thuốc lá thì ném trên đất, lại châm một điếu nữa, khói vờn quanh thân, anh tiện tay vỗ vỗ hai cái, trông thấy trước ngực có một vết máu, dừng một lúc, sờ lên má phải mới nhớ trên mặt vẫn chưa bôi thuốc.

Lý căn điều thuốc, nhét hộp thuốc lá vào túi, đi ra khỏi khoang điều khiển.

Vào trong phòng, cửa phòng vệ sinh mở, trên sàn nhà có những vệt nước mỏng, Lý Chính đi vào trong, tới cửa dừng lại nhìn người lau tóc trên giường, hỏi: “Dầu hoa hồng đâu?”

Chu Diễm nghĩ nghĩ, kéo ngăn kéo ra, lấy chai dầu hoa hồng, khước mắt liếc qua cánh tay người đứng ngoài, cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

“Ở đây. Anh muốn bôi thuốc à?”

Lý Chính nói: “Vết thương trên mặt anh còn rõ không?”

Chu Diễm nhìn kỹ một chút: “Có đau không, em đã bôi cho anh rồi.”

Lý Chính đổ chút dầu thuốc, bôi lên mặt, hỏi: “Cảnh sát họ Vương nói em đã thuyết phục Lý Chính Kiệt?”

“Không thể tính là thuyết phục được.”

“Ôi, thằng bé hận anh như vậy, cho nó một cái kiếm thì nó cũng có thể dùng sức chọc vào bụng anh, lại còn trở về sửa khẩu cung nữa... rất ngoài ý muốn.”

Lúc anh nói những lời này, ánh mắt nhìn đi đâu không có tiêu điểm, tàn thuốc rơi xuống đất, Chu Diễm nói: “Đừng hút thuốc lá.”

Lý Chính như hoàn hồn, hàm răng cắn điều thuốc, ý bảo cô thử một chút, Chu Diễm giúp anh lấy thuốc trong miệng ra, tìm tìm gì đó, rồi lau chỗ tàn thuốc anh làm rơi.

Lý Chính nhìn cô cười, lau khước miệng: “Rơi xuống đất.”

“Sàn nhà vừa lau xong.” Chu Diễm xoay người, quỳ lên giường, mở cửa sổ ra, tàn thuốc bay đi thật xa, nhân lúc nước mưa chưa bắn vào trong, cô nhanh chóng đóng cửa sổ lại. Vừa xoay người, một bóng người áp cô xuống, cái ót của cô đụng vào cửa sổ thủy tinh, trong họng kêu lên một tiếng, đón nhận nụ hôn của anh.

Mùi thuốc lá nồng nặc, trong miệng cảm thấy đắng chát.

Chu Diễm ngã xuống giường, quay đầu né anh, anh ôm lấy eo cô, thuận thế hôn lên tay cô, Chu Diễm co rụt người lại, dè bàn tay trong quần áo, gọi anh: “Lý Chính! Lý Chính!”

Lý Chính lại hôn miệng cô, điện thoại vang lên, Chu Diễm đẩy đẩy anh.

Âm thanh quấy nhiễu hai người, Lý Chính thả cô ra, Chu Diễm sờ điện thoại bên đầu gối, luống cuống tay chân đứng dậy, đi tới trước bàn sách nghe, giọng nói hồn hên.

“Alo?”

Không biết người bên đầu dây kia nói gì, Chu Diễm trả lời: “Chiều nay em sẽ đi.”

Lý Chính chống chân ngồi dậy, nhìn cô chăm chăm.

Chu Diễm nói thêm một lát mới cúp điện thoại, vừa quay đầu lại thì gặp ánh mắt Lý Chính, khước mắt liếc qua phần vải nhô cao giữa đùi anh, trong lòng Chu Diễm giật mình, cô vội vàng hấp tấp nhìn ra chỗ khác, nghe thấy người nọ mở miệng: “Là hàng xóm của em à?”

“... Vâng.”

“Nói gì thế?”

“Bảo em mau về, nếu muộn sợ bên kia sẽ tuyển người khác.”

“Đã mua vé chưa?”

“Chưa, ngày mai mua.”

“Ngồi xe gì?”

“Xe khách, hai ngày nay xe lửa ngừng.”

“Có xe khách đến thẳng sao?”

“Có, em tìm hiểu rồi.”

“Ồi ——” Lý Chính cười, một lát sau, lại hỏi: “Về sau thì sao, làm sao có học phí?”

“Đi một bước tính một bước, nhập học nói sau.”

Lý Chính đột nhiên đứng dậy, đẩy đẩy phần vải giữa hai chân, đi thẳng ra ngoài, Chu Diễm nghe thấy “Àm” một tiếng.

Một lát sau, cô nhặt tàn thuốc rơi trên giường, ném vào trong thùng rác phòng bếp, trở lại vỗ vỗ bụi trên giường, nhìn qua một cái, trông thấy bông hoa đại đã héo khô.

Chu Diễm sững sốt một lát, ngồi xuống, chậm rãi mở ngăn kéo, lấy đồng hồ bên trong ra, nhìn mấy chữ cái tiếng Anh mờ mờ ở sau lưng, lấy điện thoại tìm kiếm.

Thì ra, thật sự có loại đồng hồ có thể đổi một căn nhà nhỏ trong thành phố này.

Lý Chính đứng trong phòng tắm, mở vòi nước, nước lạnh rơi xuống người, anh nhắm lại xoa xoa mặt, cơ mặt cũng căng cứng, nước rơi vào trong tai, anh vỗ vỗ hai cái, lại lau mặt, rút khăn mặt lau tai, ánh mắt đột nhiên nhìn chằm chằm trên khung cửa sổ.

Trên khung cửa sổ, nấm mốc loang loang lỗ lỗ, dường như phá gỗ mà mọc lên.

Thứ này, nhỏ thế nào cũng không hết, nhỏ xong rồi sẽ mọc lại, giống như đang nhắc nhở anh, nửa đời sau phải sống như thế nào, mốc meo, phủ đầy tro bụi, giăng đầy mạng nhện, mới là cách trừng phạt tốt nhất cho quá khứ sai lầm.

Lý Chính tắm xong đi ra ngoài, tắt đèn, ngồi trên giường tựa vào tường, hút một điếu thuốc, một lúc sau nghe thấy người bên trong khẽ nói: “Lý Chính!”

“... Ừ?”

“... Ngủ ngon.”

Khói thuốc lượn lờ, trong đêm tối, không thấy được gì cả, một lúc sau, Lý Chính mới nói: “Ngủ ngon.”

Chu Diễm nắm dây buộc tóc cô đã khô trong tay, nhắm mắt lại.

Cái đó, đã không còn đóa hoa đại, cho dù xinh đẹp thế nào, cũng có lúc phải héo khô.

Ngày hôm sau, mưa phùn bay bay.

Lúc Chu Diễm tỉnh dậy thì thấy người kia vẫn còn đang ngủ, cô nhẹ tay nhẹ chân đi tới nhà bếp, nấu nước, lại vo gạo nấu cháo, nhân lúc đang xả nước, cô trở lại phòng ngủ sửa sang lại túi sách, sau khi sửa soạn xong, nước cũng đầy, cô lấy bình nước đầy, đốt một chén, quấy quấy nồi cháo, nghe thấy tiếng xoay người trên giường, tay cô hơi dừng lại.

Tiếng bước chân dần dần tới gần, người nọ đứng sau lưng cô, lấy cái muôi trong tay cô, nói: “Anh đưa em ra ngoài ăn.”

Chu Diễm: “Đi ra ngoài ăn? Sắp nấu xong rồi.”

Lý Chính ném muôi vào bồn rửa, tắt lửa đi: “Đợi anh rửa mặt.”

Lý Chính rửa mặt xong đi ra, đã mặc T-shirt, thấy Chu Diễm đã đeo túi xách, nhìn cô một giây, cũng không nói gì, mang cô đi ra ngoài.

Hai người bật chung dù, đi bảy trạm xe bus, Lý Chính đưa cô đến một quán ăn sáng khá nổi tiếng, nhà hàng không lớn, nhưng kín hết chỗ ngồi, bốn quầy hàng gọi cơm, hàng dài người đứng xếp hàng tới cửa.

Lý Chính: “Em tìm chỗ ngồi đi, anh đi xếp hàng.”

Chu Diễm nhìn xung quanh, đi tới góc đông bắc, nhìn bàn đó khách ăn sắp xong.

Lối đi nhỏ chật chội, cô thỉnh thoảng lại nhường đường, cặp sách to trên lưng lại càng vướng víu, cô xách xuống, đợi khách hàng đó ăn xong đứng dậy, cô lập tức ngồi xuống, nhìn về phía hàng người dài đang xếp hàng, liếc mắt một cái đã thấy người kia đứng ở hàng thứ hai.

Anh cao hơn, đẹp trai hơn tất cả mọi người.

Người nọ đột nhiên nhìn trái nhìn phải, lại xoay người nhìn ra đằng sau, dường như đang tìm gì đó, người ở bàn trước đứng dậy, trên đường người người

qua lại, chen tới chen lui, anh bước một bước sang hàng bên cạnh, ánh mắt nhìn về góc đông bắc, một giây sau xoay người đứng về hàng.

Chu Diễm cúi đầu xuống, đôi mắt hơi ướt, cô rút một tờ khăn giấy xoa xoa cái bàn đầy dầu mỡ.

Mấy phút sau, Lý Chính bụng đồ ăn đến.

“Nhìn xem em thích ăn cái gì.”

Bánh bao hấp, táo phớ, vằn thắn, donut, canh miến tiết vịt, bánh bao chiên, sủi cảo chiên, mấy món ăn đầy cả bàn.

Chu Diễm nói: “Nhiều thế này.”

“Vần ít.” Lý Chính rút đôi đũa ra đưa cho cô, đặt thìa vào trong bát, gấp một miếng vằn thắn cho cô: “Đây là cửa tiệm lâu đời, buôn bán rất tốt, qua chín rưỡi là bán sạch rồi.”

Chu Diễm ăn một miếng vằn thắn, lại cắn một miếng bánh bao hấp, nước canh chảy ra, cô cẩn thận hút một hơi, Lý Chính đã ăn xong ba cái sủi cảo chiên, anh gấp một cái cho cô, nhìn chăm chăm cô nói: “Cẩn thận bị phỏng.”

Chu Diễm ăn hết bánh bao hấp rồi nói: “Tôm nõn, ăn ngon quá.”

“Ngon thì ăn nhiều một chút.”

“Vâng.”

Ăn mất nửa tiếng, lúc Chu Diễm đi ra, trên tay còn cầm một chiếc donut cắn dở, Lý Chính cúi đầu nhìn cô nở nụ cười, che ô lên đỉnh đầu cô, nói: “Anh đưa em đi dạo chơi.”

“Đi dạo ở đâu?”

“Đi quanh đây xem.”

Đi trên đường cái, Chu Diễm hỏi: “Anh thường tới nơi này à?”

“Không nhiều lắm, chỉ quen thuộc hơn em một chút thôi.”

“Ồ gần đây có cái gì?”

Lý Chính tìm kiếm, chỉ vào góc nói: “Đến chỗ đó xem sao.”

Nơi đó là cửa hàng thú cưng, đã mở cửa từ sớm, nhưng do ảnh hưởng của bão, hai ngày nay buôn bán cũng ế ẩm, vừa nhìn thấy có khách thì ánh mắt ông chủ tỏa sáng lấp lánh.

Chu Diễm đứng trước lồng sắt, nhìn chăm chăm chú chó nhỏ, không biết là giống chó gì, chú chỉ lớn hơn bàn tay Lý Chính một chút, trên người còn mặc quần áo, thấy có người nhìn, nó cũng nhìn lại, Chu Diễm bước sang bên cạnh hai bước, chú liền nằm xuống, đến khi Chu Diễm bước tới trước lồng sắt thì chú lại đứng lên, nhìn chăm chăm vào cô.

Chu Diễm kêu một tiếng: “Gâu!”

Con chó lùi lại đằng sau.

Lý Chính ở bên cạnh, nhìn cô cười.

Trong cửa hàng thú nuôi có mùi khó ngửi, nhưng dường như Chu Diễm không cảm thấy, vui vẻ đi dạo, sau khi trông thấy những con Chinchilla *Lanigera* (Chuột chinchilla đuôi dài)

Ông chủ nhiệt tình: “Cô có muốn mua con này không? Giá chỗ tôi là tốt nhất đấy.”

Chu Diễm thuận miệng hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Ông chủ: “880 đồng một con.”

Chu Diễm líu lori: “Đắt thế à.”

“Không đắt đâu, giá chỗ tôi là hợp lý nhất rồi, hay là cô xem con này, chỉ cần 600 đồng thôi.”

Chu Diễm chỉ vào một con: “Con này bao nhiêu?”

“Sóc thì rẻ, nếu cô muốn, 300 đồng.”

“Có dễ nuôi không?”

“Dễ lắm, nuôi sống bằng hạt dưa.”

Lý Chính tựa vào tường, đút tay vào túi sờ tiền ở bên trong, ông chủ nhìn anh: “Bạn gái cậu thích như vậy thì mua cho cô ấy một con đi!”

Chu Diễm: “Những con này không dễ nuôi, phiền lắm.”

Lý Chính nhìn cô không nói lời nào.

Ra khỏi cửa hàng thú nuôi, Chu Diễm nhìn đồng hồ, Lý Chính nói: “Có đói bụng không?”

“Không đói.” Chu Diễm nói, “Thời gian không còn sớm nữa, em muốn...”

Còn chưa nói xong, điện thoại vang lên, là của Lý Chính.

Lý Chính bắt máy, đầu dây bên kia Lâm Thái lớn tiếng ồn ào: “Cậu còn chưa đi sao? Buổi tối đi mát xa.”

Lý Chính nhìn Chu Diễm, thuận miệng “ừ” một tiếng.

“Tôi tới đón cậu. Cậu ở trên thuyền à?”

“Tôi nay rồi nói sau.” Lý Chính cúp máy.

Chu Diễm hỏi: “Lâm Thái à?”

“Ừ.” Lý Chính nắm tay cô: “Đi theo anh.”

Lý Chính đưa cô đi trên đường, vừa đi vừa tìm gì đó, Chu Diễm cũng không hỏi, sau đó đi vào một trung tâm thương mại, Lý Chính đưa cô dạo quanh một vòng, Chu Diễm nói: “Em muốn đi toilet.”

Lý Chính nhìn biển chỉ dẫn, mang cô theo.

Chu Diễm đi vệ sinh xong, rửa tay đi ra, không thấy người ở cửa, cô nhìn khắp xung quanh.

Giữa trưa, trong trung tâm thương mại người đến người đi, khắp nơi đều là người đi ăn cơm, đi dạo phố, nam nữ già trẻ, lần lượt đều là những khuôn mặt xa lạ, đều là những khuôn mặt cô chưa từng thấy bao giờ.

Chu Diễm đứng tại chỗ, dường như cả trung tâm đều xoay vòng, lỗ tai ong ong lên, cô gọi: “Lý Chính.”

Một lát sau lại gọi tiếp: “Lý Chính...”

Giọng nói này chính cô cũng không thể nghe được, lúc đó cô bỗng hoảng loạn: “Lý Chính...”

“Chu Diễm!”

Chu Diễm quay ngoắt lại, thấy một người đi từ thang cuốn về phía cô, cô há hốc miệng, lời nói dạo qua một vòng trong cổ họng, cô hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Lý Chính: “Đến đây.”

Lý Chính dẫn cô lên tầng ba, đứng ở trước một máy gấp búp bê, bỏ một đồng xu vào.

Lần đầu tiên không có kinh nghiệm, Lý Chính bỏ thêm một đồng nữa, Chu Diễm hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Lý Chính: “Gấp búp bê cho em.”

Lần thứ hai vẫn không gấp được, Lý Chính lại đút thêm một đồng nữa, Chu Diễm nói: “Đừng gấp nữa, không gấp được đâu, chỉ là gạt người thôi.”

Lý Chính lấy hết tiền xu trong túi ra, ba tờ tiền giấy một đồng tiền xu, anh nói: “Còn lại ba mươi ba đồng, nhất định sẽ gấp được một con.”

Chu Diễm: “Thời gian không còn sớm nữa, em phải đi mua vé xe.”

“Sẽ kịp.”

Đến đồng thứ sáu, Lý Chính gấp được một con búp bê.

Lý Chính ném búp bê cho Chu Diễm, lại bỏ một đồng xu vào.

Chu Diễm: “Đủ rồi.”

“Anh gấp thêm cho em mấy con nữa.”

Chu Diễm lấy di động ra nhìn thời gian.

Lý Chính đi đổi tiền lẻ, đến đồng xu thứ mười ba, cuối cùng gấp được con búp bê thứ hai, còn mười đồng xu nữa, mỗi lần nó chỉ cho một phút, còn mười phút nữa.

Chu Diễm đứng chờ.

Con búp bê thứ ba, thứ tư, thứ năm, càng làm càng thuận, lấy từng con một, người qua đường cũng vây lại xem.

Cuối cùng gấp được tổng cộng bảy con búp bê, Lý Chính còn thừa mười ba đồng. Chu Diễm không thể ôm hết trong tay, Lý Chính đưa túi nilon cho cô, vừa để vào vừa hỏi: “Học đại học ở đâu?”

“... Bắc Kinh.”

“Học từ năm nhất?”

“Vâng.”

“Em là người lớn tuổi nhất trong lớp?”

“Có lẽ là vậy.”

“Học xong bốn năm có thể làm cô giáo?”

“Còn phải thi chứng chỉ giáo viên nữa.” Chu Diễm khẽ nói: “Thời hạn tạm nghỉ học nhiều nhất là hai năm.”

“Em nói rồi.” Lý Chính đưa túi cho cô.

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, Lý Chính đốt một điếu thuốc, chỉ còn hai điếu, phải hút tiết kiệm chút.

Anh hút một ngum: “Anh đưa em đi ra xe khách, phải đi mấy chuyến?”

Chu Diễm: “Để em tự đi, bến xe xa lắm.”

“Anh đưa em đi.”

“Không cần đâu.” Chu Diễm nói: “Nếu thế anh về sẽ không có tiền.”

Lý Chính cũng không nói gì thêm nữa, đưa cô ra trạm xe bus, nhìn tấm bảng của trạm xe bus: “Em còn phải đổi xe.”

“Em biết rồi, đã tra qua.”

Lý Chính rút hai điếu thuốc ra: “Học hành cho tốt, học tốt mới có tương lai.”

“Vâng.”

“Cũng đừng cố gắng kiếm tiền quá, em còn nhỏ, nơi như nhà máy cũng không dễ ở, đừng dễ bị bắt nạt.”

“Vâng.”

“Trước tiên phải đi làm lại chứng minh thư, đừng có kéo dài.”

“Vâng, em biết.”

“Sinh viên...” Lý Chính cười, nhìn sang bên cạnh: “Xe đến rồi.”

Xe bus dừng lại, cửa xe mở ra, một đám người đi lên, Chu Diễm đi cuối cùng, lúc bước lên, cô quay đầu lại, Lý Chính cách cô hai mét, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng lại chỉ phả một ngum khói.

Tầm mắt Chu Diễm có chút mơ hồ, trong tiếng thúc giục của lái xe, cô bước lên.

Kiểm tiền, đi học đại học, thư trúng tuyển đặt trong túi sách của cô đã hai năm, đây là cơ hội cô đã đợi hai năm, cũng là cơ hội cuối cùng.

Tôi bến xe, Chu Diễm đến quầy bán vé.

Lý Chính trở lại thuyền, nhận được điện thoại của Lâm Thái.

“Bây giờ tôi đến đón cậu?”

Lý Chính: “Đón mẹ nhà cậu.”

“Ồi mẹ kiếp, cậu có điên không vậy?”

Lý Chính cúp điện thoại, tiện tay ném chiếc ô lên boong thuyền, mở cửa ra, đang định đi vào, bước chân dừng một chút.

Anh quay đầu lại, nhìn qua đuôi thuyền, một lát sau anh đi tới.

Ba chậu hoa, ở góc có vết nứt, trong chậu nhét đầy bùn đất, trong bùn đất có hoa và cỏ dại, một đám lại một đám, có xanh cũng có hồng.

Anh nhớ là hôm qua lúc trở lại nhìn thấy vết bùn đất trên sàn nhà, còn khi tắm rửa xong đi ra, trông thấy cô ngồi xõm trên mặt đất phòng bếp.

Lý Chính lấy ra điều thuốc cuối cùng, đốt lên, từ từ hút, anh biết đây là điều cuối cùng, cho nên hút rất chậm rãi, trái tim cũng không nghe lời mà đập thình thịch, nặng nề như có thứ gì đó đè nén.

Chỉ còn lại nửa điều thuốc, Lý Chính ném luôn vào sông, anh gọi điện thoại cho Chu Diễm nhưng đầu bên kia lại truyền tới âm thanh nhắc nhở đã tắt máy.

Lý Chính lên bờ, gọi xe, đi thẳng đến bến xe, trên đường gọi điện thoại, không để ý đến nghi ngờ của Lâm Thái, bảo cậu ta trả tiền, xuống xe, anh chạy thẳng đến quầy bán vé, hỏi số tàu, người bán vé nói: “Chuyến xe cuối cùng vào lúc 3 giờ chiều đã chạy rồi, nếu anh muốn đi thì phải đợi ngày mai, chuyến sớm nhất vào lúc bảy giờ.”

Lý Chính ra khỏi bến xe, nhìn xung quanh, đến cửa hàng mua một chai bia, ngồi xuống bậc thang, uống từng ngụm một.

Lúc mưa to dần, anh mới lên xe bus, Lâm Thái gọi điện tới, anh tắt máy luôn.

Đổi hai chuyến xe, về đến bến tàu, anh đi từ từ, đi được một nửa thì bước chân dừng lại

Từng giọt mưa tí tách rơi xuống, thuyền thuyền đều dừng lại trên sông, thuyền của anh ở cách phía trước mười mét, trên cửa sổ thủy tinh, ngọn đèn sáng ngời.

Lý Chính nhảy lên boong tàu, đi tới cửa, móc chìa khóa ra mở cửa, chuyển một chút, không đẩy ra được, cửa đã bị khóa ở bên trong.

Lý Chính nghĩ nghĩ, đi tới bên cửa hông, dứt chìa khóa vào.

Cửa vừa mở ra, trong phòng có một người, tóc ướt sũng nhỏ nước, trên người mặc một chiếc T-shirt màu đen, trên tay cầm một chiếc khăn mặt và một cái quần jean ngắn, hai chân thẳng tắp thon dài, đi chân trần, quần lót đen bao lấy cái mông tròn vành lên.

Chu Diễm khẽ giật mình, lấy lại tinh thần, lập tức muốn chạy vào phòng ngủ, nhưng mà mới chạy được hai bước, đã có một cánh tay đặt lên lưng, dưới chân vấp một cái, ngã sấp xuống, người sau lưng ôm lấy thân cô, cô không bị ngã hẳn.

Lý Chính đặt cô dưới người, Chu Diễm nằm xuống, nói: “Buông em ra!”

Lý Chính giữ chặt eo, hôn lên mặt cô hỏi: “Tại sao trở lại?”

“... Không bắt được xe.” Chu Diễm né mặt khỏi người bên trên.

Lý Chính vuốt mái tóc dài của cô, hôn lên cổ cô, lên mặt cô, hôn môi cô, Chu Diễm đẩy anh ra, nói: “Bỏ ra.”

Lý Chính ép xuống, vươn tay vào trong quần áo cô, nắm lấy ngực, thở hổn hển, nói: “Không mặc áo lót.”

Chu Diễm không lật người được, đẩy tay anh ra, cô chỉ cảm thấy ngực nóng cháy, cô đánh lên tay anh: “Anh bỏ ra, bỏ ra!”

Lý Chính kéo quần lót cô xuống, Chu Diễm thét lên: “Lý Chính!”

(To be continue...)

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34

Edit: Ciao

Sau khi những cơn sóng lớn cuộn cuộn qua đi, mặt sông cũng bình tĩnh lại.

Gió đêm gào thét, gõ vào cửa sổ, Lý Chính hôn Chu Diễm, ôm cô trong ngực, vuốt ve mái tóc cô.

Người trong ngực khép nửa con mắt, hơi thở còn chưa đều đặn, trong lỗ mũi phát ra tiếng rầm rì, nhỏ tới mức không nghe rõ lắm, Lý Chính hơi thả lỏng ra chút rồi lại dán chặt lấy cô.

Chu Diễm ngờ ngác, trong đầu trống rỗng, chỉ trong một cái búng tay mà rất nhiều hình ảnh thay đổi, cô không nhớ ra được mình nên nghĩ cái gì, hình ảnh cuối cùng, là cảnh tượng cô ngủ bên trong khách sạn u tối.

Ở bên kia vách tường mỏng phát ra những âm thanh mập mờ, lúc cao lúc thấp, đứt quãng, có khi nửa đêm lại dậy một lần, cô trốn trong chăn đỏ lỗ tai, ngày hôm sau lại giả bộ điềm nhiên như không trước mặt mẹ và Nghiêm Phương Phương.

Đi diễn với xe, ở trong khách sạn, đó là điều khó tránh khỏi. Khi đó cô không ngờ rằng mình cũng sẽ làm chuyện như vậy.

Trải nghiệm lạ lẫm, khiến cô không nguyện tình lại, người bên cạnh hôn lên lỗ tai cô, thấp giọng nói: “Cả người đều là mồ hôi.”

Chu Diễm nhắm chặt mắt, lòng bàn chân cọ đến chân lông cuối giường, cô co đầu ngón chân, định kéo chăn lên, nhưng mà vừa mới động thì đau khiến cô hít một hơi, người bên cạnh đặt tay lên vai cô, ngồi dậy kéo chăn lên.

Chu Diễm mở mắt ra, dùng sức nín cái thở, không muốn bỏ ra, nhưng sức của anh rất lớn, không cho cô thực hiện được. Chu Diễm đánh mạnh một cái, đánh đúng vào xương quai xanh của anh, trên đó còn có một vết móng tay, máu ứ còn chưa tan, lại thêm mấy vết cào mới.

Chu Diễm liếc mắt nhìn bàn tay lấy chăn lông, trên cổ tay có một cái dây buộc tóc màu đen, ngay vào tối qua, ban ngày lúc nắm tay cô đã có, còn cả lúc gấp búp bê, lúc hút thuốc ở trạm xe bus.

Vừa rồi khi anh ở trên người cô thì dây buộc tóc này thỉnh thoảng lại cọ vào cổ tay cô, một lát lại cọ vào ngực, có khi lại là giữa đùi cô.

Giống như là cây gậy trong tay bà đồng, chỉ trong chớp mắt, thì triển thuật định thân.

Lý Chính thấy cô nhìn chằm chằm vào cổ tay anh thì cũng nhìn xuống, tay trái chạm vào dây buộc tóc, hỏi: “Cái này em dùng mấy lần rồi.”

Chu Diễm há to miệng, vừa mới mở miệng thì cổ họng vẫn còn bị chặn.

“Chỉ có vài lần.”

Lý Chính vén một dùm tóc cô, nói: “Có mùi thơm”

Chu Diễm nhìn anh một lát, chân từ từ cuộn lên, cánh tay che ngang trước ngực, cổ che đi những đường cong của mình, mái tóc dài trải trên giường, trên cổ trắng nõn có một giọt mồ hôi rơi xuống.

Lý Chính thản nhiên, nói: “Lúc em đến nhà ga là mấy giờ rồi, vì sao lại không đi?”

“...Ba giờ hơn một chút, xe vừa chạy.”

“Đi thẳng về đây?”

“Ừ.” Chu Diễm cảm chân lên.

“Trở về như thế nào?”

“... Xe bus.” Chu Diễm kéo chăn đến bụng, một tay ngăn ở ngực, từ từ kéo thảm lên trên.

Lý Chính khụ một tiếng, hỏi: “Vì sao điện thoại lại tắt máy.”

“Không còn pin...”

Một lát sau, Lý Chính nói: “Đừng ngủ, để anh xả nước, em tắm trước đã.”

Nói xong, anh bước xuống đất, đi thẳng tới buồng vệ sinh, thử dọa người gì đó loáng qua trước mắt Chu Diễm, đầu Chu Diễm ‘ong’ một tiếng, ánh mắt lập tức tránh đi, che kín người mình.

Dường như khuôn mặt đỏ bừng, tiếng trái tim đập còn át cả tiếng nước chảy, Chu Diễm cuộn tròn mình lại, suy nghĩ, ôm lấy thảm xuống giường tìm tìm, quần áo khăn mặt đều trên mặt đất, trên đó còn có lớp bụi.

Người trong phòng vệ sinh đi ra, Chu Diễm rụt lại giữa giường, ánh mắt né tránh, nhìn chằm chằm vào cuối giường trống không.

Lý Chính đi đến trước giường: “Được rồi, đi tắm nào.”

Chu Diễm muốn bảo anh mặc quần áo, nhưng lời nói vừa đến bên miệng, lại nín trở lại, cô che kín mình, bò xuống giường, vừa đứng lên thì đau xót khiến cô lao đảo, một giây sau cả người bay lên không, cô được Lý Chính ôm ngang người.

Chu Diễm đẩy anh: “Em tự đi.”

Lý Chính không để ý, bước vào buồng vệ sinh, Chu Diễm lại đánh anh hai cái, con tức không biết ở đâu lại bực phát lần nữa.

Không mua được vé xe khách thì còn tàu hỏa, nhân viên công tác nói ngày hôm qua xe lửa đã chạy, giá tiền sẽ đắt hơn một chút, cô về sớm thì có thể kiểm lại.

Chu Diễm đẩy Lý Chính, nói không suy nghĩ: “Anh là đồ khốn nạn! Khốn nạn!”

Đi vài bước đã vào buồng vệ sinh, Lý Chính nhẹ nhàng đặt cô vào trong bồn tắm, nói: “Lúc cầu xin thì gọi anh là anh ba, bây giờ thì lại thành đồ khốn nạn rồi hả?”

Chu Diễm té nước lên mặt anh: “Theo như thế hệ thì anh là chú của em đấy! Đồ đều! Súc sinh!”

Lý Chính bước vào bồn tắm, Chu Diễm đẩy anh: “Đi ra ngoài!”

Lý Chính ngồi xổm xuống, ôm lấy cô và hôn, nói: “Anh không có cháu gái lớn như em đâu.”

“Anh đi ra ngoài!”

“Nước sắp nguội hết rồi.”

Chu Diễm không đánh nữa, đôi mắt đỏ hồng bị anh hôn một lát.

Bồn tắm hình vuông hơi nhỏ, Lý Chính ôm Chu Diễm lên đùi, ngồi xuống, ấn cô vào trong ngực mình, hôn lên trán cô, thấp giọng hỏi: “Em tức giận gì thế?”

Chu Diễm buồn bực nằm trong ngực anh, không nói lời nào.

Lý Chính cũng không hỏi nữa, mức nước dội lên bờ vai cô, thỉnh thoảng lại hôn cô một cái, nước ấm dội xuống, khói nước bốc lên, dần dần mồm miệng chạm vào nhau.

Một lúc sau, hai người tách ra, Chu Diễm lại cúi đầu xuống, cọ cọ ngực anh, lau một giọt nước mắt.

Lý Chính trừng mắt nhìn, hôn lên đỉnh đầu Chu Diễm.

Chu Diễm nhỏ giọng nói: “Không phải anh đi xoa bóp sao?”

“... Không đi.”

“Vừa rồi anh không ở đây.”

“Anh đến bến xe khách.”

Chu Diễm không nói gì.

“Ở bên ngoài uống chai bia.”

Chu Diễm khẽ nói: “Anh uống rượu nên điên khùng hả?”

Lý Chính không đáp.

Chu Diễm còn nói: “Anh không phải người.”

Lý Chính nâng cằm cô lên, ôm lấy cô hôn, lại chuyển người một chút, để cô giàng chân trên người mình, tay Chu Diễm khẽ chống xuống, sờ đến lồng trên bụng anh.

Trước đó chỉ thấy qua, một ít lông quanh rốn rồi xuống phía dưới.

Hồ hấp Lý Chính dừng lại, giữ chặt lấy cô, bọt nước tóe lên làm dịu nham mốc trên khung cửa sổ, phập phồng trong nước.

Cửa buồng vệ sinh mở, ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào trong cửa.

Hồi lâu.

Trên mặt đất có một vũng nước, Lý Chính ôm người ra.

Giường phía ngoài đã bẩn, không thể nào ngủ tiếp được, anh ôm người đi vào trong phòng ngủ, Chu Diễm vừa chạm vào giường, lập tức kéo chăn trùm cả người, thấy Lý Chính muốn lên, cô nói nhanh: “Quần áo.”

Giọng nói khàn khàn, còn nghiêm trọng hơn là cảm mạo.

Lý Chính nhìn cô bé trên giường, không nói gì, trở về nhặt quần áo.

T-shirt đặt trên đất đã bẩn, không thể mặc được nữa, trong chậu là T-shirt dính mura bùn, càng không thể mặc, Lý Chính lấy một cái T-shirt màu trắng treo trong tủ quần áo của mình, ném cho Chu Diễm: “Trước tiên cứ mặc cái này đã.”

Chu Diễm nắm chặt T-shirt, quay đầu, giọng nói nhỏ như muỗi: “Quần của anh.”

“Hả?”

“Anh mặc quần vào.”

Lý Chính cười: “Ừ.” Ngừng lại: “Em mặc quần áo vào, cứ ngủ đã.”

Nói xong, anh đã ra ngoài, lấy một cái quần short trong tủ, lại nhìn qua phòng ngủ, vừa mặc lên, đi hai bước tới phòng vệ sinh, lại vòng trở về. Người trên giường vừa mặc áo T-shirt màu trắng của anh, vãi vốc từ ngực trở xuống tron nham, quần áo lớn, lộ ra bên bả vai, rộng lưng thùng.

Chu diễm cảm một góc áo theo dõi anh, Lý Chính đi tới chỗ cô, cúi người, hôn lên miệng cô, nói: “Tóc khô rồi mới ngủ nhé.”

“Ừ...”

Lý Chính đi ra ngoài, một lát sau truyền đến tiếng nước.

Chu Diễm đợi một lát, xuống giường, thăm dò nhìn nhìn. Quần áo và khăn mặt trên mặt đất không thấy đâu, trong phòng vệ sinh dường như có tiếng chà rửa. Chu Diễm há hốc miệng, nhưng rồi không nói gì, ngồi xuống lại.

Trên người đau nhức, mí mắt nặng trĩu, đầu choáng váng, cô nằm xuống gối, hai mắt nhắm nghiền, nửa tỉnh nửa mê cảm nhận được gió lạnh luồn vào, cô thấy Lý Chính ở trần, ngồi bên cạnh giường, trên tay cầm đồng hồ.

Chiếc đồng hồ này là sáng sớm nay cô đặt trên bàn.

Gió từ điều hòa trên ghế thổi, đuổi đi những giọt mồ hôi và cơn buồn ngủ, Chu Diễm cọ trên gối một chút, hỏi: “Đồng hồ này mua bao nhiêu tiền?”

Lý Chính quay lưng về phía cô, ngón tay xoa mặt đồng hồ, hơi hột nói: “Mấy chục vạn, anh không nhớ rõ lắm.”

Chu Diễm rũ mắt xuống, không nói lời nào, Lý Chính cũng không quay đầu lại, nói: “Người chết là anh trai chị dâu của anh, hai năm trước, nhảy lầu.”

Dừng một chút nói tiếp: “Bị anh ép, vì tiền.”

Chu Diễm mờ mắt, chỉ có thể nhìn thấy phía sau lưng anh, hai vai rộng lớn, eo hẹp mạnh mẽ, chắn ánh sáng.

Cô giờ tay lên, do dự một chút, đặt lên lưng anh.

Liên tục kéo dài là những ký ức tốt đẹp, đơn giản đến nỗi chỉ có thể nói vài từ, là những ký ức đau khổ.

Cô từng nhìn thấy vẻ mặt Lâm Thái khi nhìn thấy con thuyền rực rỡ hấn lên, cần gì phải dùng sàn nhà mới tinh để lật lóp bụi thời gian.

Chu Diễm chọc vào thịt anh, rất cứng, đâm vào chẳng được gì.

Cô nói: “Có bấm móng tay không?”

Lý Chính dừng một chút, bỏ đồng hồ xuống, quay đầu liếc mắt nhìn đầu ngón tay đang chọc anh, nói: “Đúng là phải cắt đi rồi.”

Anh đi ra ngoài tìm, chỉ chốc lát đã lấy được một cái bấm móng tay. Chu Diễm ngồi xuống, dựa vào đầu giường, cắt móng tay, Lý Chính rót chén nước, hỏi cô: “Em khát không?”

“Có.”

Lý Chính đưa cốc nước trắng men cho cô, Chu Diễm nhận lấy, ngửa đầu uống, tay trái bị người nắm lấy, cô sùng sốt một chút.

Lý Chính ngồi trên giường, cầm lấy tay cô, lấy bấm móng tay, cắt ngón trỏ tay cô, nói: “Uống tiếp đi.”

Chu Diễm lại nhấp một ngụm nước, bỏ cốc xuống, Lý Chính thuận tay nhận lấy, bỏ lên bàn sách sau lưng, quay đầu lại tiếp tục giúp cô cắt móng tay.

Bấm móng tay cỡ lớn càng khiến ngón tay cô nhìn vừa mịn lại nhỏ, rắc vài tiếng, cắt xong lại cắt ngón khác. Anh cắt nhìn rất góc cạnh, Chu Diễm không nói gì, nhìn anh lại cắt một cái nữa.

Lý Chính hỏi: “Còn đi nữa không?”

“... Đi.”

“Thời tiết rất xấu.”

“... Em đợi vài ngày nữa.”

Cắt một cái, khoảng 30 giây, cắt một còn lại chín, tổng cộng 270 giây.

Hết mười phút của máy gấp thú, cô đi, khi đó ngồi trên xe bus, cô nhìn phía dưới, cách cửa kính thuỳ tinh, trông thấy anh rời khỏi bến xe, lên đường cái, đứng như một cái cọc gỗ, cũng chẳng bật ô lên.

Xe bus càng đi càng xa, rồi cuộc về sau cô chẳng nhìn thấy rõ.

Cắt xong một tay, dùng mất 120 giây.

Lý Chính nâng tay phải cô lên, cắt ngón tay cái, vì đã có kinh nghiệm nên lần này anh cắt đã thành hình hơn nhiều.

Anh nói: “Em ghi lại địa chỉ đại học, cả địa chỉ nhà cũng ghi vào.”

Vừa nói xong, trên môi mềm nhũn.

Lý Chính ngẩng đầu.

Chu Diễm lại hôn anh.

Đêm khuya, mưa đập vào cửa sổ thủy tinh, như gõ vào lòng người, như khúc hát, lay động dây đàn, khám vào trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Edit: ViVu

Cảm giác này giống như một mùa hè nào đó xa xưa, sau giấc ngủ dài, anh nghe thấy những âm thanh dễ nghe nhất của mùa hè, tiếng mưa, tiếng éch kêu, tiếng ve, tất cả cùng nhau ngân vang, tựa như một khúc hát ru. Bầu không khí oi nóng bị gió thổi tan, tràn ngập khoảng mùi là mùi thơm của đêm khuya.

Lý Chính mở mắt ra, cảnh vật trước mắt hiện ra rõ ràng lạnh lẽo, những tia sáng chiếu xuống nước sông, trông như những tia khúc xạ khi chiếu qua viên kim cương trong suốt.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của người bên gối, trần nhà màu vàng phản chiếu bóng dáng hai người, vô cùng mờ nhạt, nhìn thật kỹ mới có thể nhìn ra một chút hình dạng, đầu tựa vào nhau, một người nằm thẳng, một người nằm nghiêng, anh nhìn xuống phía dưới một chút. Phần nửa phía dưới không lộ ra, chiếu thẳng đến bàn chân, mớ hồ không rõ ràng.

Lý Chính hơi nâng chân lên, lòng bàn chân dán lên người bên cạnh, mắt nhìn sang. Bàn chân nhỏ kia cuộn tròn lại, sau đó khôi phục lại như không có

chuyện gì xảy ra.

Lý Chính dùng ngón chân cái miêu tả ngón chân cô, nói; “Trắng quá.” Giọng nói khàn khàn, ngủ vẫn chưa đủ.

Chu Diễm chậm rãi co chân lại, từ từ nhắm hai mắt, tai đồ lên, giả vờ nói chuyện như bình thường; “Mấy giờ rồi?”

Lý Chính sờ tìm điện thoại của Chu Diễm trên bàn sách, xem một cái, nói: “Gần chín giờ.”

”Đã trễ như vậy rồi sao?”

Chu Diễm mở mắt ra, định ngồi dậy, bàn tay trên vai ấn nhẹ một cái.

Lý Chính hôn lên trán cô, nói: “Ngủ thêm một lát, không mệt à?”

Chu Diễm nói, 'Không mệt...' Ngay vào chữ cuối cùng, đã hoàn hồn.

Lý Chính cười khê, cọ cằm vào gương mặt cô, Chu Diễm né tránh, nhiệt độ trên mặt tăng cao, nói: “Râu của anh.”

”Thì sao?”

”Đâm”

Lý Chính cố tình xoa môi cô, “Đâm? Đâm ở đâu?”

Chu Diễm che miệng.

”Hà? Đâm ở đâu?” Lý Chính hỏi.

Chu Diễm chột mạnh vào cằm anh, đồ mặt trùng mắt, cũng không nói chuyện, Lý Chính cười cười, bàn tay bên trong quần áo của cô lại bắt đầu tác quái, Chu Diễm vận vẹo, uốn éo cơ thể, không thể ngăn cản, ngược lại còn để lộ ra hơn phân nửa bả vai, Lý Chính còn cố ý cọ cằm vào phần ngực bị lộ ra của cô, Chu Diễm kêu một tiếng: “Á!!!”

Râu ngấn mới nhú, vừa đau vừa ngứa, còn có còn có hơi thở nóng bóng phả lên, cái cảm giác khác thường này làm Chu Diễm không biết phải làm sao, tay của cô đành tìm trợ giúp từ xung quanh, một phát đã tóm được con búp bê bằng bông, nắm lấy nó, rồi gõ nhẹ lên cái đầu trên ngực mình.

Lý Chính hít một hơi, vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên tay người dưới thân cầm con búp bê, anh khựng lại, rồi dựa vào đầu giường.

Lý Chính kéo cổ áo cô lên, ôm bờ vai cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô.

Rõ ràng đôi mắt kia giống như lúc mới gặp nhau, nhưng lại có gì đó khác biệt, giờ phút này trong suốt long lanh, như cảnh vật đầu tiên hôm nay nhìn thấy, chính là tia sáng phản chiếu trên mặt nước sông lăn tăn gợn sóng.

Mặc áo T-shirt của anh, để tóc dài, cầm một con búp bê mỏng manh xấu xí, trông thật đẹp mắt.

Lý Chính thổi nhẹ vào cổ áo cô, nói: “Đỏ như tôm luộc.”

Toàn thân Chu Diễm nóng lên, nhất là ngực, cô nói: “Nóng.”

Lý Chính cười cười, ánh mắt dò xét từng con búp bê trên giường, đỏ xanh trắng vàng xấu xí, không tuân theo quy tắc nào, cô lại có vẻ rất yêu thích chúng, tối hôm qua, lúc ôm cô về, anh thấy bảy con búp bê này được bày trí ngay ngắn chỉnh tề, có vẻ được người ta chăm sóc bảo quản cẩn thận.

Lý Chính chống cằm lên trán cô, gọi một tiếng: “Tiểu Nữ (cô gái nhỏ)...”

”Hử?” Chu Diễm ngẩng đầu nhìn anh.

Lý Chính nắm con búp bê mặt quỷ trong tay cô, hỏi: “Đây là nữ danh à?”

Chu Diễm nói: “Khi còn bé thì gọi như vậy... Không phải lúc bé chúng ta đã gặp nhau sao?”

”Em nhớ?”

”Ông cậu nói.”

”Ồ...” Lý Chính mỉm cười, “Gọi anh là anh ba... Còn tương rất quen.”

Sắc mặt Chu Diễm vẫn như bình thường nói: “Dù thế nào cũng đều là bà con xa.”

”Anh là thuộc chi nào?” (Trong một gia tộc được chia thành nhiều phòng hay gọi còn gọi là chi)

Chu Diễm im lặng.

Lý Chính nói tiếp: “Anh còn thấy em tè dầm.”

“... Nói bậy.”

“Không phải lúc ấy em mới ba tuổi sao? Tè dầm không phải là bình thường à?”

“... Tùy anh muốn nói thế nào thì nói.”

“Em nói muốn đi tiểu, mẹ em không kịp bế em, quần vừa cởi ra đã tiểu mất rồi.”

Chu Diễm nói: “Anh nói vớ vẩn gì hả!”

“Cũng là anh cầm quần lót bị ướt giúp em, lúc ấy là giữa mùa đông, mẹ em đặt em trên ghế salon mặc quần vào cho em, cũng là anh ngồi đấy đỡ em, không cho em lộn xộn.”

Chu Diễm có chút thẹn quá hóa giận, trong lòng lại bán tín bán nghi, miệng thì lại kiên quyết phủ nhận: “Anh chỉ nói huu nói vượn thôi, bây giờ nói ẩn tượng khác sâu, sao lúc trước không nghe nói đến?”

Lý Chính vỗ mông cô một cái, mặt không đỏ tím không loạn nói: “Vừa mới nhớ đến.”

Trong lòng Chu Diễm một chút cũng không tin nổi, trên mặt càng nóng hơn nữa, đập anh một cái, nói: “Anh còn tiếp tục đặt chuyện! Còn không chịu xuống giường!”

Lý Chính cười, xoay người bước xuống.

Chu Diễm nằm trên giường thêm vài phút nữa, cơ thể vẫn không thoải mái, cô mang dép lê của Lý Chính rồi ra ngoài.

Quần áo bọn họ đang phơi phơi trên cọc treo quần áo ở bên ngoài, kể cả áo ngực và quần lót của cô, trái tim Chu Diễm đập loạn xạ, tìm kiếm trong đó.

Tất cả đều có chút ẩm ướt, phải hong khô thêm lát nữa, bên ngoài đang có mưa nhỏ, không thể mang ra phơi nắng.

Chu Diễm không có quần áo để thay, túm lấy cổ áo, đi vào phòng bếp. Nước vẫn chưa mở, trong nồi là cơm nấu lúc sáng hôm qua, cô ngửi một cái, không biết có hư không. Chu Diễm vô thức nhìn về phía bên trái, đối diện là cửa nhà vệ sinh, Lý Chính đang đứng cạo râu ở trước gương, dao cạo râu kêu rè rè khi lướt qua cằm anh, đột nhiên anh nghiêng đầu.

Một người để trần, cầm dao cạo râu, một người chỉ mặc áo T-shirt rộng thùng thình, hai chân trần đứng bên cạnh bếp.

Tầm mắt giao nhau, chỉ còn tiếng gió vù vù thổi lững lờ trên mặt nước.

Lý Chính vẫy tay: “Lại đây.”

Chu Diễm bất động một lúc, lắc đầu.

Lý Chính lại vẫy tay lần nữa: “Lại đây.”

Chu Diễm dứt khoát đồ cháo trong nồi, vo gạo mới, nói: “Ăn cháo nha.”

“Sao cũng được.”

Lúc đang nấu cháo, nước cũng nở, Chu Diễm hứng một thau nước lạnh, vắt khăn lau dọn vệ sinh.

Giường bên ngoài đều hỗn loạn, Chu Diễm dùng sức lau chiếu hai lần, lau sạch dấu chân trên mặt đất, thẳng đến bên trong phòng ngủ, cô thuận tay lau trần nhà trên giường.

Lau hai cái, xóa một lớp bụi trên trần nhà, gương mặt của cô hiện ra như ần như hiện. Chu Diễm cắn môi, hay là không lau.

Đi về phía cửa được hai bước, chân chừ vài giây, lại đi trở về, lau trần nhà một lần.

Lý Chính đứng trước bếp, khuấy nồi cháo, thấy Chu Diễm trở ra, nói: “Thịt khô chưng cách thủy, xào với da bí đao, thấy thế nào?”

“Da bí đao?”

“Chưa từng ăn sao?”

“Chưa hề.”

Lý Chính nói: “Cắt da bí đao, lấy dao cạo lớp ngoài, anh sẽ qua xào.”

Chu Diễm nghe theo lời anh cắt da bí đao, quay qua bồn nước cạo lớp vỏ ngoài, cạo vô cùng cẩn thận.

Lý Chính vịn bồn nước, nhốt cô vào lồng ngực, dùng cằm cọ vào trán và gò má cô.

Động tác của Chu Diễm khựng lại, Lý Chính nói: “Có còn đâm nữa không, hử?”

Chu Diễm cố ý nói: “Đâm.”

”Em cạo giúp anh được không?”

”Anh cạo mấy chục năm, còn cần đến em sao?”

”Lưỡi dao cạo rất mảnh, anh thấy em cạo bí đao rất thuần thực.”

Chu Diễm ám dao mạnh một cái, rách vỏ bí đao, nói: “Được lắm.”

Lý Chính khẽ cười, hôn cô một cái.

Da bí đao cắt xong, sau khi dầu nóng thì đổ vào, Lý Chính vừa xào vừa nói: “Da bí đao xào với ớt xanh và đậu phụ khô ăn tương đối ngon, điều kiện có hạn chỉ có thể xào với thịt khô.”

Chu Diễm nói: “Em nghĩ anh chỉ biết nấu cơm Tây.”

Lý Chính liếc cô một cái, tay vẫn không ngừng, nói: “Cơm Tây hay món Trung Quốc đều được. Lúc trước ở Italy vài năm, kết quả nửa chữ tiếng Ý cũng không biết, ngược lại lại biết mấy món ăn.”

Chu Diễm hỏi: “Anh cũng không biết tiếng Anh?”

”Phân biệt được A B C D.”

Chu Diễm nói: “Thẩm Á Bình kia biết tiếng Ý không?”

”Tám lang nửa cân, biết một ít.”

”À.” Chu Diễm cúi đầu, móng tay vừa mới cắt ngắn cào nhẹ lên mặt bếp.

Lý Chính nhìn cô một cái, rồi lại xào vài cái, gấp hai miếng vỏ bí đao, đưa tới trước miệng Chu Diễm, “Ném thử đi.”

Chu Diễm há miệng ăn, gật đầu nói: “Ăn ngon quá.”

Không phải thứ đắt tiền nhất, bất kì chợ rau nào cũng có thể tìm mua được da bí đao... Lý Chính tắt lửa, bày da bí đao ra bàn, bung chảo lên, hai người ăn đến nổi chớp mũi đồ mồ hôi.

Ăn xong, Lý Chính nói: “Anh đi ra ngoài một lát.”

”Đi đâu vậy?” Chu Diễm hỏi.

”Lấy tiền lương.”

Chu Diễm sững sờ: “Anh có thể lấy được tiền lương?”

Lý Chính mỉm cười vỗ đầu cô, “Sao lại không thể? Ngoan ngoãn ở đây, anh sẽ về rất nhanh.”

“...Ừ.”

Lý Chính đi khỏi, Chu Diễm thu dọn bàn ăn xong, sờ lên quần áo đang phơi, đã khô, cô thay áo T-shirt trên người, mặc lại quần áo của mình.

Lúc mặc áo ngực, tay cô run run một lúc, lúc mặc quần lót, chân cô lung lay một trận. Rõ ràng hai món đồ vô cùng quen thuộc, hiện tại mặc vào, lại dường như có thể cảm nhận được độ mạnh yếu và nhiệt độ của người nọ khi chà xát chúng nó, trong lòng Chu Diễm có một loại rung động quái dị, khóe miệng khẽ nhếch lên, vừa cố gắng đè nén lại.

Thật vất vả mới mặc xong, Chu Diễm gọi điện cho chị hàng xóm, nói với đầu dây bên kia: “Ngày hôm qua em không có lên kịp xe.”

Người bên kia hỏi: “Vậy hôm nay em lên xe sao?”

”Đội vài ngày nữa đã.”

”Chờ vài ngày? Em có việc gì sao?”

”Ừ...”

”Vây em phải biết nắm bắt nha, chị nói tốt nhất là trong hai ngày trở về, nhà xưởng cần người có thể nhanh chóng tuyển người mới.”

”Vâng.” Chu Diễm nói.

Lý Chính đi tìm ông chủ Vương đòi tiền lương, một giờ sau đi ra khỏi như xưởng, quần áo trên người dính vài vết bẩn, anh bỗng cử động quai hàm, có hơi đau một chút, tìm một vòng, nhìn vào gương chiếu hậu của chiếc xe bên đường.

Không thấy vết thương.

Anh phúi phúi quần áo, tránh không để khi trở về bị ai đó trông thấy, phúi sạch sẽ, vài tờ tiền trong tay.

Một xấp nhân dân tệ, không nhiều cũng không ít, đếm xong rồi, Lý Chính nhìn chăm chăm vào mấy tờ tiền một lúc, nhét tất cả vào túi, tiện đường đi đến chợ bán thức ăn, mua mấy túi to thức ăn, lúc đi qua tiệm thuốc, anh dừng lại, suy nghĩ, vẫn đi đến siêu thị bên cạnh, mua hai gói khoai tây chiên, một gói kẹo, lúc tính tiền, thuận tay cầm một hộp bao.

Chu Diễm ngồi trong phòng ngủ đọc sách, mắt nhìn chăm chăm vào sách vở, nhưng tai lại động lên, nghe thấy có tiếng người nhảy lên thuyền, cô nâng khóe miệng, đặt sách xuống, lập tức chạy ra cửa.

Mở cửa, Chu Diễm thoáng sững sờ.

Lý Chính cầm theo mấy túi đồ trở về, đến bến tàu, anh cúi đầu nhìn quần áo trên người, vỏ hai cái, hoạt động gân cốt, mới tiếp tục đi về phía trước.

Thuyền hồn trong gang tấc, Lý Chính vô thức sờ lên túi quần đang nhô lên, đúng lúc đang đi đến, anh tùy tiện nhìn lướt qua các chiếc xe dừng lại ven đường.

Thân xe màu trắng, khác hẳn các chiếc xe còn lại trên đường.

Lý Chính ngừng chân, nhướn mày, bước nhanh hơn, đảo mắt lên boong tàu, nghe thấy có người nói chuyện.

“... Vì thế chúng tôi cho rằng, đây không chỉ đơn giản là vụ án gây tai nạn rồi bỏ trốn, căn cứ theo điều tra, chúng tôi có lý do nghi ngờ người gây tai nạn là mẹ cô.”

Lý Chính đi đến cửa ra vào, liếc mắt một cái đã thấy Vương Lâm Sinh, còn phía đối diện Vương Lâm Sinh, là Chu Diễm với sắc mặt bình tĩnh.

Thấy anh xuất hiện, ánh mắt của cô dời qua, đi đến bên cạnh anh, nắm lấy vạt áo T-shirt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Edit: Ciao

Cô nắm tay rất chặt, đầu ngón tay hơi đỏ lên, nếu không phải cô mới cắt móng tay thì có lẽ cô đã đâm chảy máu bàn tay mình rồi.

Lý Chính cầm lấy tay cô, khẽ捏 hai cái, hỏi Vương Lâm Sinh: “Chuyện gì xảy ra?”

Vương Lâm Sinh nhìn Chu Diễm, thấy cô không nói một tiếng thì anh nói: “Là thế này, buổi sáng hôm trước có một vụ án gây tai nạn bỏ trốn, dựa vào camera giao thông thì chiếc xe gây tai nạn là xe tải màu trắng, chúng tôi xét biển số xe thì thấy chủ sở hữu là Lý Mai, mẹ của Chu Diễm.”

Lý Chính nói: “Đây không phải việc của cảnh sát giao thông sao?”

Vương Lâm Sinh nói: “Đúng thế, nhưng dựa theo lời của nhân chứng thì chúng tôi nghi ngờ vụ tai nạn giao thông này là có kế hoạch.”

Vương Lâm Sinh lại nhìn Chu Diễm nói: “Tôi cần mời cô về hỗ trợ điều tra.”

Mưa lớn vừa rơi, xe chạy tung bọt trắng xóa.

Trong xe cảnh sát rất lạnh, Lý Chính nắm tay Chu Diễm, nói với người phía trước: “Tắt điều hòa đi.”

Vương Lâm Sinh lái xe, nhìn gương chiếu hậu: “Không nóng sao?”

“Ừ, hơi lạnh.”

Tắt khí lạnh đi, Lý Chính vuốt vuốt tay Chu Diễm, Chu Diễm nhắm mắt lại, lắc đầu với anh.

Vương Lâm Sinh nhìn hai người qua gương chiếu hậu, nghĩ đến vừa rồi, khi anh thông báo với Chu Diễm, cô chỉ nói một câu: “Có phải các anh nghĩ sai rồi không?”. Sau đó cô vẫn luôn im lặng, về mặt không thay đổi, cho đến khi người bên cạnh cô xuất hiện thì cô mới có phản ứng.”

Cả đường không ai nói gì cho đến khi tới cục cảnh sát.

Trong phòng, Vương Lâm Sinh phát video trong camera giao thông, trong màn hình, mưa to tầm tã, hơn sáu giờ sáng, xe nối xe không dứt.

“Sự việc xảy ra vào buổi sáng hôm qua, trời mưa rất to, ở đó không có camera, chúng tôi lấy hình ảnh của đoạn đường gần đó.” Vương Lâm Sinh dừng hình ảnh lại, nói: “Cô có biết chiếc xe này không?”

Chu Diễm nhìn chăm chăm vào chiếc xe tải màu trắng trong màn hình, nói khẽ: “Rất giống xe nhà chúng tôi.”

Vương Lâm Sinh liếc cô một cái, để người ta phóng to màn hình lên, chỉ vào biển số xe nói: “Bây giờ thì sao?”

Chu Diễm không nói gì nhưng mặt lại trắng bệch.

Vương Lâm Sinh nói tiếp: “Hôm đó bão lớn, trên đường không có người đi đường, may có một nhân viên môi trường, anh ta có thể làm chứng, khi vụ án xảy ra, chưa đến sáu giờ sáng, anh ta đang quét sạch mặt đường thì để ý có một chiếc xe tải dừng lại ở đó, chiếc xe kia vẫn luôn đậu ở đó cho đến khi người bị hại xuất hiện thì nó đâm thẳng tới chỗ người đó.”

Chu Diễm há to miệng, nói: “Nhất định là xe bị trộm rồi.”

Vương Lâm Sinh sững sốt một chút: “Xe không bị trộm, chúng tôi đã điều tra...”

“Điều tra cái gì?” Chu Diễm ngắt lời anh: “Anh nói những điều này như chuyện gì to tát lắm vậy, mẹ tôi chỉ là một người phụ nữ trung niên bình thường, có dự mưu, có kế hoạch... phim điện ảnh à?”

Lý Chính nắm lấy bàn tay cô, hỏi: “Người nhân viên môi trường đó có nhìn thấy tài xế không?”

Vương Lâm Sinh nói: “Không.”

“Vậy có quay được tận mặt không?”

“Cũng không.”

Lý Chính nói: “Vậy làm sao có thể chứng minh người lái xe là mẹ Chu Diễm?”

“Bởi vì người bị thương ——” Vương Lâm Sinh nhìn Chu Diễm: “Người bị thương tên là Cao Trung Quang, cô có biết người này không?”

Chu Diễm lập tức lắc đầu: “Không biết.”

“Không biết?” Vương Lâm Sinh nói: “Lúc cha cô còn sống, ông ấy nhận chức Phó hiệu trưởng, hai gia đình cũng có chút quan hệ, con gái của ông ấy...”

Lời còn chưa nói hết, bên ngoài đột nhiên có người la lớn: “Người đâu? Có phải các anh đã bắt được người rồi không? Vì sao không cho tôi gặp! Mở ra!”

Bên ngoài hai cảnh sát không giữ được người, một cô gái vọt vào, bên cạnh còn có một cậu trai đang kéo cô: “Ở đây là cục cảnh sát!”

Cô gái kia sững sờ nhìn Chu Diễm, quên cả việc mình phải làm gì, Chu Diễm đứng lên, nhìn Vương Lâm Sinh.

Vương Lâm Sinh nhú mày nói: “Người bị thương là cha cô ấy, Cao Quân, bạn học cấp ba của cô.”

Cao Quân không dám tin, Tưởng Bác Văn ở bên cạnh kinh ngạc kêu: “Chu Diễm!”

“Cậu...” Cao Quân nhìn qua Vương Lâm Sinh: “Là cậu ta lái xe bỏ trốn sao?”

Vương Lâm Sinh nháy mắt với đồng nghiệp, để bọn họ dẫn người ra ngoài, trả lời một câu: “Anh cũng đi ra ngoài trước đi.”

Lý Chính nhìn Chu Diễm, rồi mới đi theo những người kia.

Chu Diễm lại ngồi xuống, ngần ngừ một lúc, Vương Lâm Sinh cho cô một chút thời gian tiêu hóa.

Một lúc sau, Vương Lâm Sinh mới nói: “Bây giờ cô có nhớ gì về Cao Trung Quang không?”

“... thầy Cao, tôi biết.” Đồng nghiệp của cha, phó hiệu trưởng trường cấp ba, mấy năm trước cha đưa cô đến Khánh Châu chơi, Khánh Châu là quê của thầy Cao, cô chỉ không biết tên họ đầy đủ của người đó.

Vương Lâm Sinh hỏi: “Quan hệ của cha mẹ cô với ông ấy thế nào?”

“Không biết... rất tốt...”

“Có mâu thuẫn gì không?”

“Không biết...”

“Có tranh chấp về kinh tế hay tranh cãi tình cảm gì không?”

“...” Chu Diễm nói: “Không rõ lắm.”

“Cha mẹ cô có từng nhắc đến ông ấy không?”

“Bọn họ sẽ không nhắc đến đồng nghiệp với tôi.” Chu Diễm hỏi: “Ông ấy... Cao Trung Quang thế nào?”

“Đưa đến bệnh viện kịp thời, tạm thời không có gì nguy hiểm đến tính mạng, người thì đã tỉnh, những thứ khác còn phải theo dõi thêm.” Dừng một chút, Vương Lâm Sinh hỏi: “Cho nên cô hoàn toàn không biết vì sao mẹ cô lại làm thế?”

Chu Diễm nhìn anh, nói: “Không nhất định là mẹ tôi làm.”

Vương Lâm Sinh dừng lại một chút rồi hỏi: “Lần cuối cùng cô liên lạc với mẹ mình là khi nào?”

“... Rất nhiều ngày trước.”

“Bao nhiêu ngày?”

“Chắc là khoảng bảy tám ngày.”

“Nói chuyện gì?”

“... Tôi biết được chuyện nhà cũ ở quê bị bán, gọi điện thoại hỏi.”

Vương Lâm Sinh trầm mặc hai giây rồi hỏi: “Vì sao cô lại rời nhà... Không đúng, không phải rời nhà trốn đi, tại sao cô lại xuất hiện ở đồn công an Tây thượng hải?”

Chu Diễm mím môi, nói: “Rời nhà trốn đi, không mang tiền, không về nhà được.”

“Mẹ cô không đến đón cô sao?”

“...Ừ.”

Vương Lâm Sinh nhíu mày: “Nếu như tôi nhớ không lầm, tôi gặp cô vào khoảng hai mươi ngày trước, nói cách khác, trong hai mươi ngày này, mẹ cô thả rông để cô ở cùng một người đàn ông mới quen có hai mươi ngày, còn hơn là đón cô về?”

Chu Diễm nhéo tay, nói: “Lý Chính... là bà con xe, mẹ tôi biết anh ấy.”

Vương Lâm Sinh còn nghi ngờ nhưng không hỏi điều này nữa, anh nói: “Mẹ cô còn bạn bè gì không, người có thể liên lạc với bà ấy?”

Chu Diễm không nói gì.

Vương Lâm Sinh nhắc nhở: “Chu Diễm?”

Chu Diễm nói: “Chúng tôi có một đoàn biểu diễn, còn có hai người nữa.”

Vương Lâm Sinh dựa theo cách liên lạc Chu Diễm đưa tìm người, một lát sau nhận được tin tức, điện thoại của người nữ không gọi được, người đàn ông đang ở Khánh Châu. Sau khi nhận được tin tức thì đã tới đây, một tiếng sau, nhìn thấy Chu Diễm thì gọi một tiếng: “Diễm Diễm——”

“Chú Ngô...” Giọng Chu Diễm khàn khàn.

Vương Lâm Sinh nói qua tình huống, chú Ngô đánh mạnh vào chân: “Tôi biết ngay, biết là có gì đó không đúng mà!”

Vương Lâm Sinh hỏi: “Không đúng cái gì?”

Chú Ngô nói: “Kế hoạch của chúng tôi là đi làm tiếp, nhưng mà mấy ngày trước, ngày mà Diễm Diễm gọi điện cho mẹ cháu, đột nhiên cô ấy nói muốn giải thể, qua đường cao tốc thì chia tiền cho Phương Phương để cho con bé đi.”

Chu Diễm há to miệng: “Chú nói Phương Phương đang ở...”

“Là mẹ cháu, mẹ cháu bảo chú nói vậy, cô ấy còn muốn sim của Phương Phương, cả QQ, không cho cháu liên lạc. Chú biết là kỳ lạ cho nên vẫn luôn đi theo bà ấy, sợ bà ấy có chuyện gì, đang tốt đẹp, ai ngờ hai hôm trước đột nhiên không thấy mẹ cháu đâu.” Chú Ngô nói: “Đều tại chú, không nên nghe bà ấy, chú biết ngay là có vấn đề mà!”

Cao Quân hỏi vụ án xong thì gọi điện thoại đến bệnh viện.

Tướng Bác Văn nhìn Lý Chính, định nói gì, vừa muốn mở miệng thì Cao Quân gọi điện thoại xong trở lại, Tướng Bác Văn hỏi: “Ba cậu sao rồi?”

Cao Quân nói: “Còn phải kiểm tra.

“Bây giờ có muốn về bệnh viện không?”

Cao Quân lắc đầu, xiết chặt điện thoại nói: “Mình muốn đợi cậu ta đi ra,”

Đợi đã lâu, cuối cùng người bên trong cũng ra, Cao Quân bỗng nhiên vọt tới, Tướng Bác Văn không giữ chặt.

Cao Quân nhắm thẳng vào Chu Diễm, bắt lấy cánh tay của cô, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Vì sao mẹ cậu lại hại cha tôi!”

Vương Lâm Sinh và chú Ngô lập tức đi lên, bên cạnh lại có người nhanh hơn, đẩy Cao Quân ra, ôm lấy Chu Diễm.

Lý Chính cầm tay Chu Diễm, nhìn dấu móng tay và vết nheo đỏ ửng, hơi xoa xoa một chút, liếc mắt nhìn Cao Quân ngã trên mặt đất, đưa Chu Diễm ra ngoài.

Cao Quân lớn tiếng hô: “Mẹ cậu là tội phạm giết người, Chu Diễm, nhà các cậu phải đền mạng!”

Tướng Bác Văn đuổi theo vài bước: “Chu Diễm! Chu Diễm!”

Chu Diễm dừng chân lại.

Tướng Bác Văn ngăn trước mặt cô, nói: “Mình không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mình tin trong chuyện này có uẩn khúc gì đó!”

Chu Diễm cúi đầu xuống, nói: “Cậu về đi.”

“Chu Diễm——”

Chu Diễm không để ý đến cậu ta, và cả cô gái đang la lớn bên trong.

**

Xe taxi ngừng ở ven đường, chú Ngô kéo tay Chu Diễm hỏi: “Bây giờ cháu ở đâu?”

Chu Diễm nhìn Lý Chính.

Chú Ngô nhìn theo ánh mắt cô, kéo cô gần mình, nhỏ giọng nói: “Hay là cháu về với chú, bây giờ chú đang ở khách sạn, chú định ở thêm vài ngày để đợi tin của mẹ cháu.”

“Cảm ơn chú Ngô...” Chu Diễm nói: “chú vẫn nên về nhà đi, có gì cháu sẽ gọi điện cho chú.”

Chú Ngô lo lắng: “Đó là ai? Cháu quen từ khi nào? Sao có thể ở cùng đàn ông được?”

Chu Diễm nói: “Anh ấy là họ hàng xa nhà cháu, mẹ cháu... cũng biết rõ.”

Chú Ngô thở dài: “Đứa bé ngoan, cháu đừng lo.”

Chu Diễm gật đầu.

Lúc ngồi trên xe taxi, Chu Diễm có một cảm giác không chân thực.

Lúc cô đi, cô chưa từng nghĩ sẽ có cơ hội bước vào đây, mới cách một ngày mà cô lại đến. Cô nhớ tới sáng hôm đó ở đây chờ tin tức thì cảnh sát bận rộn, còn có Vương Lâm Sinh nói với người khác vụ án giao thông, cô không để trong lòng, ai ngờ cô lại quay lại chỗ này lần nữa vì chuyện đó.

Chu Diễm quay đầu nhìn lại, cục cảnh sát xa dần, xa không thể chạm tới. Trên tay cô ấm áp, cô lấy lại tinh thần, nhích lại gần người bên cạnh để mình không gục ngã.

Về đến thuyền, mấy túi thức ăn ngăn cản đường đi, Lý Chính đá một chút, quay đầu lại kéo Chu Diễm, nói: “Em tắm rửa trước, quần áo ướt cả rồi.”

Chu Diễm bước lên bậc thang, lắc đầu nói: “Anh đi đi.”

Lý Chính quăng ô vào trong bồn rửa bát, nhìn cô đi vào phòng ngủ của mình, nghĩ nghĩ, rót chén nước, bung vào trong.

Chu Diễm không ngừng gọi điện vào số máy của mẹ, nó luôn trong trạng thái tắt máy, cô chưa từ bỏ ý định, nhiều lần thử, thử đến mức máy móc, cô lau mặt đánh một tin nhắn, đợi mãi mà không có tin nhắn trả lời.

Lý Chính bung chén nước, đứng ra xa nhìn cô, đợi khi cô lau mặt lần nữa mới đi vào phòng ngủ, nói: “Uống nước đi.”

Chu Diễm nhận lấy, ngửa cổ uống ực một hơi, bổ sung thêm nước cho đôi mắt, cô lặng lẽ trợn mắt, cố gắng không khóc, điện thoại đột nhiên báo có tin nhắn, tay cô run lên, vuốt nữa thì làm rơi, cầm lên xem nhưng chỉ là quảng cáo.

Chu Diễm nắm chặt di động, cúi đầu nói: “Trước nay mẹ em đều rất nghiêm với em, từ nhỏ đã nghiêm, nhưng bà ấy cũng rất thương em... nhưng mà hai năm qua mẹ không thương em.”

Lý Chính nói: “Không có người mẹ nào không thương con.”

Chu Diễm cúi đầu không nói lời nào, Lý Chính bảo: “Anh làm gì đó cho em ăn, tối rồi mà em chưa ăn gì.”

Chu Diễm lắc đầu.

“Tắm đi, anh đi nấu cơm.”

“Lý Chính...”

“Hà?”

Chu Diễm mở một quyển sách trên bàn, cầm tờ báo bên trong, mở ra, nói: “Đêm hôm đó, anh xem cái này sao?”

Lý Chính nhìn tờ báo.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: Cào

“Báo thành phố Quảng Dương”, ngày 12 tháng 6 năm 20xx, tit trang đầu ‘Nghiệm thu sửa chữa đề điều của thành phố’, tiêu đề rất lớn.

Chu Diễm trở mình một chút.

Những tin tức khác đều là tin xã hội, mỗi một tin đều chiếm không quá nhiều.

Quá nhiều người, chuyện quá loạn, chuyện mới mẻ không ngừng, có thể được đưa tin ở trên hẳn là trải qua ngàn chọn vạn tuyển, tiêu đề cũng rất bắt mắt, ví dụ như ‘Tự sát’, ‘Tử vong’.

Chu Diễm hỏi: “Đây là tin tức về anh trai và chị dâu anh sao?”

Lý Chính trầm mặt, chớp mắt một cái, ngón tay chỉ lên báo, hỏi: “Còn cái này? Là cha em sao?”

Không ai biết, một ngày nào đó trong dòng đời buồn chán, vào một thời khác, hai đầu thành thị, hai người không quen biết nhau, lại đồng thời có chung một hoàn cảnh câu chuyện.

Hai năm trước, ngày 11 tháng 6

Ngày thứ ba sau khi Chu Diễm thi đại học xong, thức dậy từ sáng sớm, sửa sang lại tủ quần áo, mở đồng phục cấp ba, nhìn bức tranh vẽ ở đằng sau đồng phục thu đông. Đây là trước học kỳ cuối, Tưởng Bác Văn vẽ lên, lúc ấy cậu ấy nói với cô: “Sau này mình sẽ là bác sĩ về tranh giải nhất.”

Khi đó lần đầu Chu Diễm ý thức được, kỳ thi đại học sắp tới, biết rằng cô đã mười tám tuổi, sắp trưởng thành, sẽ nhanh chóng bước khỏi giảng đường đại học, sẽ đứng trên bục giảng giống như ba, vung thước dạy học, cầm phấn viết bảng, lấy thuốc lá và truyện tranh giấu trong gầm bàn của học sinh.

Thoáng chớp mắt thôi mà đã thi xong đại học rồi.

Chu Diễm cười cười, gấp gọn đồng phục lại, vuốt lên bức vẽ bướm bướm, vừa định bỏ vào tủ, nghe thấy giọng nói trong phòng khách.

“Không phải đã nói nay sẽ đi mua vali với Diễm Diễm sao?”

“Tôi có chút chuyện, giữa trưa sẽ trở lại.”

“Ông đi làm gì?”

“Tôi có hẹn.”

“Hẹn ai? Bây giờ ông còn tâm tư đó sao... Ông không xem bây giờ là lúc nào à, khoản tiền kia có đâu mới rồi hả?”

“Bà nhỏ chút... Haiz, tóm lại bà đừng hỏi nhiều, trong lòng tôi tự có tính toán.”

“Đây là tâm lý nắm chắc là có thể giải quyết được chuyện? Chu Quốc Đào, ông đừng có làm ra chuyện gì mất mặt đấy!”

“Bà đoán mò cái gì hả, tôi đang vội.”

Chu Diễm bỏ đồng phục, chạy mở cửa phòng, đi tới cửa lon, nói: “Cha, cha định ra ngoài sao?”

Cha cô nhìn thấy cô, lập tức nở nụ cười: “Sao dậy sớm thế, không ngủ thêm một lát?”

“Con không ngủ được.”

Mẹ cô lạnh mặt nói: “Ba con có việc ra ngoài, mẹ đi mua thức ăn, con muốn ăn gì?”

Chu Diễm nói: “Gì cũng được ạ. Cha, mấy giờ cha về?”

Cha cô nói: “Nhất định về trước bữa trưa, cơm nước xong dẫn con đi mua vali nhé.”

Chu Diễm gật đầu.

Cha vuốt tóc cô, cười nói: “Đợi cuối tháng liền xong nguyện vọng, cả nhà mình cùng đi du lịch nhé?”

Chu Diễm nói: “Còn chưa có điểm nữa.”

“Điểm không thành vấn đề, con gái cha mà cha còn không hiểu sao?”

Mẹ cô cau mày: “Được rồi, không phải ông đang vội à, đi đi!”

“Được rồi, vậy thì tôi đi trước.”

Cha cô thay giày, định mở cửa đi, Chu Diễm nói: “Đợi một chút.”

Cô cầm lấy khăn đặt trước cửa, ngồi xổm xuống, xoa xoa bụi trên giày, cha cô cười títt cả mắt, mẹ cô thì buồn cười: “Về ông sao đó hả, chẳng qua lau giày mà thôi... mau cắt đi!”

Cha nói: “Bà thì biết cái gì!” Rồi nâng mặt vợ lên hôn một cái.

Chu Diễm giả bộ như không nhìn thấy, đưa mắt nhìn cha đi xuống nhà.

Kiến trúc kiểu cũ, mười hai bậc thang, trên tường có rất nhiều nét vẽ linh tinh, cha cô đi được một nửa cầu thang thì ngẩng đầu, vẫy tay với Chu Diễm: “Vào đi, giữa trưa cha sẽ về!”

“Vâng!” Chu Diễm gật đầu.

Trong phòng khách, đồng hồ điểm báo đúng tám giờ, con chim chui ra báo: “Rúu rít, rúu rít...”

“Tám giờ rồi mà cậu còn chưa đi à?”

Lý Chính kẹp di động vào vai, đóng cặp công văn, đẩy cửa ra ngồi vào xe taxi, nói: “Đi sân bay, đang vội, mau một chút.” Rồi mới nói với Lâm Thái ở bên kia: “Vừa lên xe.”

“Buổi sáng ngủ quên à? Tối qua cậu làm gì?”

Lý Chính ném cặp công văn bên cạnh, rút một điều thuốc ngậm trên môi, nói: “Tối qua uống nhiều.”

Lái xe nói: “Xin lỗi, trên xe tôi không hút thuốc lá!”

Lý Chính liếc mắt nhìn anh ta, cắt thuốc đi.”

Người bên kia điện thoại nói: “Này, cậu xem, chuyện sắp xong rồi, hay là hủy bỏ bản án đi?”

Lý Chính xoay vòng xòng thuốc lá, nhướn mày, không nói gì.

“Dù sao bọn họ cũng là anh trai và chị dâu cậu, mấy ngày nay tôi thấy bọn họ cũng sắp điên rồi, cậu không về mà xem, không phải tôi nói mò đâu, đúng là có gì đó không thích hợp.”

“Sao lúc bọn họ giấu tôi bán công ty, cậu không nhìn ra bọn họ không đúng?” Lý Chính nói lạnh lùng.

“... Chuyện cũng đã xảy ra rồi, không phải bây giờ có thể cứu được à, đóng cửa lại thì đều là người một nhà, nếu bọn họ vào tù thì cậu bảo Tiểu Kiệt phải làm thế nào? Còn Á Bình nữa, Á Bình chỉ có mình chị dâu cậu là chị ruột!”

Lý Chính nói: “Lúc bọn họ làm ra chuyện đó, cũng nên nghĩ đến chuyện đều là người một nhà.”

“Lý Chính ——”

“Được rồi, đừng có nói nhảm nữa!” Lý Chính đặt điện thoại xuống, dựa vào ghế ngủ bù.

Lên cao tốc sân bay, xe taxi đột nhiên dừng lại, Lý Chính thò ra cửa sổ: “Chuyện gì xảy ra?”

Lái xe đi tới, nói xin lỗi: “Không biết, không chạy, không nhìn được trực trặc chỗ nào.”

Lý Chính nhìn đồng hồ, nhúu mày nói: “Gọi một chiếc xe nữa cho tôi!”

Lái xe giúp anh tìm một chiếc xe, liên tục nói xin lỗi, Lý Chính giục xe đi nhanh, tới sân bay thì vẫn muộn, anh kiểm chế con tít, hỏi chuyến bay, chỉ có chuyến ba giờ chiều là còn chỗ.

Lý Chính đến nhà hàng gần sân bay nghỉ ngơi ăn cơm, cơm nước xong, xoa xoa đồng hồ trên cổ tay, vừa mới qua 12 rưỡi.

Con chim lại co vào trong cửa, mẹ Chu túm lấy đứa, lại gọi điện một lần nữa, vẫn không gọi được, bà ném di động xuống, cầm đứa nói: “Ăn cơm.”

Chu Diễm nói: “Chờ một chút đi.”

Mẹ Chu cầm đứa gõ vào bát cô: “Mẹ bảo con ăn cơm.”

Chu Diễm đành phải bê bát lên.

Ba món mặn một món canh, hai người không thể ăn hết, sau khi ăn xong Chu Diễm định rửa bát thì mẹ cô đẩy: “Xem TV đi, đợi lát nữa ra đường.”

“Không đợi cha ạ?”

“Chờ cái gì, coi như ông ta đã chết!”

Chu Diễm nói: “Mẹ...”

“Được rồi được rồi, đi rửa mặt chải đầu đi, mẹ rửa bát xong rồi ra ngoài.”

Chu Diễm buộc thành mái đuôi ngựa, lúc đang xịt nước hoa thì nhận được tin nhắn của Tưởng Bác Văn, bảo cô đi hát karaoke, Chu Diễm trả lời muốn đi dạo phố với mẹ.

Sau khi chuẩn bị xong, hai mẹ con đi ra ngoài, ngồi xe bus mất 30 phút để đến tòa nhà thương mại. Tầng một là quầy bán trang sức, Chu Diễm nhìn mấy đồ trang sức hình hoạt hình, mẹ cô nói: “Nghỉ hè dài, nhân thời gian này con đi tìm việc làm thêm, rèn luyện chính mình, đừng có lên đại học còn như trẻ con, kiếm được tiền thì làm tiêu vặt, muốn mua vòng cổ gì thì tự mua.”

“... Con không muốn mua vòng cổ.”

“Vậy thì tìm việc gì đó làm đi, dạy kèm cũng được, làm phục vụ cũng được, đừng có ở nhà cả ngày.”

Chu Diễm buồn buồn không nói lời nào, đi theo mẹ lên tầng chọn vali, đi dạo được một nửa thì nhận được điện thoại của Cao Quân, Chu Diễm có chút kinh ngạc.

Cao Quân nói: “Đến quán karaoke đi, Tưởng Bác Văn nói cậu không đến hả? Mọi người đều ở đây rồi!”

Chu Diễm nói: “Minh đi mua sắm với mẹ... Không phải cậu đi du lịch với gia đình sao?”

“Ba tôi nói đi muộn hơn hai người, hình như có chuyện gì đấy. Cậu không đến à?”

“Không.”

“Ừ, được rồi.”

Cúp điện thoại, mẹ cô hỏi: “Cao Quân à?”

“Vâng.”

“Không phải con nói nhà đó đi du lịch sao?”

“Cậu ấy nói ba cậu ấy có việc nên đi muộn hơn.”

Mẹ cô như suy nghĩ gì đó.

Hai mẹ con đi dạo tới ba giờ, vẫn chưa chọn được vali nào, Chu Diễm không đi được nữa, vừa muốn nghỉ ngơi, đột nhiên thấy một cái túi sách, nói: “Mẹ, hay là mua một cái túi sách nhé?”

“Con lên đại học mà còn muốn túi sách hả?”

“Túi này rất to, bình thường cũng có thể bỏ quần áo mà.”

Cái túi đó không đắt, 99 đồng, mẹ mua cho cô một cái.

Rốt cuộc máy bay đã cất cánh, Lý Chính ngủ một giấc, bị ánh sáng đánh thức, nghe thấy tiếng tiếp viên hàng không trấn an hành khách, anh nhú nhú mày, không ngủ lại được nữa, hơn bốn mươi phút sau, máy bay đáp xuống sân bay, đến Quảng Dương rồi.

Lúc Lý Chính đi ra từ sân bay thì trời đã tối, bắt một chiếc xe taxi về công ty, đi được một nửa thì anh mới nhớ đến điện thoại, mở máy ra tin nhắn đến liên tục, anh còn chưa kịp xem, một cuộc điện thoại đã gọi tới, anh vô thức bắt máy.

Bên kia, Lâm Thái lớn tiếng hô lên: “Lý Chính, cậu mau về đi, mau lên!!!”

Chim cuốc lại thò ra lần nữa, ríu rít kêu lên, báo đã 7h.

Mẹ cô đứng dậy đi tới phòng bếp, bưng canh ra, hô lớn: “Xới cơm đi con!”

“A...” Chu Diễm lại gọi cho cha lần nữa, vẫn không gọi được, cô đành để đi động xuống, đi tới bếp xới com.

Một bữa ăn nhạt nhẽo, Chu Diễm gắp com, nói khê: “Chắc điện thoại cha hết pin.”

“Kệ ông ấy, chúng ta ăn của chúng ta.” Mẹ gấp miếng cá đặt vào bát cô, nói: “Ăn đi.”

Chu Diễm gắp cá, cắn một miếng, tiếng chuông điện thoại vang lên, là điện thoại mẹ cô.

Mẹ đi tới bàn trà cầm điện thoại lên, là số điện thoại lạ, nghe xong hai câu, sắc mặt trắng nhợt: “Anh nói cái gì? —— Cái rắm!”

Xe taxi sắp đến công ty, Lý Chính nhìn từ xa thấy có nhiều người đồn lại.

Tài xế kinh ngạc nói: “Ôi mẹ ơi, có ngôi sao à? Sao mà nhiều người thế?”

Lý Chính ngheiem mặt, tốc độ xe chậm lại, còn chưa dừng hẳn thì anh kéo cửa ra, tài xế quát lên: “Này, cậu làm gì thế, không muốn sống nữa à!”

Lý Chính đẩy xe ra, đi vào đám người.

Bây giờ bốn mươi phút tối, trên tầng hai mươi có hai đèn chiếu sân, hai chấm đen đứng trên mái nhà, khoảng cách quá xa nên không thấy rõ, đám người bàn luận âm ỉ.

“Muốn nhảy lầu đấy.”

“Là cặp vợ chồng, người có lỗi là công ty này sao?”

“Hình như có người lên khuyên, là người quen à?”

“Báo cảnh sát chưa?”

“Báo rồi nhưng cảnh sát còn chưa tới.”

Lỗi tại Lý Chính ừ ừ, đẩy những người cản đường xông vào cửa chính.

Trên lầu cao nhất truyền đến tiếng la khàn khàn: “Lý Chính, tôi cho cậu biết, là cậu ép chúng tôi chết, muốn tống anh chị mình vào tù, Lý Chính, cậu khá lắm, không tin chúng tôi tự sát phải không? Chúng tôi sẽ chết cho cậu xem!”

Đám người thét lên.

Lý Chính hô lên: “Đừng! Công ty không sao, em sẽ giải quyết! Anh —— Chị dâu ——”

Trên tầng hai mươi ánh đèn nhòa lên một cái, như hai trái bóng tụ ánh sáng, hai tiếng ‘bộp’ vang mạnh lên, tiếng thét chói tai vang lên như thủy triều, một cô gái đứng trên tầng cao nhất hô lên ‘Chị ơi’, sau đó muốn nhảy xuống, một người đàn ông ở bên cạnh lấy tức ôm lấy cô ấy.

Xe cảnh sát và xe cứu thương tới, đuổi đám người đi, hỏi cung ghi chép, cứu chữa kịp thời người bị thương, một cảnh sát trẻ tuổi kéo tay thầy mình: “Thầy ơi, người kia?”

Lý Chính trong thấy trên nền xi măng là hai đóa hoa màu đỏ của máu, lỗi tại anh như không còn nghe thấy gì.

Hai chiếc xe cứu thương đến bệnh viện, nhân viên cứu hộ nói qua tình huống.

“Nhảy lầu từ tầng hai mươi, người nam chết tại chỗ, người nữ bị thương còn nhịp tim.”

“Nam, 55 tuổi, nhảy xuống từ tầng năm, người nhà đã đến.”

Chu Diễm đợi ngoài phòng cấp cứu, sắc mặt trắng bệch, không nói một lời, cảnh sát ghi chép bên ngoài cửa, màu trắng xung quanh làm đầu cô rất đau, hai chân cứng đờ, đột nhiên bị người va phải.

Người đụng vào cô đến thẳng phòng cấp cứu, cảnh sát đằng sau ngăn anh ta lại: “Lý tiên sinh! Lý tiên sinh!”

Cảnh sát trẻ tuổi nâng cô dậy, hỏi: “Cô có sao không?”

Chu Viêm lắc đầu, vịn tay anh ta đứng lên, nhìn người cao to căng thẳng, người đàn ông đó bỏ qua cảnh sát, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn vào cô.

Hai mắt đỏ đăm, dường như cô trông thấy cả một trời toàn máu.

Hai bác sĩ đồng thời đi ra, tuyên bố người đã tử vong.

Ngày đó, ngày 11 tháng 6, 8 giờ 20 phút, giống như thủy triều tràn vào sông, người lái thuyền không biết đường thủy sửa cả tính mạng.

Hôm sau, Chu Diễm trông thấy một tờ báo, mua lại. Tờ báo này đã hai năm, ố vàng và mỏng đi nhưng vẫn thẳng như trước.

Gió thổi, cửa sổ mở, mưa bụi bay lất phất, Lý Chính đến đóng cửa sổ, nhìn bên ngoài.

Ngọn đèn bên tàu màu cam, xa không có đèn chiếu chói mắt, không khí ẩm ướt khiến người ta bức bối, dường như nước sông cũng từ từ dâng lên.

Lý Chính muốn hút thuốc, lại sờ túi tiền, móc ra một xấp tiền, anh ném lên bàn, nói: “Cảnh sát Vương kia lại có trí nhớ tốt thật.”

Không ai đáp lại, anh nhìn Chu Diễm, kéo cô.

Ngày tháng buồn đau đó bị rút ngắn thành một đoạn văn ngắn, chôn sâu trong đất, trong đêm mưa đen kịt này, bị bọn họ dùng tay không đào lên.

Xuyên tim mà qua.

Ngón tay Lý Chính lau mi mắt cô, môi dán lên trán cô, ôm chặt lấy cô.

Chu Diễm chôn sâu trong cổ anh, tay nắm chặt lấy quần áo, gọi anh: “Lý Chính...”

“Anh ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit: Cào

Tiếng mưa rơi tí tách, nghe lâu sẽ giống như một bài hát ru, trái tim cũng dần dần yên tĩnh hơn.

Hồi lâu, Chu Diễm nói: “Đêm đó, mẹ em hôn mê một lúc rồi tỉnh lại, chỉ một vài lần như thế, sau đó bà luôn luôn tỉnh táo, nhưng mà không nói gì với em, thậm chí em còn không biết... nguyên nhân cái chết của ba em”

Lý Chính vuốt tóc cô, hỏi: “Vì sao lại giữ tờ báo đó?”

Chu Diễm ngả lên vai anh, nói: “Bọn họ nói ba em tự sát, em không tin, nhưng mà mẹ không nói gì cho em biết cả, hôm sau em thấy tờ báo này, trên báo còn nói đến vấn đề nợ nần gì đó, em còn không tin, nhưng mà mẹ em cũng bán nhà đi, không biết còn khoản nợ nào, chỉ vài tuần sau, mẹ dẫn em rời khỏi Quảng Dương, mãi cho đến thời gian trước, bọn em vẫn đang kiếm tiền trả nợ... Cuối cùng em vẫn nghĩ, một ngày nào đó, em sẽ biết được nguyên nhân.”

Mà tờ báo này, là để đánh một cái nhắc nhở cô, mỗi khi cô mệt mỏi.

Giọng của cô truyền tới từ vai anh, cả khuôn mặt vùi vào đó, nghe có chút buồn bức, tất cả sức nặng đều đặt lên người anh.

Lý Chính nghĩ nghĩ: “Em không biết là nhà mình nợ ai sao?”

Chu Diễm lắc đầu: “Em không biết, em nghĩ mãi không hiểu, sao nhà em lại có thể nợ tiền người ta được, ba em chỉ là một giáo viên cấp ba bình thường, ngày ngày chỉ đi dạy học, ngày nghỉ mới về nhà, cuộc sống vẫn luôn theo quy luật.”

Nhưng cô còn nhớ rõ những lời cha mẹ nói trong phòng khách hôm đó, mẹ cô đã từng nhắc đến ‘khoản tiền kia’. Và nó đúng là có tồn tại.

Lý Chính nhìn tờ báo trên bàn, nói: “Vì sao hôm nay em lại lấy nó ra?”

Cuối cùng Chu Diễm cũng ngẩng đầu lên, nhìn anh nói: “Em không thể nghĩ ra nguyên nhân gì cả, chỉ có cái này, chuyện ngày hôm nay, có lẽ có quan hệ với chuyện năm đó.”

Cục cảnh sát.

Vương Lâm Sinh vừa ăn cơm hộp vừa xem camera, hỏi đồng nghiệp: “Chưa tìm được chiếc xe kia sao?”

Đồng nghiệp nói: “Chưa thấy.”

“Một cái xe to như thế, có thể đỗ ở đâu được?” Vương Lâm Sinh nói: “Hôm nay tôi còn kiểm tra những cuộc điện thoại của Lý Mai, những người bà ấy liên hệ cũng đơn giản, lịch sử cuộc gọi cũng chỉ có vài cuộc.”

Đồng nghiệp hỏi: “Bạn còn tra gì chứ, người bị hại hỏi gì cũng không biết.”

“Đây mới là chỗ kỳ quái.” Vương Lâm Sinh gẩy gẩy hạt cơm, lông mày nhăn lại, đột nhiên tạm dừng hình ảnh.

Đồng nghiệp để ý, hỏi: “Làm sao thế?”

Vương Lâm Sinh nhìn người công nhân được camera quay được, quần áo màu cam, ánh huỳnh quang sáng lên, cho dù ở dưới trời mưa mù mịt thì vẫn rất bắt mắt.

Vương Lâm Sinh chần chờ nói: “Bạn nói xem, sáng sớm, trên đường cái vắng vẻ, một người công nhân dọn vệ sinh đi tới đi lui như vậy, người trong xe có để ý đến không?”

Đồng nghiệp sững sờ: “... Chắc là chỉ chú ý đến người bị hại?”

“Bà ấy chạy, có nghĩa không muốn bị bắt, nếu không muốn bị bắt thì làm sao có thể không để ý đến tình huống xung quanh, tùy tiện làm việc được?”

Đồng nghiệp thốt lên: “Nếu như không muốn bị bắt, không phải ra tay vào buổi tối thì càng dễ hơn à? Mấy ngày nay vừa bão lại vừa mưa, đêm phải người vào buổi tối không phải đơn giản hơn sao?”

Hai người không nói gì, nhìn nhau.

“Không đúng!” Vương Lâm Sinh nói: “Hình như bà ấy cố ý muốn cho người trông thấy!”

Đêm khuya yên tĩnh.

Chu Diễm ngồi trên ghế, nhìn tờ báo một lát rồi mới kẹp nó lại vào trong sách, xoay người nhìn về phía phòng bếp.

Không thấy người đâu, chỉ có thể nghe thấy tiếng rau xào xèo xèo, mùi dầu khói lẫn cả mùi không khí ẩm ướt, người bên trong cầm muối, hơi quấy một chút, mơ hồ có thể thấy được ánh lửa, tiếng muối chạm lạch cạch, vô cùng nóng nực.

Cô quay người lại, ánh mắt nhìn vào chồng tiền trên bàn học. Một cọc tiền không tính là nhiều, đặt trong túi áo anh, buổi sáng anh ra ngoài đi đòi tiền công, buổi chiều vừa mới về, cô vẫn luôn không chú ý, cho đến vừa rồi anh ôm cô vào lòng thì cô mới nhìn rõ đằng sau bả vai anh có một khối bụi, dường như đựng phải chỗ nào, hoặc cọ vào đâu đó, hay là té ngã.

“Đi ra ăn cơm”

Chu Diễm lấy lại tinh thần: “A.”

Hai món mặn một món canh, có cả thịt gà, Chu Diễm hỏi: “Hôm nay anh mua cả thức ăn nữa sao?”

“Đúng lúc anh đi ngang qua chợ nên ghé mua mấy món.”

Chu Diễm liếc mắt nhìn túi nilon trên ghế, bên trong còn có cả khoai tây chiên, cô không nói gì, cúi đầu và cơm vào miệng, ăn không thấy ngon.

Lý Chính nhìn cô, gấp một miếng gà cung bảo, đặt vào trong bát cô, nói: “Ăn đi.”

Chu Diễm gấp một miếng thịt gà, máy móc nhai.

Lý Chính nhìn cô một lát, để đũa xuống, lại gấp hai miếng gà cung bảo cho cô, đảo đảo đồ ăn nói: “Muốn anh đút cho em à?”

“... Em ăn không nổi.”

“Một ngày không ăn rồi, sao lại không ăn được?”

“Buổi sáng em ăn rồi...”

“Em cũng nói là sáng, ăn vô bí mà cũng no được à?” Lý Chính lại gấp một miếng đưa lên miệng cô: “Há mồm.”

Chu Diễm cúi đầu: “Anh tự ăn đi.”

Lý Chính đưa miếng cho cô, nhìn chăm chăm vào cô. Chu Diễm ăn được vài miếng, ăn vô cùng chậm, buộc chính mình phải ăn xong cơm, ăn tới mức nghẹn lại, lại uống vài ngụm canh, ngực nghèn nghẹn khó chịu, cô đứng lên, nhìn con buồn nôn xuống, trông mặt đỏ lên, cô mở to mắt chớp chớp, nói: “Nghẹn lại, khó chịu lắm.”

Lý Chính nhìn chăm chăm vào cô, một lát sau, anh đẩy ghế ra, lấy cái thìa trong tay cô, ném lên bàn nói: “Không ăn được thì thôi, mau đi tắm rồi ngủ sớm chút.”

Lý Chính rửa bát còn Chu Diễm ở trong phòng tắm.

Rửa xong mà anh vẫn không nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, Lý Chính đi qua gõ cửa: “Chu Diễm!”

Không có phản ứng.

Lý Chính lại gõ: “Chu Diễm, em làm gì đấy?”

Vẫn không có người phản ứng.

Lý Chính dùng sức mở cửa ra: “Mở cửa! Có nghe thấy không, mở cửa!”

Cửa mở ra, Chu Diễm vẫn còn đang mặc quần áo, đầu ướt nhẹp, Lý Chính không nói hai lời, đẩy cô vào trong, cởi quần áo cô ra, Chu Diễm giãy dụa: “Đừng làm thế!”

Lý Chính ôm cô vào bồn tắm lớn, mở vòi sen, Chu Diễm càng giãy mạnh hơn, Lý Chính vỗ vào hông cô, ấn cô vào tường, nói: “Em không tắm thì anh tắm giúp em, đừng có nhúc nhích!”

Xối nước, Lý Chính lấy chút sữa tắm, xoa lên người cô, động tác mạnh mẽ, Chu Diễm nhắm mắt lại, lau sữa tắm trên mí mắt, Lý Chính lấy vòi hoa sen, ôm eo của cô, tắm giúp cô. Chu Diễm mở mắt ra, nhìn thẳng vào anh.

Lý Chính nói: “Em có biết anh ghét nhất em ở chỗ nào không?”

Chu Diễm không nói gì, đôi mắt đau rất.

Lý Chính nói: “Một cô bé hai mươi tuổi, bị mẹ bỏ rơi, lên thuyền của anh, khóc cũng không biết khóc, ngày ngày đọc sách, kể chuyện cho mọi người, ngay cả quần lót cũng là anh cho em, em khóc đi, có hiểu không? Hà? Mẹ nó, chỉ lúc nào bị anh ‘xiên’ thì em mới biết khóc!”

Chu Diễm tát anh một cái: “Lý Chính!”

Không dám tin, nước mắt chảy xuống.

Lý Chính nhìn cô vài giây, cúi đầu hôn lên mặt cô, nói: “Bé con...”

Chu Diễm sững sờ, nước mắt tuôn rơi, Lý Chính lại hôn lên mặt cô, ngực Chu Diễm như bị người nhéo lấy, cô khóc lớn lên.

Lý Chính ôm cô, ngồi xuống, người trong ngực khóc lớn không thôi, anh nhớ lần trước khi thấy cô khóc là lần cô bị anh ném vào trong sông.

Lần này cô khóc còn dữ dội hơn trước, Lý Chính gọi từng tiếng ‘Bé con’, đợi đến khi cô khóc mệt rồi mới mở vòi hoa sen tắm cho cô, mình cũng qua loa vài cái rồi bế cô về phòng ngủ.

Lý Chính mở điều hòa, cầm khăn lau tóc cho người trên giường, Chu Diễm bực chán, đá đá anh nhưng cũng không nói gì.

Lý Chính nói: “Làm gì?”

Chu Diễm lắc đầu.

“Khóc cảm rồi à?”

Chu Diễm lại đá anh xuống.

Lý Chính cười, cầm chân của cô, xoa nhẹ vài cái nói: “Ngượng à?”

Chu Diễm không rút được chân ra, cô che kín người và nói: “Đồ đồi.”

“Không gọi là lão đầu nữa à?”

“...” Chu Diễm tiếp tục không nói gì.

Lý Chính không cười nữa, vuốt vuốt mái tóc cô, bàn tay đặt lên cổ cô, dần dần tới gần, cụng trán.

Hơi thở gần như thế.

Chu Diễm nhắm mắt lại, không biết qua bao lâu, bàn tay dần dần thả lỏng, người nằm xuống, bên tai cô nghe thấy: “Nằm xuống ngủ.”

Cô giật mình một cái, nửa tỉnh nửa mê, bị người kéo nằm xuống, một lát sau nằm vào trong ngực người nào đó.

Ngày hôm sau, Chu Diễm bị tiếng mưa rơi đánh thức.

Mưa to tầm tã, trên cửa sổ đều là những giọt nước vương lại, nhìn ra ngoài chỉ thấy mờ hồ, mờ hồ tới mức chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của những máy móc trên bến tàu hay những ngôi nhà.

Chu Diễm nhìn người bên cạnh, không khỏi nhớ tới tờ báo này.

Cô mang tờ báo đó bên người hai năm nay, đã từng lật xem qua vô số lần, hai mẫu tin tức chỉ cách nhau một ngón tay, người đưa tin ghi ‘người họ Lý’, cô cũng không nghĩ là ai, thậm chí cô còn chẳng lướt qua tin tức ngày đó.

Thì ra người đó đang ở bên cạnh cô.

Chu Diễm hôn nhẹ lên cằm anh, nhìn gần có thể trông thấy những sợi râu lún phún, cô vừa hôn một cái, môi cũng mềm nhũn, cô vịn lấy bả vai anh.

Một lát sau, Lý Chính buông cô ra, mút chóp mũi cô, Chu Diễm đẩy: “Dậy đi.”

“Sớm thế?”

“Em muốn ra ngoài.”

“Đi đâu?”

Chu Diễm xoay người, thuận tay dùng chân bực lấy mình, Lý Chính lộ cả người ra, phần dưới bụng dựng thẳng lên, Chu Diễm khẽ giật mình, lập tức tránh mắt đi, nói: “Em muốn đi ra ngoài tìm mẹ.”

Lý Chính trầm mặc một lát, hỏi: “Tới cục cảnh sát sao?”

Chu Diễm lắc đầu: “Tạm thời em không muốn nói với cảnh sát.”

Là người thì đều có lòng tham riêng, trong lòng cô vẫn hy vọng, hoặc là mong chờ may mắn.

Lý Chính hỏi: “Em muốn tìm ở đâu? Em biết mẹ em đi đâu à?”

Chu Diễm lại lắc đầu: “Em còn phải nghĩ. Một mình em đi, anh làm việc của anh đi.”

Cô đang rất tỉnh táo, lý trí rõ ràng, khác hoàn toàn với ngày hôm qua, dường như đã trở lại như cũ, giống như cọng cỏ ven đường, cho dù bị anh đuổi đi ba lần thì cũng không chết mà còn sống khá tốt.

Lý Chính nhìn cô một lúc, cảm một lọn tóc của cô rồi hôn lên, xoay người xuống đất, nói: “Mặc quần áo rồi đi.”

Tiếng đóng cửa nhà vệ sinh vang lên, Chu Diễm bọc thảm xuống giường, lấy quần áo mặc vào, buộc sơ mái tóc đuôi ngựa rồi đi vào phòng becos, nghe thấy một tiếng thở dốc vang lên ở nhà vệ sinh, cô sững sờ một lát, lấy lại tinh thần và bắc nước đun.

Trong nhà vệ sinh, Lý Chính kêu lên một tiếng đau đớn, anh lại ngồi một lúc mới giật tờ giấy xoa xoa, đứng dậy mặc quần, đang chuẩn bị rửa tay thì tầm mắt mờ mờ, anh đỡ lấy bồn rửa.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Edit: Ciao

Trước mắt anh như có một cái kính đen che mờ, Lý Chính chớp mắt mấy cái, nghe thấy người bên ngoài hỏi: “Anh có khỏe không?”

“Đợi một chút.” Lý Chính lắc lắc đầu, mở vòi nước lên vốc nước hắt vào mặt, cũng không lau khô mà mặc cho nước nhỏ tong tong đi ra.

Chu Diễm đứng ở cửa, ngửa đầu hỏi: “Sao mà không lau mặt đi thế?”

Lý Chính cúi đầu xuống, nước rơi lên mặt Chu Diễm, cô kêu lên, chạy né ra ngoài, Lý Chính vỗ xuống đầu cô, sau đó ấn một cái, đẩy cô đi vào, cười nói: “Em mau lên một chút.”

Chu Diễm phản nài: “Này!”

Lý Chính đi vào theo, bôi kem đánh răng nói: “Này cái gì mà này, cùng đánh răng?”

“Không cần phải thế.” Chu Diễm đẩy anh ra: “Anh vào trong bếp mà làm.”

“Ồ...” Lý Chính cười, cầm bàn chải đi ra ngoài, nhường lại cho cô.

Mở nước ra, Lý Chính xoa xoa mi tâm, hô lên: “Em có thuốc nhỏ mắt không?”

“Không. Anh cần thuốc nhỏ mắt à?”

“Ừ, không có thì thôi.” Lý Chính đánh răng

Một lát sau, cửa buồng vệ sinh mở ra, Chu Diễm hỏi: “Sao lại muốn thuốc nhỏ mắt thế? Mắt anh không thoải mái à?”

Lý Chính lúng búng trong miệng nói: “Cũng không có gì, vừa rồi hơi khó chịu nhưng bây giờ thì ổn hơn nhiều.”

“Vậy thì lát ra ngoài tiệm thuốc mua nhé?”

“Không cần đâu, em đánh răng đi.”

Chu Diễm nhìn anh rồi quay vào bồn rửa mặt, cũng không khóa cửa lại, người trong nhà bếp đánh răng xong đi vào, thả bàn chải xuống lấy một cái dao cạo râu.

Chu Diễm đánh răng xong muốn lấy khăn rửa mặt, người nọ rất tự giác lấy khăn mặt đưa cho cô, cô cúi xuống nhận lấy. Rửa mặt xong cô đang định treo khăn mặt lên thì người bên cạnh lại lấy khăn của cô rồi treo lên giá, vỗ vào mông cô một cái, cạo râu nói: “Đừng làm đồ ăn sáng, mình ra ngoài ăn.”

“Thay bộ đồ đi đã.”

Lý Chính kéo khóa, nhìn vào bên trong, có một cái sạc và điện thoại, trong túi chắc là có tiền, anh quay lại, lấy kẹo trong túi nhựa ra bỏ vào trong túi sách của cô, kéo khóa lên, vỗ vỗ nói: “Đi thôi.”

Cục cảnh sát.

Vương Lâm Sinh chỉ ngủ ba bốn giờ, tỉnh lại nhìn đồng hồ, anh rót chén nước ấm rồi bấm một số điện thoại, mấy tiếng chuông vang lên thôi mà đối phương đã nghe máy rồi, anh nói: “Thầy ơi, là em đây.”

Ông cảnh sát vui vẻ nói: “Sao đột nhiên lại gọi điện thoại cho tôi thế hả? Mặt trời mọc từ phía tây rồi sao?”

Vương Lâm Sinh cười nói: “Chỗ thầy trời có mưa không? Mấy ngày nay có mặt trời không ạ?”

“Thằng nhóc nhà cậu, chẳng thể nói đùa được một câu, sau này làm sao mà thăng quan phát tài được chứ!”

“Còn thăng quan phát tài gì hả thầy, em đang vội lắm, mấy ngày nay chưa được ăn cơm nóng đây này.”

“Vội vàng cái gì đấy?”

“Em có một chuyện, muốn xin ít tài liệu ở chỗ thầy.”

“Chuyện gì?”

“Thầy còn nhớ vụ án tự sát mà hai năm trước thầy từng nhận không ạ?”

“Tự sát? Em làm khó tôi rồi, mỗi năm tôi xử lý bao nhiêu là vụ án tự sát, có biết không hả?”

Vương Lâm Sinh nói: “Là hai vụ án tự sát vào tối muộn, một vụ là đôi vợ chồng, một vụ là giáo sư trung niên, em nhớ là vào khoảng tháng sáu của hai năm trước.”

“...A!” Đầu bên kia nhớ ra: “Em nói cái đó sao? Vậy thì tôi nhớ rồi, một đêm ba người tự sát... Làm sao vậy? Vụ án em đang nhận có liên quan đến vụ án này sao?”

Vương Lâm Sinh nói: “Em đang nhận một vụ án giết người, người bị tình nghi là vợ của thầy giáo trung niên chết năm đó.”

“Cái gì?!”

Vương Lâm Sinh dừng một chút rồi nói: “Lần này em muốn hỏi thăm một chút, năm đó vụ án tự sát có tình huống thế nào, có nội tình gì không, sau khi vụ án xảy ra thì vợ người chết có phản ứng gì, có xung đột với người nào, hay có liên lạc với người nào hay không?”

Trên mặt đất gồ ghề, khắp nơi đều là những vũng nước đọng.

Chu Diễm vốn định ngồi xe bus nhưng Lý Chính lại chặn luôn một chiếc xe taxi, Chu Diễm nghĩ rồi cũng chẳng từ chối. Hai người ngồi phía sau, Chu Diễm nhân lúc đó tìm kiếm trong lịch sử cuộc gọi, cố gắng nhớ lại số điện thoại của người thân trong nhà.

Người thân trong nhà ít, phần lớn đều ở quê, cha mẹ cô cũng không có anh em ruột thịt nào, cô có một bác và hai cậu, trước kia bệnh chết rồi mà chỗ mẹ cũng rất ít khi qua lại với mấy người cậu, chỉ về một chuyến vào ngày lễ tết.

Lý Chính thấy cô cầm di động ngăn người thì hỏi: “Em đang suy nghĩ gì thế?”

Chu Diễm nói: “Khi còn bé trong nhà mẹ em rất nghèo, chưa đến ba tuổi thì mẹ em đã bị ông bà ngoại gửi cho người khác, bởi vì ở thôn bên cạnh, cho nên cũng không phải là cắt đứt hẳn, đến mười sáu tuổi thì lại bị gửi về.”

Lý Chính lặng lẽ nghe cô nói.

“Phải đi về là do hai người cậu của em phải đi học, ông bà ngoại bảo mẹ em đi kiếm tiền lấy học phí trả cho bọn họ. Mẹ em vẫn luôn chu cấp cho hai cậu cho tới khi tốt nghiệp, về sau ông bà ngoại lại muốn gả mẹ để lấy tiền cho hai người cậu cưới vợ.”

Lý Chính hỏi: “Mẹ em không nghe phải không?”

“Đúng thế, mẹ em không nghe theo, bà tới Cù Lâm làm công, sau đó thì gặp được ba em, đến năm em sáu tuổi thì nhà em chuyển đến Quảng Dương.” Chu Diễm nắm di động, nhớ lại câu chuyện cũ mà cha mẹ kể cho cô: “Lúc em khoảng một hai tuổi gì đó, ông bà ngoại em cũng qua đời, lúc đó hai nhà mới lại có liên lạc, hai người cậu đối với em cũng khá tốt nhưng nhà em thì lại ít qua lại hơn.”

Lý Chính còn chưa nói gì thì người lái xe không nghe được nữa: “Người như thế mà cô còn gọi là ông bà ngoại à? Nhận lại bọn họ là gì chứ, mẹ cô cũng thật là, có là bánh bao cũng đừng để chó nhớ thương, lại còn cung cấp cho hai người em đọc sách, ông bà ngoại cô làm gì thế hả? Nhà cô có thể lên TV được đấy, cái tiết mục gì mà ‘Tìm người thân’!”

Lý Chính liếc mắt nhìn: “Bác tài à, tập trung lái xe đi.”

“Ha...” Lái xe còn định nói gì nhưng nhìn qua gương chiếu hậu thì lầm bầm “Coi như quên đi, không muốn nhiều lời, tuổi trẻ tư tưởng ngu muội!”

“...” Chu Diễm nói khẽ: “Lúc tang lễ của cha, mấy cậu em cũng tới, không biết là các cậu có biết gì không?”

“Em định hỏi bọn họ sao?”

“Vâng... Nhưng mà em lại không biết số điện thoại của họ.”

Lý Chính lấy di động ra, gọi điện thoại, một lúc sau cúp máy, nói: “Đợi một lát.”

“... Anh định hỏi ông cậu sao?” Chu Diễm hỏi.

“Không phải đều là người thân à, bảo ông hỏi những thân thích khác, cũng sẽ hỏi được thôi.”

Đến khi taxi dừng lại, ông cậu vẫn chưa hỏi được số điện thoại.

Hai người xuống xe đi vào khách sạn nhỏ, đi thẳng lên tầng hai, gõ cửa một căn phòng.

“Đến nhanh thế?” Chú Ngô bảo họ đi vào: “Để chú đun nước... Đợi một lát, để chú gọi hai túi trà.”

Chu Diễm nói: “Đừng vội, chú Ngô, chú cứ ngồi xuống, cháu còn có ít chuyện muốn hỏi chú.”

“Được, cháu hỏi đi.”

“Sau khi mẹ cháu đến Khánh Châu thì có đi tới chỗ nào khác nữa không ạ?”

Chú Ngô nói: “Không phải cảnh sát đã hỏi những điều này từ hôm qua rồi sao?”

Chu Diễm mỉm môi: “Chú có bỏ sót điều gì không? Hay là mẹ có từng gặp ai không?”

“Không có đâu, những điều này chú đều nói hôm qua rồi.”

Chu Diễm nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Mẹ cháu có quen ai ở Khánh Châu không ạ?”

“Không nghe thấy cô ấy nhắc đến.”

Chu Diễm lấy một quyển sổ ra, nói: “Chú Ngô, chú nghĩ lại thật kỹ, kể ra giúp cháu những nơi mà chú và mẹ cháu đi qua kể từ khi ra khỏi cao tốc, kể cả những nơi hai người đi ăn, mẹ cháu gọi điện thoại ở đâu, từng nghỉ ở những chỗ nào, viết hết vào đây hộ cháu.”

“Cái này... cái này có tác dụng không?”

“... Nếu không thì sao bây giờ?” Còn có cách nào khác chứ?

Chú Ngô cố gắng nhớ lại, ghi hết những gì Chu Diễm yêu cầu, không phân lớn nhỏ, ngay cả ăn cái gì, uống cái gì cũng đều cố gắng ghi ra hết, chỉ mấy ngày ngắn ngủi hiện ra trên giấy, Chu Diễm cúi đầu, vuốt vờ, dường như nhìn thấy những ngày đó đi ra từ ngón tay cô.

Lúc hai người đi ra khỏi khách sạn, mưa đã nhỏ hơn một chút, Lý Chính mở ô ra, hỏi: “Em muốn đi đâu tiếp?”

Chu Diễm tìm xung quanh, kéo tay Lý Chính vào một quán ăn sáng gần đó, nói với chủ: “Một bát mì thịt băm.” Rồi cô ngửa đầu hỏi Lý Chính: “Anh thì sao?”

Lý Chính nói: “Hai cái bánh bao thịt, một bát mì trộn dầu thông, thêm một lồng há cảo.”

Cửa hàng ăn sáng có diện tích nhỏ, hai người chen đi vào, tìm một chỗ gần bếp ngồi xuống.

Thức ăn nhanh chóng được đặt lên bàn, cạnh của bát còn có vết mỡ, trên mặt bàn còn cả khăn của khách ăn trước. Chu Diễm lấy đĩa, dùng đuôi hấy khăn xuống đất, quấy quấy bát mì xuống mới bắt đầu ăn.

Hai ba miếng thôi Lý Chính đã giải quyết xong bát mì trộn, lại ăn xong bánh bao, hỏi: “Ăn thêm há cảo, có ăn bánh bao không?”

Chu Diễm sụp mì: “Em cũng không ăn hết mì.”

Quả nhiên là không ăn hết, còn lại nửa non bát mì. Lý Chính lấy cô để đĩa xuống thì hỏi: “Em ăn xong rồi sao?”

“Vâng, không ăn được nữa.”

Lý Chính bê bát của cô lên, may mà vẫn còn lại cả mì, húp sùm sụp cả bát, lại liếc nhìn qua lồng há cảo.

Chu Diễm ngừng lại một chút mới kéo một miếng há cảo cho vào miệng, gọi người ra tính tiền rồi móc tiền ra thanh toán. Lý Chính cũng không để ý, uống sạch bát mì thịt băm.

Lấy mấy tờ giấy ăn, đang đi trên lối đi bộ thì đột nhiên điện thoại Chu Diễm vang lên.

Bên cạnh một con đường nhỏ trên vùng ngoại thành, bên cạnh một cái xưởng nhỏ bỏ hoang, mấy người cảnh sát đang mặc áo mưa đi qua đi lại.

Vương Lâm Sinh cởi áo mưa, ngồi vào trong xe, nhìn chiếc xe vận tải ở phía trước, nói với người ở đầu dây bên kia: “Xe tìm được rồi, không có ai cả.”

Một lát sau, Vương Lâm Sinh hỏi: “Chu Diễm, cô có từng nghe thấy cha mẹ mình nhắc đến...”

“Nhắc đến quý thiên sứ?”

Chu Diễm khẽ giật mình, vô thức nhìn về phía Lý Chính.

Tiếng nói rất vang, trên lối đi bộ cũng không có ai khác, Lý Chính nghe thấy rất rõ, nhú mày.

Chu Diễm nói: “Không có, bọn họ không nhắc gì tới nó.” Cô đang định nói ‘Nhưng mà’, lời nói tới miệng thì lại giữ lại.

Cúp điện thoại, Chu Diễm nhìn Lý Chính, Lý Chính lấy đi động ra, gọi điện cho Lâm Thái, hỏi hai câu rồi cúp máy, anh đón một chiếc xe taxi nói: “Đến nhà hàng Italy ở số 125 đường Bảo Lâm.”

Lý Chính đóng cửa xe, nói với người ngồi bên cạnh: “Người gây quỹ thiên sứ cây non, chính là người họ Trương, bây giờ đang ở trong nhà ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit: Ciao

Xe taxi chạy tới “Ti-a-mo”, Lý Chính và Chu Diễm đẩy cửa đi vào, trông thấy tình hình bên trong thì dừng lại.

Thời gian cơm trưa, trong nhà chỉ có vài vị khách, trong loa là một bài hát tiếng Italy, có vài người đứng dựa vào tường, cầm máy chụp ảnh, cầm microphone, giờ vợ, gọi điện thoại, bốn người học sinh bị bọn họ vây vào giữa, hai nam hai nữ, tuổi không giống nhau, có người chỉ huy một học sinh nam trong đó ngồi vào bên cạnh bốn hoa. Thẩm Á Bình nói với nhân viên: “Tắt nhạc đi.”

Người đối diện nói: “Không cần, bình thường nhà hàng cô như thế nào thì bây giờ cứ giữ nguyên như thế.”

Lý Chính và Chu Diễm nhận ra người nói chuyện là phóng viên lần trước đã tới, tên là Cao An/

Lâm Thái đứng ở đầu bậc thang gọi bọn họ: “Lý Chính!”

Lý Chính hoàn hồn hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Lâm Thái đến gần, nói: “Quay tin tức tại chỗ, chính là những chuyện bọn họ làm từ thiện.”

Lý Chính nhú mày, nghiêng đầu nhìn Chu Diễm.

Lâm Thái vỗ vai anh: “Chị Trương đang ở đó, không phải cậu tìm chị ấy có chuyện sao.”

Lâm Thái gọi với vào: “Chị Trương!”

Trương Nghiên Khê đang nói chuyện với một học sinh nữ, nghe thấy tiếng gọi thì ngẩng đầu lên, nét mặt vui vẻ: “Lý tiên sinh!”

Cô ấy đẩy Cao An ra, kéo mấy người học sinh tới, nói: “Sao ngài cũng đến đây thế? Tôi giới thiệu với ngài, đây là La Hạo, chuẩn bị lên lớp 11, đây là Đan Nguyệt Đồng, vừa lên lớp mười, đây là Cố Tuấn Hải, năm nay thi đại học, được đại học chính trị và pháp luật Tây Nam tuyển, tháng sau cháu sẽ nhập trường, còn đây là Chu Hồng, chuẩn bị lên cấp ba. Mấy đứa nhóc này đều có thành tích học tập rất tốt, năm đó suýt thi thất học, may mà có ngài quyền tiền để mấy đứa có thể tiếp tục hoàn thành việc học!”

Đưa thi đồ mặt, đưa thi kích động, có đứa chất phác, đồng thanh nói: “Chú Lý!”

Giọng bốn người cao thấp không đều, ánh mắt của khách hàng đều đổ dồn vào, trong nháy mắt đó, ánh mắt có sùng bái hoặc cảm kích, cứ như ánh sao sáng rực rỡ quanh trăng sáng, khiến trong lòng Lý Chính đột nhiên cảm thấy không tự nhiên.

Đột nhiên anh cảm thấy bối rối, gạt đầu mấy cái, hỏi: “Đang bận sao?”

Trương Nghiên Khê nói: “Không bận lắm, hôm nay chủ yếu chụp hai đứa bé trai, còn cả nhà hàng của Á Bình, Lý tiên sinh, ngài có muốn...”

Lý Chính cắt đứt lời cô, nói: “Tôi đến đây là để nhờ cô giúp một chuyện, không biết hôm nay cô có tiện không?”

“Ngài nói đi, nếu có thể thì tôi nhất định sẽ cố gắng.”

Rốt cuộc người bên cạnh Lý Chính cũng mở miệng nói: “Trương tiểu thư, tôi muốn hỏi cô một chút chuyện.”

Chu Diễm thấp giọng nói.

**

Dưới lầu quá ồn ào nên Thẩm Á Bình dẫn mấy người lên lầu, trong phòng khách một đồng quần áo bẩn, trên đất còn có mấy lon nước và mấy túi khoai tây chiên, sắc mặt Thẩm Á Bình trầm xuống, trong phòng có người chạy ra, hét to: “Cháu chết ở trên này cũng chẳng ai biết hết, di còn đến làm gì! Dù sao di cũng không phải mẹ ruột cháu, di không cần phải trông nom cháu làm gì, cháu đi bán máu, không tin không góp đủ tiền thuốc men cho Lưu Đào,

trong mắt mấy người cũng chỉ có tiền, lương...”

Tiếng hét đột nhiên ngưng lại, Lý Chính Kiệt mặc áo bóng rổ hung dữ trừng mắt nhìn người đàn ông đang đứng ở đầu bậc thang, chỉ vào người đó hô lớn: “Để cho cái ông này tới làm gì, bảo ông ta rút đi cho cháu!”

Chu Diễm nhìn về phía Lý Chính, lặng lẽ nắm chặt tay anh.

“Câm miệng lại cho đi!” Thẩm Á Bình trầm mặt quát: “Rút về phòng đi!”

Lý Chính Kiệt giận không kiềm được: “Di quên là ông ta đã hại chết cha mẹ cháu à, vậy mà di còn cho ông ta vào, cháu biết rồi, di với ông ta nói lại tình xưa ấy gì!”

Thẩm Á Bình tiến lên, đánh vào đầu cậu ta một cái, Lý Chính Kiệt đẩy cô ra, chạy tới chỗ cầu thang, trừng mắt nhìn Lý Chính, thoang nhìn người bên cạnh anh rồi va mạnh vào người cô, đi theo lao xuống lầu.

Chu Diễm ngã xuống một bậc, Lý Chính kéo cô lại, Thẩm Á Bình đuổi theo người: “Đứng lại cho đi!”

Lý Chính ôm Chu Diễm, hỏi: “Em không sao chứ?”

Chu Diễm lắc đầu: “Em không sao.”

Trương Nghiên Khê không nói gì, hơi xấu hổ chỉ vào sofa, nói: “Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.”

Ba người ngồi xuống, Trương Nghiên Khê nói với Chu Diễm: “Nếu em không ngại thì cứ gọi chị là chị Trương, em muốn hỏi điều gì?”

Chu Diễm há miệng, Lý Chính liếc cô một cái, hỏi Trương Nghiên Khê: “Trương tiểu thư làm trong quỹ thiên sứ cây non đã bao lâu rồi?”

Trương Nghiên Khê nói: “Hơn mười một năm rồi, sắp được mười hai năm.”

“Các chị vẫn luôn giúp những học sinh nghèo?”

“Đúng thế, không riêng gì bọn họ mà còn có rất nhiều đứa trẻ khác, kể cả những đứa bé khuyết tật.”

Lý Chính nhìn Chu Diễm, cô cắn môi, hỏi: “Chị Trương, chị có từng nghe thấy một người tên là Chu Quốc Đào không?”

“Chu Quốc Đào?” Trương Nghiên Khê khó hiểu.

Chu Diễm nói: “Có lẽ vào hai năm trước từng tiếp xúc với quỹ ngân sách bên các chị?”

“Xin lỗi, chị không có ấn tượng gì về cái tên này hay ông ấy là ai? Là người nhận nuôi hay là...”

“Ông ấy là một thầy giáo, hai năm trước dạy trong trường trung học Thiên Lâm của thành phố Quảng Dương.”

“Trung học Thiên Lâm?” Trương Nghiên Khê kinh ngạc: “Chị nhớ rồi, chị biết hiệu trưởng Cao của trường trung học Thiên Lâm, nhưng mà thầy giáo tên là Chu Quốc Đào thì...”

Chu Diễm sững sờ: “Hiệu trưởng Cao... có liên quan gì đến quỹ ngân sách của các chị sao?”

Trương Nghiên Khê không hiểu rõ ý đồ của cô, nói: “Chị có thể hỏi một câu không, vì sao em lại hỏi những điều này?”

Chu Diễm nói: “Chu Quốc Đào là ba em.”

Chu Diễm nói đơn giản tóm tắt, sau khi Trương Nghiên Khê nghe cô kể lại thì khó tin, cô nhớ lại trong chốc lát mới nói: “Hiệu trưởng Cao đức cao vọng trọng, vẫn luôn giúp những học sinh nghèo khó không thể đi học. Chị nhớ hai năm trước ông ấy từng phát động một hoạt động, lập quỹ học bổng vì học sinh nghèo khó, mà quỹ học bổng đó sẽ quyên cho ngân sách của quỹ thiên sứ cây non, để giúp những học sinh nghèo khó.”

Lý Chính nghe đến đó, không khỏi nhũn mảy, nhìn về phía Chu Diễm, nhìn vào mắt cô, sau đó hai người đồng thời nhìn Trương Nghiên Khê.

Trương Nghiên Khê nhìn hai người, trong lòng càng khó tin hơn: “Cuối cùng bọn chị cũng không nhận được quỹ học bổng này, sau đó ——” Trương Nghiên Khê nhìn về phía Lý Chính, nói: “Bọn chị kịp thời nhận được số quyên góp kéké xù, do một người tên là Thẩm Á Bình quyên góp. Nhờ khoản quyên góp này mà bọn chị đã giải quyết được khó khăn, cuối cùng mãi sau này chị mới biết được người quyên góp giúp bọn chị chính là Lý tiên sinh.”

Ngoài cửa sổ mưa bụi bay, giữa mùa hè ẩm ướt thì khí trời cũng không làm cho người ta cảm thấy mát mẻ, ngược lại khiến quần áo bọc thêm nóng bức, mồ hôi không thoát ra được, trái tim nháy thành thịch, mang theo cảm giác khô hanh.

Trong đời người, nghìn nhìn vạn vạn những sự việc khác nhau, ai cũng không biết mình sẽ gặp ai trong thoáng qua, khỏe mắt lướt qua gương mặt của ai, không nói câu nào nhưng bóng dáng đã in sâu.

Mà nhiều năm sau, những con người trong cùng một chuyện, lại về đây giữa mùa hè này.

Lý Chính đặt lên tay Chu Diễm, nắm thật chặt, Chu Diễm lặng lẽ nhìn qua anh, ánh môi giật giật, lại không nói được gì, tất cả ngôn ngữ cũng chỉ là dư thừa, không bằng sự yên lặng trong đôi mắt anh.

Chỉ thoáng qua là rất nhiều suy nghĩ, rồi lại như không kịp nghĩ điều gì.

Một lát sau, Chu Diễm lại nhìn Trương Nghiên Khê, giọng nói khàn khàn hỏi: “Không có học bổng vì nguyên nhân gì, các chị có biết không?”

Trương Nghiên Khê nói: “Thật ra tình huống cụ thể như thế nào thì chị cũng không rõ lắm.”

“Vậy chị có truy cứu trách nhiệm của hiệu trưởng Cao không?”

“Nói thế nào nhỉ, nếu bảo hiệu trưởng Cao lừa quyền góp thì cũng không phù hợp, ở lập trường của bọn chị thì hiệu trưởng Cao là một người có tầm lòng cao thượng.”

Chu Diễm nắm nắm tay, lại hỏi: “Chị có từng nghe đến người nào là Lý Mai chưa?”

“Lý Mai?”

“... Mẹ em” Chu Diễm nói: “Cảnh sát nói, hai năm trước, sau khi chuyện đó xảy ra thì mẹ em từng nhắc đến quỹ thiên sứ.”

Trương Nghiên Khê nói: “Chị cũng không có ấn tượng, có lẽ đồng nghiệp của chị...”

Cô còn chưa nói hết lời đã có một cuộc điện thoại gọi đến.

Trương Nghiên Khê nói: “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại trước.”

Cũng không rời ghế mà cô nghe máy luôn.

Lý Chính vỗ vỗ tay Chu Diễm, Chu Diễm lắc đầu, đột nhiên trông thấy vẻ mặt Trương Nghiên Khê nhìn bọn họ có vẻ kỳ lạ, Chu Diễm cũng sờ.

Trương Nghiên Khê nói với người nọ: “Được, vậy tôi qua liền.” Nói xong cúp điện thoại.

Chu Diễm hỏi: “Sao thế?”

Trương Nghiên Khê chần chờ một chút rồi nói: “Cảnh sát tìm quỹ thiên sứ chúng tôi, muốn hiểu rõ tình huống cụ thể hai năm trước, bởi vì tôi cũng đang ở Khánh Châu cho nên đồng nghiệp bảo tôi qua đó xem tình hình trước, giúp cảnh sát điều tra.”

Chu Diễm đứng lên theo, Trương Nghiên Khê nghĩ rồi nói: “Em đừng vội, ở đây chờ một lát, có gì thì chị sẽ nói cho em.”

“...Cảm ơn.”

Trương Nghiên Khê nắm tay cô, nói: “Đừng lo quá, chị sẽ mau chóng có tin tức cho em.”

Người đi, chỉ còn hai người bọn họ.

Chu Diễm ngồi xuống, ôm lấy đầu ngón tay, trái tim đập thành thịch, ngón chân lạnh buốt, cô cúi đầu nhìn, suy nghĩ miên man.

Lý Chính nâng đầu cô lên, nói: “Nghĩ gì thế?”

“... Dép xăng-đan của em bẩn quá.”

“...”

Lý Chính cúi đầu xuống nhìn, hơn hai mươi ngày mà đôi dép xăng-đan màu trắng đã trở nên bẩn đen, hoa văn có nếp uốn. Anh vuốt ve cổ cô, cũng không nói gì mà nhìn khắp nơi.

Trên đất là một đồng tác, trên bàn trà là hoa quả cùng một quyển thánh kinh, trên bàn TV là mấy sợi dây.

Lý Chính đi tới, rút sợi dây, kéo dài nó ra, cuốn vài vòng trên cánh tay, sau đó anh về ghế sofa, nói: “thêu vào.”

Chu Diễm vẫn nhìn động tác của anh, cho đến khi anh đi về thì cô mới nói: “Anh biết làm cái này sao?”

Lý Chính ngồi trên bàn trà, xoay người đối mặt với cô: “Biết, chị anh rất thích chơi thêu dây.”

“... Anh còn có chị gái sao?”

“Ừ, lớn hơn anh ba tuổi, lúc học tiểu học thì bị ốm liên miên, không vượt qua được. Trong nhà của anh xếp hàng thứ ba.”

Trông mặt Chu Diễm nhìn dây thừng nói: “Cho nên em gọi anh Ba, là anh của anh hả?”

Lý Chính cười: “Vì sao gọi như vậy cũng không biết mà em còn gọi theo? Chọn một cái đi.”

Chu Diễm do dự một chút, chọn lấy mấy sợi, nhận lấy.

Động tác Lý Chính không quá trôi chảy, thử thử mấy sợi dây, sau khi làm được thì mới tiếp. Chu Diễm lại chọn một lần, hai người dần dần thuận lợi.

Hồi tiểu học có thể nghịch rất nhiều hình, lớn rồi, trí nhớ vẫn có thể ủa về như trước.

Chu Diễm nói: “Trước kia người lớn nói chơi thất dây thì trời sẽ mưa.”

Lý Chính nói: “Bây giờ không phải trời đang mưa sao.”

“Mưa bao lâu nữa đây?”

“Rồi có lúc trời cũng phải quang.”

Chu Diễm vỗ xuống đầu ngón tay anh: “Đợi một lát, em còn chưa làm tới.”

Lý Chính quấn dây thừng một chút nói: “Xuyên từ đây qua.”

Chu Diễm nghe lời anh, xuyên qua rất nhanh, sau đó xoay tay lại.

Lý Chính đánh giá, nói: “Độ khó cao lên rồi.” Anh thử móc một sợi, nghiên cứu một chút, lại móc một sợi khác, thử xoay tay, nguy hiểm, may mà anh vừa buông ra, lại thử một lần nhưng vẫn không thành công.

Chu Diễm nói: “Anh thử cầm để em làm xem.”

Lý Chính thay ngón tay cô, Chu Diễm buông ra, lần thứ hai đã có thể lật thành công.

Cô vừa xoay dây vừa nói: “Cho dù khó thế nào cũng có thể giải được, có phải không?”

Lý Chính nhìn cô, cong miệng nói: “Ừ.”

Chu Diễm nhận lấy, giữ dây thừng, cười với anh.

Nụ cười như bầu trời sau mưa, bầu trời tưới nước bao la, xanh thẳm.

Lý Chính nhìn cô một lát rồi nói: “Đợi lát nữa.”

Anh nâng chân Chu Diễm lên, đặt lên đùi mình, lấy tờ giấy ở bên cạnh, cầm lấy cổ chân cô, cúi đầu tỉ mỉ lau sạch bùn và bụi trên chiếc xăng-đan màu trắng.

Đứng ở bậc thang, Thẩm Á Bình bưng khay trà xoay người, nháy mắt với Lâm Thái, hai người nhẹ nhàng đi xuống lầu.

“Nhìn cái chân em này, tối hôm qua có rửa chân không vậy?”

Chủ nhân đôi chân lắc lắc ngón tay.

Người nâng chân gõ nhẹ một cái, nói: “Bao lớn rồi hả!”

“... 20.”

Cười khê: “Ồ.”

“Lý Chính.”

“Sao hả?”

“Anh còn chưa giải được?”

“Em đỡ nhé.”

Ca khúc Italy nhẹ nhàng vang lên, trên đôi chân hơi ngứa, đầu ngón tay thô ráp thỉnh thoảng sát qua da cô, có người đang lau sạch đôi xăng-đan trắng của cô.

Trò chơi tạo hình có thể giải được.

Cầu bản có thể lau đi.

Có người dịu dàng với cô như thế.

Chu Diễm ngó ra ngoài cửa sổ, trong làn mưa, ánh mặt trời lóe lên, luôn có ngày trời quang sẽ tới.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Edit: Ciao

Chờ một hồi tận hai tiếng đồng hồ nhưng vẫn không có tin tức của Trương Nghiên Khê, dưới lầu vẫn quay chụp như bình thường.

Lý Chính ném khăn bản vào thùng rác, quay đầu lại nhìn đồng quần áo ngổn ngang dưới đất, anh đi qua ngồi xuống.

Chu Diễm đi giày vào, đầu ngón tay lau mũi giày, nhìn thấy động tác của anh thì cô chần chờ một lát rồi cũng đứng dậy, đi tới bên cạnh anh, cũng ngồi xổm xuống.

Chu Diễm nhẹ nhàng cầm một chiếc T-shirt lên, gấp nó lại, chiếc T-shirt nhanh chóng được gấp gọn gàng.

Lý Chính nhìn cô, trên tay chậm lại, nói: “Quần áo cũng có thể gấp thế này hả?”

Chu Diễm nói: “Đây là kỹ xảo, không phải bày trò.”

Lý Chính tiện tay, hỏi: “Em tự học à?”

“Cũng không tính, em học theo trên mạng.”

“Học tốt đấy.”

Trên mặt đất có hơn mười bộ quần áo, tất cả đều là quần áo con trai, nhìn qua thì tưởng quần áo bản nhưng cầm trên tay còn có thể ngửi được hương thơm trên quần áo, rõ ràng là thằng nhóc nào đó buồn bực nên ném quần áo mình đi.

Chu Diễm vừa gấp quần áo vừa nói: “Thẩm Á Bình nói, từ nhỏ tính cách thằng nhóc đó đã không tốt, bây giờ lại càng phản nghịch hơn.

Ý ngầm là, Lý Chính Kiệt gào to rống lớn với Lý Chính, một phần là do đang trong thời gian phản nghịch của trẻ mới lớn.

“Thằng nhóc?” Lý Chính nói: “Sao em nói cái từ này nó lại thay đổi uốn éo quá vậy?”

Chu Diễm liếc nhìn anh một cái, hừ nhẹ.

Lý Chính nở nụ cười, nụ cười nhẹ hiện lên mặt: “Khi còn nhỏ, mỗi lần thấy anh thì nó sẽ muốn anh tung nó lên, lớn lên một chút thì sẽ bám lấy anh đòi đồ chơi, nó bị ba mẹ đánh thì sẽ rời nhà trốn đi, một mình chạy đến chỗ anh, nói muốn ở cùng anh. Hai năm trước nó mới mười ba tuổi, xảy ra chuyện như vậy, phải đến chỗ bác sĩ tâm lý cả năm trời.”

Chu Diễm vuốt quần áo đã gấp, nói: “Khả năng cao một chút là cậu ta hiểu rõ mọi chuyện.”

“Hiểu được cái gì.” Lý Chính run tay, mơ hồ nói: “Hiểu được rằng chuyện đó không thể trách anh?”

Chu Diễm nghĩ nghĩ, vừa định nói gì thì lại nhin xuống. Cô gấp một quần áo cuối cùng, do dự một chút rồi nâng tay lên, đặt lên đầu Lý Chính, xoa xoa vài cái.

Có đôi khi, thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng một động tác nhỏ.

Bàn tay nhỏ bé trên đầu mềm như mây, mang theo nhiệt độ, hòa tan vào người anh. Lý Chính định cười cô mấy câu nhưng ngược mắt nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô, trái tim anh như được ai đó nắm lấy.

Lý Chính không nói gì cả, ôm chầm lấy cô, nghiêng người hôn lên.

Hai chân Chu Diễm quỳ xuống, vòng lên cổ anh.

Hoạt động quay chụp dưới tầng chầm dứt, một đám người dọn dẹp đồ.

Lý Chính và Chu Diễm xuống lầu, Cao An nhìn thấy bọn họ thì lại gần chào hỏi, anh ta lấy hộp thuốc lá đưa cho Lý Chính một điếu.

Lý Chính ngậm điếu thuốc, nhìn mấy người kia: “Chụp xong rồi sao?”

Cao An nói: “Chưa, mới được có một nửa, hôm nay cũng khá rồi, mấy cô bé cậu bé cũng mệt mỏi rồi.”

Lý Chính hỏi: “Các anh ở đài truyền hình gì, hôm nào tôi xem tiết mục của các anh.”

“Đài truyền hình thành phố Kim Khẩu.”

“Kim Khẩu? Kim Khẩu đến Khánh Châu sao?”

Cao An hút thuốc nói: “Tôi áy à, cũng chỉ là phụ xướng phụ tùy thôi, tôi đi theo phu nhân nhà mình.” Thấy vẻ mặt của hai người thì anh ta nói thêm “A, vợ tôi chính là Trương Nghiên Khê.”

Lý Chính cười: “Hai vợ chồng cùng làm từ thiện.”

Cao An quay đầu lại nhìn mấy đứa trẻ: “Tôi cũng chỉ là một phóng viên nho nhỏ, trước kia chỉ có cơm ăn là đã tốt rồi, làm gì có muốn với cao hơn. Có thể là lớn tuổi rồi, nhìn những đứa bé kia học hành có tương lai, thì hăng hái hơn. Bệnh tật các thứ gì chứ, không có tiền đi học càng khiến người ta khó chịu, người phía trước có tiền nhưng không chắc đã trị khỏi, nhưng loại người sau có tiền thì có thể đi học, có thể dùng tiền để giải quyết sự việc, nhưng mà điều đó lại là điều không dễ dàng. Trung quốc chúng ta có nhiều đứa trẻ như vậy, bao người không được đi học chứ.”

Lý Chính nhìn Chu Diễm, nói: “Việc của hai người thật vĩ đại, làm việc công ích không hề dễ dàng.”

Cao An lắc đầu: “Tôi lại hi vọng tất cả những tổ chức xã hội trên đời này đều biến mất, những tổ chức này tồn tại chỉ có thể chứng minh sự bi ai của xã hội.”

“Tại sao lại là bi ai chứ?”

Cao An sùng sốt một chút, nhìn cô gái bên cạnh Lý Chính. Nhìn giống như học sinh vậy, trên lưng còn đeo túi sách.

Lý Chính nhìn qua người bên cạnh.

Chu Diễm nói: “Vừa rồi chị Trương có giới thiệu bốn học sinh này, khi đó bọn họ cười rất vui, làm sao lại là bi thương buồn bã, không biết bọn họ đã vui như thế nào khi có thể tiếp tục đến trường, cậu học sinh kia thi đỗ đại học chính trị và pháp luật Tây Nam, nói thô ra thì tương lai có thể xây dựng Tổ Quốc. Tôi còn nhớ từ nhỏ từng xem những bức ảnh hi vọng, một cô bé tóc ngắn mở to đôi mắt, không phải bức ảnh này rất nổi tiếng sao? Không phải nó có nghĩa là hy vọng sao?”

Cao An muốn phản bác lại, nhưng anh ta lại không nghĩ được bất cứ điều gì để phản bác, anh trông thấy Lý Chính xoa đầu cô gái đó, trong ánh mắt đó là... sự dịu dàng tình cảm của người đàn ông dành cho người phụ nữ của mình..

Cô gái đó ngẩng đầu nhìn Lý Chính, những gì trong ánh mắt chỉ bọn họ mới hiểu.

Một người hơn ba mươi tuổi, một người nhìn còn bé, Cao An kinh ngạc nhìn bọn họ, sau đó anh ta nở nụ cười, cũng không nói gì, hỏi: “Anh thật sự không muốn lộ mặt à? Dù sao thì anh mới là người quyền góp thực tế.”

Lý Chính nói: “Tôi không có tấm lòng làm chuyện tốt, không có trái tim đó thì không lấy công như vậy.”

Cao An gật đầu.

Người đi rồi, Lý Chính nắm tay Chu Diễm, đưa cô ngồi xuống bàn ăn rồi nói: “Học phí để anh chuẩn bị cho em”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42 (1)

Edít: Ciao

Anh nói những lời này tùy ý, giống như đang nói “Anh mua cho em bát mỳ hoành thánh”, anh đã định sẽ ăn rồi, cho nên cũng không hỏi cô có ăn hay không.

Giọng điệu băng quơ như thế.

Chu Diễm không nói gì, tay nắm chặt một chút. Lý Chính không ngồi, dựa vào bàn vỗ vỗ đầu cô, nói: “Chuẩn bị cho em chút đồ ăn, em muốn ăn cái gì?” Chu Diễm nói: “Em không đói lắm, anh ăn gì thì em ăn đó.”

“Được rồi.” Lý Chính rút tay mình ra, lại vỗ đầu cô mới đi: “Ngồi đi.”

Lúc đến mới có ba bàn khách, bây giờ ngồi gần như đầy bàn, ngày mưa mà còn buôn bán tốt như vậy, không biết bình thường sẽ thế nào. Chu Diễm chống cằm, nhìn cửa thủy tinh bị đẩy ra, lại có hai người khách đi vào, cái ô to chen vào khung, bọn họ cầm ô, nước mưa đổ xuống từng giọt, đọng thành một bãi nước trên mặt đất.

Chu Diễm kịp phản ứng, lập tức đứng dậy, người đó nói: “Không cần đâu, ngồi đi.”

Chu Diễm nhìn người đi tới, dừng hai giây mới nói: “Không làm trễ việc làm ăn của chị, em đi tìm Lý Chính.”

Thẩm Á Bình kéo cái ghế ngồi xuống, ôn tồn nói: “Ngồi đi, đừng khách khí, dù sao ô không để cũng được, chị không muốn làm dơ sàn nhà.”

Hai người khách đi vào thấy không có chỗ ngồi, xoay người rời đi, Chu Diễm thấy thế đành phải ngồi xuống.

Thẩm Á Bình hỏi: “Em dọn trên lầu cho chị sao?”

Chu Diễm nói: “Là Lý Chính dọn đấy ạ.”

“Quần áo gấp chỉnh tề như thế, không giống anh ta lắm.” Thẩm Á Bình thuận miệng nói.

Không giống anh cái gì? Chu Diễm nghĩ nghĩ hỏi: “Vừa rồi chị đuổi được Lý Chính Kiệt không ạ?”

“Đuổi được.” Thẩm Á Bình mặt mày nói: “Thằng nhóc này, càng ngày càng khó dạy bảo, may mà một tháng nữa là nó sẽ về trường rồi.”

“Cậu ta đang học trường nào vậy?”

“Một trường tư nhân của tỉnh, bình thường đều ở trong ký túc của trường, thầy cô quản rất nghiêm, cũng khiến tôi yên tâm hơn một chút.” Thẩm Á Bình nhìn lướt qua Chu Diễm, nói: “Những lời vừa này nó nói, em đừng để trong lòng.”

Chu Diễm nhìn móng tay, hỏi: “Câu nói hai người tình cũ tìm về hả?”

Thẩm Á Bình cười: “Đúng, chính là cái đó.”

“Em biết.”

Thẩm Á Bình nói: “Tôi và Lý Chính không có cái gì là tình cũ cả.”

Chu Diễm nhìn cô ấy, không nói gì.

“Mặc dù có chuyện của cha mẹ Tiểu Kiệt...” Thẩm Á Bình chần chờ một chút: “Tôi vẫn hy vọng anh ấy có thể sống như một người bình thường, hiểu lầm trong tình cảm nam nữ này, có thể thoát thì thoát, anh ấy cùng với cô cũng giống nhau.”

Trong phòng bếp khí thế vô cùng, mấy người đầu bếp loay hoay như chiến đấu vậy, Lý Chính ở bên cạnh mượn nồi làm com chiên thịt cua, bật bếp lên, ánh lửa đỏ hắt lên vách tường trắng men màu xanh.

Một đầu bếp nói: “Nhìn có vẻ thạo, từng làm đầu bếp sao?”

Lý Chính nói: “Đã từng làm.”

Đầu bếp nói đùa: “Không phải là đến đoạt bát com của chúng tôi đấy chứ.”

Đầu bếp chính người nước ngoài nghe thấy thì nói tiếng Trung hỏi lại: “Đoạt bát com?”

Đầu bếp phụ giải thích: “Ý nói là đoạt công tác!”

Lý Chính cười nói: “Đây là khách lệ tôi rồi.”

Người phục vụ ra ra vào vào, Lâm Thái chen chúc và, trông thấy chảo com chiên vàng óng thì kỳ quái: “Ôi. Không chỉ lau giày cho người ta mà còn làm cả bảo mẫu nữa hả?”

Lý Chính không thèm chớp mắt, đảo muôi, nói: “Nói cái quái gì vậy?”

“Tôi chỉ giặt mình quá mà thôi.”

“Vậy thì đi bệnh viện, tìm khoa tâm thần.”

Lâm Thái cười ha ha, ngửi một hơi: “Thơm, có phần của tôi không?”

“Tự cậu làm đi.”

“Tôi còn chưa làm đầu bếp bao giờ.”

Lý Chính hất chảo vài cái, chỉ sang bên cạnh: “Cầm hai cái bát lại đây.”

Lâm Thái lấy ba cái ra, nói: “Cậu nói cái gì vậy, nếu là mấy năm trước, cậu đi tìm người nhỏ nhỏ, đi ra ngoài cũng có mặt mũi, trên giường cũng thoải mái, cậu có tìm đến mười tám người tôi cũng không nói gì. Bây giờ lại tìm đứa nhỏ nhỏ như vậy, còn phải hầu hạ ăn uống, cậu là cha người ta à?”

Lý Chính đồ com chiên ra, nói: “Cậu im đi.”

Lâm Thái chỉ vào cái bát thứ ba: “Cho tôi một bát thì tôi còn ngâm miệng.” Anh ta lại ghét bỏ nói: “Là anh em tôi cũng suy nghĩ cho cậu, cậu bao nhiêu tuổi mà cô ấy mới bao nhiêu? Trước kia tôi còn tưởng rằng cô ấy ghê gớm lắm, bây giờ xem ra còn phải học bốn năm đại học? Trong nhà lại còn một đồng chuyện như vậy, sau này ăn mặc ngủ nghỉ lại còn phải đi học nữa, chính cô ấy phải gánh hay là cậu nuôi?”

Lý Chính nói: “Cậu quan tâm rộng quá đấy.”

“Tôi quản cậu được à? Tôi cũng là bị ồi, muốn cho cậu và Á Bình thành, lại ước gì hai người không thành.”

Lý Chính cắt hoa quả, nói: “Biết mình bị ồi là được rồi.”

“Này, cậu có thể nói lời hữu ích không?”

“Đội cậu không thả rắm ra.”

“Được rồi, được rồi!” Lâm Thái xúc miếng com vào miệng: “Nhưng mà tôi cũng đâu phải nói liều, tôi không muốn nhìn thấy cậu với Chu Diễm đến với nhau. Thực tế những việc cậu đang làm bây giờ còn giống như người đàn ông không? Vừa rồi tôi còn tưởng mình đang nằm mơ. Có ai chăm sóc người chui nử của mình như vậy không?”

Lý Chính bỏ hoa quả vào máy nước ép, ấn nút.

Lâm Thái nói: “Lại nữa, cậu có nghĩ đến tương lai không hả, cô ấy nhìn thì sẽ là người làm công tác văn hóa, cậu xem xem, cậu biết được mấy người làm công tác văn hóa, bên cạnh cậu là những người như thế nào, cô ấy có thể sống tốt với cậu à? Có thể hiểu được nhau sao?”

Lý Chính lạnh lùng nói: “Ôi, tôi nên tìm một người tốt nghiệp cấp hai, tương lai có thể đi đánh cá với tôi hả?”

“Cậu biết ý của tôi không phải như thế.” Lâm Thái lại xúc một miếng com: “Tay nghề cậu vẫn không kém đi nhi... Tuổi này của chúng ta, nên lần qua lộn lại cũng rồi, còn chưa thấy cái gì chứ? Không chịu được hành họ nữa...” Lời nói xoay chuyển: “con bà nó, tôi chính là không quen nhìn cậu hầu hạ phụ nữ, cái quái gì chứ?”

Nước trái cây làm xong rồi, Lý Chính rót vào trong ly thủy tinh.

Lâm Thái nói: “Nước đu đủ? Mẹ nó!!!”

Lý Chính đặt trên khay, đi ra cửa, Lâm Thái bung com chiên đi theo phía sau, nói: “Lau giày cho người ta, còn cùng chơi trò chơi, bây giờ lại còn làm com làm nước cho người ta, tôi nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt, cậu chứ cùng chiều người ta như vậy, một người phụ nữ vừa được cùng chiều là sẽ chuyển xấu, sẽ có lúc cậu cảm thấy phiền.”

Người đi trước đột nhiên dừng bước lại, miếng com của Lâm Thái suýt rơi xuống đất.

“Vừa rồi cậu nói cái gì?”

“Cái gì?” Lâm Thái mờ mịt.

“A, cậu nói cô ấy bao nhiêu tuổi, tôi bao nhiêu tuổi rồi, phải không?”

“A, phải.”

Lý Chính nói: “Lúc cô ấy còn chưa biết thắt dây giày, tôi đã đi chơi bóng rổ, lúc tôi làm đầu bếp, cô ấy còn đang học tiểu học, tay nghề nấu ăn của tôi còn dài hơn cô ấy mấy chục năm, làm chút đồ ăn cho cô ấy thì có vấn đề gì? Tôi giặt quần áo lót cũng liên quan mẹ gì đến cậu, đừng có làm nhảm như đàn bà vậy!:

Lâm Thái bị nghẹn lại, chưa hoàn hồn, đợi Lý Chính đi xa, mới hô: “Cậu thực sự giặt quần áo lót cho con bé rồi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 42 (2)

Xa xa, Lý Chính trông thấy Thẩm Á Bình ngồi đối diện với Chu Diễm, hai người nói chuyện gì đó, đợi anh lại gần thì Thẩm Á Bình cũng kết thúc câu chuyện, đứng dậy nói: “VẬY hai người ăn cơm đi, tôi đi có việc.”

Lý Chính đặt khay xuống, hỏi Chu Diễm: “Hai người vừa nói chuyện cái gì thế?”

Chu Diễm nói: “Tâm sự linh tinh thôi, đây là món gì vậy?”

“Com chiên thịt cua, em chưa ăn bao giờ hả?”

“Chưa.”

“Ném thử đi.”

Chu Diễm ăn một miếng, ngon bất ngờ, vốn không có khẩu vị gì bây giờ cô lại ăn sạch đĩa, ăn xong uống sữa tươi, dạ dày cũng thoải mái hơn.

Rốt cuộc cũng ăn ít, sữa vẫn còn non nửa chén, Lý Chính uống nốt phần còn lại hỏi: “Em no rồi à?”

“Vâng, no rồi.” Chu Diễm nhìn đồng hồ, đã ba giờ rồi, bên chỗ Trương Nghiên Khê còn chưa có tin tức, cô hỏi: “Ông cậu có gọi điện thoại tới sao?”

Lý Chính nói: “Chú anh.”

Lý Chính lại bấm điện thoại, ông chú ở đằng kia nói: “Gấp cái gì, bên này chú chờ điện thoại lâu rồi, mày đừng có muộn quá, đứng rồi, rốt cuộc có chuyện gì lại gọi điện như vậy?”

Lý Chính nói: “Không có gì, sau này sẽ nói cho chú, chú hỏi cho cháu trước đi.”

Cúp điện thoại, Lý Chính nói: “Chờ một chút.”

Chu Diễm gạt đầu, nói: “Chúng ta đừng ngồi ở đây, giành chỗ của người khác.”

“VẬY thì lên lầu.” Lý Chính vừa đứng dậy, cửa nhà hàng bị đẩy ra.

Người bước vào nhìn thấy bọn họ, đặt ô xuống đi tới chỗ hai người: “Chờ sốt ruột rồi phải không?”

Chu Diễm lập tức đứng dậy: “Chị Trương!”

Trương Nghiên Khê bị nước mưa xối ướt, lau người nói: “Bởi vì việc năm đó chị không hiểu lắm, cho nên vừa rồi hơi lâu, nhất định em rất sốt ruột rồi, ngồi xuống trước, chị sẽ từ từ nói cho em.”

Chu Diễm lại ngồi xuống, rút hai tờ giấy ăn đưa cho cô ấy, Lý Chính gọi phục vụ lấy ít đồ uống.

Trương Nghiên Khê nói cảm ơn: “Vừa rồi cảnh sát hỏi chị về chuyện hai năm trước, những gì chị biết đều như những gì đã nói với em.”

Chu Diễm: “Về mẹ em thì sao?”

“Em đừng vội.” Trương Nghiên Khê nói: “Chuyện của mẹ em sẽ nói từng chút một. Chuyện năm đó ba em nợ tiền, em có biết không?”

Chu Diễm lắc đầu: Em không rõ lắm, tới giờ bọn họ vẫn không nói gì cho em biết, em chỉ biết trong nhà nợ tiền người ta, hai năm qua mẹ em luôn kiểm tiền trả nợ.”

Trương Nghiên Khê gật đầu: “Đây chính là vấn đề, món nợ nhà em, lúc đó mẹ em vẫn giữ kín như bưng, chắc là món nợ này có quan hệ đến món tiền quyền góp.”

Chu Diễm đã chuẩn bị tốt tâm lý, Trương Nghiên Khê hơi do dự: “Nhưng vì nguyên nhân nào đó, chuyện này không được lộ ra ngoài, chị cũng không rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, mà căn cứ vào khẩu cung của mẹ em, năm đó bà ấy cũng nhắc đến quỹ thiên sứ cây non, cho nên có thể chứng minh, mẹ em biết rõ mọi chuyện.”

Điện thoại Lý Chính vang lên, anh nhìn qua, là một tin nhắn.

Trương Nghiên Khê nói: “Tất cả đều nhắc tới phần tiền quyền góp chưa gửi của hai năm trước, đó là nghi vấn lớn nhất, chỉ có cảnh sát hoặc mẹ em mới có thể đưa ra đáp án, quỹ ngân sách của bọn chị cũng không biết được nhiều, bởi vì chuyện đằng sau bọn chị không tham dự vào. Chỉ như vậy, đây là toàn bộ nội dung mà cảnh sát đang điều tra, muốn kỹ hơn thì phải tới Quảng Dương, quỹ của bọn chị sẽ cố gắng phối hợp hết sức.”

Trương Nghiên Khê cũng không nói gì quá nhiều, căn cứ vào tình huống và đầu mối hiện tại, có một khả năng rất rõ, ai cũng có thể đoán được đây là một câu chuyện như thế nào, nhưng mà đứng trên lập trường của cô thì cô không thể nói những lời không có căn cứ.

Chu Diễm nghe xong, trong lòng cũng nặng nề hơn, người đối diện đưa di động tới, Chu Diễm nhìn màn hình.

Lý Chính nói: “Là cậu em gọi điện thoại tới hỏi.”

Trương Nghiên Khê vẫn còn chuyện trong quỹ phải làm nên đi trước, bảo Chu Diễm liên lạc với cô ấy lúc nào cũng được.

Chu Diễm gọi vào số của cậu, đợi một lát có người nghe máy.

“Alo? Ai thế?”

“... Cậu, là cháu đây, Chu Diễm.”

“Chu Diễm? Diễm Diễm?”

“Là cháu.” Chu Diễm đang định hỏi thì người bên kia đã hô lên.

“Ồi giờ, cuối cùng cũng tìm được cháu rồi, mấy ngày nay cậu với cậu hai cháu gấp muốn chết.”

Chu Diễm sững sờ: “Sao vậy ạ?”

“Là mẹ cháu, tuần trước đột nhiên đến nhà đưa tiền cho cậu, nói rằng cậu giữ lấy, rồi đưa cho cháu dùng. Cậu nghĩ mãi không thấy đúng, tiền cho cháu dùng sao lại để cậu giữ? Cậu hỏi mẹ cháu nhưng mẹ cháu lại không nói gì cả, làm cậu với cậu hai cháu gấp quá!”

Giọng của đối phương lớn, Lý Chính nghe được một ít, anh trông thấy sắc mặt Chu Diễm hơi biến sắc thì cầm lấy tay cô.

Chu Diễm há to miệng, hỏi: “... Vì sao?”

“Sao cậu biết được chứ!”

“Mẹ cháu... nói như thế nào?”

“Mẹ cháu bảo để cháu dùng, lúc khai giảng thì cháu sẽ đi học.”

“.. Mẹ cháu còn nói gì nữa không ạ?”

“Không có, chỉ nói thế, cũng không nói nguyên nhân gì, chỉ đưa tới đây 8000 đồng.”

Chu Diễm khẽ giật mình: “Nhiều vậy ạ?”

“Cái gì?”

“Cậu vừa nói là bao nhiêu tiền cơ?”

“8000, sao thế? Diễm Diễm, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy, cháu đừng làm cậu lo!”

Chu Diễm cảm thấy như có cây kim đâm xuyên qua lỗ tai mình, sau đó là tiếng ong ong vang lên, như tiếng vọng lại trong son động: 8000, là 8000 đồng, 8000...

Lý Chính gọi cô: “Chu Diễm? Chu Diễm?”

Tiếng nói xuyên qua lỗ tai, trống trồn, Chu Diễm nói: “Em muốn đi bệnh viện.”

“Bệnh viện?”

“Cao Trung Quang ở bệnh viện.”

Mưa như trút nước, ngồi xe bus sẽ bất tiện, Lý Chính lấy chìa khóa xe Lâm Thái, bật ô che cho Chu Diễm, để cô ngồi vào xe trước rồi mới đi sang bên kia.

Lý Chính lái xe, rất nhanh đã tới bệnh viện, gần đó không có bãi đỗ xe, Chu Diễm nói: “Anh thả em ở cửa ra vào đi.”

Lý Chính dừng xe ở cửa ra vào: “Em ở trong đợi anh, anh dừng xe xong sẽ vào.”

Chu Diễm gật đầu.

Nhưng cô không đợi, cô hỏi ý tá chỗ của Cao Trung Quang, sau đó vào thang máy lên tầng 12.

Phòng bệnh cao cấp, một mình một phòng, Chu Diễm tìm được số phòng bệnh, đứng ở cửa, nhìn xuyên qua cửa sổ ngó vào trong, thấy có cả sofa và TV.

Cô xoay nắm đấm cửa, thoải mái đẩy ra.

Hai bên giường đặt dụng cụ y tế, trên mặt bàn có các loại hoa quả, góc tường có một ít lẵng hoa và giỏ trái cây, phòng bệnh rộng rãi sáng sủa, điều kiện hay thiết bị đều là số một.

Người nằm trên giường, đầu và chân đều bị băng, hơn năm mươi lăm tuổi, nhìn bình thường, sắc mặt hơi vàng yếu ớt, lúc này ông ta đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng bước chân thì từ từ mở mắt ra, giọng nói khàn khàn, Chu Diễm phải suy diễn một chút mới hiểu được lời của ông ta.

“Cái này... Sao... Nhanh?”

Đến khi ông ta trông thấy người đứng cuối giường thì hơi ngẩn người.

“Tôi là Chu Diễm.”

Bốn chữ vừa được nói ra, người trên giường trở mặt, vẻ mặt chán kinh (chấn động + kinh hoàng): “Chu... Chu Diễm?”

Chu Diễm đi từ từ tới bên giường, ánh mắt ông ta vẫn nhìn theo cô.

Chu Diễm nói: “Là mẹ tôi đụng ông sao? Vì sao bà lại đụng vào ông?”

“... Tôi, tôi không biết.”

“Nguyên nhân tự sát của cha tôi, ông có biết không?”

Khuôn mặt đối phương cứng ngắc: “Không... không.”

“Ngày cha tôi tự sát hẹn ai? Là ông sao?”

“Không...”

Chu Diễm gây sự: “Tại sao cha tôi phải nợ tiền?”

“...”

“Vì sao sau này khoản tiền kia của ông không quyên góp?”

“...”

“Vì sao lại không thấy tiền đâu nữa? Vì sao? Bởi vì cha tôi? Cha tôi cầm tiền làm gì?”

“...”

“Hay bởi vì ông? Số tiền kia không liên quan gì đến cha tôi? Ông mới là người có liên quan đến nó?”

“...”

“Ông tham lam số tiền kia, nhưng lại vu hãm cho ba tôi? Hay là lừa cha tôi giúp ông?”

“...”

“Ngày đó cha tôi hẹn ông phải không? Ông ấy không tự sát, ông ấy bị ông đẩy xuống lầu?”

Sắc mặt ông ta trắng bệch, thờ dờn, không nói nên lời, trong mắt đều là sợ hãi.

Chu Diễm đã biết đáp án.

“Chu Diễm!”

Đột nhiên có người đứng ở cửa hô to một tiếng, xông tới chỗ cô: “Cậu tới đây làm gì, cậu đã làm gì cha tôi!”

Cao Quân nhìn thấy dáng vẻ của cha mình thì bỏ nhào vào trước giường bệnh hô lên: “Cha —— cha ——”

Cậu ta lập tức ấn nút, rồi lao tới chỗ Chu Diễm, nắm lấy cổ áo cô, hô to: “Rất cuộc cậu làm gì cha tôi!”

Cậu ta tát Chu Diễm ‘bốp’ một cái.

Sau đó lại nghe một tiếng ‘bốp’ khác, là Chu Diễm tát lại cậu ta.

Cao Quân không dám tin, thét lên: “A ——” rồi nắm lấy tóc Chu Diễm rồi đánh vào mặt cô.

Chu Diễm cũng dùng sức nắm tóc cậu ta, hai người đánh nhau, dùng hết sức như muốn mạng của đối phương vậy. Da đầu Chu Diễm như muốn bị nứt ra, mặt và tai đều bị đánh một cái, Cao Quân đau hét lên, y tá đi vào lại càng hoảng sợ, hô to một tiếng với người bên ngoài. Vội nhìn người bệnh sắc mặt dần tái xanh, rõ ràng tình huống không được tốt.

Lý Chính đi ra khỏi thang máy, xa xa nghe thấy tiếng ầm ĩ, đến gần thì trông thấy trước một phòng bệnh có một đám người vây quanh, tiếng cô bé kia hét chói tai, anh lập tức chạy tới chỗ đó, gạt đám người ra, cuối cùng cũng thấy tình hình bên trong.

Hai cô gái đang đánh nhau, quần áo không chỉnh tề, nắm lấy tóc nhau, một người thét lên, một người thì cắn chặt răng không nói một tiếng, người bên cạnh không thể kéo hai cô ra.

Lý Chính xông lên, nắm một người, hô: “Chu Diễm, Chu Diễm!”

Da đầu Chu Diễm càng đau hơn, về mặt khô sờ, Lý Chính thả cô ra, bắt lấy cổ tay Cao Quân, dùng sức vặn, Cao Quân kêu to như giết heo. Chu Diễm véo cổ cậu ta, đôi mắt đỏ bừng, nói: “Tôi sẽ không để cha cô sống yên đâu, tôi sẽ không để cha cô sống yên!”

Người vây xem càng ngày càng nhiều, bảo vệ đã xuất hiện, có người gọi điện thoại báo cảnh sát. Lý Chính nhìn qua, nắm tay Chu Diễm, ôm cô lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đi!”

Sau đó anh xách Chu Diễm như xách tượng gỗ, gạt đám người đi ra ngoài.

Xuống lầu dưới, Lý Chính lấy cái ô trên kệ cửa, che lên người Chu Diễm, đưa cô ra bãi đỗ xe, ngồi vào trong xe rồi anh quăng cái ô này ra, lấy vài tờ giấy ăn ném lên người Chu Diễm, ngón tay thì chải tóc cô, nén giận nói: “Lau đi.”

Chu Diễm lấy giấy lau mắt, tóc thì cô lại đau, hít một hơi thật sâu.

Lý Chính thả nhẹ động tác, cuối cùng cũng làm tóc cô về được nếp, anh nhìn qua gương mặt cô, cắn răng nói: “Mẹ nó chứ!”

Chu Diễm cúi đầu, né tay anh, Lý Chính đột nhiên xốc áo cô lên, Chu Diễm lại càng hoảng sợ, kêu lên: “Lý Chính!”

Lý Chính đè tay cô, xoa xoa dấu vết trên người cô, Chu Diễm rụt rụt, cái cảm lại xiết chặt.

Lý Chính néo mạnh cằm cô, trong mắt là tức giận: “Mẹ nó, có tiền đồ nhỉ, chạy từ xa đến bệnh viện là để đánh nhau với người ta à!”

Chu Diễm đánh lên bàn tay đó, nói: “Cô ta tát em trước.”

Bàn tay trên mặt lập tức buông ra, Chu Diễm bị người ôm lấy.

Lý Chính nâng mặt cô lên, nhìn gần thì thấy dấu đỏ rất rõ, còn có vết thương bị móng tay cào qua.

Lý Chính liếm lấy vài cái, Chu Diễm kêu lên.

“Bị cào rồi.”

“Ừ...” Chu Diễm nói: “Không sao.”

Lý Chính tìm xong xe, kiếm được bình nước khoáng, anh lấy tờ giấy ăn, dính nước rồi lau mặt cho Chu Diễm, hỏi: “Rất cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Em hỏi Cao Trung Quang mấy vấn đề, mặt ông ta xanh mét rồi khó thở, Cao Quân trông thấy thì đánh em.”

Lý Chính cắn răng, mắng những lời khó nghe.

“... Mẹ em đã sắp xếp xong hết rồi.”

Lý Chính dừng tay lại.

“Bà đã tính toán tốt lắm, thời gian thực hiện kế hoạch, em chạy đi, bà không cho em về, đúng với ý bà. Không có gì sai.”

Ngón tay Lý Chính đặt trên khóe mắt Chu Diễm, một lúc sau, Chu Diễm mới mở trừng hai mắt, Lý Chính buông tay ra, hỏi: “Kế tiếp em muốn làm gì?”

“Em không yên tâm về mẹ,:

Chu Diễm vuốt tóc, lấy một quyển vở trong túi sách. Lý Chính ném khăn tay bản ra ngoài cửa sổ, hỏi: “Những hoạt động của mẹ em mấy ngày đó, biết được những điều này có ích sao?”

“... Lý Chính.”

Giọng nói bay bổng, Lý Chính sùng sốt một chút: “Hả?”

Chu Diễm nhìn anh một cái, lại nhìn vào vở, nói: “Anh có nhớ em đã từng nói với anh, mấy năm trước cha từng dẫn em đến Khánh Châu không?”

“Nhớ.”

“Mẹ em cũng tới.”

“Thì sao?”

Chu Diễm chỉ vào hàng thứ sáu trong quyển vở, nói: “Em nhớ, lúc đó bọn em cũng ở cửa hàng đó ăn cơm tối, có món đậu phụ thối, nấu rất ngon.”

Chỉ vào hàng số tám: “Mẹ em xuống xe đi vào cửa hàng này, nếu như em nhớ không lầm thì cha đưa túi churòm nóng cho mẹ em, là mua ở cửa hàng này.”

Chu Diễm lại chỉ hàng số ba, nói: “Hôm em gọi điện cho chú Ngô, ông ấy nói mẹ em ăn món mỹ thịt băm, thì em nhớ, lần đó em và cha không ăn được văn thẩn, mẹ lại gọi món mỹ thịt cho em, nhà bọn họ làm rất ngon.”

Lý Chính dường như hiểu được ý của Chu Diễm.

Chu Diễm nhìn anh, không nói một chữ.

Lý Chính hỏi: “Em cảm thấy mẹ em bây giờ đang ở chỗ nào mà nhà em từng qua?”

“Em không biết.”

Lý Chính nói: “Nếu có khả năng thì em thấy sẽ là nơi nào?”

Chu Diễm nhìn về phía màn mưa, trong đầu trống rỗng, một lát sau, cô cúi đầu xem vở, cố gắng nhớ lại.

Ký ức đã quá lâu, phải qua rất lâu mới có thể nhớ lại được một chút, một lúc sau, Chu Diễm nói: “Có một chỗ, ở hoa mai.”

Lý Chính mở bản đồ, khởi động xe, xuyên qua làn mưa bụi, chạy tới nơi cần tới, sau lưng, có một chiếc xe bình thường màu đen có rèm che, cũng khởi động chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 42 (3)

Edit: Cào

Ô Hoa Mai không ở trong nội thành mà ở một nơi xa, lại công thêm mưa to liên tục khiến mặt đường đọng nước nhiều, kẹt xe cũng hơn một giờ, đến khi

đoàn xe bắt đầu chuyển động lần nữa thì trời đã tối rồi.

Lý Chính đỗ xe, mua ít nước và thức ăn trong cửa hàng, nói: “Đói bụng thì ăn trước một ít.”

Buổi chiều Chu Diễm ăn nhiều, bây giờ còn chưa đói bụng, cô uống vài ngụm nước, nhìn chính mình trong gương chiếu hậu.

Mặc dù đã chinh dụng qua nhưng vẫn rối bù, dầu đỏ trên mặt vẫn chưa mờ. Cô thở hắt ra, giống như có thể thở cả những tức giận.

Lý Chính ăn mì ổi, ngón út vén lộn tóc trên má cô, nhìn vết đỏ trên mặt, nói: “Có muốn ngủ một lát không?”

Chu Diễm lắc đầu.

Giờ tan tầm cao điểm, đường vẫn kẹt xe như trước, đi rồi lại ngừng, xe chật như nêm, Chu Diễm rồi cũng ngủ.

Lý Chính trông thấy hàng lông mi cô dần thả lỏng thì càng lái xe cẩn thận hơn.

Cảnh trong mơ luôn ma quái kinh dị, Chu Diễm mơ thấy khi mình còn bé, có lẽ vào khoảng hai ba tuổi, mái tóc thưa buộc thành hai bím, gò má đỏ hây hây, mặc áo hoa, đi đôi giày màu đỏ thêu hình con vịt.

Dáng vẻ lạ hoắc, tròn như quả bóng.

Cô bị chiếc xe tắc lư nên tỉnh lại, há miệng muốn khóc, mẹ mạnh lạnh nói: “Không được khóc!”

Khoe miệng cô run run, cha ở bên cạnh dỗ cô: “A a, bé con không khóc.”

Miệng cô há to, ‘Oa ——’ một tiếng, gào khóc.

Cuối cùng mặt cô đầy nước mắt nước mũi xuống xe, mẹ ôm cô, lau mũi, cười nói: “Xi mũi ra, không được nuốt vào!”

Cô không xì ra, chỉ có thể lè lưỡi, cuối cùng đi vào một phòng dán chữ ‘Hỷ’ rất to, mẹ nói với người ta: “Giày bé con rất sạch, chưa chạm đất bao giờ.”

Sau đó cô được đặt xuống, đôi giày nhỏ đi lên sàn nhà gạch men sáng loáng, bị nguyên một đám người hôn lên mặt, trong túi áo chất đầy kẹo.

Không ai có vóc người giống cô, cô nhìn ai cũng phải ngửa cổ lên, lưng la lung lay đi bên này bên kia, người lớn xung quanh đều trêu chọc cô.

“Bé con, đến bên này, con xem có gì nè, có bím bím tôm!”

“Bé con, đến đây hôn ngoại nào!”

“Bé con, con xem đây là cái gì, chơi được không? Đến đây, mợ tặng cho con!”

Cô chảy nước miếng, lưng la lung lay đi tới chỗ mờ mờ, sau đó đụng phải một đôi chân.

“Ha ha, bé con, đây là anh ba của con, gọi anh ba đi!”

“Tiểu Chính, mua được rượu trắng không?”

Thiếu niên đang trong thời kỳ vỡ giọng, nói: “Tìm được, bán 12 đồng.”

Xa xa lại có người gọi: “Lão Tam, tới chơi bài!”

Bên cạnh lại có người đưa cho anh một điều thuốc, thiếu niên giấu nhanh đi, nói: “Muốn chết à?”

“Ha ha, đâu có người trông thấy.”

Thiếu niên cúi đầu, nhìn vào đôi mắt to tròn long lanh, anh nhấc cánh tay cô ra, đi tới đám người đang đánh tú lơ khơ.

Mà cô thì tiếp tục đi tới vật gì đó đang đung đưa trên tay mợ.

Hình ảnh lại chuyển, cô kéo eo, vuốt đùi quần của mình, đầu cũng sắp cúi rạp xuống rồi, một chị đang chơi với cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô nói: “Đái —— đái ——”

“A —— bé con buồn đi vệ sinh!”

Mẹ cô nhanh chóng chạy tới xách nách cô lên, đưa cô vào nhà vệ sinh, nhưng mà đã muộn một bước.

Chủ nhà bưng một bồn nước ấm để cô rửa sạch mông, người người trong phòng đều bận rộn, mẹ lại đưa cô vào, nói với thiếu niên ngồi trên ghế sofa:

“Bé con bé một chút.”

Thiếu niên không kịp mở miệng, chân của cô đã giẫm lên đùi đối phương, suýt nữa thì ngã xuống, đối phương thuận tay đỡ lấy cô.

Mẹ đi lấy quần trong túi, cô còi truồng, lè lưỡi với người bên cạnh, thiếu niên trên cô: “Gọi anh ba.”

Cô đứng ngốc ở đó.

Thiếu niên lại nói: “Gọi anh ba đi, anh —— ba!”

Cô phun bong bóng: “Cô —— ba!”

Thiếu niên cười nói: “Lại gọi một tiếng nữa.”

Cô vịn vào người, đưa tay vào trong túi, thiếu niên thuận tay sờ, lấy ha viên kẹo ra, cô nhìn chăm chăm vào nói ‘Muốn ăn’, thiếu niên mở ra cho cô.

Mẹ lấy được quần, thiếu niên nhắc cô lên, giúp cô mặc quần lót, lại mặc quần bông dày, đi tất và cặp giày màu hồng hình con vịt.

Mà cô cứ liếm kẹo trong tay, hai chân đập đập không chịu phối hợp.

Xe hơi lắc lư, Chu Diễm mở mắt ra.

Lý Chính nhìn cô một cái, nói: “Vừa đi qua một vùng nước, làm em thức à?”

“Không đâu.” Chu Diễm hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Hơn tám giờ, em mới ngủ được một lát.”

Chu Diễm nói: “Em vừa nằm mơ.”

“Mơ thấy cái gì?”

“Mơ rất rõ nhưng bây giờ lại không nhớ gì.”

“Còn nhớ cái gì?”

Chu Diễm sờ túi sách trong ngực, hỏi: “Anh thực sự nhớ rõ anh từng...”

“Cái gì?”

“... Đưa em đi vệ sinh.”

Lý Chính cười lớn: “Sao đột nhiên lại hỏi cái này? ... Em vừa mơ đến cái đó à?”

“Ừ.” Chu Diễm hỏi: “Thật hay giả thế?”

“Nói anh nghe kỹ hơn chút nào.”

“... Không nhớ rõ, rốt cuộc là thật hay giả thế?”

Lý Chính cười lớn: “Thật.”

“... Thật sao?”

“Thật, lừa em cái này làm gì chứ?”

“... Anh nhớ rõ à?”

“Giống như em nói, một ngày nào đó đột nhiên nhớ tới.”

Chu Diễm dựa vào thành ghế, nghiêng đầu hỏi anh: “Anh còn nhớ gì nữa?”

“Về em lúc còn nhỏ hả?”

“Ừ.”

“Bữa tiệc mừng đó khoảng hai ngày, chỉ nhớ là em đi tiểu ra quần, chạy tới chạy lui khắp nơi, như sợ pháo nổ vậy. Hình như em còn khóc nữa.”

Chu Diễm nghĩ đến việc mình không nhớ gì chuyện lúc bé, bỗng đứng nở nụ cười, lại hỏi: “Lúc đó anh đã hút thuốc chưa?”

Lý Chính nói: “Chắc là có.” Một lát sau thì khẳng định nói: “Có hút.”

Chu Diễm trò chuyện: “Anh có ấn tượng gì với mẹ em không?”

“Nhìn thấy chắc là sẽ nhận ra, những điều khác thì không có ấn tượng, sao hả, em nằm mơ lại hết sao?”

“Vâng, những chuyện ngỡ rằng không có ấn tượng, không ngờ nằm mơ lại có thể rõ ràng như thế.”

Chu Diễm nói xong, trong xe không ai đáp lại, cô nhìn Lý Chính.

Một lúc lâu sau, Lý Chính mới nói: “Những chuyện muốn quên đi, thì lại luôn nằm mơ tới.”

Chu Diễm sửng sốt.

“Buổi tối anh sẽ nằm mơ, ban ngày còn đỡ, cho nên sau này anh quen ngủ ngày.”

“... hai hôm nay anh đều ngủ tới trưa.”

“Hai ngày nay không nằm mơ.” Lý Chính nói: “Hôm nay em vẫn chưa trả lời đâu, Tiểu Kiệt trưởng thành, biết chuyện này không trách anh hả?”

Chu Diễm nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu như cuối cùng chuyện không xảy ra thì anh sẽ không sai. Con người luôn rất kỳ lạ, một kẻ trộm đến siêu thị để ăn cắp, bắt được hắn ta thì coi như trừ hại vì dân, nhưng nếu trong quá trình bắt được hắn mà hắn bất ngờ bị xe tông chết, vậy thì đối phương nhất định phải chịu trách nhiệm, sẽ bị một nhóm người khiển trách. Cho nên kết quả cuối cùng, đều là anh sai, sẽ bị người ta trách mắng.”

Lý Chính nở nụ cười, như là cười giễu cợt, chợt có một bàn tay đặt lên mu bàn tay anh, anh liếc mắt, trở tay bắt lấy, bao lấy nó.

Đằng trước có trạm xăng dầu, Lý Chính quẹo vào, đổ thêm chút xăng, nói: “Ăn chút gì đi.”

Chu Diễm bóc một cái bánh mì, nhìn bản đồ, nói: “Đường còn dài thế sao?”

Không ai trả lời, Chu Diễm ngược mắt nhìn, phát hiện Lý Chính nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu.

Chu Diễm quay đầu nhìn phía sau xe, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lý Chính lắc đầu: “Không có gì.”

Xăng đổ xong, vừa đi được một đoạn, Lý Chính quẹo trái, Chu Diễm kêu lên: “Ồ —— sai rồi.”

Lý Chính dừng ở ven đường, mở nắp chai nước uống một ngụm, lại khởi động xe tiếp, trông thấy chiếc xe đằng xa xa trong gương chiếu hậu cũng đi theo, anh mới nói: “Chiếc xe màu đen đằng sau hình như vẫn đi theo chúng ta.”

Chu Diễm sợ run lên, quay đầu nhìn lại, gọi: “Lý Chính...”

Lý Chính tăng tốc đi nhanh tới trước, đến giao lộ phía trước anh nhanh chóng đánh tay lái.

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 42 (4)

Edit: Cáo

Bệnh viện.

Tầng trệt vô cùng yên tĩnh, người thăm bệnh lần lượt đi về.

Người nằm trên giường bệnh đang mơ ác mộng, mơ thấy buổi tối hôm đó, ông ta đứng trên ban công tầng năm, ăn nói khép nép cầu xin: “Ông đừng nói ra ngoài, tôi cam đoan sẽ trả lại, tôi xin ông!”

Đối phương cũng không để ý tới: “Ông hại tôi, tất cả đều là do ông hại, là ông nuốt tiền, còn tôi thì như kẻ khờ trả nợ giúp ông!”

“Tôi không làm thế, không đâu! Tôi chỉ mượn tạm thôi, tôi cam đoan nhất định sẽ trả lại, nhất định sẽ trả lại cho ông!”

“Không phải nói gì cả, tôi nhất định phải báo cảnh sát!” Nói xong lấy di động ra, định gọi cảnh sát.

Trong lòng ông ta hoảng hốt, vội vàng đoạt lấy, ép đối phương đến gần lan can.

Sau đó, là một tiếng vang lớn, ông ta nắm tay vịn, hoảng sợ nhìn người ta nằm trong ngõ nhỏ ở phía dưới đó.

“A!”

Cao Quân vừa ngủ thì bừng tỉnh, lại càng hoảng sợ hơn: “Cha, cha không sao chứ? Cha làm sao vậy? Cha đừng làm con sợ, bác sĩ, bác sĩ đâu!”

Lý Chính bỏ rơi được xe đằng sau, Chu Diễm liên tiếp quay về phía sau xem.

Lý Chính nói: “Đừng lo lắng.”

Chu Diễm lắc đầu, đang định nói chuyện thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên làm cô giật mình, trông thấy một dãy số lạ, vội vàng nhận.

“Chu Diễm, bây giờ hai người muốn đi đâu?”

Chu Diễm khẽ giật mình, nhìn Lý Chính, nói khẩu hình: “Là Vương Lâm Sinh.”

Lý Chính nhú mày.

“Cô muốn đi gặp mẹ à? Hai người liên lạc với nhau rồi hả? Hãy nghe tôi nói, Chu Diễm, hành vi của cô bây giờ là sai lầm, phải lập tức đình chỉ, nói cho tôi biết mẹ cô đang ở đâu, giao tất cả cho tôi, tin tưởng tôi, có lẽ như thế sẽ kịp.”

Chu Diễm chuẩn bị tắt điện thoại, đầu dây bên kia đột nhiên cất cao giọng: “Chu Diễm! Cô nhất định phải tin tưởng tôi, mẹ cô cố ý để người ta phát hiện bà ấy dụng người ta, bà ấy không định dụng chết người ta đâu, có lẽ tất cả những gì bà ấy làm là để cảnh sát điều tra lại vụ án của hai năm trước, tình tiết có thể nhẹ hơn, cô nhất định phải tin tôi, đừng làm ra chuyện không thể cứu vãn!”

“...” Chu Diễm không nói câu nào, cúp điện thoại.

Lúc đến làng Hoa Mai, đã hơn mười giờ rồi, lúc này có rất nhiều nhà nghỉ kiểu nông thôn, nhà mà mấy năm trước Chu Diễm ở cũng là một nhà như thế, lúc ấy vừa vãn hoa mai đua nở.

Đã quá lâu rồi, Chu Diễm đã không nhớ rõ tên và vị trí cụ thể của nhà đó, nhưng nếu như cô nhìn thấy thì chắc sẽ nhận ra.

Xe đi trên đường đất gập ghềnh, Chu Diễm nhìn chăm chăm vào biển hiệu hai bên đường, cô cũng không ôm hi vọng gì quá lớn, chỉ là trực giác nói cho cô biết cái gì là đúng.

Mâu thuẫn xảy ra liên tục trong đầu cô, rồi đột nhiên Chu Diễm nói to: “Đây, chính là ngôi nhà này!”

Lý Chính nhìn dòng chữ lớn trên biển hiệu: “Gia đình Trần Trần.”

Cửa chính rộng mở, trên đất trống có một chiếc xe đang đỗ, cả khu nhà vắng ngắt, với thời tiết hiện giờ thì sẽ không ai ra ngoài chơi cả.

Lý Chính đứng xe xong, bung dù đi đến bên kia, Chu Diễm mở cửa đi xuống, tránh dưới cái ô Lý Chính, trông thấy cửa chính của nhà đã khóa, cô nói: “Không có người.”

Lý Chính nói: “Vào trong nhìn xem.”

Đi vào trong, là mô hình nông trại, ở giữa là một hồ nước, trên hồ có ba tòa đình, Chu Diễm nhớ rõ, trước kia đèn ở đây rất sáng, bây giờ có lẽ vì thời tiết nên chỉ có một chiếc đèn lồng mây đỏ sáng.

Tầng 1 có một căn phòng đang sáng, Lý Chính nói: “Đi vào trong đó hỏi một chút.”

“Vâng.” Chu Diễm đi vào theo Lý Chính, lúc đi qua đình, cô liếc mắt nhìn một cái, một bóng người thoáng qua mắt cô.

Chu Diễm dừng chân lại.

Mưa to tầm tã, nước rơi xuống hồ bắn lên đèn lồng đỏ, Chu Diễm trông thấy bóng dáng này cao gần bằng cô, béo hơn cô một chút, tóc dài buộc sau ót,

quần áo là áo sơ mi đơn giản, quần là quần vải, chắc là màu kaki, là loại mà mẹ thích nhất.

Chu Diễm khẽ gọi một tiếng: “Mẹ...”

Bóng người đi ra khỏi bóng tối, đứng dưới ánh đèn, trên mặt là vẻ kinh ngạc.

Lý Chính nhận ra, hai mươi sáu ngày trước, bà từng đứng ở cửa ông cụ, mang theo cô bé đứng cạnh anh.

Hai sáu ngày, rốt cuộc Chu Diễm cũng gặp mẹ mình.

Trên tầng hai của tòa nhà diện tích nhỏ, có một giường hai người, cửa sổ mở lớn, lúc này vì chắn gió mưa mà đóng kín cửa lại.

Chu Diễm đến giờ vẫn không thể tin được, nhìn chăm chăm vào người trước mặt.

Mẹ Chu lau nước mưa trên quần áo, nói: “Làm sao mà con tìm được?”

“... Con đoán.”

“... Khi nào đến Khánh Châu?”

“Mấy ngày rước.”

“Tìm được việc chưa?”

“... Được rồi ạ.”

“Sao không đi?”

“... Chưa kịp ạ.”

Chu Diễm lau nước mắt, đôi mắt mở lớn.

Mẹ Chu nhìn cô một lúc, khẽ thở dài: “Khóc cái gì, ngồi xuống đi.”

Chu Diễm ngồi lên giường.

Mẹ Chu xoa đầu cô, hỏi: “Cảnh sát tìm con rồi hả?”

Thoáng chốc, nước mắt cô đã rơi xuống, giọng nói nghẹn ngào: “Có tìm.”

Tay mẹ hơi ngừng lại, hỏi: “Mặt bị sao thế này?”

“... Bị Cao Quân cào ạ.”

Mẹ Chu sững sờ, xoa xoa tay lên má cô, bàn tay hơi run run.

Chu Diễm rơi nước mắt, muốn vươn tay ôm mẹ nhưng cuối cùng chỉ nắm chặt lấy góc áo mẹ.

Mẹ Chu đỏ cả mắt: “Họ Cao, đáng ra mẹ nên đâm chết cả nhà ông ta.”

Chu Diễm lao vào lòng mẹ, gọi một tiếng: “Mẹ ——”

Lý Chính đứng ở cửa nghỉ, rốt cuộc cũng chỉ mới hai mươi tuổi, không thể giấu được nỗi buồn và khổ sở trước mặt mẹ mình.

Trong lòng cô ấy khó chịu cỡ nào rồi mới gặp được mẹ, nhút nhát đến mức gọi một tiếng ‘mẹ’ cũng giống như mèo kêu, nhìn đến bây giờ mới dám khóc lên trước mặt mẹ.

Lý Chính muốn hút thuốc, tiếc là lần trước đã hút hết mà anh chưa mua, anh trông thấy ngọn đèn dưới lầu sáng lên, đi đến tay vịn hồ một tiếng: “Này!”

Nhân viên dưới lầu ngẩng đầu nhìn: “Ai đấy!”

Lý Chính nói: “Có thuốc không?”

“Có, anh muốn hút của hãng nào?”

“Cái nào cũng được.”

“Na trung hoa được không?”

“Được.”

“Vậy anh chờ một chút.”

Chu Diễm cảm thấy chắc nước mắt của mình có thể chảy hoài không hết, cô cố gắng nhịn xuống, ngẩng đầu lau mặt.

Mẹ cô cảm ẩm siêu tốc lên, đi vào buồng vệ sinh lấy nước rồi cầm điện.

Chu Diễm cúi đầu nói: “Mẹ.”

“Ừ.”

“... Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ạ?”

Mẹ Chu im lặng rồi hỏi: “Cảnh sát đã nói với con thế nào?”

“... Nói là mẹ đụng người, có lẽ vì muốn bọn họ điều tra lại vụ án của hai năm trước.” Chu Diễm như bị nghẹn khi nhắc đến hai chữ ‘đụng người’, sau khi nói xong trái tim như bị đâm chực nhát vậy.

Mẹ Chu đột nhiên cười một tiếng.

Chu Diễm hỏi: “Mẹ?”

Mẹ nói: “Mẹ vốn không định nói cho con biết, bây giờ xem ra cũng không cần phải giấu con nữa. Năm đó ba con nói với mẹ, học bổng xảy ra vấn đề, khoản tiền qua tay ông ấy bị thiếu nhiều, lúc đó ông ấy vẫn đang nghĩ cách. Sau khi ông ấy chết, giấy không thể gói được lửa, trường học cũng biết chuyện này, vì danh dự và cũng vì nghĩ đến tình hình của mẹ con mình, cho nên chuyện này cũng không được đưa lên TV.”

“Cái gì?” Chu Diễm kinh ngạc, đây là chuyện nàng chưa từng được nghe thấy, ngoài vấn đề nợ nần không xác thực trên báo thì cô hoàn toàn không biết những cái khác. Cô chưa bao giờ nghĩ trường của cha cũng biết chuyện nghiêm trọng này, chỉ có cô là không hay biết gì.

Mẹ không để ý đến sự kinh ngạc của cô mà nói tiếp: “Chúng có vô cùng xác thực, chuyện này mẹ đã biết trước khi ba con chết, ba con chết thì toàn bộ vấn đề chuyển qua cho mẹ mà thôi.”

“Chỉ có điều ——”

Mẹ nói: “Cho tới bây giờ mẹ không tin ba con tự sát, nếu như không phải tự sát thì chuyện học bổng này không đơn giản như bề ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 43 (1)

Edit: Ciao

Nước sôi rồi, mẹ Chu rút đầu ổ cắm ra, đổ một ly nước nóng, hơi nước bốc lên bám vào thành ly, giống như một lớp màng mỏng, làm cho bên trong nhìn mờ mờ lung lung không rõ, nhưng mà chỉ một lát sau hơi nước luôn từ từ tản ra.

“Về sau, Cao Trung Quang xin về hưu sớm, chức vị tốt như vậy, không ốm đau gì sao lại xin về sớm, lần đầu mẹ nghe thấy điều đó.” Mẹ Chu nói: “Nhưng không có cách nào cả, dù mẹ không tin thế nào, du nghĩ ngờ thế nào thì cũng chẳng có cách nào... Còn những điều khác con đều biết rồi.”

Chu Diễm biết, ngày đó cha có hẹn người ta, nhưng mà ngày đó ông ấy không lưu lịch sử cuộc gọi, quanh hiện trường vụ án cũng không có ai cung cấp được manh mối có ích, ông nhảy xuống đập nát mái che, cũng không có dấu vết ấu dâm.

Dù mẹ không tin thì cũng bó chân bó tay.

Bà chỉ có bằng cấp hai, nửa đời người làm công nhân trong xưởng, gả cho thầy giáo trung học đã là môn không đăng hộ không đối, mấy chục năm cũng

chỉ biết làm việc và chăm sóc gia đình.

Cho dù bà mạnh mẽ hơn đi chăng nữa thì cũng chỉ là một người phụ nữ trung niên không có văn hóa.

“... Vì sao mẹ lại gạt con?” Chu Diễm hỏi.

“Nói cho con những thứ này làm gì chứ, không có ích gì cả.”

“Vậy cái gì mới gọi là có ích?”

“Con tự sống cuộc sống của mình, đừng đụng vào những việc linh tinh.”

“Đây là những chuyện linh tinh sao?”

“Phải.” Mẹ cô lạnh lùng nói.

Chu Diễm nhìn bà, trong ánh mắt nổi lên những tơ máu.

Mẹ Chu nói: “Những gì con muốn biết cũng đã biết rồi, con còn muốn hỏi cái gì?”

Chu Diễm nhin xuống, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Mẹ ở đây bao lâu?”

“Nói sau.”

“...” Cuối cùng Chu Diễm cũng nói: “Mẹ, chúng ta đi đi, đừng ở Khánh Châu nữa.”

Mẹ nhìn cô một lát, không trả lời, chỉ đưa chén nước cho cô, nói: “Uống nước, không xem môi mình đi.”

Chu Diễm nhận chén nước, nghe lời uống một ngụm, cảm giác như bị viêm họng, nuốt xuống cũng khó khăn.

Mẹ hỏi: “Người bên ngoài kia là cháu trai của ông cậu hả?”

“... Vâng.”

“Những ngày này con vẫn ở với cậu ta sao?”

“Vâng.”

Mẹ Chu trầm mặc một lúc: “Chỉ hai đứa?”

“... Ban đầu còn có một chú và một cô bé nữa.”

Mẹ Chu nói dứt khoát: “Có phải là hai đứa đang yêu nhau không?”

Chu Diễm rút rút đầu ngón chân, giầy xăng-đan quệt sàn nhà, nói: “Vâng ạ.” Ngẩng đầu nhìn qua mẹ, muốn xem phản ứng của bà.

Mẹ cô lại không nói gì, ngồi nghĩ một lát.

Chu Diễm gọi một tiếng: “Mẹ.”

“Hả?”

Chu Diễm mấp máy môi, đứng dậy đi vài bước rồi ngồi xổm xuống, vịn đầu gối mẹ, gò má cọ cọ lên đùi bà.

Ban đầu mẹ Chu cũng không có phản ứng gì nhưng một lúc sau bà vuốt tóc Chu Diễm.

Chu Diễm thấp giọng nói: “Mẹ mọc tóc bạc rồi.”

“Ừ, có mấy sợi rồi.”

“... Mẹ, hai năm qua mẹ có mệt không?”

“Cũng bình thường, ban đầu mẹ làm ở công xưởng mới là mệt.”

“Con biết mẹ đưa cậu 8000 đồng, vào đại học con sẽ đi làm thêm, không để mẹ mệt mỏi như vậy nữa.”

“... Được.”

“Lần này con tìm công việc ở nhà cũ, có ký túc xá, mẹ ở cùng với con.”

Mẹ vuốt tóc cô, ‘Ừ’ một tiếng rất nhẹ.

Chu Diễm nở nụ cười, giọng nói cũng vui lên: “Nhà cũ rất tiện nghi, chúng ta ăn mặc tiết kiệm chút rồi mua nó lại được không?”

“Được.” Mẹ vỗ vỗ đầu cô: “Mẹ đi vệ sinh, con gọi cậu ta vào đi, bên ngoài gió to mưa lớn, đứng trên hành lang sẽ không tốt.”

Mẹ cô đi vào toilet, Chu Diễm mở cửa ra, mùi thuốc lá phả vào mặt, trên mặt đất đã có hai tàn thuốc.

Trên tay Lý Chính còn kẹp một cây, thấy Chu Diễm cúi đầu thì anh ném lên đất, dùng mũi chân di đi, hỏi: “Làm sao thế?”

Chu Diễm nói: “Mẹ em bảo anh đi vào.”

“Nói chuyện xong rồi sao?”

Chu Diễm suy nghĩ, gật đầu, kéo Lý Chính vào nói: “Anh bị ướt rồi.” Cô thuận tay vỗ vỗ lên quần áo anh.

Cửa phòng vệ sinh đúng lúc này mở bật ra, mẹ Chu nhìn Lý Chính.

Lý Chính nắm chặt cổ tay Chu Diễm, kéo tay cô xuống, gọi một tiếng: “Dì ạ.”

Bối phận rối loạn nhưng không ai so đo.

Mẹ Chu hỏi: “Cậu tên là?”

“Cháu là Lý Chính.”

“A, Lý Chính hả, đúng rồi, tôi có nhớ, lúc đó cậu đang học lớp 8 hay lớp 9?”

“Lúc ấy là lớp 8.”

“Vậy bây giờ là 32 hay 33?”

“32.”

“Ồ.” Mẹ Chu chỉ xuống giường: “Ngồi xuống rồi nói.”

“Vâng.”

Mẹ vỗ tay Chu Diễm: “Nhỏ tóc trắng giúp mẹ.”

Chu Diễm sững sờ: “... Vâng.”

Mẹ cô cời dây buộc tóc, ngồi xuống bên cạnh giường. Hai năm trước tóc mẹ đen nhánh, hai năm sau đã trắng nhiều. Bên trên chỉ có mấy sợi trắng nhưng đây một vài sợi đen ra thì bên dưới sẽ càng nhiều.

Chu Diễm nhìn những sợi tóc trắng trước mắt, mũi chua xót. Cô chưa từng nhổ tóc bạc bao giờ, không dám giựt mình, nắm một cây giựt nhẹ.

Mẹ cô nói: “Mạnh thêm chút, động tác phải lưu loát hơn mới được, con giựt không nặng không nhẹ như vậy sẽ đau, một lần xong luôn đi!”

Chu Diễm thử dùng sức kéo, cảm giác dưới tay ‘bứt’ một cái, một cọng tóc trắng bị nhổ tận gốc.

Mẹ cô cũng phối hợp nói với Lý Chính: “Trong nhà cậu còn những ai?”

Chu Diễm nhìn Lý Chính.

Lý Chính trả lời: “Ba mẹ mất sớm, trong nhà còn một đứa cháu trai nhưng về cơ bản thì không khác gì có một mình cháu.”

“A, cậu lái thuyền bao lâu rồi?”

“Sắp được hai năm ạ, lúc mười mấy tuổi cũng từng làm trên thuyền.”

“Vậy trước đây cậu làm những việc gì?”

“Từng làm đầu bếp, sau này thì buôn bán.”

Mẹ Chu lại hỏi: “Nghe ông cậu nói, thuyền là do cậu tự mua hả?”

“Vâng.”

“Kiếm được thế nào?”

“... Cũng tạm đủ tiêu.”

“Về sau có tính toán gì không? Cứ chạy thuyền thế à?”

Lý Chính nhìn Chu Diễm nói: “Không nhất định ạ.”

Chu Diễm chuyển tâm nhờ tóc, trên tay đã có mười sợi, cô sợ sẽ nhờ hết tóc của mẹ mất, nhưng mà lại không muốn ngừng.

Cô nhớ rõ mấy năm trước đến đây, cũng ở căn phòng này, một nhà ba người tiết kiệm tiền nên chỉ ở một phòng, cô ngủ ở giường gần cửa sổ. Bây giờ bên ngoài trời mưa to tầm tã, ấm nóng, trong phòng lại khô ráo mát mẻ, một hỏi một đáp, tỉnh mạch mà bình yên.

Mẹ cô hỏi: “Nhờ được bao nhiêu rồi?”

Chu Diễm nói: “Hơn mười sợi.”

“Con nói tìm được công việc rồi, là cái gì?”

“Nhà máy sản xuất quần áo, tính theo sản phẩm.”

Mẹ Chu nói Lý Chính: “Tiểu Lý, lấy hộ đi một cái khăn.”

“Vâng.”

Mẹ cô nói: “Công việc đầu tiên của con, phải làm cho tốt, đừng sợ chịu khổ, đừng cảm thấy mất mặt khi làm trong nhà xưởng.”

“... Con đâu có.”

“Hai năm qua con xem như cũng nghe lời, cũng có tiến bộ.” Mẹ Chu nhận khăn mà Lý Chính đưa tới, cầm túi sách Chu Diễm lau giúp cô, vừa lau vừa nói: “Có rảnh thì giặt túi sách đi, nhìn xem này, bẩn quá mất thôi. ... Con tự mình kiếm tiền rồi, muốn học thì đi học, dùng chính tiền mình kiếm được để học, đừng có cố đi lấy cái học bổng gì đó.”

“... Vâng.”

“Đừng có ngừng, nhờ được mấy sợi rồi?”

“Hai mươi mấy ạ.”

Mẹ Chu lau sạch góc túi sách, hỏi cô: “Có thể kiên cường không?”

Chu Diễm lại nhờ thêm một sợi, không nói tiếng nào.

Mẹ cô nói: “Con phải kiên cường, phải học cách độc lập.”

Lý Chính nhìn chăm chăm vào Chu Diễm.

Mẹ lại nói: “Hoạt bát một chút, người hướng nội sẽ thiệt thòi khi ra xã hội. Nhờ xong tóc trắng chưa?”

“... Còn chưa ạ.”

Mẹ kéo khóa nhìn thấy kéo bên trong, nói: “Kẹo sao, mẹ ăn một viên nhé?”

Túi kẹo còn chưa bóc, bà xé mở, cầm một viên màu vàng.

Hương vị dưa ngọt ngào, lan khắp phòng.

Mẹ nói: “Nhờ cũng được rồi, để mẹ xem nào.”

Bà đi vào toilet soi gương, Chu Diễm đi theo bà.

“Được rồi, hôm nay ngủ ở đây một đêm đi.”

Chu Diễm giữ chặt áo bà, lắc đầu.

Mẹ Chu nhìn Lý Chính: “Cậu ở cùng con bé, nghỉ ngơi thật tốt, mai lại đi.”

Bà cố gắng giựt tay Chu Diễm ra, Chu Diễm lại cầm chặt lấy không tha.

Trong đêm tối, tiếng còi cảnh sát đột ngột vang lên xen lẫn với tiếng mưa rơi, ban đầu mơ hồ chưa rõ, càng ngày càng gần rồi bây giờ là chói tai.

Nước mắt Chu Diễm lăn chã rơi xuống, gọi: “Mẹ, vừa rồi mẹ đã đồng ý với con...”

“Học nhiều năm như vậy để cho chó gặm à?” mẹ Chu quát Chu Diễm, giật quần áo mình ra, nói: “Đừng có đi ra, đừng có nhìn, đêm nay ngủ một giấc thật ngon đi, nhớ phải đi học.”

Bà ngừng tạm rồi nói: “Lý Chính.”

Lý Chính nhìn mẹ Chu.

Mẹ Chu chỉ gọi tên của anh, nhìn anh, không nói nhiều xoay người rồi đi.

Vừa rồi đi vào toilet báo cảnh sát, đến bây giờ cũng chỉ mới mười mấy phút, dường như còn chưa nói được mấy câu.

Mẹ Chu đi xuyên qua hành lang, đi xuống cầu thang, nghĩ đến thời gian hai năm buồn chán.

Không phải bà không hận, muốn chết cũng rất đơn giản, nhưng bà không thể bỏ lại cục diện rối rắm đó, bàn nhà cửa, ra ngoài mưu sinh, trả lại những món nợ không mình bạch này.

Bà lại hi vọng Chu Diễm có thể hận người làm mẹ như bà, tương lai nó có thể sống dễ dàng hơn một chút.

Hai năm, cuối cùng cũng không thể chịu được, dùng cách của mình, cực một lần, được ăn cả, ngã về không.

Đèn báo hiệu vô cùng chói mắt trong bóng đêm, bà ngồi vào xe cảnh sát.

Vương Lâm Sinh đi vào, đóng cửa sau lại, nhìn qua khu nhà. Trang trại Trần Trần, cái tên vô cùng đơn giản mộc mạc, không hề đặc sắc.

Người đồng hành gọi một tiếng: “Tiểu Vương, còn chưa lên xe sao?”

“Đến đây!”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 43 (2)

Edit: Ciao

Cửa đóng lại, ngăn tất cả ánh mắt.

Chu Diễm cảm vào nắm đấm trên cửa, nghĩ ‘Đừng đi ra, đừng nhìn, đêm nay hãy ngủ một giấc thật ngon, phải đi học’, nước mắt không thể ngừng rơi.

Cô không đi ra cùng, không nhìn, trái tim đau nhói, cái trán đập lên cánh cửa, đến cái thứ hai thì va vào một thứ mềm mềm.

Lý Chính đỏ mắt, tay ngăn trên cánh cửa, Chu Diễm nắm lấy vạt áo anh, đau tới mức không nói nên lời.

Tiếng còi cảnh sát càng lúc càng xa, cuối cùng không nghe thấy gì nữa.

Hồi lâu, bóng đêm lại trở về với sự yên lặng vốn có.

Chu Diễm ngồi yên trong phòng, sắc mặt tái nhợt, hai mắt sưng đỏ, về mặt ngốc trệ.

Một lát sau, cô hỏi Lý Chính: “Mấy giờ rồi?”

Lý Chính nói: “Hai giờ.”

“Xe tới đâu rồi?”

“... Chưa được 1/3 lộ trình.”

Chu Diễm nín lấy quai túi sách, một lát sau lại hỏi: “Máy giờ rồi?”

“Vừa mới được mười phút.” Lý Chính nói: “Một lát thôi.”

Chu Diễm nằm xuống, đôi mắt mở to nhìn trần nhà.

Trên chao đèn có mấy con thiêu thân bò qua bò lại, trong mặt của chao đèn có rất nhiều chấm đen, đều là thi thể của thiêu thân, không biết đã chết bao lâu rồi.

Chu Diễm nói: “Còn đang mưa.”

Lý Chính chỉ vén chăn lên, nằm xuống, kéo cô vào trong ngực.

Anh hỏi: “Không ngủ được à?”

“Vâng.”

“Vậy nói chút gì đi.”

“Nói cái gì?”

“Em muốn nói cái gì?”

Chu Diễm nghĩ nghĩ, nói: “Mẹ em bảo em khai giảng phải đi học.”

“Anh biết.”

“Bà ấy để lại cho em 8000 đồng.”

“Nhiều thật đấy.”

“Trước đó bà ấy còn không cho em đi học, em nói là muốn về trường thì mẹ còn đuổi em đi.”

“Là cái lúc em đến thuyền anh phải không?”

“Chính là lúc đó.”

Lý Chính nói: “Mẹ em quá cứng rắn.”

“Bà ấy là người như vậy.” Chu Diễm nói: “Bà ấy rất hung ác.”

“Nhưng bà ấy không thể làm thế với em.”

“Không, mẹ nhẫn tâm với em nhất, anh không biết hai năm qua mẹ để em làm những gì đâu, lúc diễn em bị những người đàn ông kia sờ sảng mà mắt mẹ cũng không chớp.”

Lý Chính hỏi: “Bị sờ sảng thật sao?”

“... Không.”

Lý Chính búng trán cô.

Chu Diễm tựa vào ngực anh, khẽ nói: “Mẹ em sắp phải ngồi tù...”

Lý Chính siết chặt cánh tay, trước ngực đã ướt.

“Mẹ em sắp phải ngồi tù, Lý Chính...”

Lý Chính ôm đầu cô, nghe tiếng nghẹn ngào trong ngực, không ngừng hôn lên đỉnh đầu cô, khẽ nói: “Mẹ em là người trưởng thành, bà ấy biết mình đang làm cái gì, sẽ có hậu quả gì.”

Chu Diễm lắc đầu.

Lý Chính còn hỏi: “Không phải cảnh sát họ Vương kia nói, cân nhắc thì có lẽ mức hình phạt sẽ nhẹ sao?”

Chu Diễm vẫn cúi đầu như trước.

Thật ra dù có nói nhiều hơn nữa thì đều thừa, lý trí hay gì đó đều hóa thành hư không khi đứng trước vấn đề của người thân, cho dù là đạo lý gì đều khiến người ta chán ghét.

Lý Chính chỉ có thể ôm chặt cô, nói: “Em còn có anh mà.”

Sau đó, Chu Diễm buồn ngủ, Lý Chính vẫn không ngủ mà để ý đến thời gian.

Xe đi được ½ quãng đường, nước mắt đã đọng lại từng khối nơi khóe mắt Chu Diễm, Lý Chính nhẹ nhàng lau đi.

Xe đi được 2/3 quãng đường thì Chu Diễm khóc lên trong giấc mơ, sau đó nhủ chặt mày, Lý Chính hôn cô một chút.

Xe đi qua ¾ quãng đường thì lông mày Chu Diễm thả lỏng ra.

Xe đi được hết quãng đường, Lý Chính dựa vào gối, thở dài một tiếng, ngực hơi đau.

Chu Diễm tỉnh dậy rất sớm, phía chân trời đã có ánh sáng nhàn nhạt, còn mưa thì hình như đã ngừng rơi.

Cô giống như trải qua một giấc mộng rất dài, trong mơ, cô hai mươi tuổi, cha qua đời, mẹ ngồi tù, cô ngồi trên boong của một chiếc thuyền lớn đọc sách giáo khoa.

Cô rõ là đang học lớp mười, vừa đến Khánh Châu du lịch cùng cha mẹ, hôm qua vào ở một trang trại, ăn những con cá mà cha câu được.

“Chu Diễm, Chu Diễm?”

Chu Diễm quay đầu, nhìn người đàn ông bên cạnh giường, hình như anh ta vừa tắm rửa, nước còn đọng lại trên người.

“Chu Diễm, tỉnh rồi sao?”

Chu Diễm không nói gì.

“Sắp sáu giờ rồi.”

Thật không, sắp sáu giờ rồi hả?

“Em sao thế?”

Cô chỉ là chưa tỉnh ngủ mà thôi.

Lý Chính vỗ vỗ mặt Chu Diễm: “Sao thế? Nói chuyện!”

Ánh mắt Chu Diễm đại ra, không đáp lại lời anh.

Lý Chính ôm cô ra khỏi chăn, nói: “Nói.”

Cô vẫn không có phản ứng.

Lý Chính nắm lấy cằm cô: “Câm hả? Để anh làm cho em nói chuyện!”

Chu Diễm vẫn không động đậy.

Lý Chính dán lên mặt cô, bế cô lên, xoa lưng cô, thấp giọng nói: “Nói một câu, ngoan nào, nói với anh một câu đi.”

“Không sao cả...” Cầm Chu Diễm đặt lên bả vai anh, nhẹ nhàng nói một câu.

Lý Chính nhắm mắt, một lát sau mới mở ra, đẩy cô ra và hỏi: “Em tỉnh rồi à?”

Chu Diễm gật đầu.

Lý Chính nói: “Bây giờ đi?”

“Ừ.”

Chu Diễm dậy, đánh răng rửa mặt qua loa, cả người vô lực, còn hơi chóng mặt. Lý Chính nhìn sắc mặt cô khác thường, đặt tay lên trán xem nhiệt độ, có

về như vẫn bình thường.

Anh hỏi: “Em không khỏe à?”

“Khá tốt.”

Hai người xuống lầu, trả phòng rồi lên xe, Lý Chính nghĩ nghĩ và nói: “Đợi một chút.”

Anh lại xuống xe, một lát sau trở về, cầm hai quả trứng luộc với sữa và bánh mì, anh bóc vỏ trứng nói: “Ít nhiều gì cũng phải ăn một chút, không biết đường xá thế nào, có lẽ lại phải đi mấy giờ.”

Chu Diễm nhận quả trứng luộc, máy móc cắn, lòng đỏ trứng rơi trên đùi, cô hơi động chân.

Lý Chính nhặt lòng đỏ trứng lên, đưa tới bên miệng cô, thuận tay phẩy mảnh vụn trên chân cô. Chu Diễm lắc đầu, Lý Chính hỏi: “Không ăn hả?”

“Vâng.”

Lý Chính ăn lòng đỏ trứng rồi lại ăn một cái bánh mì, lúc đó mới thắt dây an toàn, nổ xe.

Đường đi giống hôm qua, Lý Chính không mở bản đồ nữa, ra khỏi làng Hoa Mai, trời mưa nữa nên càng khó đi.

Lý Chính nhìn chăm chăm vào đường đi, nói với Chu Diễm: “Em uống chút sữa đi?”

Chu Diễm lắc đầu, một lát sau cô hỏi: “Phải đi bao lâu?”

“Không tắc đường thì khoảng một giờ.” Lý Chính nói: “Anh bảo Lâm Thái đến cục cảnh sát xem trước nhé?”

“Không cần.”

Chu Diễm ôm túi sách, thỉnh thoảng dùng móng tay gãi những chỗ bẩn, Lý Chính nói: “Em lại ngủ thêm một chút.”

“Không buồn ngủ.”

Phía trước có vũng nước, Lý Chính không để ý, xe hơi xóc lên một chút, bần bần lên gương, Lý Chính kêu ‘đệch’ một tiếng, ngừng lại bên cạnh, rút một tờ giấy ăn lau giường, lau vài cái thì mở cửa xe đi ra ngoài.

Lý Chính che dù đi về, vịn cửa xe nói: “Xuống hít thở không khí không? Anh hút điều thuốc.”

Chu Diễm suy nghĩ, đeo túi sách xuống xe.

Ven đường có mấy cái cây, và những bụi cỏ dại, Lý Chính để Chu Diễm cầm dù, châm một điều thuốc, chỉ trên mặt đất, nói: “Đây là rau sam hả?”

“... Ừ.”

“Cây này ở đâu cũng có, lần trước anh cũng từng thử, không ăn được.”

Lý Chính ngồi xổm xuống, tùy tiện bứt mấy cây, ánh mắt nhìn qua Chu Diễm, Chu Diễm lắc đầu, anh ném đi, nhìn bầu trời nói: “Đúng là mưa mãi không hết.”

Anh ngậm thuốc lá, vỗ vỗ tay đứng lên, nhận cây dù trong tay Chu Diễm nói: “Ngẩng đầu.”

Chu Diễm ngẩng đầu, Lý Chính lấy điều thuốc ra, hôn lên miệng cô.

Chu Diễm nhìn anh, không nói tiếng nào, Lý Chính xoa đầu cô: “Về thôi.”

Ném mẩu thuốc lá đi, hai người trở về, sắc trời tối sầm, nghe xa xa như tiếng sấm, hoặc là âm thanh từ bên sông, Lý Chính nhú nhú mày, nhìn qua con đường nhỏ.

Có một con sóng to như trên trời đổ xuống, rất to cộng thêm vô số âm thanh sóng triều phù lên tiếng mưa, bùn cát màu vàng cắn nuốt những cái cây bên đường, cuộn cuộn về trước.

Lý Chính nắm lấy tay Chu Diễm, hét lớn: “Chạy mau!”

Sóng lớn đánh từ trên trời xuống, che khuất cả bầu trời, nuốt hết cả những căn nhà và xe cộ, Chu Diễm không kịp hét lên, lập tức bị sóng cuốn, đầu sóng đẩy cô đi, một sức mạnh muốn hất tung tay Lý Chính.

Lý Chính tới chỗ cô, hô to: “Chu Diễm——” Vươn tay ra phía trước, chạm vào được quần áo của cô, anh cố gắng kéo lấy, bắt được cánh tay của cô, anh ôm cô thật chặt, mặc cho dòng nước đập vào người anh, nuốt lên cả hô hấp của anh, tất cả sức lực anh dồn trọn vào hai cánh tay.

Nước lũ tới.

Mưa to được báo động đỏ, phòng chống lụt bão khẩn cấp đã thăng lên báo động cấp 1, Khánh Châu vượt quá mực nước là 1,02 mét. Phòng ốc bị đổ, mấy vạn người bị mắc kẹt, cứu viện và cảnh sát tập trung tại hiện trường để cứu viện khẩn cấp.

Tầng một bị chìm, Lâm Thái chỉnh kênh truyền hình, vừa xem tin tức vừa gọi điện thoại cho Lý Chính. Đã thử hai tiếng nhưng vẫn không gọi được điện thoại.

Thảm Á Bình hỏi: “Sao rồi?”

Lâm Thái nói: “Để anh báo cảnh sát.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 43 (3)

Edit: Cào

Nước sông cuộn cuộn chảy siết, Lý Chính vùi một thân cây, ôm thật chặt, còn tay kia thì ôm Chu Diễm.

Có một vật nhọn đâm vào tay anh, máu từ từ chảy hòa vào dòng nước, cây bị đứt đôi, anh cố gắng ôm lấy cô.

Đến khi dừng lại thì Lý Chính nằm trên một đăm cỏ.

Đăm cỏ rộng chừng 2m2, Lý Chính thả Chu Diễm ra, cời túi sách trên eo cô, đặt cô nằm yên, vuốt mặt cô gọi: “Chu Diễm? Chu Diễm?”

Chu Diễm không trả lời.

Lý Chính hô hấp nhân tạo cho cô, Chu Diễm ho khò khè.

Chu Diễm mở mắt ra, ngơ ngơ gọi: “Lý Chính!”

“Anh ở đây, anh ở đây.”

Chu Diễm bắt lấy cánh tay anh, ôm cổ anh, trong lòng còn sợ hãi, gọi từng tiếng: “Lý Chính, Lý Chính...”

Lý Chính trấn an, vỗ lưng cô.

Chu Diễm trở lại bình thường, lập tức bị cảnh tượng trước mặt dọa.

Bốn phía bị nước bao quanh, nước chảy xiết, bọn họ như đang ngồi trên một hòn đảo đơn độc, bờ cách bọn họ những 10m, theo tình huống bây giờ thì không thể nào đi qua được, nếu không sẽ bị làn nước xiết cuốn đi lần nữa.

Chu Diễm sợ hãi: “Lý Chính, đây là đâu vậy?”

Lý Chính nói: “Em đừng sợ, có phải di động của em đặt trong túi sách không?”

Chu Diễm nhớ tới, lập tức mở túi ra, sách vở bên trong đã ướt nhẹp, cô lấy di động ra bấm bấm một chút nhưng không hề có phản ứng.

Chu Diễm nói: “Điện thoại hỏng rồi. Chúng ta làm sao bây giờ?”

“Chờ cứu viện.”

“Bọn họ biết chúng ta bị vây ở đây sao?”

“Không sao đâu, có lẽ một vài ngày nước sẽ rút.”

Chu Diễm co chân lại, dựa người vào Lý Chính, vẫn không thể tin được.

Tay Lý Chính sờ sờ lên cằm cô, chạm phải tay Chu Diễm thì anh cảm lên, hỏi: “Có lạnh không?”

Chu Diễm lắc đầu.

Lý Chính lại hỏi: “Em có lạnh không?”

Chu Diễm sùng sốt một chút, nói: “Không lạnh.”

Mưa bay bay nhưng rất lâu không ngừng, hơi lạnh thấm vào da, Lý Chính sờ lên cánh tay cô rồi bế cô lên.

Chu Diễm dựa vào trong lòng anh, nói: “Lý Chính.”

“Hả.”

“Em sợ.”

“Anh biết.”

“Vừa rồi suýt nữa là em sẽ chết.”

Lý Chính nắm chặt cánh tay cô: “Nói linh tinh gì đó.”

Chu Diễm ôm chặt anh.

Lý Chính vỗ lưng cô nói: “Đừng có suy nghĩ lung tung, chúng ta nói ít chuyện, phân tán sự chú ý của em.”

“... Nói cái gì?”

“Em thích ăn gì?”

Chu Diễm sùng sốt, hình như cô cũng không biết Lý Chính thích ăn cái gì.

Chu Diễm nói: “Em thích ăn cá.”

“Còn gì nữa không?”

“Rau dưa cũng thích.”

“Thích đồ ăn vặt nào?”

Chu Diễm nghĩ nghĩ: “Không thích cái nào cả, khi còn bé thì thích ăn bìm bìm khoai tây. Anh thì sao?”

Lý Chính nói: “Anh hả? Cái gì anh cũng thích ăn.”

“Không thích nhất cái gì hả?”

“... Thịt thì sao?”

“Cũng được á.”

Lý Chính hỏi: “Thích phim gì?”

“Em không hay xem phim, anh thì sao?”

“Anh cũng không thích.”

Lý Chính hỏi: “Bình thường nghỉ ngơi em sẽ làm gì?”

Chu Diễm nói: “Đọc sách.”

“...Không còn gì khác sao?”

“Về cơ bản thì không.”

“Không phải lần trước nói em cũng sẽ đi chơi à?”

“Em nói lúc nào chứ?”

“Lúc còn trên thuyền.”

“Không nhớ rõ.” Chu Diễm nói: “Hát thì sao?”

Lý Chính hỏi: “Đi karaoke hả?”

“Thỉnh thoảng em sẽ đi với bạn cùng lớp.”

Lý Chính cười nói: “Còn cứ nghĩ em như cô ngốc vậy.”

Chu Diễm nhìn Lý Chính: “Thế lúc nghỉ ngơi anh sẽ làm gì?”

Ánh mắt Lý Chính nhìn xuống cô: “Ngủ và uống rượu.”

“Trước kia cũng thế sao?”

Lý Chính nói: “Trước kia thì không.”

“Trước kia anh làm gì?”

Lý Chính nhớ lại: “Chủ nhật rồi bên, có khi thì đánh bài, khi thì đánh bi-a.”

Nói chuyện với nhau, thời gian trôi qua cũng nhanh hơn, trái tim Chu Diễm dần dần bình tĩnh lại, cũng không biết bây giờ là mấy giờ rồi.

Lý Chính hỏi: “Em có đói không?”

“Tạm ổn, anh thì sao?”

“Còn kẹo ờ đó không?”

“Anh muốn ăn hả?” Chu Diễm lấy túi sách, đưa cả túi đưa cho Lý Chính.

Lý Chính lại đưa tay ra: “Lấy cho anh một viên.”

Chu Diễm lấy một viên kẹo màu xanh thả trên tay Lý Chính, anh bóc ra ăn, Chu Diễm chợt nhìn thấy vết thương trên tay anh: “Anh bị thương kia!”

“Việc nhỏ.”

Chu Diễm nâng tay anh lên: “Miệng vết thương sâu lắm.”

“Không có cảm giác.”

“Anh bị lúc nào?”

Lý Chính nói: “Vừa rồi anh nắm một thân cây nhưng nắm không chuẩn.”

Chu Diễm xoa xoa vết thương, mò mò bên cạnh nhưng không có gì băng bó được, cô nâng tay Lý Chính, cúi đầu xuống, liếm lên vết thương.

Lý Chính cứng đờ, Chu Diễm liếm vài cái, hai tay nắm lấy tay anh, nói: “Vừa rồi anh ôm em suốt không thả sao?”

“... Ừ.” Lý Chính rút tay ra, sờ sờ đầu cô.

Mưa phùn cũng ngừng nhưng nước vẫn chảy xiết, không biết có phải là ảo giác của Chu Diễm không, cô cảm thấy mực nước tăng lên, lại rục rục bên người Lý Chính.

Cả thế giới yên lặng, ngoài tiếng nước chảy thì không còn bất cứ âm thanh dư nào, không có ai ở gần đó, cũng không có ai đến cứu họ.

Chu Diễm tựa vào ngực Lý Chính, hỏi: “Anh thích em lúc nào?”

“...”

Chu Diễm không thấy người, cô nhìn qua sắc vàng của đất trong dòng nước mênh mông, nhớ đến nước sông màu xanh. Trong veo, có thể thấy được tảng đá dưới đó, thuyền chạy bên trên, phong cảnh như tranh vẽ.

Mãi sau người nào đó mới nói: “Em hái rau sam ở đâu?”

“Hả?” Chu Diễm sững sốt một chút: “Ven đường.”

“Lúc đó kiếm được bao nhiêu tiền.”

“... Hai mươi mấy.”

Lý Chính chống cằm lên đầu cô, môi hôn lên vai cái rồi mới nói: “Ngày đó anh ở thuyền xuống, trông thấy em ngồi đó bán rau dại, tới khi anh trở về, em vẫn còn ngồi đó.”

Lý Chính nói: “Ngày đó, anh kéo em về thuyền.”

Sớm thế sao, thật ra lúc anh kéo cô đi, cô vừa mới ăn bánh bao trắng, cầm nước khoáng, ngồi xôm bên quán ăn vô cùng bản. Khi anh kéo cô lên, ánh nắng chiều khế chếch.

Chu Diễm chui ra khỏi ngực anh, xoay người, hôn lên bờ môi anh. Lý Chính dừng một chút, dùng sức kéo cô vào, hôn lên, còn bàn tay thì vuốt bên dưới áo, dần dần thì sờ sờ lên người, nhấc một chân cô lên, chen vào trong đó.

Trên đầm cỏ nhỏ nhỏ chỉ có hai người, nước lũ mở ra một thế giới nhỏ, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Chu Diễm trả qua hai mươi bảy ngày dài đằng đặc, những ngày mà cô như vỡ vụn.

Ngày đầu tiên cô tỉnh lại trên thuyền, ngày hôm sau Lý Chính vứt bỏ cô, ngày thứ ba anh lôi cô đi, ngày thứ tư cô gặp phải bọn hà bá roi xuống nước, Lý Chính cứu cô.

Ngày thứ mười ba, cô đứng trong sương mù, trời đất mênh mông chỉ có một chiếc thuyền ngày.

Ngày thứ mười lăm, Lý Chính dạy cô bơi.

Ngày thứ mười bảy, Lý Chính nắm tay cô, đưa cô trở về.

Về sau, khi bọn họ nhìn được ánh mặt trời đầu tiên, Lý Chính hôn lên trán cô, tạo một cái ghế cho cô, lại bắn pháo hoa trên nóc thuyền vì cô.

Cô còn đắp đất trong những chậu hoa, còn cả bảy con búp bê xấu xí nữa.

Hai mươi bảy ngày dài đằng đặc, lại như đi qua cả cuộc đời.

Trên đời này thực sự có một người như vậy, đáng trân trọng như tính mạng mình.

Lý Chính khẽ nói bên tai cô: “...”

Chu Diễm ôm chặt lấy anh, đôi mắt nóng lên.

Lý Chính lại ôm Chu Diễm vào ngực, để cô nằm lên người anh. Chu Diễm từ từ nhắm mắt, hai bàn tay đan vào nhau, thỉnh thoảng hai người lại hôn một cái.

Không biết qua bao lâu, sắc trời dần dần tối xuống, dòng nước chảy xuống nhưng không có khuynh hướng dừng lại.

Chu Diễm lấy kéo ra, Lý Chính mở tay.

Cô chưa đưa cho anh mà bóc kẹo ra, đưa tới bên miệng anh. Lý Chính hơi cúi đầu, Chu Diễm hỏi: Anh không ăn sao?”

Lý Chính hơi chần chờ một chút, hơi cúi đầu cắn viên kẹo.

Chu Diễm lại bóc một viên khác, đột nhiên nghe thấy có hô to: “Có ai không ——”

Chu Diễm sững sờ, lập tức đứng lên: “Ồ đây, ở đây có người!”

Một lát sau, Chu Diễm nhìn thấy có mấy nhân viên cứu viện đang tới, cô ráng vẫy tay: “Ồ đây ——”

“Hai người chờ một chút, đừng cử động, chúng tôi đến cứu hai người ngay!” Đối phương hô to.

Chu Diễm nhìn Lý Chính vẫn ngồi ở đầm cỏ, kéo anh lên, nói: “Mau đứng lên!”

Lý Chính cười cười, đứng lên.

Nhân viên cứu viện bàn bạc cách cứu, nước chảy rất xiết, bọn họ không thể tùy tiện cứu được, cuối cùng bọn họ quyết định dùng cách quăng phao, họ nói: “Hai người đợi một chút, bây giờ tôi sẽ dùng súng bắn dây quăng qua, sau đó truyền áo phao và lớp xe cho hai người, rồi kéo hai người về!”

Chu Diễm lập tức kéo Lý Chính dịch sang bên cạnh.

Dây được bắn qua, nhân viên cứu viện lại hô: “Hai người mau giữ chặt đầu kia.”

Chu Diễm nhanh chóng giữ chặt lấy, hai bộ áo phao và lớp xe được truyền tới ngay.

Chu Diễm mặc áo phao, trèo lớp xe vào người, nói: “anh đi trước đi.”

Lý Chính còn chưa mặc xong, nói: “Em trước, cẩn thận một chút, em không biết bơi đâu.”

Nhân viên cứu hộ nói: “Cô gái trước, mau lên!”

Chu Diễm giữ chặt dây thừng, nghe theo lệnh, phối hợp với động tác của nhân viên cứu viện, khoảng cách chục mét cũng phải mất khá lâu mới sang được bờ bên kia.

Chu Diễm tháo lớp xe xuống, hô: “Lý Chính!”

Lý Chính cười vung tay với cô.

Dây thừng lại được ném tới, nhân viên cứu viện hô: “Bắt lấy!”

Lý Chính ngồi xuống.

Một lát sau, nhân viên cứu viện kỳ quái nói: “Nắm lấy! Nắm lấy dây thừng đi!”

Lý Chính giơ tay lên, ý bảo đã biết.

Sau đó anh khom người, sờ soạng trên đầm cỏ.

Chu Diễm kinh ngạc nhìn anh, “Lý Chính ——”

“Không sao!” Lý Chính nói xong thì tay vẫn còn sờ soạng.

Tay của anh sờ trên đầm cỏ một lát, chạm vào tay cô, sau đó cầm lấy.

Cô nhìn anh nhưng ánh mắt anh lại không nhìn cô.

Anh muốn cô bóc viên kẹo thả vào trong tay anh.

Cô bóc kẹo đưa tới bên miệng anh nhưng anh không động.

Chu Diễm ghen ngào: “Lý Chính...”

Lý Chính quỳ trên đầm cỏ, mò cẩn thận, cuối cùng cũng chạm được tới, anh nở nụ cười với cô, lệch mấy chục độ so với hướng của cô.

Nước mắt Chu Diễm rơi như mưa.

Lần này tổn thất do lũ lụt gây ra lên tới bốn mươi vạn, không tính là nhỏ. Thẩm Á Bình sửa chữa nhà hàng, cũng tiện cho mấy người Trương Nghiên Khê quay chụp trực tiếp.

Khi một đồng dụng cụ quay phim được đưa tới, Thẩm Á Bình nói: “Đừng làm xước sàn nhà nhé, cẩn thận một chút.”

Trương Nghiên Khê cười nói: “Làm sao mà cô lại thích sàn nhà sạch như thế hả? Còn không cho mang cả ô vào sợ ướt sàn nhà nữa.”

Thẩm Á Bình nói: “Trước kia, lúc mới mở, giẫm lên sàn nhà trơn trượt vấp ngã, cuối cùng làm vỡ ly thủy tinh, vết thương đó phải dưỡng mãi mới tốt lên được.”

“Hóa ra là thế.” Trương Nghiên Khê nhìn góc bàn đằng kia, hỏi: “Lâm Thái còn chưa đi sao? Anh ấy muốn định cư ở Khánh Châu phải không?”

Thẩm Á Bình nói: “Đừng để ý đến anh ta, xe bị lũ lụt nuốt mất, đang ngồi gặm nhấm nỗi đau, mà lại chẳng thể tìm ai bắt đền được.”

“Ừ ừ đúng rồi, thế Chu Diễm về chưa?”

“Ừ, vừa đi mấy ngày trước, chuẩn bị đi học.”

Trương Nghiên Khê cảm khái: “Cô bé còn nhỏ mà phải trải qua nhiều chuyện như vậy.”

“Cô ấy còn đỡ, thời gian chịu án phạt của bà ấy không dài, sẽ đoàn tụ nhanh thôi.”

Trương Nghiên Khê lắc đầu: “Tôi mãi không thể hiểu nổi cách làm của bà ấy, mặc dù Cao Trung Quang đã phải nhân điều tra, nhưng mà sau này cuộc sống của bà ấy còn dài nữa, làm thế có đáng không?”

Thẩm Á Bình cười cười, nói: “Có câu châm ngôn nói ‘Chuyện của người khác đi qua đỉnh đầu, chuyện của mình là đi xuyên qua tim’, không phải chuyện của mình, có đáng hay không thì không phải do mình quyết định.”

Lâm Thái làm bầm trong góc: “Tôi có tổ cáo phòng lũ lụt không? Xe của tôi bọn họ cũng phải chịu trách nhiệm chứ?”

Tháng tám, trời nắng chang chang.

Những con sóng lăn tăn, mặt nước yên ả.

Chu Diễm ngồi trên sàn tàu, đọc sách, ánh mặt trời rất chói mắt, cô dịch cọc che dè, vừa vận tạo thành bóng râm.

Hân Hân sôi nổi đi tới, quần quít lấy Chu Diễm nói: “Chị Bạch, đi theo em đi mà!”

Chu Diễm nói: “Để tối nay, giờ chị đọc sách đã.”

“Chị muốn làm cô giáo thật à?”

“Đương nhiên.”

Hân Hân chu môi: “Làm cô giáo có gì tốt chứ.”

“... Đúng vậy.” Chu Diễm không nhìn sách nữa mà nhìn mặt sông: “Làm cô giáo cũng không được khá lắm.”

“A? Làm cô giáo không tốt sao?”

Chu Diễm lại lắc đầu: “Cô giáo, rất tốt, bọn họ dạy chúng ta làm người tốt, làm chuyện tốt, làm đến nơi đến chốn, tuân theo pháp luật, làm bừa là xấu, nhưng xã hội nói cho chúng ta biết không phải như vậy, là người làm bừa cũng phải sống ngăn nắp như trước.”

Hân Hân chỗ hiểu chỗ không, vui vẻ nói: “Vậy chị đừng làm cô giáo nữa, chơi với em đi!”

Chu Diễm nói: “Vậy không được, chị càng phải làm cô giáo.”

“Hà?”

“Để nói cho bọn họ biết đến giờ Hân Hân còn chưa học được ghép vần!”

Hân Hân giận nói: “Hừ, em không chơi với chị nữa!” Bình bịch, chạy tới đầu thuyền.

Chu Diễm cười cười.

Lý Chính đi từ trong khoang thuyền ra, nói: “Em chỉ có chút việc đó, cả ngày chỉ đùa con nít thôi.”

Chu Diễm nói: “Em đang dạy chữ đâu có đùa!” Cô đứng lên vỗ vỗ mông.

Lý Chính hỏi: “Đến đâu rồi?”

Chu Diễm nhìn lên bờ, liếc gặp một cây bách ngang nhiên độc lập, cành lá sum xuê.

Chu Diễm nói: “Đến cây bách rồi.”

Câu chuyện về tú tài và bà lão, câu chuyện về hy vọng.

“Trời đang nắng thế này, em ở ngoài đọc sách à?”

“Em thấy hơi đau mắt rồi, hay là đi vào. Mà đúng rồi, chú Lưu giúp anh lái thuyền về, còn chú ấy không làm gì sao?”

“Anh giới thiệu việc buôn bán của anh cho chú ấy.”

Lý Chính vịn khuôn cửa, bước xuống một bước, xoay người vươn tay ra.

Chu Diễm nhìn cây bách trên bờ, nở nụ cười rồi đặt tay vào lòng bàn tay anh.

(Hoàn chỉnh văn)

Bạn đang đọc truyện *Đường Dời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.